

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

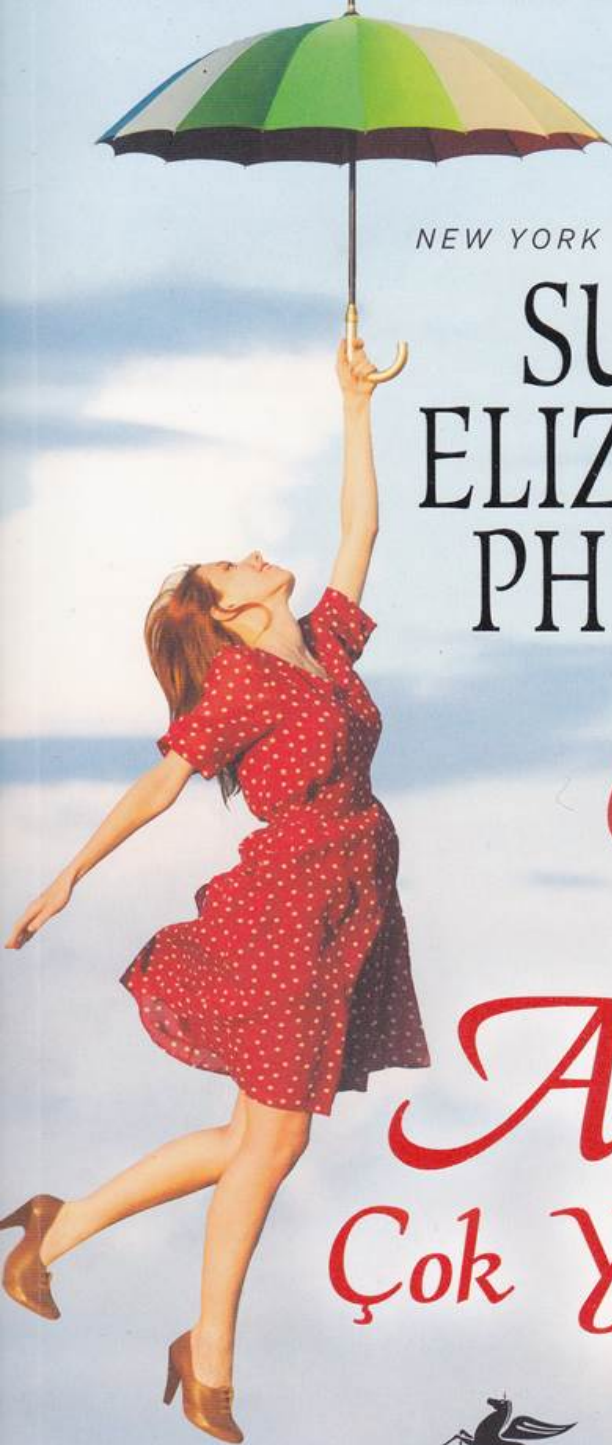
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS

Roman

Aşk
Çok Yakında

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Pegasus Yayınları: 997

Bestseller Roman: 431

Aşk Çok Yakında

Susan Elizabeth Phillips

Özgün Adı: Match Me If You Can

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Tasarım: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2014

ISBN: 978-605-343-451-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014

Copyright © Susan Elizabeth Phillips, 2005

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları
Ajansı aracılığıyla The Axelrod Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

AŞK
ÇOK YAKINDA

İngilizceden Çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

1

“S herman”ın altında yatan bir adam bulmasa, Annabelle, Piton’la randevusuna geç kalmayacaktı. Büyükannesinin eski Crown Victoria’sının altından çıkan bir çift kirli, çıplak ayak görünüyordu. Aşırı dikkatli bir bakış, otomobilin altındaki ayakların Fare adındaki evsiz bir adama ait olduğunu anlamasına yetti. Fare, Annabelle’in yaşadığı Wicker Park’ta pisliği ve ucuz şarap düşkünlüğüyle tanınırdı. Göğsünün üstünde, ıslak horlamaları eşliğinde inip kalkan vida kapaklı boş bir şişe duruyordu. Annabelle’in arabayla adamın etrafından dolaşıp gitmeyi bir an için bile olsa düşünmesi, Piton’la randevusunun ne kadar önemli olduğunun işaretiydi. Ne yazık ki, ara sokaktaki park yeri buna izin vermeyecek kadar dardı.

Giyinmek ve 11.00’deki randevusuna şehir merkezine yolculuk etmek için uzunca bir zaman ayırmıştı. Ne yazık ki, onu ön kapıda yakalayan ve içini dökene kadar onu bırakmamakta kararlı olan Bay Bronicki’yle başlayan aksaklıkların ardı arkası kesilmiyordu. Yine de henüz acil durum sinyalleri çalmıyordu. Tek yapması gereken, Fare’yi Sherman’ın altından bir an önce çıkarmaktı.

Çekingen bir hareketle adamın ayak bileğini dörterken, en sevdiği sandaletlerinin topuğundaki sıyrığa uyguladığı Hershey çikolata sosu ile Elmer's yapıştırıcı karışımının, sandaletteki sıyrığı tam olarak kamufle edememiş olduğunu fark etti. "Fare?"

Adam kıpırdamamıştı bile.

Biraz daha sert itti. "Fare, uyan. Arabanın altından hemen çıkman gerek."

Adamın kılı bile kıpırdamıyordu. Daha esaslı yöntemlere geçmenin zamanı gelmişti. Yüzünü buruşturarak eğildi, adamın ayak bileklerinden birini elinin ucuyla tutup salladı. "Haydi, Fare. Uyan!"

Hiç tepki vermiyordu. Şapırtılı horlaması olmasaydı, adamın ölmüş olduğunu bile düşünebilirdi.

Bu defa daha sert sarstı. "Bu, iş yaşamının en önemli günlerinden biri. Bana biraz yardımcı olsan fena olmazdı doğrusu."

Fare'nin ona yardımcı olmakla ilgilendiği yoktu.

Annabelle'in daha fazla güce ihtiyacı olacaktı. Panayır Günü %60 indirimle aldığı ayçiçeği sarısı, ham ipek takımının eteğini dikkatle ve dişlerini sıkarak sıyırdı ve tamponun yanında diz çöktü. "Oradan hemen çıkmazsan polis çağıracağım."

Fare horladı.

Annabelle, topuklarını yere sabitledi ve adamın iki ayak bileğine birden asıldı. Sabah güneşi tepesini deliyordu sanki. Fare ancak omzunu şasenin altına yaslayabileceği kadar dönmüştü. Annabelle bir daha asıldı. Ceketinin altında, büyükannenin damla biçimli inci küpelerine uyması için seçtiği beyaz kolsuz bluzun, tenine yapıştığını hissedebiliyordu. Saçlarının hâlini düşünmemeye çalıştı. Saç jölesinin bitmesi için çok da uygun bir zaman değildi. Banyo lavabosunun altında bulduğu kuaför tipi, eski Aqua Net saç spreyinin, eskiden beri ve özellikle de böylesi nemli bir Chicago yazında başına bela olan, kıslı buklelerinin başına buyruk hâlini yatıştırması için dua ediyordu.

Fare'yi beş dakika içinde otomobilin altından çıkarmayı başaramazsa, başı ciddi anlamda belada demektir. Şoför kapısının olduğu yana gitti. Adamın, ağzı bir karış açık suratına bakmak için yeniden çömelirken dizleri çatırdadı. "Fare, uyanman gerek! Orada kalamazsın."

Pislik içindeki bir göz kapağı aralanır gibi oldu ama sonra hızla yeniden kapandı.

"Bana bak!" Annabelle adamın göğsünü dürtüyordu. "Oradan hemen çıkarsan, sana beş dolar veririm."

Fare'nin ağzı kıpırdandı ve ağzından bir salya uzantısıyla beraber, gırtlaktan yükselen boğuk bir hırıltı çıktı. "Git başımdan."

Koku Annabelle'in gözlerini sulandırmıştı. "Arabamın altında sızmak için bugünü seçmen şart mıydı sanki? Ve neden benim arabam? Neden Bay Bronicki'ninki değil?" Bay Bronicki sokağın karşı tarafında otururdu ve emeklilik zamanını Annabelle'i çıldırtmanın yeni yollarını keşfetmeye adanmıştı.

Zaman hızla geçiyor, Annabelle paniğe kapılmaya başlıyordu. "Seks yapmak ister misin? Hemen çıkarsan, belki bu konuyu konuşabiliriz."

Adamın ağzından biraz daha salya sızıntısı ve tiksindirici bir homurtu daha çıktı. Durum umutsuzdu. Annabelle hızla ayağa kalktı ve eve koştu.

On dakika sonra, Fare'yi açık bir bira kutusuyla baştan çıkarmayı başarmıştı. Bunun, Annabelle'in zafer anı olduğu söylenemezdi.

Sherman'ı ara sokaktan caddeye çıkarmayı başardığında, Loop'a inen trafiği aşmak ve park yeri bulmak için yalnızca yirmi dakikası kalmıştı. Bacakları kir içindeydi, gömleği kırışmıştı ve bira kutusunu açarken tırnaklarından birini kırmıştı. Büyükannenin ölümünden bu yana ufak tefek bedeninin üstüne yapışıp kalan üç kiloluk fazlalık, şimdi artık o kadar da büyük bir problemmiş gibi görünmüyordu.

Saat 10:39'du.

Kennedy Ekspres Yolu'ndaki inşaat keşmekeşine girme riskini alamayacağı için, Division'a saptı. Dikiz aynasından bir buklenin daha saç spreyinden bağımsızlığını ilan ettiğini ve alnında ter damlalarının parladığını gördü. Yol çalışmasına denk gelmemek için, Halsted'in etrafından dolaştı. Sherman'ın bir tankerinkini andıran cüssesini trafikten sıyırmak için debelenirken, bir taraftan da eve girdiğinde mutfaktan aldığı ıslak mendille bacaklarını silmeye çalışıyordu. Büyükanne bu yeşil, huysuz benzin emici canavar yerine küçük, şirin bir Honda Civic kullanıyor olsa ne olurdu sanki? Direksiyonun üstünden yolu görebilmek için, Annabelle'in bir metre altmış santimlik boyuyla bir minderin üstüne oturması gerekiyordu. Büyükanne'nin mindere ihtiyacı olmazdı ama zaten onun pek sık otomobil kullandığı da söylenemezdi. On iki seneyi aşkın süredir kullanılıyor olmasına rağmen, Sherman'ın kilometre sayacı henüz altmış iki bin kilometredeydi.

Bir taksinin, yolunu kesmesiyle beraber, Annabelle kornaya bastı. Bir ter damlasının göğüslerinin arasından süzülüp gittiğini hissetmişti. Saatine baktı, 10:50'yi gösteriyordu. Duştan sonra deodorant sürüp sürmediğini hatırlamaya çalıştı. Tabii ki sürmüştü. Her zaman sürerdi. Emin olmak için kolunu kaldırdı ama tam koklarken, bir çukura girdi ve ağzı, ceketinin sarı yakasına çarpınca, kahverengimsi bir ruj lekesi bıraktı.

Hoşnutsuz bir ses çıkararak geniş ön koltuğa uzandı ama bu girişimi çantasının koltuktan kayıp altındaki Büyük Kanyon'a düşmesine neden olmaktan öteye gidemedi. Halsted ve Şikago'nun köşesindeki ışık kırmızıya döndü. Saçları terden ensesine yapışıyor, başka bukleler de bağımsızlıklarını ilan edercesine fırlıyordu. Yoga nefes tekniklerini uygulamaya çalıştı ama yalnızca tek bir derse katılmıştı ve o da belli ki yeterli olmamıştı. Annabelle'in ekonomik geleceği tehlike altındayken, otomobilinin altında sızmak için Fare neden bugünü seçmişti sanki?

Loop'a doğru ilerledi. Saat 10:59'du. Şikago'nun sonu gelmeyen yol çalışmalarından birine daha denk gelmişti. Daley Center'ı geçti. Her zaman yaptığı gibi sokakları arşınlayıp Sherman'ın koca cüssesini sığdıracabileceği bir park yeri aramaya zamanı yoktu. Bu yüzden bulabildiği ilk pahalı otoparka girdi, Sherman'ın anahtarını görevliye fırlattı ve koşmaya başladı.

Saat 11:05'ti. Paniğe kapılmaya gerek yoktu. Piton'a, Fare'yle başından geçenleri anlatırdı. Kesinlikle anlayış gösterirdi.

Ya da göstermezdi.

Çok katlı ofis binasının lobisine girince, yüzüne klimanın serinliği çarptı. Saat 11:08'di. Asansör mucize eseri boştu. On dördüncü katın düğmesine bastı.

Molly telefonda "*Sakin seni sinirlendirmesine izin verme,*" demişti. "*Piton korkuyla beslenir.*"

Molly için söylemesi kolaydı. Seksi bir futbolcu olan kocası, kendine ait harika bir kariyeri ve iki tapılası çocuğuyla evinde otuyordu.

Kapılar kapandı. Annabelle aynayla kaplı duvarlarda kendi yansımaları gördü ve çaresizlikle iç geçirdi. Ham ipek takımı, ayçiçeği sarısı bir kırışık yığına dönüşmüş, eteğinin yan tarafı kirlenmişti. Yakasındaki ruj lekesi, ışıklı bir Noel iğnesi gibi göze batıyordu. En kötüsü, Aqua Net'ten bağımsızlığını ilan eden ama spreyin ağırlığıyla bir lojman penceresinden atılıp sokak aralığında paslanmaya terk edilmiş bir yatağın yayları gibi, yüzünün iki tarafından aşağı sarkan saçlarıydı.

Genelde öz annesinin bile yalnızca "hoş" kelimesiyle tarif edebildiği dış görünüşü yüzünden keyfi kaçtığı anda, çok hoş bal rengi gözler, gür kirpikler ve bir düzine kadar çilin süslediği pürüzsüz bir ten gibi iyi tarafları için şükretmesi gerektiğini hatırlatırdı kendine. Ancak şu anda, hiçbir pozitif düşünce asansörün aynasından ona bakmakta olan yansımaları dehşet verici dışında bir sıfatla tanımlamasını engelleyemezdi. Birkaç bukleyi kulaklarının arkasına sıkıştırıp

eteğini düzeltmeye çalıştı ama asansörün kapıları kendine adamakıllı çekidüzen vermesine fırsat vermeden açıldı.

Saat 11:09'du.

Karşısında, üzerinde altın rengi harflerin parladığı cam bir duvar duruyordu. CHAMPION SPOR MENAJERLİĞİ yazıyordu duvarda. Halı kaplı koridorda hızlı adımlarla ilerledi ve bombeli metal bir kolu olan kapıdan içeri girdi. Resepsiyon bölümü deri bir kanepe ve onunla uyumlu koltuklar, çerçevelerde spor haberleri ve sesi kısılmış, bir beyzbol maçının yayında olduğu büyük ekran bir televizyon vardı. Resepsiyon görevlisi metalik gri, kısa saçlı, incecik dudaklı bir kadındı. Mavi metal çerçeveli, yarım gözlüklerinin üstünden Annabelle'in pejmürde görüntüsünü şöyle bir süzdü. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Annabelle Granger. Pi..., yani Bay Champion'la randevum vardı."

"Korkarım çok geç kaldınız, Bayan Granger."

"Yalnızca on dakika."

"Bay Champion'ın programında size ayrılan süre de on dakikaydı."

Annabelle'in şüpheleri doğrulanmıştı. Adam onu görmeyi yalnızca Molly'nin ısrarı yüzünden kabul etmişti; en önemli müşterisinin karısını kırmak istememişti. Annabelle umutsuz gözlerle duvardaki saate baktı. "İşin aslı yalnızca dokuz dakika geç kaldım. Hâlâ bir dakikam var."

"Üzgünüm." Resepsiyon görevlisi bilgisayar ekranına döndü ve klavyede bir şeyler yazmaya başladı.

Annabelle yalvarır gibi, "Bir dakika," dedi. "Tek istediğim bu."

"Yapabileceğim bir şey yok."

Annabelle'in bu görüşmeye ihtiyacı vardı, hem de hemen. Topuklarının üstünde döndü ve son hızla resepsiyon bölümünün uzak ucunda kalan lambri kapıya doğru yürüdü.

"Bayan Granger!"

Annabelle her iki tarafında bir çift ofisin yer aldığı koridora dalmıştı bile. Ofislerden birinde, şık gömlek ve kravatlar içinde, parlak

görünürlü iki genç adam çalışıyordu. Annabelle onları görmezden gelerek arka duvarın ortasındaki gösterişli maun kapıya yöneldi ve kapı tokmağını çevirdi.

Piton'un odası para rengiydi. Yeşim taşı rengine lake duvarları vardı, yosun rengi kalın halı ve kan kırmızısı yastıklarla süslenmiş, yeşilin farklı tonlarında kaplanmış mobilyalarla donatılmıştı. Kanepenin arkasındaki duvarda, üzerinde boyası solmuş kalın siyah harflerle BEAU VISTA¹ yazan, yer yer paslanmış beyaz metal tabelanın yanında yeni fotoğraflar ve çerçevelenmiş önemli spor haberleri asılıydı. Michigan Gölü'nün boydan boya pencerelerin tam karşısında uzandığı düşünülürse bu isim çok uygun düşmüştü. Piton, U biçiminde, gösterişli bir masanın ardında, yüzünü manzaraya dönmüş hâlde koltuğunda oturuyordu. Annabelle son teknoloji bir masaüstü bilgisayarın, küçük bir dizüstü bilgisayarın, bir BlackBerry'nin ve üzerinde, bir jumbo jeti indirecek kadar çok düğmenin olduğu, sofistike görünümlü siyah bir telefon konsolunun donattığı masayı süzdü. Piton doğrudan ahizeye konuşurken, telefon konsolunun yanında bir kulaklık seti duruyordu.

“Seni öncesinde takımdan çıkarmazlarsa, üçüncü yıl parası gayet iyi,” dedi derinden gelen güçlü, canlı bir ses ve orta batılı aksanıyla. “Bunun kumardan farksız olduğunu biliyorum ama bir yıllık anlaşma imzalarsan, serbest menajerlik piyasasına oynayabiliriz.” Annabelle yanık tenli, güçlü bileğe, sağlam görünürlü saate ve ahizeyi saran uzun, ince parmaklara baktı. “Sonuçta karar senin, Jamal. Ben yalnızca sana akıl verebilirim.”

Annabelle'in arkasındaki kapı hızla açıldı ve resepsiyon görevlisi tüyleri alıngan bir papağanınki gibi kabarmış hâlde, uçarak içeri girdi. “Üzgünüm, Heath. Beni dinlemedi.”

Piton koltuğunda ağır ağır döndü ve Annabelle midesine bir yumruk inmiş gibi irkildi.

1 BEAU VISTA: Güzel Manzara. (ç.n.)

Heath Champion'ın köşeli bir çenesi ve sert bir ifadesi vardı. Her şeyiyle, atılgan ve kendini yoktan var etmiş, görgü okulundan birkaç kez kovulup ancak üçüncü seferde yolunu bulmuş bıçkın bir delikanlı görüntüsü çiziyordu. Gür ve dalgalı saçları deri bir cüzdan ile bir şişe Bud birası arası bir renkteydi. Düz, güçlü bir burun yapısı ve biri ucuna yakın bir noktada ince bir yara çizgisiyle kesintiye uğrayan koyu renk, kalın kaşları vardı. Biçimli ağzının kararlı duruşundan aptallara tahammülünün olmadığını, çalışmaya saplantı sınırında gezen bir tutkuyla bağlı olduğunu ve elli yaşına gelmeden St. Tropez yakınında küçük bir malikâne edinmek istediğini anlamak mümkündü; gerçi bu sonuncusunun Annabelle'in hayal gücünün ürünü olması olasıydı. Yüz çizgilerindeki hafif uyumsuzluk olmasa, dayanılmayacak derecede yakışıklı sayılabilirdi. Oysa bu hâliyle yalnızca insanın ağzını açık bırakacak kadar yakışıklıydı. Böyle bir adamın bir çöpçatana nasıl ihtiyacı olabilirdi?

Telefonda konuşurken bakışlarını Annabelle'e dikmişti. Yüz dolarlık banknot yeşili gözleri, memnuniyetsiz bir ifadeyle kısılmıştı. “Bana bunun için para veriyorsun, Jamal.” Annabelle'in dağınık görüntüsünü süzdükten sonra resepsiyon görevlisine sert bir bakış attı. “Bu öğleden sonra Ray'le konuşurum. Bir an önce iyileşmeye bak. Ve Audette'e söyle, ona bir kasa Krug *grande cuvée* daha gönderiyorum.”

Telefonu kapatırken, resepsiyon görevlisi, “On bir randevunuz,” dedi. “Sizi görmek için çok geç kaldığımı söyledim.”

Piton önündeki *Pro Football Weekly* dergisini bir kenara itti. Elleri geniş, tırnakları temiz ve bakımlıydı. Yine de bu elleri motor yağına bulanmış hâllerıyla hayal etmek hiç zor değildi. Annabelle büyük olasılıkla tek başına, kendi giysilerinin tamamından daha pahalı olan lacivert kravata ve açık mavi gömleğinin mükemmel kesimine baktı. Beline doğru daralmadan önce, omuzlarının genişliğine bu kadar uyabildiğine göre, özel dikim olsa gerekti.

“Görünüşe bakılırsa, kendisi iyi bir dinleyici değil.” Koltuğunda kıpırdayınca, gömleğinin kalıp gibi oturduğu dikkat çekici göğsü, Annabelle’e ister istemez lisedeyken pitonları öğrendikleri dersi hatırlatmıştı.

Pitonlar avlarını bütün olarak yutarlardı. Kafalarından başlayarak.

Resepsiyon görevlisi, “Güvenliği çağırmanı ister misiniz?” diye sordu.

Adam yırtıcı hayvan bakışlarını Annabelle’e çevirmiş, onu öldürücü yumruklarının karşısına almıştı. Sert yanlarını örtmek için harcadığı onca çabaya rağmen, içindeki bar fedaisi hâlâ seçilebiliyordu. “Sanırım tek başıma halledebilirim.”

Annabelle öyle uygunsuz, öyle istenmeyen bir cinsel farkındalıkla dolmuştu ki birden yan tarafta duran sandalyelerden birine çarptı. Aşırı derecede özgüvenli erkeklerin yanında hiçbir zaman rahat hissetmezdi ama türünün dikkat çekici bir örneği olan bu adamı etkileme gerekliliği, kırış buruş takımıyla Medusa saçlarının yanı sıra sakarlığına da küfretme isteği uyandırıyordu.

Molly ona adama agresif yaklaşmasını söylemişti. *Adam zirveye çıkan yolu, müşterileri tek tek haklayarak tırmanmış. Heath Champion’ın anlayacağı tek duygu, ilkel saldırganlıktır.* Ama saldırganlık Annabelle’in doğasında yoktu. Banka memurlarından taksi şoförlerine kadar herkes ondan faydalanırdı. Daha bir hafta önce, Sherman’a yumurta atarken suçüstü yakaladığı dokuz yaşındaki bir veletle tartışmasından yenik çıkmıştı. Kendi ailesi bile, hatta özellikle kendi ailesi, onu ezip geçiyordu.

Ve bundan fena hâlde bıkmıştı. Küçümsenmekten, pek çok insanın onu ezmesinden ve kendini bir başarısızlık örneği gibi hissetmekten bıkmıştı. Şimdi geri adım atarsa bu işin sonu ne olurdu? Para yeşili gözlere baktı ve Granger gen havuzunun derinliklerine dalıp sert oynama zamanının geldiğine karar verdi.

“Otomobilimin altında bir ceset vardı,” dedi. Söylediği neredeyse doğru sayılırdı. Fare bir ölü gibi ağırdı.

Ne yazık ki Piton işittiklerinden etkilenmiş benzemiyordu ama büyük olasılıkla o kadar çok ölümden sorumluydu ki ceset konularından tamamen sıkılacak kıvama gelmişti. Annabelle derin bir nefes aldı. “Kırmızı alarm durumu. Geç kalmama neden oldu. Yoksa tam zamanında burada olurdu. Hatta zamanından önce. Sorumluluk sahibi bir insanım. Ve profesyonelim.” Bu son sözleri telaffuz ederken nefesi tükenmişti. “Oturmamın bir sakıncası var mı?”

“Evet.”

“Teşekkürler.” Annabelle en yakın koltuğa çöktü.

“Pek iyi dinlemiyorsunuz galiba, değil mi?”

“Ne?”

Piton, resepsiyon görevlisini göndermeden önce, Annabelle’i uzun uzun süzdü. “Beş dakika boyunca telefon bağlama, Sylvia. Phoebe Calebow dışında.” Kadın çıkınca, sıkıntıyla iç geçirdi. “Sanırım, Molly’nin arkadaşısınız.” Dişleri bile sinir bozucuydu: Güçlü, kare ve aşırı beyaz.

“Üniversiteden arkadaşız.”

Piton parmaklarını masaya vurarak, “Kabalık etmek istemem ama biraz hızlı olmanız gerekecek” dedi.

Kimi kandırdığını sanıyordu? Kabalık etmekten âdeta keyif alıyordu. Annabelle onu üniversitede bilgisayar meraklısı ineklerden birini pencereden aşağı sarkıtırken ya da gözü yaşlı ve muhtemelen hamile bir kız arkadaşının yüzüne karşı gülerken hayal etti. Çevresine özgüven saçmaya çalışarak oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. “Adım Annabelle Granger. *Sizin İçin En Mükemmel*’nden geliyorum.”

“Şu çöpçatan.” Piton’un parmakları durmuştu.

“Ben kendimi evlilik aracısı olarak görmeyi tercih ediyorum.”

“Şimdi öyle mi oldu?” Piton para sertliğindeki gözleriyle delici bir bakış daha attı. “Molly firmanızın adının Çöpçatan Myrna tarzı bir şey olduğundan söz etmiştî.”

Annabelle, Molly’yle sohbetlerinde bu noktayı atlamış olduklarını çok geç fark ediyordu. “Büyükanmem, *Myrna’dan Evlilikler*’i yetmişli yıllarda kurmuştu. Kendisini üç ay önce kaybettik. O zamandan beri şirketi modernleştirmeye çalışıyorum ve üst sınıf için kişisel hizmet felsefemizin altını daha iyi çizebilmek amacıyla şirket adının da değiştirilmesi gerektiğini düşündüm.” *Affet beni Büyükanne, bunun yapılması gerekiyordu.*

“Sizin şu şirket, tam olarak ne kadar büyük?”

Bir telefon, bir bilgisayar, büyükannenin tozlu, eski dosya dolabı ve ben. “Yönetilebilir boyutta. Esnekliğin anahtarının, kontrolü elde tutmak olduğuna inanırım.” Hızla söze devam etti. “Her ne kadar firma büyükanmemin olsa da, ben de işi onun bıraktığı noktadan devralabilecek niteliklere sahibim.” Bahsettiği özellikler Northwestern Üniversitesi’nden resmî olarak hiçbir işine yaramamış bir tiyatro diploması, iflas eden bir internet şirketinde kısa süreli bir deneyim, başarısızlıkla son bulan bir hediye dükkânında ortaklık ve son dönemde, ekonomiye kurban giden bir iş bulma firmasında kısa süreli bir tecrübeden ibaretti.

Piton arkasına yaslandı. “Sözü kısa kesip her ikimize de zaman kazandıracağım. Zaten Portia Powers’la bir sözleşmem var benim.”

Annabelle buna hazırlıklıydı. *Power Eşleştirme*’nin sahibi Portia Powers, Şikago’nun en seçkin çöpçatanlık firmasını yönetiyordu. Powers işini şehrin en seçkin isimlerine, arzu ettikleri süs bebeği eşleri bulamayacak kadar meşgul ve onun yüklü faturalarını ödeyebilecek kadar zengin iş adamlarına hizmet vermek üzerine kurmuştu. Powers’ın sıkı bağlantıları vardı; saldırgan ve acımasızlığıyla ün yapmış bir kadındı. Gerçi bu son yorum rakiplerine aitti ve büyük

olasılıkla profesyonel kıskançlığa dayanıyordu. Annabelle onunla şahsen karşılaşmadığı için, bu yorum konusunda çekimserdi.

“Kontratınızdan haberim var ama bu, aynı zamanda Sizin İçin En Mükemmeli’nin hizmetlerinden yararlanamayacağınız anlamına gelmez.”

Telefonun üstünde yanıp sönen düğmelere göz atarken, Piton’un alnında hoşnutsuzluğunu ele veren, dikey bir çizgi belirmişti. “Neden böyle bir şey isteyeyim ki?”

“Çünkü hayal dahi edemeyeceğiniz kadar sıkı çalışırım. Çünkü sizi zeki ve başarılı, zaman geçtikçe sıkıcı hâle gelmeyecek kadınlarla tanıştıracam.”

Piton tek kaşını kaldırdı. “Beni bu kadar iyi tanıyorsunuz yani?”

“Bay Champion...” *Gerçek adı bu olamazdı, değil mi?* “Güzel kadınların arasında olmaya alışkın olduğunuz belli. Eminim ki içlerinden biriyle evlenmek için elinize sayamayacağınız kadar çok fırsat geçmiştir. Ama evlenmemişsiniz. Bu da bana yalnızca güzel olmakla kalmayacak, çok yönlü bir eş aradığınızı düşündürüyor.”

“Ve bunu Portia Powers aracılığıyla bulabileceğime inanmıyorsunuz.”

Her ne kadar, Powers’ın Champion’ı tanıştıracığı kadınların mankenlerden ve sosyetiklerden çıkacağını tahmin etse de, Annabelle rakibine çamur atacak biri değildi. “Ben yalnızca Sizin İçin En Mükemmeli’nin size sunabileceklerini bilebilirim ve size sunacaklarımızdan etkileneceğinizi düşünüyorum.”

“İşe yeni bir boyut katmayı bırakın, Power Eşleştirme’ye bile ayıracak zamanım yok.” Piton doğruldu. Uzun boylu olduğu için tamamen ayaklanması biraz zaman almıştı.

Annabelle geniş omuzlarına çoktan dikkat etmişti. Şimdi de vücudunun geri kalan kısmını süzüyordu. İnce, sportif bir yapısı vardı. Erkeğinin testosteron içinde yüzmesini ve seks hayatınızın tehlikelerle dolu olmasını istiyorsanız, bu adamı hızlı aramada bir

numaraya yerleştirebilirdiniz. Gerçi Annabelle'in kendi seks hayatını düşündüğü falan yoktu. Ya da en azından, adam ayağa kalkana kadar düşünmemişti.

Piton masasının arkasından çıktı ve elini uzattı. "Zahmet ettin, Annabelle. Zaman ayırdığın için teşekkürler."

Ona şans tanımayacaktı. Niyeti, hiçbir zaman Molly'yi susturmanın ötesine geçmemişti. Annabelle oraya gitmek için harcadığı enerjiyi, Sherman'ı park alanından çıkarabilmek için ödeyeceği yirmi dolarlık kefaleti ve karşısında duran, otuz dört yaşındaki fazla başarılı kovboy çocukla ilgili olabildiğince çok bilgi edinebilmek için harcadığı çabayı düşündü. Bu toplantıya nasıl bel bağladığını, Sizin İçin En Mükemmeli'ni benzersiz ve başarılı kılma hayallerini hatırladı. İçinde berbat kararlar, kötü şans ve kaçırılmış fırsatlarla beslenmiş, yılların birikimi bir yılgınlık kaynıyordu.

Adamın elini görmezden gelerek ayağa kalktı. Piton ondan en az bir kafa boyu daha uzundu ve Annabelle'in onun yüzüne bakabilmek için başını arkaya atması gerekiyordu. "Güçsüz ve yenilmeye mahkûm takımda olmanın nasıl bir şey olduğunu hâlâ hatırlayabiliyor musunuz, yoksa hatırlayamayacağınız kadar uzun zaman mı oldu? Bir işi oldurmak için her şeyi yapacak kadar aç olduğunuz zamanları anımsıyor musunuz? Kahvaltıda bir Heisman adayıyla tanışmak için ülkeyi bir baştan bir başa, hem de uykusuz katettiğiniz zamanları? Sırf eski kurtlardan birinin dikkatini çekebilmek için Bears'ın idman sahasında takılarak geçirdiğiniz uzun saatleri? Ya da başka bir menajerin oyuncusunu kefaletle hapisten kurtarmak için, kırk derece ateşe rağmen yatağınızdan kalktığınız günleri?"

"Dersinize iyi çalışmışsınız." Heath Champion yanıp sönen düşmelere sabırsız bir bakış atmasına rağmen, Annabelle'i kapı dışarı etmemişti. Annabelle bundan aldığı güçle sözlerine devam etti.

"İşinizi kurduğunuz dönemde, Kevin Tucker gibi oyuncuların size ayıracak zamanları yoktu. Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor

musunuz? Ya muhabirlerin sizden yorum almak için telefonunuzu çaldırmadığı günleri? Ulusal Futbol Ligi'ndeki herkesi ilk adıyla çağırarak durumda olmadığınız geçmiş?”

“Hatırladığımı söylersem gidecek misiniz?” Piton telefonun yanında duran kulaklığa uzandı.

Annabelle yumruklarını sıkı. Çaresizden ziyade tutkulu göründüğünü umarak, “Tek istediğim bir fırsat,” dedi. “Sizin, Kevin’in eski menajerini kapının önüne koyup kaderini Illinois’teki küçük bir kasabadan Harvard Hukuk’a giden yolu tek başına kat etmiş, hızlı konuşan ve spor delisi bir adama emanet etmesiyle yakaladığınız şansı istiyorum.”

Yeniden koltuğuna çökerken, Piton’un tek kaşı havaya kalkmıştı.

“Burs için üniversitede futbol oynayan ama ilerlemek için aklına güvenen mavi yakalı bir çocuk. Büyük hayallerden ve güçlü bir çalışma etiğinden başka hiçbir şeyi olmayan. Öyle bir adam ki...”

“Beni ağlatmadan durun.” dedi Piton duygusuz bir sesle.

“Bana bir şans verin. Tek bir tanışma ayarlayayım. Bir tanecik. Seçtiğim kadını beğenmezseniz sizi bir daha asla rahatsız etmem. Lütfen, her şeyi yaparım.”

Bu sözler Heath’in dikkatini çekmişti. Kulaklıkları bir kenara itti, arkasına yaslandı ve başparmağıyla ağzının kenarını ovaladı. “Her şeyi mi?”

Annabelle genç adamın dikkatli bakışlarına aldırmamaya çalışarak, “Ne gerekiyorsa,” dedi.

Heath Champion’ın gözleri genç kadının dağılmış saçlarından dudaklarına, oradan boynuna ve göğsüne doğru inen, hesapçı bir yolculuk yaptı. “Aslında, bir süredir kimseyle birlikte olmadım.”

Annabelle’in gerilen boyun kasları gevşedi. Piton onunla oynuyordu. “O zaman, neden bu konuya kalıcı bir çözüm bulmuyoruz?” Taklit deri çantasını aldı ve hazırlığını o sabah beşte tamamladığı dosyayı çıkardı. “Bu dosya size Sizin İçin En Mükemmeli hakkında

daha çok bilgi verecek. Görev tanımımızla birlikte bir zaman çizelgesi ve ücretlendirmemizi de ekledim.”

Heath Champion yeterince eğlendiği için ciddileşmişti. “Beni sonuçlar ilgilendirir, görev tanımlamaları değil.”

“Ve biz de size sonuç sunacağız.”

“Göreceğiz.”

Annabelle titrek bir nefes aldı. “Yani bu...”

Piton kulaklığını boynuna astı. Kordonu bir yılan gibi aşağı sarkmıştı. “Bir şanssız olacak. Yarın akşam. Karşıma en iyi adayınızla çıkın.”

“Gerçekten mi?” Annabelle’in dizlerinin bağı çözülmüştü. “Evet... Harika! Ama... önce tam olarak ne aradığınızı netleştirmemiz gerek.”

“Bakalım işinizde ne kadar iyiymişsiniz.” Heath Champion, kulaklığı başına yerleştirdi. “Saat dokuzda, Clark Caddesi’ndeki Sienna’nın Yeri’nde. Tanıştırmayı yapın ama hemen çekip gitmeyi düşünmeyin. Masada kalıp sohbetin sürmesini sağlayın. İşte yeterince çalışıyorum, bu konuda da bir o kadar çaba harcamaya niyetim yok.”

“Kalmamı mı istiyorsunuz?”

“Tam olarak yirmi dakikalığına. Sonra adayınızı alıp gidersiniz.”

“Yirmi dakika mı? Sizce adayımız bunu biraz... küçük düşürücü bulmaz mı?”

“Doğru kadınsa, hayır.” Heath Champion kovboy çocuk gülümsemesini takınmıştı. “Ve neden biliyor musunuz, Bayan Granger? Çünkü doğru kadın alınmayacak kadar *tath* olacak. Ve şimdi, ben fikrimi değiştirmeden buradan toz olun.”

Annabelle’in yaptığı da bu oldu.

McDonald’s’ın tuvaletine kendini attığında titremesi yeni durmuştu. Üzerine bir kapri pantolon, askılı bir bluz, ayağına da düz sandaletler geçirdi. Bugünkü deneyimi, oldum olası yaşadığı yılan fobisini haklı çıkarmıştı. Ancak diğer kadınlar Heath Champion’ı öyle gör-

meyeceklerdi. Adam zengin, başarılı ve muhteşemdi; bütün bunlar kadınların onu, hayallerindeki eş olarak nitelendirmesi için yeterliydi. Tabii çıktığı kadınları ölümüne korkutmadığı sürece ki bu göz ardı edilmeyecek bir olasılıktı. Annabelle'in tek yapması gereken, doğru kadını bulmaktı.

Vahşi saçlarını bir iki tokayla yanlara tutturdu. Saçlarını, kontrol altında tutabilmek için hep kısa kullanmıştı ama kıvrıcık kısa saçlar, bir profesyonelden çok, üniversite öğrencisi gibi görünmesine neden oluyordu, bu yüzden zoru göze alıp saçlarını uzatmaya başlamıştı. Saçlarını kuaförde profesyonelce düzleştirmeye ayırabileceği beş yüz dolarının olmasını ilk kez diliyor değildi ancak hâlihazırda elektrik faturasını ödemekte bile zorlanıyordu.

Büyükannenin inci küpelerini boş bir Altoids kutusuna yerleştirdi ve Sherman'ın arka koltuğunda bulunduğu ılık sudan bir yudum aldı. Arabasında stok tutmaya özen gösterirdi; abur cuburlar, su şişeleri, yedek kıyafetler, Tampax ve kozmetikler, yeni broşürler ve kartvizitler, aklına esmesi ihtimaline karşılık, ki hemen hiç esmiyordu, spor kıyafetleri; ne ararsanız bulabilirdiniz. Hatta geçenlerde, müşterilerinden birinin ani ve umutsuz bir ihtiyaca kapılması olasılığını (ki Ernie Marks ya da John Nager gibi erkeklerin böyle anlık heveslere kapılabilmeleri zordu) göz önüne alarak stoğuna bir kutu da prezervatif eklemişti. Ernie bir ilkokulun müdürüydü. Çocuklarla arası çok iyi olmakla birlikte, yetişkin kadınların karşısında geriliyordu. John ise eşini Mayo Clinic denetiminden geçirmeden seks yapamayacak kadar hastalık hastası bir adamdı.

Kesin olan bir şey vardı. O acil durum prezervatiflerini Heath Champion'a vermesi gibi bir olasılık yoktu. Onun gibi bir adam, her zaman hazırlıklı davranırdı.

Burnunu kırıştırdı. Adama beslediği olumsuz duyguları aşmasının zamanı gelmişti. Tamam, Heath Champion biraz fazla hükmedici ve diktatör olabilirdi. Fazla zengin ve fazla başarılı olmasından bahset-

miyordu bile. Adam Annabelle'in ekonomik geleceğinin anahtarını elinde tutuyordu. Sizin İçin En Mükemmeli'nin uzmanlaşmış ve üst düzey bir çöpçatan servisi olarak başarı elde etmesini istiyorsa, ona bir eş bulması şarttı. Bunu başardığı zaman, haber hızla yayılacak ve Sizin İçin En Mükemmeli, Şikago'nun en çok rağbet gören çöpçatanlık firması olacaktı. Şimdilik böyle olduğunu söylemek imkânsızdı; çünkü büyükannesinin işini devralırken ondan kalan müşterileri de devralmıştı. Her ne kadar büyükannenin anısını onurlandırmak adına her şeyi yapıyor olsa da ileri hamle yapmanın zamanı gelmişti.

Ellerini sabunlarken iş dünyasındaki yerini düşündü. Çöpçatan servisleri insanın kafasını allak bullak edecek kadar çoktu. Ucuz çevrimiçi servisler, Annabelle'inki gibi tuğla ve harçtan oluşan pek çok firmanın kapanmasına, diğerlerinin de tutunacak bir dal bulmak için debelenmesine neden olmuştu. Hızlı randevular, öğle yemeği randevuları ve macera turları düzenliyorlardı. Bazıları bekârlara özel, yemekli partiler organize ederken, diğerleri yalnızca prestijli üniversitelerin mezunlarına ya da belli dinî grupların üyelerine hizmet veriyordu. Power Eşleştirme gibi şanslı olan birkaçı, kendilerini “milyoner servisi” olarak nitelendiriyor ve yalnızca, dudak uçuklatan ücretler karşılığı güzel kadınlarla tanıştırdıkları erkek müşterilere hizmet ediyorlardı.

Annabelle'in niyeti, Sizin İçin En Mükemmeli'ni diğer firmalardan ayrı bir yere taşımaktı. Şikago'nun kadın ya da erkek bütün üst düzey bekârlarının, bağlanmaya hazır olduklarını hissettikleri ve uygun adayı bulmanın en iyi yolunun eski usul, kişiye özel çöpçatanlık hizmetinden geçtiğini fark ettikleri anda başvuracakları ilk isim olmak istiyordu. Hâlihazırda birkaç müşterisi vardı, Ernie ve John da en yeni müşterileriydi ama şirket henüz kâr etme aşamasında değildi. Üstelik belli bir saygınlığa kavuşana dek, daha yüksek ücretler talep etmesi mümkün olmayacaktı. Heath Champion'a bir eş bulabilirse, seçkin müşterilere ulaşabilecek ve onlara daha yüksek ücretler telaffuz

edebilecekti. Tabii adamın kendi kendine bir eş bulamamış olması da zihnini kurcalıyordu.

Buna daha sonra kafa yoracaktı çünkü bir an önce işe koyulması gerekiyordu. Öğleden sonrayı, muhtemel müşterileri ve elindeki müşteriler için olası eş adaylarını bulmak için en verimli yer olarak gördüğü Loop civarındaki kafelerde devriyeye çıkarak geçirmeyi planlamıştı ama bu, Heath Champion'ın ayaklarını yerden kesecek adayı ışık hızıyla bulması gerektiğini öğrenmesinden önceydi.

Park yerindeki otomobiline doğru ilerlerken, asfalttan buram buram ısı yükseliyordu. Havada kızarmış yiyecek ve egzoz kokusu vardı. Şikago o yazın ilk en sıcak gününü ilan etmişti ve daha Haziran'a yeni girilmişti. Kurtarılmayacak kadar kırıkmış sarı takımını, bir daha görmek zorunda kalmamak için bir çöp tenekesine attı.

Sıcaktan nefes alınmaz durumdaki arabasına binerken cep telefonu çalmaya başladı. Biraz olsun hava gelsin diye kapıyı açık bıraktı. "Buyurun, ben Annabelle."

"Annabelle, harika haberlerim var."

Annabelle iç geçirdi ve başını sıcak direksiyona yasladı. Günün en kötü kısmını geride bıraktığını düşünüyordu ama şimdi arayan annesiydi. "Merhaba anne."

"Baban bir saat önce Doug'la konuştu. Ağabeyin resmen başkan yardımcısı oldu. Bu sabah ilan etmişler."

"Aman Tanrım! Bu harika bir haber."

Annabelle heyecan ve neşe saçmaya özen göstermişti ama annesinin Aşırı Duyarlı Algı Sistemi derhâl devreye girdi. "Tabii ki harika," diye lafı yapıştırdı. "Dürüst olmam gerekirse, Annabelle, neden bu kadar kıskanç olmak zorunda olduğunu anlamıyorum. Doug bulunduğu yere ulaşmak için çok çalıştı. Hiç kimse ona bir şey sunmadı."

Ona tapan bir anne-baba, birinci sınıf üniversite eğitimi ve elinden tutan cömert bir mezuniyet sonrası çeki sayılmazsa tabii.

Annabelle'e de aynı şeyler sağlanmıştı ne de olsa.

Kate Granger, “Daha otuz beş yaşında,” diye devam etti. “Ve Güney Kaliforniya’nın en önemli muhasebe firmalarından birinin başkan yardımcısı.”

“O müthiş biri,” dedi Annabelle kafasını alnında Cain marka logosu çıkmadan alev alev yanan direksiyon simidinden kaldırırken.

“Candace önümüzdeki hafta sonu Doug’un terfisini kutlamak için bir havuz partisi düzenliyor. Johnny Depp de gelecekmiş.”

Nedense Annabelle, Johnny Depp’in, ağabeyinin karısının havuz partisinde boy göstereceğine ihtimal vermiyordu ama şüphecilliğini ele verecek kadar aptal değildi. “Vay canına! Çok etkileyici!”

“Candace, Güney Pasifik ve kovboy temaları arasında seçim yapmaya çalışıyor.”

“Misafir ağırlamak konusunda o kadar başarılı ki ne seçerse seçsin, kusursuz olacağından eminim.”

Kate Granger’ın psişik yetenekleri kendine 900’lü bir hat açacak kadar güçlüydü. “Annabelle, Candace’e beslediğin düşmanlığı aşmak için kendini biraz zorlamalısın. Aileden daha önemli hiçbir şey yok. Doug ona tapıyor. Hepimiz gibi. Ayrıca o harika bir anne.”

Annabelle’in saç diplerinden terler fışkırıyordu. “Jamison’un lazımlık eğitimi nasıl gidiyor?” Jimmy, Jamie, Jim ya da buna benzer bir kısaltma değil. Yalnızca Jamison.

“Çok akıllı bir çocuk. Eli kulağında, öğrendi öğrenecek. O eğitim kasetlerine şüpheyle yaklaştığımı itiraf ediyorum ama çocuk daha üç yaşında ve müthiş bir kelime dağarcığına sahip.”

“Hâlâ göt herif diyor mu?”

“Hiç komik değil.”

Annesinin belli bir mizah duygusunun olduğu eski günler olsa, durum komik gelebilirdi ama altmış iki yaşındaki Kate Granger emekliliği pek kaldıramamıştı. Annabelle’in babasıyla birlikte Naples, Florida’da okyanus kıyısında, görülmeye değer bir ev satın almış olmalarına rağmen, St. Louis’i hâlâ özlüyordu. Üzerinde bir zamanlar

bankacılık kariyerine odakladığı bütün enerjiyi üç yetişkin çocuğuna yönlendirmiş olmanın huzursuzluğu sıkınlığı vardı. Özellikle de tek yüz karası olan Annabelle'e.

Annabelle kaçınılmaz olanı erteleme umuduyla, "Babam nasıl?" diye sordu.

"Sence nasıl olabilir? Sabahları golf oynuyor ve bütün öğleden sonrayı Golf Kanalı'nın karşısında geçiriyor. Aylardır tek bir tıp dergisinin kapağını açmadı. İnsan, kırk yılını cerrahlığa verdikten sonra biraz daha meraklı olmasını bekliyor ama tıbbı gösterdiği ilgi kardeşinle konuşmalarıyla sınırlı."

Harika Granger İkizleri destanının ikinci bölümüne geçmişlerdi işte. Bu bölüm St. Louis'in önde gelen kalp cerrahlarından Dr. Adam Granger'ın göz alıcı hayatına ayrılmıştı. Annabelle şişeyi şeftali aromalı votkayla dolduracak öngörüye sahip olmamasına hayıflanarak suyuna uzandı. "Anne çok trafik var, daha fazla konuşabileceğimi sanmıyorum."

"Baban, Adam'la gurur duyuyor. *Torasik ve Kardiyovasküler Cerrahi Dergisi*'nde bir makalesi daha yayımlandı. Dün Anderson'larla Karayip Gece Kulübü'nde buluştuğumuzda, babanın çenesini kapamasını sağlamak için masanın altından tekme atmak zorunda kaldım. Malum, Anderson'ların çocukları ciddi hayal kırıklığına neden oldu."

Tıpkı Annabelle gibi.

Annesi öldürücü darbesini sona saklamıştı. "Gönderdiğim başvuru formlarını aldın mı?"

Kate, başvuru formlarını FedEx'le gönderdiğine ve teslimat bilgisini bilgisayarından kontrol ettiğine göre, bu aslında cevap beklemeyen bir soruydu. Annabelle'in beyni zonklamaya başlamıştı. "Anne..."

"Hem aşkta hem işte böyle oradan oraya savrulmaya devan- edemezsin. Rob olayına girmeyeceğim bile. Daha üniversitede tiyatro eğitimi almakta ısrar ettiğin zaman, senden maddi desteğimizi çekmeliydik. İş açısından tam bir altın madeni oldu, değil mi? Otuz bir

yaşındasın ve bir Granger'sın. Çoktan hayatını rayına oturtman, bir iş sahibi olman lazımdı."

Annabelle kendi kendine, her tür provokasyona rağmen, oltaya gelmemek konusunda söz vermişti ama Fare, Heath Champion, Rob bahsi ve annesinin haklı olması korkusu arasında daha fazla dayanamadı. "Granger ailesinde iş sahibi olmak yalnızca iki anlama geliyor değil mi, anne? Tıp ya da finans."

"Yine başlama. Ne demek istediğimi bal gibi biliyorsun. O berbat çöpçatanlık işi yıllardır bir kuruş kâr getirmedi. Annem o işi sırf başkalarının hayatlarına burnunu sokabilsin diye kurdu. Gençleşmediğini hatırlatırım, Annabelle. Yeniden okula başlayıp geleceğini kurma şansın varken, bir kenarda durup hayatını ziyan etmeni seyredeyecek değilim."

"Ama ben..."

"Sayılar konusunda her zaman iyidim. Senden harika bir muhasebeci olur. Ayrıca söylediğim gibi, okul ücretini biz karşılayacağız."

"Ben muhasebeci olmak istemiyorum ki! Ayrıca anne-babamın desteğine de ihtiyacım yok!"

"Büyükkannenin evinde yaşaman destekten sayılmıyor demek."

İşte bu nakavt darbesiydi. Annabelle'in yanakları yanıyordu. Büyükkannesinin Wicker Park'taki evi annesine kalmıştı. Annabelle görünüşte eve göz kulak olmak için orada yaşıyordu ama işin aslı Kate'in kızının "tehlikeli bir mahallede" kalmasını istemiyor olmasıydı. Annabelle annesine sert çıktı. "Pekâlâ, evden taşınmamı mı istiyorsun? İstedğin bu mu?"

Ah, Tanrım! Sanki ergenliğine geri dönmüş gibiydi. Kate'in ona böyle davranmasına neden izin veriyordu sanki? Annabelle ikinci bir hamle yapma fırsatı bulamadan, annesi, sekiz yaşındayken, ağabeylerinin ona "Patates Kafa" demekten vazgeçmemeleri hâlinde evi terk edeceğini söylediği zaman kullandığı aşırı sabırlı ebeveyn tonuyla konuşmaya başladı.

“Senden tek istediğim okula dönmen ve muhasebe diploması alman. Doug’un iş bulmana yardım edeceğini biliyorsun.”

“Ben muhasebeci falan olmayacağım!”

“O zaman ne olacaksın, Annabelle? Söylesene. Sana karışmaktan keyif aldığımı mı sanıyorsun? Bana şunu bir izah edebilsen...”

“Ben kendi işimi yapmak istiyorum.” Annabelle’in sesi kendine bile fazla mızımız gelmişti.

“Bunu zaten denedin, farkında mısın? Şu hediyelik eşya dükkânı. Ve bir de şu berbat internet işi var. Doug da, ben de seni uyardık. Şu uyduruk iş bulma ajansı da cabası. Hiçbir şeye tutunamıyorsun.”

“Haksızlık ediyorsun! İş bulma ajansı iflas etti.”

“Hediyelik eşya mağazası ve internet şirketi de öyle. Bağlantı kurduğun her işin batması rastlantı mı sence? Nedeni senin gerçeklerle değil, hayallerle uğraşman. Şu aktris olma fantezinde olduğu gibi.”

Annabelle koltuğuna iyice gömüldü. İyi bir aktristi; birkaç üniversite prodüksiyonunda sağlam yardımcı roller almış ve bazı stüdyo oyunlarının yönetmenliğini yapmıştı. Ancak üçüncü sınıftayken tiyatronun onun için gerçek bir tutku değil, yalnızca Doug ve Adam Granger’ın beceriksiz küçük kızkardeşi olmak zorunda kalmayacağı bir dünyaya kaçış fırsatı olduğunu fark etmişti.

Kate, “Bir de Rob’la olanlara bak,” diye devam etti. “Her neyse... Kendini, bir şeyi elde etmek için çok istemenin yeterli olduğu şu Yeni Çağ saçmalığına fazla kaptırmış durumdasın. Ama hayat öyle işlemiyor. İstemekten fazlası gerekiyor. Başarılı insanlar pragmatik olanlardır. Gerçeğe dayalı planlar yaparlar.”

“Ben muhasebeci falan olmak istemiyorum!”

Bu sivri çıkışı uzun ve kınayıcı bir sessizlik izledi. Annabelle annesinin aklından nelerin geçtiğini adı gibi biliyordu. Ailenin tek yüz karası Annabelle’in yine Annabelle’lik ettiğini, fazla gergin, aşırı dramatik ve gerçekçilikten uzak hareket ettiğini düşünüyordu. Ama hiç kimse onu annesi kadar üzemezdi.

Babası dışında tabii.

Ve ağabeyleri.

“Hayatını mahvetmekten vazgeç Patates Kafa ve gerçekçi bir şeylerle uğraş.” Büyük Doktor Adam, büyük bir özenle ailenin geri kalanına, artı iki teyze ve üç kuzene kopyaladığı son e-postasında böyle yazmıştı.

“Otuz bir yaşındasın.” Büyük muhasebeci Doug son doğum günü kartında özellikle belirtmişti. *“Ben senin yaşındayken senede iki yüz bin kazanıyordum.”*

Bir zamanların büyük cerrahı babası konuya farklı bir açıdan yaklaşmıştı. *“Dün dört numarada parın bir altında kaldım. Pata vuruşuna az kaldı. Ve Annabelle... Kendini bulma zamanın geldi de geçti bile.”*

Ona destek veren tek insan büyükanne Myrna’ydı. *“Kendini zamanı gelince bulacaksın, tatlım.”*

Annabelle büyükanne Myrna’yı o kadar çok özlüyordu ki. O da kendisi gibi aileleri için bir başarısızlık örneği idi.

“Muhasebe önü açık bir alan,” diyordu annesi. *“Çok hızlı bir gelişime ve ilerlemeye açık.”*

“Benim işim de öyle.” Annabelle bu yorumuyla kendini yok etmek için delice bir girişimde bulunmuştu. *“Çok önemli bir müşteriye bağladım.”*

“Kimmiş o?”

“Biliyorsun sana adımı söyleyemem.”

“Yetmişin altında mı bari?”

Annabelle kendi kendine oltaya gelmemesi gerektiğini telkin etti ama ailenin her şeyi yüzüne gözüne bulaştıran ferdi olarak isim yapmasının da bir nedeni vardı. *“Otuz dört yaşında, üst düzey bir trilyoner.”*

“O zaman neden seni tuttu ki?”

Annabelle dişlerini sıktı. *“Çünkü ben en iyisiyim. Bu yüzden.”*

“Göreceğiz bakalım.” Annesinin sesi yumuşamış, annelik bıçağının sivri ucunu kendine çevirmişti. “Canını sıkığımı biliyorum, hayatım ama bunun tek nedeni seni seviyor olmam ve potansiyelini değerlendirmeni istemem.”

Annabelle iç geçirdi. “Biliyorum. Ben de seni seviyorum.”

Konuşmaları nihayet son bulmuştu. Annabelle cep telefonunu bıraktı, otomobilin kapısını çarptı ve anahtarı kontağa yerleştirdi. Annesinin sözlerinde gerçeklik payı olmasa, camı belki de bu kadar acımadı.

Park yerinden geri geri çıkarken, dikiz aynasından arkaya baktı ve küçük Jamison’ın çok sevdiği iki sözcüğü tekrarlardı. Hem de iki kez.

2

Dean Robillard kulübe, omzuna attığı keten spor ceket, kulak memelerinde parlayan tek taş pırlantalar ve Malibu mavisi gözlerini örten Oakley'leriyle, büyük bir film yıldızı edasıyla girdi. Güneş yanığı teni, kirli sakalı, parlak ve jöleli, sarı, sörfçü-çocuk saçlarıyla, L. A.'nın Şikago'ya bir armağanıydı. Heath, çocuğun dik-katleri üzerine toplamasından hoşnut, sırttı. Dean tarz sahibiydi ve Rüzgârlı Şehir onu özlemişti.

“Dean’i tanıyor musun?” Kendini Heath’in koluna sarmak için her şeyi yapan sarışın da, herkes gibi, kalabalığa kırmızı halı gülüm-semesi saçarak ilerleyen Robillard’ı izliyordu. Bu geceki özel partiye ev sahipliği yapan Waterworks’ün dans pistinden yükselen berbat müziği bastırabilmek için sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. Sox’ın Cleveland’da oynamasına ve Bulls’un şehre henüz dönmemiş olmasına rağmen, şehrin diğer takımları, özellikle Stars ve Bears’ın oyuncuları başta olmak üzere, Cubs’ın dış saha oyuncuları, birkaç Blackhawks oyuncusu ve Chicago Fire’dan bir golcüyle oradaydılar. Aralarında birkaç aktör, bir rock yıldızı, birbirinden güzel düzinelerce zengin ve ünlü avcısı kadın da vardı.

Heath'in diğer yanında duran esmer güzeli, sarışına küçümseyen bir bakış attı. "Tabii ki Dean'i tanıyor. Heath şehirdeki bütün futbolcuları tanır, değil mi aşkım?" Konuşurken elini Heath'in bacağına iç tarafında dolaştırıyordu ama adam, evlilik öncesi kampa girdiği günden beri hep yaptığı gibi, sertleşmesini bu defa da yok saydı.

Evlilik öncesi kamp cehennemden farksızdı.

Kendine bulunduğu noktaya belli bir plana bağlı kalarak geldiğini ve planındaki bir sonraki adımın, otuz beşine gelmeden evlenmek olduğunu hatırlattı. Karısı, başarılarının son noktası, Beau Vista Karavan Parkı'nı tamamen geride bıraktığının son kanıtı olacaktı.

"Onu tanıyorum," dedi. Adamı daha yakından tanımayı istediğini sözlerine eklemedi.

Robillard kulübün içinde ilerlerken Waterworks'teki kalabalık iki yana çekilip, Stars'ın Kevin Tucker'ın yaklaşan sezonun sonunda futbolu bırakacak olması nedeniyle takımın yeni oyun kurucusu olarak bağladığı, eski Southern California oyuncusuna yol açtı. Ortalıkta Dean Robillard'ın aile geçmişiyle ilgili gizemli dedikodular dolaşıyordu ve Dean Robillard konuyu kurcalamak isteyenleri muğlak cevaplarla geçiştiriyordu. Heath kendince birtakım araştırmalar yapmış, bazı ilginç dedikoduları su yüzüne çıkarmış ama bulduklarını kendine saklamıştı. Barın diğer ucunda bir çift esmerle muhabbet hâlinde olan Zagorski kardeşler, olup bitenleri nihayet fark etmiş ve dikkatlerini o yöne çevirmişlerdi. Ünlü oyuncuya ulaşan ilk isimler olmak için, Prada ayakkabılı ayaklarını harekete geçirmeleri çok sürmedi.

Heath birasından bir yudum daha aldı ve meydanı onlara bıraktı. Zagorski'lerin Robillard'a gösterdikleri ilgi, onu hiç şaşırtmamıştı. Oyun kurucunun menajeri beş gün önce bir kaya tırmanışı sırasında hayatını kaybetmiş ve Robillard'ı menajersiz bırakmıştı. Zagorski kardeşler, şehirdeki bütün menajerler gibi, bu durumu fırsata çevirme derdindeydiler. Heath'in Şikago'daki tek rakibi olan Z-Grup'u yöne-

tiyorlardı. Heath onlardan, özellikle de çalışma etiklerinden ölesiye nefret ediyordu. Beş yıl önce deli gibi ihtiyaç duyduğu bir dönemde birinci tur üniversite seçmelerinde bulduğu oyuncuyu ondan çalmışlardı. Heath, Rocco Jefferson'ı kolaylıkla onların ellerinden alarak beraberliği sağlamıştı. Zagorski'ler müşterilerine büyük vaatlerde bulunmakta bir numaraydılar ama o vaatleri yerine getirmeleri konusunda aynı şey söylenemezdi.

Heath'in mesleğiyle ilgili yanılsamaları yoktu. Son on yıl içinde spor menajerliği bir horoz dövüşünden daha yoz bir hâl almıştı. Pek çok eyalette lisans almak bir şaka konusuydu. Beş paralık kalpazanlar birer kartvizit bastırıp kendilerini spor menajeri olarak adlandırıyor, üniversiteli saf oyuncular, özellikle de yokluk içinde büyümüş olanları, gözlerine kestiriyorlardı. Bu pislik herifler, çocuklara el altından paralar verip otomobil ve mücevher vaadinde bulunuyor, fahişeler kiralyor ve üst sınıf bir sporcuya menajerlik anlaşması imzalatmayı başaranlara yüksek primler ödüyorlardı. Saygın menajerlerden bazıları hem dürüst, hem rekabetçi olabileceklerine inanamadıkları için mesleği bırakmışlardı ancak Heath için aynı durum geçerli değildi. Ortalıktaki pisliklere rağmen, yaptığı işi seviyordu. Bir müşteriyi bağlarken ya da bir anlaşmayı sonuca ulaştırırken hissettiği adrenalinini, kuralları ne kadar zorlayabileceğini görmeyi seviyordu. Kuralları zorlamak en iyi yaptığı şeydi. Ama bunu yaparken asla kuralları çiğnemezdi. Kandırdığı tek bir müşterisi olmamıştı.

Robillard'ın Zagorski kardeşlerin anlattıklarını dinlemek için kafasını eğişini izledi. Heath endişelenmiyordu. Robillard, L. A.'nın ışıltılı çocuklarından olabilirdi ama aptal değildi. Şehirdeki bütün menajerlerin peşinde olduğunu biliyordu ve bu akşam herhangi bir karar almayacaktı.

Heath'in evlilik kampı öncesi birkaç kez birlikte olduğu seksi bir kadın, saçlarını savurarak ve üzerine yapışan bluzunun altında olgun kiraz taneleri gibi sivrilen meme uçlarını sergileyerek yanına

yaklaştı. “Bir anket yapıyorum. Hayatının sonuna dek tek bir seks türüyle yetinecek olsan, neyi seçerdin? Şu ana kadar oylar üçe karşı bir oral seks lehine.”

“Heteroseksüel ilişkiyi tercih ettiğimi söylememe ne dersin?”

Üç kadın da daha önce hiç bu kadar komik bir şey işitmemişlercesine gürültülü birer kahkaha koyverdiler. O an Heath Champion stand-up’çuları aratmayacak kadar komik bir adam gibiydi.

Parti ısınmaya başlamış, dans pistindeki kadınların bazıları Waterworks’e adını veren fiskeyilerin altına girmişlerdi. Kıyafetleri, vücutlarının bütün girinti ve kıvrımlarını gözler önüne serecek biçimde üstlerine yapışmıştı. Şehre ilk geldiğinde, bu görüntüler, müzik, içki, güzel kadınlar ve bedava seks Heath’in de çok hoşuna gitmişti ama otuz yaşına gelmiş bir adam olarak zaman içinde bütün bunlardan da sıkılmıştı. Yine de ne kadar saçma olursa olsun ortalıkta boy göstermek işinin önemli bir parçasıydı ve yatağa en son ne zaman adam gibi bir saatte ve tek başına girdiğini hatırlamıyordu.

“Heath, adamım.”

Yaklaşmakta olan Sean Palmer’a sırtıttı. Chicago Bears’ın acemi oyuncusu, uzun boyu, kash yapısı, köşeli çenesi ve muzip kahverengi gözleriyle yakışıklı sayılırdı. İkisi, Heath’in seneler içinde ustalaştığı, hüner gerektiren el sıkışmalardan birini gerçekleştirdiler.

Sean, “Piton bu akşam nasıl?” diye sordu.

“Şikâyeti yok.” Heath, Ohio State’in defans oyuncusunu bağlamak için çok uğraşmıştı ve Sean, Bears’a geçen nisan seçmelerinin ilk turunda dokuzuncu olarak girince, çektiği bütün kepezeliği telafi edecek bir mutluluk yaşamıştı. Sean çok çalışkandı ve çok iyi bir aileden geliyordu. Heath bu çocuğu beladan uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapmak niyetindeydi.

Kadınlara biraz yalnız kalmak istediğini işaret etti. Sean bir an için hayal kırıklığına uğramış gibi baktı. Ancak kulüpteki herkes gibi

o da Robillard hakkında konuşmak istiyordu. “Neden sen de herkes gibi Dean’in kuru, beyaz kıcını öpmekle meşgul değilsin?”

“Ben kış öpme işini yalnızken yaparım.”

“Robillard akıllı herif. Yeni bir menajer edinmek konusunda acele etmeyecektir.”

“Onu suçlayamam. Sağlam bir geleceği var.”

“Ona haber uçurmamı ister misin?”

“Tabii.” Heath sırtışını saklamaya çalıştı. Robillard, bir çaylağın tavsiyelerine kulak asmazdı. Görüşünü önemseyebileceği tek insan Kevin Tucker olabilirdi ki bu bile kesin değildi. Dean, Kevin’ı idolleştirmek ile ondan nefret etmek arasında gidip geliyordu. Çünkü Kevin son bir yılı çok sağlıklı geçirmiş ve Dean’in bir yıl daha yedek kulübesinde kalmasına neden olmuştu.

“Kadınlardan vazgeçmenle ilgili bir şeyler duydum, bu da neyin nesi? Bu akşam buradaki bütün hanımlar bundan söz ediyor. Kendilerini ihmal edilmiş hissediyorlar, ne demek istediğimi anlıyorsun ya?”

Bütün cepleri taze basılmış yüzлük banknotlarla dolu, yirmi iki yaşındaki bir çocuğa bu avın eskidiğini anlatmaya çalışmak yersizdi. “Çok meşguldüm.”

“Piliçlerle ilgilenemeyecek kadar meşguldün, ha?”

Sean gerçekten o kadar afallamış görünüyordu ki Heath kendini tutamayarak güldü. Çocuğun haklılık payının olduğunu kabul etmek gerekirdi. Heath başını ne yöne çevirse, oyuk yakalardan taşan dolgun memelerle ve minicik eteklerin sardığı yumuşak ve tatlı popolarla karşılaşlıyordu. Ama o seksten daha fazlasını istiyordu. En büyük ödülü. Pırıl pırıl, güzel ve tatlı birisini. Fırtınasının orta yerinde sığınağı olacak esnek ve tatlı, altın kaşıktaki sunulacak o kadını. Her zaman Heath’in sırtını kollayacak ve sivriliklerini törpüleyecekti bu kadın. Ona sonunda Dallas Cowboys’ta oynamak dışında hayal ettiği her şeye sahip olduğunu hissettirecek kadın olacaktı.

Çocukluk hayalini hatırlayınca gülümsedi. Ergenlik döneminde, her gece farklı bir porno yıldızını becerme hayaliyle birlikte, vazgeçmek zorunda kaldığı hayalini. Futbol bursuyla Illinois Üniversitesi'ne gitmiş ve dört yıl boyunca asıl takımda oynamıştı. Ancak son sınıfa geldiğinde, profesyonel hayatta üçüncü yedek olmaktan öteye hiçbir zaman geçemeyeceğini çoktan kabullenmişti. O zamanlarda bile hayatını en iyi olmaktan başka hiçbir şeye adanmayacağını çok iyi bildiği için, hayallerinin yönünü değiştirmişti. Hukuk Fakültesi giriş sınavlarında çok yüksek puanlar almış ve Illinois Üniversitesi'nin nüfuzlu memurlarından birinin politik bağlantılarını kullanmasının da katkısıyla Harvard'a girmişti. Heath hem beynini kullanmayı hem de şehir yaşamına ayak uydurmayı çok iyi öğrenmişti. Kendini kamufle etme yeteneği sayesinde, toplu konutlardan soyunma odaları ile özel bir yatın güvertesine kadar her yere uyum sağlayabiliyordu.

Her ne kadar taşra kökenini sır olarak saklamasa ve yeri geldiğinde kovboyluğuyla övünse de o köklere hâlâ ne çok pisliğin yapışık olduğunu kimsenin görmesine izin vermemişti. En iyi giysileri giyiyor, en iyi otomobilleri kullanıyor, en iyi muhitlerde yaşıyordu. Nadiren içse de şaraptan anlıyordu, güzel sanatlar konusunda estetik olmasa da akademik bilgi sahibiydi ve balık çatalının hangisi olduğunu ayırt etmek için kaynak kitaba ihtiyacı yoktu.

“Ben probleminin ne olduğunu biliyorum,” dedi Sean gözlerinde muzip bir ışıltıyla. “Buradaki piliçler, Bay Ivy League² için yeterince klas değiller. Siz zenginler kıçlarında büyük, süslü arma dövmeleleri taşıyan kadınların hayalini kuruyorsunuz.”

“Evet. Benim kıçımdaki büyük, süslü Harvard dövmesiyle uyum sağlayabilmeleri gerek.”

Sean gülmeye başlayınca, kadınlar neyin bu kadar komik olduğunu anlamak için yanlarına döndüler. Birkaç yıl önce olsa, yırtıcı

2 ABD'nin kuzeydoğusundaki sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu birlik. (ed.n.)

seksapelleri Heath'in de hoşuna giderdi. Çocukluğundan beri, kadınların gözü hep üstünde olmuştu. On üç yaşındayken babasının kız arkadaşlarından biri ona asılmıştı. Bunun bir cinsel taciz olduğunun şimdi farkındaydı ama o zaman anlamamıştı ve o kadar büyük bir panik ve suçluluk duygusuna kapılmıştı ki yaşlı adamın durumu öğrenmesi korkusuyla kusmuştu. Korkunç anılarla dolu çocukluğundan sefil bir kesitti bu yalnızca.

Çocukluğunun kalıntılarının çoğunu geride bırakmıştı, geri kalanının da doğru kadını bulduğu zaman ortadan kaybolacağına inanıyordu. Ya da Portia Powers onun için doğru kadını bulduğunda. Son bir yılı kendi başına arayarak geçirdikten sonra, rüyalarının kadınının, sözümlerine ona boş zamanlarını geçirdiği gece kulübü ya da spor barlarında takılmayacağını idrak etmişti. Yine de, *Chicago* dergisinde Powers'la ilgili o göz alıcı makaleyi görmese, kendine bir çöpçatan tutmak aklının ucundan bile geçmezdi. Kadının etkileyici bağlantıları ve başarılı geçmişi, onun tam da ihtiyacı olan şeydi.

Diğer yandan aynı şeyi Annabelle Granger için söyleyemezdi. Profesyonel bir çetin ceviz olarak, genelde kolay kandırılmazdı ama kadının çaresiz dürüstlüğü onu etkilemişti. Kadının berbat sarı takımı, bal rengi iri gözlerini, kızarmış yuvarlak yanaklarını ve uçuşan kıvrık saçlarını hatırladı. Kötü bir kızak yolculuğunun ardından Noel Baba'nın çuvalından fırlamış gibi bir hâli vardı.

Kendine bir eş aradığından Kevin'a hiç söz etmemeliydi ama yıldız müşterisinin karısı Molly'nin çöpçatanlık yapan bir arkadaşının olacağını nasıl tahmin edebilirdi ki? Heath söz verdiği gibi, tanışma görüşmesini tamamlayacak ve hemen ardından Annabelle Granger ve onun uyduruk işi tarih olacaktı.

Saat biri biraz geçse, Dean Robillard nihayet Heath'in yanına ulaştı. Kulübün loş ışıklandırmasına rağmen, Oakley gözlüklerini hâlâ çıkarmamıştı. Ancak spor ceketini bir kenara atmış ve kolsuz, beyaz tişörtü

gösterişli, büyük, güçlü ve artroskopik cerrahi izi taşımayan futbolcu omuzlarını gözler önüne sermişti. Dean kalçasını Heath'in yanındaki boş bar taburesine yasladı. Dengesini sağlamak için bacağını uzatınca, Heath'in kadınlardan birinin Dolce & Gabbana marka olduğundan söz ettiğini işittiği taba rengi yuvarlak burunlu çizmesi açığa çıktı.

“Pekâlâ, Champion, yalakalık sırası sende.”

Heath dirseğini bara yasladı. “Taziye dileklerimi lütfen kabul et. McGruder iyi bir menajerdi.”

“Senden ölesiye nefret ederdi.”

“Ben de ondan nefret ederdim ama o yine de iyi bir menajerdi ve işin doğrusu bizim gibilerden çok da fazla kalmadı.” Oyun kuru-cuya daha dikkatli baktı. “Lanet olsun, Robillard, yoksa saçlarını mı boyatıyorsun sen?”

“Gölge. Hoşuna gitti mi?”

“Biraz daha güzel olsaydın, seninle çıkmak isteyebilirdim.”

Robillard sırtıttı. “Sıraya girmen gerekirdi.”

İkisi de o anda gerçekten çıkmaktan söz etmediklerini biliyorlardı.

“Seni severim, Champion,” dedi Robillard. “Bu yüzden, seninle açık konuşacağım. Kazanman imkânsız. Phoebe Calebow'un kara listesinin en tepesindeki menajerle anlaşmam için deli olmam lazım.”

“O listede olmamın tek nedeni, Phoebe'nin ucuzcu olması.” Bu tam olarak doğru sayılmazdı ama şimdi onun Chicago Stars'ın sahibiyle karmaşık ilişkisinin detaylarına girmek için doğru bir zaman değildi. “Phoebe benim diğerleri gibi kendimi onun için yerlere atıp ölü numarası yapmamamdan hoşlanmıyor. Neden Kevin'a bir şikâyeti olup olmadığını sormuyorsun?”

“Bak, Phoebe'nin kız kardeşiyle Kevin evli, ben değil; bu yüzden durumumuzun aynı olduğu söylenemez. İşin aslı Bayan Calebow'u hâlihazırda sinir ediyorum zaten. Senin menajerliğini üstlenmek işleri daha beter bir hâle falan getirmeyecek anlayacağın.”

Phoebe Calebowa ile bozuk ilişkisi bir kez daha Heath'ın önüne çıkıyordu. Onunla işleri yoluna koyabilmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ilk dönemlerde yaptığı hatalar bir türlü peşini bırakmıyordu. Bu baskıyı hiçbir zaman belli etmezdi. Bu yüzden omuz silkti ve “Ne gerekiyorsa onu yapacaksın,” dedi.

Dean buruk bir sesle, “Hepiniz kan emicisiniz,” dedi. “Yüzde iki üç alıyorsunuz, hem de ne karşılığında? Tek yaptığınız şey, birkaç evrak imzalatmak. Aman, ne büyük iş. Kaç kez günde iki antrenmanda ter döktün?”

“Senin kadar olmadığı kesin. Sen antrenmandayken, ben sözleşme hukuku dersinden en iyi notu almakla meşguldüm.”

Robillard gülümsedi.

Heath de karşılık verdi. “Madem açık konuşuyoruz... Müşterilerime sağladığım büyük sponsorluk anlaşmalarına gelince, yüzde üçten çok daha fazlasını alıyorum.”

Robillard gözünü kırpmadan, “Zagorski'ler bana Nike'ı garanti etti,” dedi. “Bunu yapabilir misin?”

“Cebimde olmayan hiçbir şeyi garantilemem.” Heath birasından bir yudum aldı. “Müşterilerime zırvalamam; en azından önemli konularda. Ayrıca onlardan çalmam, onlara yalan söylemem ya da arkalarından saygısızlık yapmam. Bu sektörde benden daha çok çalışan menajer yok, tek bir tane bile. Ve teklifim bundan ibaret.” Ayağa kalktı, cüzdanını çıkardı ve barın üstüne yüzlük bir banknot bıraktı. “Konuşmak istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Heath o gece eve dönünce, şifoniyer çekmecesinde duran lekeli davetiyeyi çıkardı. Onu, zarfı ilk açtığında hissettiği iç parçalayıcı acıyı hiç unutmamak için saklıyordu. O zaman henüz yirmi üç yaşındaydı.

Aşk Çok Yakında

JULIE AMES SHELTON

ve

HEATH D. CAMPIONE'ın

Düğün Törenlerine,

ve

VICTORIA VE DOUGLAS PIERCE SHELTON III'ün

Gümüş Evlilik Yıldönümlerine

ve

MILDRED VE DOUGLAS PIERCE SHELTON II'nin

Altın Evlilik Yıldönümlerine

Davetlisiniz.

Sevgililer Günü

18:00

Malikâne

East Hampton, New York

Düğün organizatörü davetiyeyi ona damat olduğunu fark etmeyerek, yanlışlıkla göndermişti ve bu da tek başına çok şey anlatıyordu. Heath o zaman Julie'yle evliliğinin tıkr tıkr işleyen bir aile çarkının dişlisi olduğunu ilk kez fark etmişti. Ve bütün güvensizlik duygusu bir anda başına üşüşmüştü. Julie Shelton gibi bir kızın, hukuk fakültesinde okumak için lağım çukuru temizleyen bir delikanlıya âşık olmasının gerçek olamayacak kadar iyi olduğunun farkındaydı.

Yüzleştiklerinde Julie, “*Buna neden bu kadar bozulduğunu anlamıyorum,*” demişti. “*Tarihler denk geldi, o kadar. Geleneği sürdürdüğümüz için sevinmelisin. Sevgililer Günü’nde evlenmek benim ailemde iyi şans demektir.*”

“*Bu herhangi bir Sevgililer Günü değil,*” demişti Heath. “*Altın evlilik yıldönümü, gümüş evlilik yıldönümü... Ben karşına çıkmamış olsaydım, uygun koca adayımı nasıl bulacaktın?*”

“Ama çıktın ve ben ortada bir sorun göremiyorum.”

Heath tarihi değiştirmeleri için âdeta yalvarmıştı ama Julie ayak diremişti. *“Beni gerçekten seviyorsan, benim istediğim şekilde evleniriz.”*

Heath onu seviyordu ama uykusuz geçen bir haftanın sonunda, Julie’nin onu yalnızca uygun düştüğü için sevdiğini anlamıştı.

Düğün, Julie’nin çocukluk arkadaşlarından birinin, üçüncü nesil Sevgililer Günü damadı olarak devreye girmesiyle, planlandığı tarihte gerçekleşmişti. Heath’in kendini toplaması aylar almıştı. Çift iki yıl sonra boşanıp kalıcı Shelton aile geleneğine son noktayı koymuşlardı koymasına ama Heath’in tatmin olduğu söylenemezdi.

Julie kalbini kaptırdığı ilk insan değildi. Çocukken herkese kolayca kapılırdı; ayyaş babasıyla başlayıp yaşlı adamın eve getirdiği geçici kadınlar silsilesiyle devam etmişti bu hâlleri. Hurda karavana adımını atan her yeni kadına, annesinin ölümünü telafi edecek kişi gözüyle bakıyordu.

Kadınlarla bir yere varamayacağını görünce, ki varıldığı hiç görülmemiştir, sevgisini, yakındaki otobanda kazaya kurban giden aylak köpeklerle, Heath’in topu, traktör lastikleriyle çevrili bahçesinin yakınına düşecek olsa avaz avaz bağırın o yaşlı kocakarıya, kendi çocukları olan ve başka çocuk istemeyen öğretmenlere yöneltmişti. Ancak ona asla unutmayacağı dersi veren, Julie’nin yaşattığı tecrübe olmuştu. Duygusal anlamda hayatta kalabilmesi âşık olmamasına bağlıydı.

Bunun bir gün değişeceğini umuyordu. Çocuklarını seveceğinden adı gibi emindi. Onun gibi büyümelerine izin vermeyecekti. Karısına gelince... Onu bulması biraz zaman alacaktı. Ama kadının kalıcı olduğuna iyice kanaat getirdikten sonra ona bir şans verebilirdi. Şimdilik doğru eş arayışını, diğer işlerinden farklı ele almak gibi bir niyeti yoktu. Şehirdeki en iyi çöpçatanı tutması da bu yüzden zaten. Annabelle Granger’dan bir an önce kurtulmak istemesi de öyle.

Yirmi dört saatten az bir süre sonra, Heath bu işi halletmek için en sevdiği restorana, Sienna'nın Yeri'ne girmeye çalışıyordu. Annabelle'e baktığında kadının dört bir yanında *beceriksiz* yazdığını görüyordu ve bu, Heath'in göze almak istemediği koca bir zaman kaybıydı. İyi aydınlatılmış barın uzak köşesindeki her zamanki masasına doğru yürürken, restoranın sahibi Carlo'yla İtalyanca selamlaştı. Heath bu dili, yalnızca Ayyaşça denen dili konuşabilen İtalyan babasından değil, üniversitedeyken öğrenmişti. Yaşlı adam, Heath yirmi yaşındayken, anfizem ve siroz karışımı bir hastalıktan ölmüştü. Heath, babası öldüğünde bir damla bile gözyaşı dökmemişti.

Önce Stars'ın hücum oyuncusu Caleb Crenshaw'la, ardından New Orleans'taki Phil Tyree'yle hızlı birer telefon görüşmesi yaptı. Tam telefonu kapatırken, kolundaki saatin alarmı öttü. Saat dokuzdu. Başını kaldırdı ve Annabelle Granger'ın oturduğu masaya doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Ancak asıl dikkatini çeken yanındaki sarışın dilberdi. Vay canına... Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Kısa, düz saçları çene hizasına kadar iniyordu. Kusursuzca orantılı yüz hatları ve uzun bacakları vardı. Demek Tinker Bell yalnızca laf salatası yapmıyordu.

Çöpçatanı, onunla tanıştırmaya getirdiği kadından bir kafa boyu daha kısaydı. Kızılımsı altın saçlarının oluşturduğu yumak, küçük başının etrafında parlıyordu. Limon yeşili yazlık elbisesinin üstüne giydiği kısa beyaz ceket bir önceki günün seçimine göre çok daha başarılıydı ama bu hâliyle bile, akli karışık bir ağaç perisine benziyordu. Annabelle onları tanıştırtırken, Heath ayağa kalktı.

"Gwen, seni Heath Champion'la tanıştırayım. Heath, bu Bayan Gwen Phelps."

Gwen Phelps, onu köşeleri aşağı doğru bakan bir çift zeki kah-verengi gözle süzdü. "Tanıştığımıza sevindim," dedi derin ve alçak bir sesle. "Annabelle sizden çok söz etti."

“Bunu duyduğuma sevindim. Bu durumda senden bahsedebiliriz. Çok daha ilginç olabileceğini tahmin ediyorum.” Bu basmakalıp bir cümle olmuştu ve Heath bir an için bir homurtu duyduğunu sandı ama Annabelle’e hızlı bir bakış atınca, yüzünde yalnızca müşterisini hoşnut tutma hevesini gördü.

“Nedense bundan şüpheliyim.” Gwen müthiş bir zarafetle Heath’in onun için tuttuğu sandalyeye yerleşti. Kadının her yanından kalite akıyordu. Annabelle de tam karşıdaki sandalyeyi çekti ama sandalyenin ayağı masaya takılmıştı. Heath rahatsızlığını gizlemeyi başarak sandalyeyi kurtarmak için uzandı. Annabelle Granger yürüyen bir felaketti ve Heath, kadının onlarla oturmasını istediği için pişman olmuştu bile. Ama ilk başta iyi bir fikir gibi gelmişti. Bir çöpçatanla anlaşmaya karar verdiği zaman, kendi kendine süreyi olabildiğince verimli kullanacağına söz vermişti. Şu ana kadar Power Eşleştirme’nin birkaç adayıyla tanışmıştı. Daha içkileri gelmeden, kadınların onun için doğru adaylar olmadıklarını anlamıştı anlamasına ama onlardan kurtulması birkaç saatini almıştı. Bununla birlikte, bu kadın kesinlikle umut vadediyordu.

Ramon siparişlerini almak üzere masaya gelmişti. Gwen bir soda, Annabelle ise yeşil hayalet denilen dehşet verici bir şey sipariş etti. Heath’e ödüllü köpeğinin numaralarını sergilemesini bekleyen bir köpek sahibinin fazla hevesli gözleriyle bakıyordu. Sohbeti onun yönlendirmesini beklemek hata olacaktı.

“Gwen, aslen Şikago’lu musun?”

“Rockford’da büyüdüm ama yıllardır şehirdeyim. Bucktown’da.”

Bucktown kuzeyde kalan ve daha genç bir nüfus barındıran bir semtti. Heath de bir süre orada yaşamıştı. Bir süre Bucktown sohbeti yaptılar. Ki bu tam olarak uzak durmak istediği ve hiçbir yere varmayacak türden boş bir sohbetti. Bayan Çöpçatan’a bir bakış attı. Kadın aptal değildi. Mesajı hemen almıştı.

“Gwen’in psikolog olduğunu duymak ilginizi çeker sanırım. Seks terapisi konusunda ülkenin önde gelen isimlerinden biridir.”

İşte bu Heath’in ilgisini çekmişti. Zihninde parlayan soyunma odası esprilerini bastırdı. “Sıradışı bir alan.”

“Seks terapistliği çok yanlış anlaşılıyor,” dedi güzel psikolog. “Doğru kullanıldığı zaman, muhteşem sonuçlar alınabiliyor. Ben bu konuyu gün ışığına çıkarmayı kendime görev edindim.”

Gwen, Heath’e mesleğiyle ilgili bilgiler vermeye başladı. Neşeli, keskin zekâlı ve seksi bir kadındı. Hem de ne seksi! Heath, Annabelle Granger’in çöpçatanlık yeteneklerini küçümsediğini düşünüyordu. Tam da rahatlayıp sohbete adapte olmuşken, Annabelle saatine baktı ve ayağa kalktı, kuş şakımasını andıran bir sesle, “Süre doldu,” dedi. Heath bunu duyar duymaz dişlerini sıktı.

Seksi psikolog gülümseyerek ayaklandı. “Seninle tanışmak zevkti, Heath.”

“O zevk bana ait.” Süre kısıtlamasını isteyen kendisi olduğu için, rahatsızlığını gizlemekten başka şansı yoktu. Annabelle gibi sarsak bir kadının ilk seferinde böyle göz alıcı bir aday getireceğine ihtimal vermemişti. Gwen, Annabelle’e sarıldı, Heath’e bir kez daha gülümsedi ve restorandan çıktı. Annabelle yeniden sandalyesine oturdu, içkisinden bir yudum aldı ve üzerine payetlerle mavi palmye desenleri işlenmiş çantasına uzandı. Saniyeler geçmeden Heath, kadının o gün masasına bıraktığı kontratın bir kopyasını önünde buldu.

“Ayda en az iki tanışma garanti ediyorum.” Açık kızıl bir bukletle özgürlüğünü ilan edip Annabelle’in alnına düştü. “Ücretim altı ay için on... on bin dolar.” Ne kekelemesi, ne de bir sincabinkini andıran yanaklarının renk değişikliği Heath’in gözünden kaçmıştı. Tinker Bell cesaretini toplamaya başlamıştı demek. “Normalde, imaj danışmanıya bir seans da ücrete dahil olurdu ama...” Genç kadının bakışları Heath’in iki haftada bir yenilenen ve seksen dolara mal olan

saç kesiminde, siyah Versace gömleğinde ve açık gri Joseph Abboud pantolonunda dolaştı. “Şey, sanırım bu kısmı es geçebiliriz.”

Kesinlikle geçebilirlerdi. Heath giyim konusunda pek zevkli sayılmazdı ama onun mesleğinde imaj her şeydi ve onun ne giydiğine aldırmıyor olması, müşterilerinin de aldırmayacağı anlamına gelmezdi. Giydiği her şeyi fazlasıyla homoseksüel ve ayrımcı bir giyim danışmanı satın alıyordu. Heath’in pantolonları, gömlekleri ve kravatları arasında, dolabında asılı olan çizelge dışında eşleştirmeler yapması kesinlikle yasaklanmıştı.

“On bin dolar, geçmişte elle tutulur bir başarısı olmayan biri için bayağı yüksek bir rakam.”

“Sizin gibi, ben de gerçek değerimi talep etmekten yanayım.” Annabelle’in bakışları genç adamın dudaklarına takılmıştı.

Heath gülümsemesini bastırdı. Tinker Bell’in, poker suratını kullanmak konusunda pratik yapması gerekiyordu. “Portia Powers’la kontratım için yeterince yüksek bir bedel ödedim zaten.”

Annabelle’in üst dudağının ortasındaki kıvrımın rengi biraz solmuştu ama işini biliyordu. “Peki, sizi Gwen gibi kaç kadınla tanıştırdı?”

Heath’i zayıf noktasından yakalamıştı; genç adam bu defa gülümsemesini saklamaya kalkışmadı. Kontratı alıp okumaya başladı. On bin dolar yalnızca bir blöf ve genç kadının hayalperestliğinin ürünüydü. Ama ortada Gwen Phelps vardı. İki sayfayı hızla taradı. Fiyatı düşürebilirdi ama ne kadar ileri gitmek istiyordu? Anlaşma sanatı sonuçta herkesin kendini galip hissetmesini gerektirirdi. Aksi takdirde duyulan öfke, performansı baltalardı.

Mont Blanc’ını çıkardı ve kontratta değişiklikler yapmaya, maddelerin üstünü çizmeye, bir kısmını değiştirmeye ve kendine ait yeni maddeler eklemeye başladı. Sonunda kâğıtları geri uzatırken, “Avans olarak beş bin dolar,” dedi. “Tutarın geri kalanını ancak doğru kadını bulabilirsen öderim.”

Genç kadının kahverengi gözlerindeki benekler, bir çocuğun yo-yo oynucağına gömülmüş parıltılar misali ışıldamaya başlamıştı. “Bunu kabul edemem. Benden bedavaya çalışmamı istiyorsunuz.”

“Beş bin dolar da tavuk yemi sayılmaz. Benim gibi biriyle kayda değer bir başarınız yok.”

“Ama size Gwen’i getirdim.”

“Elinizdeki tek adayın o olmadığını nereden bileyim? İyi bir oyundan bahsetmekle iyi bir oyun oynamak arasında büyük fark var.” Heath Champion kontrata bir fiske vurdu. “Top sizde.”

Annabelle kâğıtları aldı ve genç adamın yaptığı değişiklikleri ters ters bakarak okudu. Ama sonunda, tam Heath’in tahmin ettiği gibi, imzasını attı. Heath de aynı şeyi yaptı. Sandalyesini arkaya itti ve genç kadını süzerek, “Gwen Phelps’in telefon numarasını verin. Bir sonraki randevuyu kendim ayarlarım,” dedi.

Annabelle alt dudağını ısırды; küçük, beyaz dişleri ortaya çıkmıştı. “Önce onunla görüşmem gerek. Tanıştırdığım bütün kadınlarla bu şekilde anlaşırm.”

“Mantıklı. Ama çok da endişeli olduğumu söyleyemeyeceğim.”

Annabelle cep telefonuna uzanırken, genç adam saatine baktı. Yorgundu. Bütün günü Cleveland’da geçirmişti ve Dean Robillard hakkında yeni dedikoduları almak için Waterworks’e uğraması gerekiyordu. Ertesi gün, kahvaltıdan geceyarısına kadar yoğun bir programı olacaktı. Cuma günü, erken saatte Phoenix’e uçacaktı. Bir sonraki hafta Tampa ve Baltimore seyahatleri onu bekliyordu. Bir karısı olsa, ihtiyaç duyduğu anda hazır bekleyen bir yolculuk çantası olabilir, bir geceyarısı uçuşunun ardından eve geldiğinde buzdolabında biradan başka şeyler de bulabilirdi. Gününü konuşabileceği, yorgun olduğu zamanlarda konuşmasına süzülen taşra şivesinden, yanında, sandviçini yerken dirseğini kazayla masaya dayamaktan ya da her zaman temkinli davranma ihtiyacı duyduğu bir yığın saçmalığı

yapmaktan çekinmeden kalkanını indirebileceği biri olurdu. Her şeyden önemlisi hayatında *kahcı* olacak biri olurdu.

“Gwen, benim Annabelle. Heath’le bu kadar *kısa* süre içinde görüşmeyi kabul ettiğin için tekrar teşekkür ederim.” Heath’e sivri bir bakış attı. Tinker Bell onu cezalandırıyordu. “Telefonunu istedi. Seni akşam yemeğine davet etmek niyetinde olduğunu biliyorum.” Heath’e imalı bir bakış daha attı. “Charlie Trotter’da.”

Heath gülmek istiyordu ama genç kadının havaya girmemesi için yüzündeki anlamsız ifadesini korudu.

Annabelle durmuş, başını sallayarak dinliyordu. Heath cep telefonunu çıkardı ve Gwen’le konuşurken gelen çağrılar gözden geçirdi. Denver’da saat henüz dokuz değildi. Jamal’ı arayıp dizinin durumunu soracak vakti vardı.

“Evet,” dedi Annabelle. “Evet, iletirim. Teşekkürler.” Cep telefonunu kapadı, çantasına attı ve masanın üstünden karşısındaki adama baktı. “Gwen sizden hoşlanmış. Ama yalnızca arkadaş olarak.”

Heath hayatında sayılı kez ne diyeceğini bilememişti. Bu da o anlardan biriydi.

“Bundan korkuyordum,” dedi Annabelle hızlı hızlı. “Yirmi dakika kısıtlaması size kendinizi gösterme fırsatı bırakmadı.”

Heath karşısındaki kadına kulaklarına inanamayarak bakıyordu.

“Gwen size en iyi dileklerini iletmemi rica etti. Çok yakışıklı olduğunuzu düşünüyor ve daha uygun birisini bulmak konusunda hiç sıkıntı yaşamayacağınızdan emin olduğunu söylüyor.”

Gwen Phelps onu ret mi etmişti yani?

“Dişi totem direğinde...” dedi Annabelle düşünceli bir tavırla, “biraz daha aşığılara bakmaya başlasak iyi olacak.”

3

Gece mavisi Jaguar, Hoyne'ın köşesini dönüp dar Wicker Park Sokağı'na saptı. Direksiyonun arkasındaki kadın, menteşelerinde minik atom taşlarıyla yazılmış C'lerin birbirine geçtiği, çerçevesiz Chanel gözlükleriyle evlerin kapı numaralarına bakıyordu. Açık söylemek gerekirse, bunlar moda olduğu için takılan gözlüklerdi ve bu, bulutlu bir gün için bile yeterli UV korumasına sahip olmadıkları anlamına geliyordu. Ancak kadının açık renk teni ve koyu renk saçlarıyla müthiş bir uyum yakalamışlardı ve Portia Powers, tarzı, her zaman işleve tercih ederdi. Yaklaşan doğum günü bile (yakın çevresine göre otuz yedinci, annesinin hatırladığına göre kırk ikinci doğum günüydü bu) ona yüksek topuklu Christian Louboutin'lerini Easy Sprit'lerle değiş tokuş etmeyi düşündüremezdi. Eski kocası, birkaç aylık South Beach diyetinin ardından, kuzguni saçları, kar beyazı teni ve dikkat çekici mavi gözleriyle iyiden iyiye Pamuk Prenses'e benzediğini söylemişti.

İki yanında ağaçların sıralandığı yolda aradığını bulunca yavaşladı. Yıkılmaya, uçuk mavi duvarları soyulmaya yüz tutmuş menekşe rengi çerçevelerle tamamlanmış bu kafes gibi evden daha yakın ikinci bir bina daha görmemişti. Portia'nın banyosuyla hemen hemen aynı

büyüklükteki bahçe bozuntusu, siyah ferforje parmaklıklarla çevriliydi. Ev, iki tarafında yükselen iki katlı sık tuğla binaların arasında, bahçe malzemelerinin saklandığı bir baraka gibi görünüyordu. Acaba Wicker Park'ın diğer köhne evlerinin çoktan tanıştıkları yıkım güllésinden kaçmayı nasıl başarmıştı?

Portia, önceki gün uğradığında, Heath Champion'ın masasında Sizin İçin En Mükemmeli'nin dosyasını görmüş, onu görmesiyle beraber kusursuz rekabet dürtüleri derhâl ve son hızla devreye girmişti. Geçen yıl içinde, iki büyük müşterisini yeni firmalara, kocasını da yirmi üç yaşında bir davet organizatörüne kaptırmıştı. Başarısızlığın kendine has bir kokusu vardı ve o da o kokunun üzerine yapışıp kalmasına izin vermemek için var gücüyle çalışıyordu. Birkaç saatlik bir araştırma sonunda, Sizin İçin En Mükemmeli'nin insanda merak dahi uyandırmayan küçük bir işletme olan Myrna'dan Evlilikler'in yeni adı olduğunu öğrenmişti. Myrna Reichman'ın ölümünden sonra, firmayı torunu devralmıştı. Biraz daha kurcalayınca, bu torunun, üniversitede Kevin Tucker'ın karısı Molly'yle birlikte okuduğunu keşfetmişti. Portia bunu öğrenince biraz olsun rahatlamıştı. Heath'in müşterisinin eşinin ricasını kıramayıp nezaket gereği görüşme yapmış olması son derece doğaldı. Zaten adam, bir amatör için fazla talepkâr bir müşteriydi. Portia yatağa huzur içinde girmiş... ve kıymetli müşterisinin başrollerde olduğu fena hâlde erotik bir rüya görmüştü. Oysa böyle bir girişimde bulunmayı aklından bile geçirmezdi. Champion'la bir kaçamak yaşamak heyecan verici olabilirdi ama Portia özel hayatını işine asla karıştırmazdı.

Ne yazık ki o sabah aldığı bir telefon, kaygılarını depreştirmişti. Sienna'nın Yeri'nin barmeni Ramon, Portia'nın faydalı bilgiler karşılığı cömert hediyeler verdiği, doğru noktada konumlanmış birçok adamından biriydi. Adam, önceki akşam Annabelle adında bir çöpçatanın yanında getirdiği fıstık gibi bir kadını Heath'le tanıştırdığını rapor etmişti. Portia ilk fırsatta Wicker Park'a doğru yola koyuldu.

Kadının ne boyutta bir tehdit oluşturduğunu kendi gözleriyle görmeliydi. Ama yıkılmak üzereymiş gibi görünen bu bina, Sizin İçin En Mükemmeli'nin Bayan Granger'ın hayal gücüyle sınırlı kalan bir organizasyon olduğunu ispatlıyordu. Champion, Kevin Tucker'ın karısının gönlünü hoş tutmak için kibarlık ediyordu, o kadar.

Tamamen rahatlayarak, aylık dermabrazyon seansı için güneye, Loop'a doğru yola çıktı. Cildini kırışıklıklardan, vücudunu fazlalıklardan korumak için dünyanın parasını harcıyordu. Yaş, bir erkeğin gücüne güç katabilirdi ama bir kadınınkinden çalardı. Bir saat kadar sonra makyajı tazelenmiş, cildi ışıltı bir hâlde, Newberry Kütüphanesi yakınlarındaki beyaz boyalı tuğla bir binanın birinci katındaki Power Eşleştirme ofisinden içeri giriyordu.

Portia'nın resepsiyon ve sekreterlik işlerini bir arada götüren Inez, suçlu bir tavırla telefonu kapadı. Yine çocuk bakımıyla ilgili sorunları vardı besbelli. Bir kadın, omzunda çocuklarının yüküyle nasıl ilerleme kaydedebilirdi ki? Portia hoş yeşil duvarları ve alçak, Asya tarzı kanepeleriyle sakin bir zarafeti yansıtan açık ofise göz gezdirdi. Üç asistanı birbirlerinden, siyah lake çerçevelerin içine oturtulmuş parşömen paravanlarla ayrılan masalarındaydılar. Yaşları yirmi iki ve yirmi dokuz arasında değişen asistanlar, şehrin en gözde kulüplerini keşfe çıkar ve ilk mülakatları gerçekleştirirlerdi. Portia onları bağlantıları, zekâları ve dış görüntüleri için işe almıştı. İşe gelirken siyah, zarif elbiseler, pantolonlar ve klasik bluzlar ile üzerlerine oturan ceketler giyerlerdi. Portia giyim konusunda daha özgürdü. Bugün açık gri bir Ralph Lauren seçmişti; yazlık bir hırka, özel dikim bir bluz ve dar kesim, diz altı etekten oluşan kıyafetini çocuksu bir fiyonkla süslü, lavanta rengi, yüksek topuklu seksi pabuçlarla tamamlamıştı.

Ofiste müşteri olmadığını görünce, korkulan duyuruyu yaptı. "Haftanın malum günü, millet. Haydi bakalım. Şu işi bitirelim."

SuSu Kaplan inledi. "Ben âdet dönemindeyim."

“Geçen hafta da öyleydin,” dedi Portia. “Bahane yok.” Bu haftalık ritüelden, müşterilerle doğrudan temasları olmadığı için, yalnızca kontrolörü ve Power Eşleştirme’nin internet sitesini yöneten bilgisayar gurusu muaf tutuluyorlardı. Hem zaten ikisi de erkektiler. Bu tek başına yeterli bir neden değil miydi?

Portia özel ofisine doğru yürüdü. “Sen de, Inez.”

“Ama ben resepsiyon görevlisiyim,” dedi Inez. “Geceleri kulüplere gitmem gerekmiyor.”

Portia onu duymazdan geldi. Hepsi Power Eşleştirme’de çalışmanın getirdiği prestiji istiyordu ama kimse bu ismin beraberinde gelen sıkı çalışma ve disiplinden hoşlanmıyordu. *Disiplin rüyaları gerçeğe dönüştürür.* Bu cümleyi Kadın Girişimciler Cemiyeti’nde danışmanlık yaptığı kadınlara kimbilir kaç kez tekrar etmişti? Ve o kadınlar onu kaç kez duymazdan gelmişlerdi?

Kiki Ono’nun yüzünde neşeli bir gülümseme vardı ve Briana da fazla endişeli görünmüyordu ama SuSu Kaplan kaşlarını böyle çatmaya devam ederse, otuzuna gelmeden botoks yaptırmak zorunda kalacaktı. Portia’nın cam, düz çizgiler ve sert yüzeylerin hâkim olduğu ofisindeki aksesuarlar, yarım düzine kadar, köri renginde seramik parçadan ibaretti. Portia’nın şahsi tercihi daha yumuşak ve kadınsı iç mekânlardan yanaydı ama bir kadının ofisinin, otoritesini yansıtması gerektiğine inanırdı. Ona göre erkekler çevrelerini istedikleri kadar bowling kupası ve aile fotoğraflarıyla donatabilirlerdi ama kadın yöneticiler aynı lükse sahip değildiler.

Özel banyosuna girerken, çıkarılan ayakkabı ve ceketlerin hışırtısını, bilezik ve kemer tokalarının şingirtısını işitebiliyordu. Lavabonun altında duran cam-krom karışımı dijital tartıyı lavanta rengi Christian Louboutin’lerinin ucuyla çekti, eğilip aldı ve ofisinin siyah mermer zeminine taşıdı. Masasından çizelge dosyasını alıp döndüğünde, SuSu’yu sütyen külot takımına kadar soyunmuş hâlde buldu.

“Kim ilk olacak kadar cesur?”

“Ben.” Fidan gibi bir İskandinav güzeli olan Briana Olsan tartıya çıktı.

“Elli dört nokta dört.” Portia çizelgesine not düştü. “Geçen aydan bu yana yarım kilo almışsın ama senin boyunda sorun değil. Bununla birlikte manikürün...” Briana’nın işaret parmağındaki ucu soyulmuş kahverengi ojeyi işaret etti. “Briana, sana kaç kez söylemem gerek? Dış görüntü her şeydir. Düzelttir. Inez, sıra sende.”

Inez’in kilo fazlası zaten malumdu ama harika bir teni vardı ve çok iyi makyaj yapıyordu. Müşterileri rahatlatmak konusunda üstüne yoktu. Ayrıca resepsiyon bankosu fazlalıklarını saklayacak kadar yüksekti. “Yeni bir koca bulmak istersen...”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Inez. “Artık ciddileşme zamanı geldi.”

Her zaman çok sıkı bir takım oyuncusu olan Kiki araya girip harareti düşürdü. “Sıra bende,” diye cıvıladı. İpeksi siyah saçlarını tek omzuna atıp tartıya çıktı.

Portia, “Kırk altı kilo,” diye not aldı. “Mükemmel.”

SuSu suratını sarkıtarak, “Asyalı olmak güzel tabii,” dedi. “Asyalı kadınların kemikleri ince bir kere. Ben Yahudiyim.”

Her tartı seansında aynı şeyi söylerdi. Ancak Brown’dan diploması ve Kuzey Sahili’nin en varlıklı aileleriyle bağlantıları vardı. İnanılmaz güzellikteki karamel rengi gölgeleri olan harika saçları ve müthiş moda zevkiyle, çevresine Jennifer Aniston tarzı bir cinsel cazibe yayıyordu. Ne yazık ki Jennifer’ın vücuduna sahip değildi. Portia tartıyı işaret etti. “Haydi, acına son verelim.”

SuSu ayak diredi. “Bu küçük düşürücü ve aşağılayıcı bir uygulama. Bu dediğimin kayda alınmasını istiyorum..”

“Olabilir. Ama aynı zamanda iyiliğine de hizmet ediyor. Haydi, çık bakalım.”

SuSu son derece isteksiz bir tavırla tartıya çıktı. Portia sonucu iç geçirerek not etti. “Elli yedi nokta altı.” Inez’in aksine, SuSu’nun arkasına saklanacağı bir bankosu yoktu. Kulüplerde boy göstererek

Power Eşleştirme'yi temsil ediyordu. "Diğer herkes işlerinin başına. SuSu, seninle konuşacağız."

Islıtlı saçlarını kulağının arkasına atarken SuSu'nun yüzü asıktı. Kiki ona sevecen bir bakış attı ve diğerlerinin peşinde ofisi terk etti. SuSu siyah Banana Republic elbisesini alıp önüne tuttu. "Buna ayrımcılık denir. Üstelik yasalara aykırı."

"Avukatım seninle aynı fikirde değil. İmzaladığın iş sözleşmesi son derece açık. Seni işe alırken bunu konuşmuştuk, hatırlıyor musun? Bu işte en önemli şey, dış görünüştür ve ben paramı standardıma uyan şeylere yatırırım. Hiç kimse benim sunduğum ikramiyeler ile imkânları sunmuyor. Bence bütün bunlar biraz talepkâr olmam için yeterli nedenler."

"Ama ben elindeki en iyi asistanım. Kilomla değil, yaptığım işle değerlendirilmek istiyorum."

"O zaman kendine bir penis edin." SuSu, Portia'nın onların iyiliğini düşündüğünü hâlâ anlamış değildi. "Hiç zayıflamayı denedin mi ki?"

"Evet ama..."

"Boyun kaç?" Portia cevabı ezbere biliyordu ama SuSu'nun konuyu iyice idrak etmesini istiyordu.

"Bir altmış üç."

"Bir altmış üç boy ve elli yedi nokta altı kilo." Portia masasının ağır cam yüzeyine yaslandı. "Ben senden on santim daha uzunum. Bakalım kaç kiloymuşum." SuSu'nun gözlerindeki nefreti görmezden gelerek pabuçlarını ve hırkasını çıkardı, incilerini masaya bıraktı ve tartıya çıktı. "Elli beş nokta üç. Biraz fazlam var. Bana bu akşam karbonhidrat yok." Ayakkabılarını giydi. "Ne kadar basit olduğunu görüyor musun? Tartıda gördüğüm şey hoşuma gitmeyince gırtlığımı tutuyorum."

SuSu gözlerinde yaşlarla kanepeye çöktü. "Ben sen değilim."

İşyerinde ağlayan kadınlar, çalışma yaşamı ve kadınlar hakkındaki bütün olumsuz klişeleri güçlendirirdi ama SuSu henüz deneyimin

sert kabuğuna bürünebilmiş değildi. Portia yanında diz çöküp ona yapmaya çalıştığı şeyi anlatmaya çalıştı. “Sen müthiş bir çalışansın, SuSu ve önünde harika bir gelecek var. Obezitenin önünü kesmesine izin verme. Araştırmalar fazla kilolu kadınların daha az terfi aldıklarını ve daha az para kazandıklarını gösteriyor. İş dünyasının biz kadınların önüne çıkardığı bir diğer engel de bu. Ancak en azından kilonu kontrol etme şansına sahipsin.”

SuSu ona inatçı gözlerle bakıyordu. “Elli yedi kilo obez demek değildir.”

“Ama mükemmel de sayılmaz, öyle değil mi? Ve hepimizin mükemmeli aramamız gerek. Şimdi banyoma gir, kendini topla. Sonra da işinin başına dön.”

“Hayır!” SuSu kıpkırmızı suratıyla ayağa fırladı. “Hayır. Ben çok iyi iş çıkarıyorum ve buna katlanmak zorunda değilim. İstifa ediyorum!”

“Şimdi, SuSu...”

“Seninle çalışmaktan nefret ediyorum! Kimse senin beklentilerini karşılayamaz. Ama artık umurumda değil. Zengin ve başarılı olabilirsin ama kendine ait bir hayatın bile yok ve herkes de bunu biliyor. Sana acıyorum.”

Söylenenler canını acıtsa da Portia istifini bozmadı. “Benim çok iyi bir hayatım var,” dedi sakın bir sesle. “Ve mükemmel talep ettiğim için de özür dileyecek değilim. Görünüşe bakılırsa sen mükemmel vermeye hazır değilsin. Madem öyle, masanı boşalt.” Kapıya yürüdü ve SuSu’ya kapıyı açtı.

SuSu ağlıyordu ve öfkeliydi ama daha fazlasını söyleyecek cesareti yoktu. Elbisesini vücudunda tutarak, hızlı adımlarla ofisten çıktı. Portia kapıyı çarpmamaya özen göstererek kapadı, sırtını yaslayarak gözlerini yumdu. SuSu’nun öfkeli sözleri onu kalbinden vurmuştu. Kırk iki yaşına geldiğinde her şeye sahip olacağını sanmıştı ama kazandığı onca paraya ve takdir belgesine rağmen, başarmanın gururu

ondan uzak duruyordu. Düzinelerce arkadaşı vardı ama ruhunun derinliklerini açacağı dostlardan mahrumdu. Evliliği de başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Uzun süre beklemiş ve eşini de büyük bir özenle seçmişken, bu başına nasıl gelmişti ki?

Carleton kusursuz, güçlü bir adaydı. Şehirli, zengin ve başarılıydı. Şikago'nun en meşhur çiftlerinden biri olmuş, en iyi partilere davet edilmiş, önemli bağış kampanyalarını idare etmişlerdi. Evliliğin sürmesi gerekirdi ama en çok bir yıl dayanabilmişti. Portia eski kocasının giderken söylediklerini asla unutmayacaktı. "Tükendim, Portia. Penisimi keseceğin korkusundan şöyle huzurlu bir uyku çekemez oldum."

Portia bunu yapmadığına pişman olmuştu çünkü Carleton üç hafta sonra, kikirdek, silikon memeli, boş beyinli, yirmi üç yaşında bir davet organizatörüyle birlikte yaşamaya başlamıştı.

Portia yarım şişe Pellegrino'yu Inez'in masasının yanında duran Villeroy & Boch kadehlerden birine doldurdu. Belki SuSu günün birinde Portia'nın ona akıl hocalığı yapmayı nasıl canı gönülden istediğini anlayabilirdi. Belki de anlamazdı. Portia eski çalışanları ya da akıl hocalığı yapmaya çalıştığı kadınlar tarafından teşekkür notlarına boğulmuş sayılmazdı ne de olsa.

Heath Champion'ın dosyası masasının üstünde duruyordu. Oturup incelemeye koyuldu. Ancak dosyaya bakarken, gözünün önünde, büyüdüğü Terre Haute evinin mutfağındaki duvar kâğıdı belirmişti. İşçi sınıfına mensup anne-babası, indirim mağazalarından alınmış kıyafetler, ahşap taklidi masalar, Holiday Inn'de indirimden alınma seri üretim yağlı boya tablolarla dolu hayatlarından hoşnuttular. Ancak Portia her zaman elindekinden daha fazlasının özlemini çekmişti. Harçlıklarını *Vogue* ve *Town & Country* tarzı dergilere harcardı. Yatak odasındaki mantar panoya güzel evlerin ve zarif mobilyaların fotoğraflarını asardı. Lisedeyken, sınavdan A alamadığı zamanlarda geçirdiği sinir krizleriyle anne ve babasını dehşete düşürürdü. Ço-

cukluğu boyunca, babasının gözlerini ve renklerini aldığını inkâr etmiş ve hastanede başkasının bebeğiyle karıştırıldığını düşünmüştü.

Sandalyesinde doğruldu ve Pellegrino'sundan bir yudum daha aldı. Dikkatini ait olduğu yere, Heath Champion için mükemmel eş adayını bulmaya verme zamanı gelmişti. Çok önemli iki müşterisini ve eşit derecede mühim bir kocayı kaybetmiş olabilirdi ama bundan sonra, başarısızlık nedir bilmeyecekti. Hiç kimse ve hiçbir şey bu eşleştirmeyi sonuçlandırmasının önüne geçemezdi.

4

B oğuk erkek sesi, memnuniyetsizliğini gizlemeye gerek görmeden “Hatta bir aramam daha var. Sana yalnızca otuz saniye veriyorum,” diye homurdandı.

“Yetmez,” dedi Annabelle. “Ne aradığınız konusunda daha net fikir edinmem için karşılıklı oturup konuşmamız gerek.” Kusursuz hâle getirmek için uzun saatlerini heba ettiği anketi doldurmasını rica ederek boşa nefes tüketmeyecekti. Ondan bilgi alabilmesinin tek yolu, lafı ağzından kerpetenle almaktı.

Heath, “Şöyle diyelim,” dedi sert bir sesle. “Müstakbel eşim, gölde rüzgâr saatte elli beş kilometre hızla eserken, ocak ayının soğuşunda Soldier Field’da oturmayı iyi vakit geçirmek olarak düşünebilmeli. Önceden haberdar edilmeden, yarım düzine üniversiteli sporcuyu spagettili bir akşam yemeğinde doyurabilmeli ve kendini küçük düşürmeden golf oynayabilmeli. Acayip seksi olmalı, nasıl giyineceğini bilmeli ve belden aşağı şakaların komik olduğunu düşünmeli. Başka sorun var mı?”

“Bu günlerde beyninin yarısını aldırılmış kadın bulmak o kadar zor ki. Yine de istediğiniz buysa...”

Ahizeden boğuk bir homurtu geldi. Bu bir hoşnutsuzluk belirtisi miydi, yoksa bir kahkaha mı, ayırt etmesi güçtü. Annabelle, Heath'ın üniversitede futbol oynadığı dönemde görüştüğü amigo kızlarinkini aratmayan cıvı cıvı bir sesle, "Yarın sabah sizin için uygun olur mu?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman yeri ve saati siz söyleyin."

Annabelle, teslimiyet ve bıkkınlık karışımı bir iç çekiş duydu. "Bir saat sonra Elmhurst'de bir müşterimi görmem gerek. Oraya benimle gelebilirsin. Saat ikide ofisimin önünde ol. Tam zamanında gelmezsen, sensiz giderim."

"Orada olacağım."

Annabelle telefonu kapadı ve yeşil metal bistro masasının karşı tarafında oturan kadına sırtıttı. "Bingo."

Gwen Phelps Bingham, buzlu çay bardağını masaya bıraktı. "Anket formunu doldurmaya mı ikna ettin?"

"Sayılır," dedi Annabelle. "Onunla otomobilinde mülakat yapmam gerekecek ama hiç yoktan iyidir. Ne istediği konusunda daha net bilgi sahibi olmadan, ilerleme kaydedemem."

"İri memeler ve sarı saçtır muhtemelen. Ne istediğini iyice öğren ve ona selamımı ilet." Gwen gülümsedi ve bakışlarını bahçesi ile Wrigleyville'deki dubleks evinin arkasındaki yol arasında sınır oluşturan sarı zambaklara çevirdi. "İtiraf etmem gerekir ki adam bayağı seksi. Tabii eğer sert ve zorlu erkeklerden hoşlanıyorsan. Ah, bir o kadar da zengin ve başarılı."

"Bunu duydum." Gwen'in kocası Ian, açık teras kapısından başını uzatmıştı. "Annabelle, o büyük meyve sepeti bana geçen hafta yaştattığın işkenceyi telafi etmenin yakınından bile geçemez."

"Ya söz verdiğim bir yıllık bedava bebek bakıcılığı?"

Gwen neredeyse dümdüz olan karnını okşadı. "Kabul et, Ian. Buna değerdı."

Ian dışarı çıktı. “Hiçbir şeyi kabul edecek değilim. Adamın fotoğraflarını gördüm. Hâlâ saçı var.”

Ian seyrekleşen saçlarına gereğinden fazla takılıyordu. Gwen ona şefkatle baktı. “Ben seninle saçların için değil, beynin için evlendim.”

“Heath Champion hukuk fakültesini dereceyle bitirmiş,” dedi Annabelle ortalığı iyice kızıştırmak için. “Yani, adamda beyin olduğu kesin. Zaten biricik Gwennie’imizden bu kadar etkilenmesi de bu sayede oldu.”

Ian oltaya gelecek gibi görünmüyordu. “Ona Gwen’in seks terapisi olduğunu söylemen de cabası.”

“Yanıyorsun. Ona, Gwen’in seks terapisi konusunda otorite olduğunu söyledim. Yüksek lisans tezini okudum. Doğru olduğunu biliyorum.”

“Artık ilkokulda psikologluk yaptığını söylemeyi unutman çok ilginç.”

“Söylemeyi unuttuğum diğer şeylerin yanında önemsiz göründü.”

Annabelle, Gwen ve Ian’la üniversiteden sonra, aynı apartmanda oturlurken tanışmıştı. Seyrekleşen saçlarına rağmen Ian çok yakışıklı bir adamdı ve Gwen kocasına tapıyordu. Birbirlerine bu kadar âşık olmasalar, Annabelle, Gwen’i bir akşam için ödünç almayı aklından bile geçirmezdi. Ancak Heath onu köşeye sıkıştırmıştı ve başka seçeneği yoktu. Aklında onu tanıştıracığı pek çok kadın olmasına rağmen, hiçbirinin Heath Champion’a kontratı imzalatacak etkiyi yaratabileceğinden emin olamamıştı. Sonra aklına, erkeklerin dizlerinin bağını daha ilk bakışta çözen gizemli bir gene sahip Gwen gelmişti.

Ian hâlâ biraz ezik hissediyordu. “Adam zengin, başarılı ve yakışıklı.”

“Sen de öylesin,” dedi Gwen sadakatle. “Zenginlik kısmı dışında. Ama bir gün o da olacak.”

Ian'ın evden yönettiği yazılım şirketi nihayet kâra geçmeye başlamıştı; zaten ilk müstakil evlerine de bu sayede taşınacaklardı. Annabelle içinin, onlarla geçirdiği her bir dakikada hissettiği imrenmeyle dolduğunu hissetti yine. O da böyle bir ilişki istiyordu. Bir zamanlar aynı şeyi Rob'la yakaladığını sanmıştı ama sonuç yüreğinin sesini dinlemesinin delilik olduğunu ispatlamıştı.

Ayağa kalktı, Gwen'in karnını okşadıktan sonra Ian'a sıkıca sarıldı. Ian ona karısını ödünç vermekle kalmamış, internet sitesinin tasarımını da üstlenmişti. Annabelle işletmesinin bir de internet sitesi olması gerektiğinin bilincindeydi ama Sizin İçin En Mükemmeli'ni bir internet hizmetine dönüştürme niyeti yoktu. Büyükanne bunun böyle olmaması konuda fazlasıyla ısrarcıydı. “*O şeylere üye olanların dörtte üçü ya zaten evli olan insanlar, ya seks sapkınları ya da mahkûmlar,*” derdi. Büyükanne de biraz abartmıştı gerçi. Annabelle aşkı sanal ortamda bulan insanlar tanımıştı. Diğer yandan, dünyadaki hiçbir bilgisayarın birebir temasın yerini tutabileceğine inanmıyordu.

Gwen'in banyosunda makyajını tazeledi, haki renkli kısa eteğini ve nane yeşili bluzunu son kez kontrol ettikten sonra, şehir merkezine gitmek üzere yola koyuldu. Heath'in ofisinin olduğu binaya birkaç dakika erken ulaşmıştı. Bu yüzden yolun karşı tarafında kalan Starbucks'a girdi ve kendine pahalı bir *mocha Frappuccino* ısmarladı. Dışarı çıkınca, Heath Champion'ın kulağında cep telefonu binanın kapısında belirdiğini gördü. Pilot gözlükleri takmış, açık gri bir polo tişört ve pantolon giymişti. Başparmağına astığı pahalı görünümlü spor ceketini bir omzuna atmıştı. Onun gibi erkeklerin yanlarında kalp defibrilatörü taşımaları şarttı.

Kaldırımın kenarında camları filmle kaplı, parlak, siyah bir Cadillac rölantide bekliyordu. Yolcu kapısına uzanırken, Annabelle'in orada olup olmadığını anlamak için çevresine bakınmadı bile. Varlığını bile unutmuştu! Annabelle'in değişmez kaderiydi bu.

“Bekle!” Bir taksi ve kırmızı bir Subaru’dan son anda kaçarak kendini yola attı. Kornalar öttü, fren sesleri yükseldi ve Champion başını kaldırıp baktı. Annabelle nihayet kaldırırma adım atarken, o da cep telefonunu kapadı.

“Bobby Tom Denton’un Stars takımından emekli olmasından bu yana, böyle koşan birini görmemiştim.”

“Bensiz gidecektiniz.”

“Seni görmedim.”

“Bakmadınız ki!”

“Kafam çok dolu.” En azından otomobilin kapısını açık tutma nezaketini gösterip genç kadının binmesini bekledi. Sonra kendisi de yanına oturdu. Şoför dönüp Annabelle’e bakmadan önce, yer açmak için arabanın ön koltuğunu öne kaydırды.

Şoför iri yarı ve ürkütücü görünüşlüydü. Kollarının geniş yüzeyi ve direksiyona dayadığı bileği dövmelele kaplıydı. Tıraşlı kafası, bilmiş adam bakışları ve çarpık gülümsemesiyle, Bruce Willis’in kötü kalpli ve insanı ürkütecek kadar seksi ikizi görüntüsü çiziyordu. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Elmhurst,” dedi Heath. “Crenshaw yeni evini görmemi istiyor.”

Stars taraftarı olan Annabelle, takımın hücum oyuncusunun adını hemen tanıdı.

“Sox ikiye bir önde,” dedi şoför. “Arka tarafta dinlemek ister misin?”

“Evet, ama ne yazık ki, halledeceğime söz verdiğim bir işim var. Annabelle, bu, Bodie Gray. Kansas City’de oynamış, gelmiş geçmiş en iyi defans oyuncusu.”

Bodie, dört çekerle trafiğe karışırken, “Arizona State Üniversitesi’nden ikinci turda seçilmiştim,” dedi. “İki sezon Steelers’da oynadım. Sağ bacağım bir motosiklet kazasında ezilince, Chiefs’e transfer oldum.”

“Korkunç olmalı.”

“İnsan bazen kazanır, bazen de kaybeder, değil mi patron?”

“Beni kızdırmak için bana böyle hitap eder.”

Bodie dikiz aynasından Annabelle’i süzdü. “Demek çöpçatan sensin.”

“Evlilik aracısı.” Heath, genç kadının *mocha Frappuccino*’sunu elinden aldı.

“Hey!”

Genç adam pipetten bir yudum çekerken, Bodie kıkırdadı. “Evlilik aracısı, ha? Tam adamına çatmışsın, Annabelle. Patron çok kadın sevmiş, bir o kadarını da terk etmiştir.” LaSalle’den sola döndü. “Ama asıl ironik olan şu... İlgilendiği son kadın, ki belediye başkanının ofisinde çalışan burnu havada bir memurdu, onu terk etti. Nasıl ama, komik değil mi?”

Heath esnedi ve bacaklarını öne uzattı. Pahalı gardırobuna rağmen, onu jean pantolon, soluk bir tişört ve yerde sürüdüğü iş çizmeleriyle hayal etmek, Annabelle için hiç zor değildi.

Bodie, Congress’e saptı. “Kadın onu, önüne gelenle yattığı için terk etti.”

Annabelle’in keyfi kaçmıştı. “Yani sadık değil miydi?”

“Hayatın tadını çıkarıyordu,” dedi Bodie şerit değiştirirken. “Cep telefonu bile beceriyordu.”

Heath, Frappuccino’dan bir yudum daha aldı. “Ben başarılıyım, o ise her şeyi yüzüne gözüne bulaştırıyor diye benimle uğraşiyor.”

Ön koltuktan cevap gelmedi. Ne tuhaf bir ilişkiydi bu böyle?

Bir cep telefonu çalmaya başladı. Heath’in birkaç dakika önce konuştuğu telefon değildi. Ses, spor ceketinin cebinden geliyordu. Görünüşe bakılırsa, birden fazla telefon taşıyanlardandı.

“Champion.”

Annabelle, genç adamın dikkatinin başka yere kaymasından istifa ederek Frappuccino’sunu geri aldı. Dudaklarını kamışa uzatırken

morali bozularak bir trilyonerle tükürük alışverişi yapmaya bundan daha fazla yaklaşamayacağını düşündü.

“Pek çok büyük sporcu, girdiği restoran işini batırmıştır, Rafe. Para senin. Ben yalnızca akıl verebilirim ama...”

Çöpçatanlık yapmanın tek olumsuzluğu bir daha kimseyle çıkamayacak olmaktı. Çekici ve bekâr erkeklerle tanıştığı zaman, onları müşteriye dönüştürmesi gerekiyordu ve özel hayatını bu duruma karıştıramazdı. Neyse ki bu sefer öyle bir problem yaşamayacaktı... Yan gözle Heath'e baktı. Böyle küstah bir maçunun yakınında olmak bile, kurdeşen dökmeyi istemesine neden oluyordu. Adamın kokusu bile, pahalı çarşaf, iyi sabun ve misk kokulu feromonlar gibi seksiydi. Gırtlığından aşağı kayan *Frappuccino*'nun yakıcı düşüncelerini serinletmeye yaradığı söylenemezdi. Annabelle seks açlığı çektiği gerçeğini çaresizlik içinde kabul etti. Rob'la nişanlarını bozalı iki yıl olmuştu... İki yıl, yalnız uyumak için hayli uzun bir süreydi.

William Tell Uvertürü'nün açılış notaları duyuldu. Annabelle telefonunu ararken, Heath kaşlarını çatma kabalığını gösterdi. “Alo?”

“Annabelle, benim, annen.”

Annabelle telefonu kapatmayı akıl etmediği için kendi kendine lanet ederek koltuğa gömüldü.

Heath durumdan istifade ederek *Frappuccino*'yu tekrar kapmıştı. Bir yandan da konuşmasına devam ediyordu. “Bu, maddi önceliklerini belirlemenle ilgili biraz. Aileni güvence altına aldıktan sonra, restoran işinde şansımı deneyebilirsin.”

“FedEx'ten başvurunun teslimat durumuna baktım,” dedi Kate. “Formu aldığımı biliyorum. Onu doldurabildin mi?”

Annabelle neşeyle, “İlginç bir soru,” dedi. “Bunu tartışmak için seni daha sonra arayım.”

“Şimdi konuşalım.”

“Tam bir prensin, Raoul. Ve dün gece için teşekkür ederim. Harikaydın!” Annabelle önce telefonu annesinin yüzüne kapadı,

sonra da tamamen kapadı. Davranışının bedeli ağır olacaktı ama şimdi bunu dert edemezdi.

Heath de kendi görüşmesini tamamladı ve genç kadına para yeşili, kovboy çocuk gözleriyle baktı. “Madem telefonuna zil sesi olarak müzik seçeceksin, bari ilginç bir şey seç.”

“Tavsiye için teşekkürler.” Annabelle *Frappuccino*’sunu işaret etti. “Şanslısınız ki difteri olma ihtimalim çok düşük. Size şu kadarını söyleyeyim, o cilt lezyonları gerçekten feciler.”

Genç adamın dudakları büküldü. “İçeceği faturama eklersin.”

“Sizin bir faturanız yok.” Annabelle işlerinin ne kadar süreceğini bilmediği için Sherman’ı bir kez daha bırakmak zorunda kaldığı otoparkı düşündü. “Gerçi bugün bir hesap tutmaya başlayacağım.” Tropik desenli ucuz çantasından anket formunu çıkardı.

Heath kâğıtlara tiksindir gibi baktı. “Sana ne aradığımı söylemiştim.”

“Biliyorum. Soldier Field, belden aşağı espriler, vesaire vesaire. Ama benim daha fazlasına ihtiyacım var. Mesela hangi yaş gurubunu düşünüyorsunuz? Sakın on dokuzunda, sarışın ve koca memeli demeyin.”

“O yolları çoktan geçti, değil mi patron?” Bodie ön koltuktan söze karışmıştı. “Son on yıldır oralarda geziyor zaten.”

Heath şoförünü duymazdan geldi. “On dokuzluk kızlara ilginç kaybettim. Yirmi ikiyle, otuz arası diyelim. Daha yaşlı olmasın. Çocuk istiyorum ama hemen değil.”

Bu sözleri otuz bir yaşındaki Annabelle’in yaşlı hissetmesine neden olmuştu. “Ya boşandıysa ve çocuğu varsa?”

“Hiç düşünmemiştim.”

“Din tercihinizin ne olacağını düşündünüz mü?”

“Yobazın teki olmasın. Bunun dışında açık görüşlüyümdür.”

Annabelle not düştü. “Üniversite diploması olmayan biriyle çıkar mısınız?”

“Tabii ki. Tek istediğim, kişiliksiz bir kadın olmasın.”

“Fiziksel beklentinizi üç sözcükle tarif edecek olsanız, hangi sözcükleri seçersiniz?”

“Zayıf, formda ve seksi,” dedi Bodie şoför koltuğundan. “Büyük kalçalı tiplerden hoşlanmaz.”

Annabelle kendi kalçalarını koltuğa iyice gömdü.

Heath başparmağını TAG Heuer saatinin metal halkasında dolaştırdı. Annabelle’in ağabeyi Adam, St. Louis’in en iyi kalp cerrahı unvanını kazanınca, kendine aynı saatten almıştı. “Gwen Phelps rehberde kayıtlı değil.”

“Biliyorum. Sizi en çok ne rahatsız eder?”

“Onu bulacağım.”

“Bunu neden isteyesiniz ki?” Annabelle biraz fazla telaşlı sormuştu. “Sizinle ilgilenmiyor.”

“O kadar kolay pes edebileceğimi gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?”

Annabelle gözlerini anket kâğıdına dikip kalemiyle oynamaya başladı. “Sizi neler rahatsız eder?”

“Çatlaklar. Kikirdekler. Aşırı parfüm kullananlar. Ve Cubs taraftarları.”

Annabelle başını hızla kaldırdı. “Ben Cubs’ı severim.”

“Aman ne şaşırdım.”

Genç kadın buna cevap vermemeye karar verdi.

Bodie, “Hiç kızıl bir dilberle çıkmadın,” dedi.

Annabelle’in buklelerinden biri yerinden fırlayıp yüzüne düşmek için tam o anı seçmişti.

Heath, Bodie’nin tişörtünün yakasından Maori savaşçısı dövmesinin görüldüğü ensesine bakarak, “Belki de geri kalan sorularımı sadık hizmetkârımın cevaplamasına izin vermeliyim,” dedi. “Bütün cevapları bilir gibi bir hâli var.”

“Ona zaman kazandırıyorum,” dedi Bodie. “Sana bir kızıl getirecek olursa, canına okursun. Annabelle, klas kadınlar ara. En önemli

şey bu. Yatılı okula gitmiş, Fransızca bilen, sofistike tipler. Ama sahibi olmalı, çünkü yapmacık olanları bir buçuk kilometre öteden ayırt edebilir. Ve atletik kadınlardan hoşlanır.”

“Eminim öyledir,” dedi Annabelle kuru bir sesle. “Atletik, evci-men, muhteşem, zeki, sosyal ilişkileri sağlam ve patolojik düzeyde itaatkâr. Bulmak çocuk oyuncağı olacak.”

“Seksiyi unuttun,” dedi Heath gülümseyerek. “Ve yenilgiyi düşünmek eziklerin işidir. Bu dünyada başarılı olmak istiyorsan, Annabelle, pozitif bir tavır takınmalısın. Müşteri ne istiyorsa, bulmak durumundasın. Başarılı bir iş hayatının ilk şartıdır.”

“Ah-ha. Ya kariyer sahibi kadınlar?”

“Öyleleriyle yapabilir miyim bilmiyorum.”

“Tarif ettiğiniz eş tipi bir köşede oturup prensinin çıkagelmesini beklemeyiz. Büyük bir şirkette yöneticilik yapıyor olmalı. Tabii Victoria’s Secret için mankenlik yapmadığı zamanlarda.”

Heath tek kaşını kaldırdı. “Her şey tavırda bitiyor, Annabelle, tavırda.”

“Pekâlâ.”

“Bir kariyer kadını, bir müşterinin eşini eğlendirmek için, yalnızca iki saat öncesinden haberdar olup benimle birlikte ülkenin diğer ucuna kadar uçamaz,” dedi Heath.

Bodie radyonun sesini yükseltti. “İki devam, out yok.”

Erkekler oyunu dinlerken, Annabelle notlarını içi sıkılarak gözden geçirdi. Bütün bu kriterlere sahip kadını nereden bulacaktı? Bulamazdı. Gerçi Portia Powers da bulamazdı çünkü böyle bir kadın yoktu.

Peki ya farklı bir yol denerse? Heath Champion’ın ihtiyaç duyduğunu sandığı kadın yerine, gerçekten ihtiyaç duyduğu kadını karşısına çıkarırsa? Anket formunun kenarını karalamaya başladı. Para ve zafer kazanma duygusu dışında bu adamı harekete geçiren başka bir şey var mıydı acaba? Birden fazla cep telefonunun arkasındaki

gerçek adam kimdi? Görünüşte gösterişli bir adamdı ama Annabelle, Molly'den onun dayakçı bir babayla büyüdüğünü öğrenmişti. Görünüşe bakılırsa, Heath daha okumayı sökmeden, satacak bir şeyler bulabilmek için komşuların çöplerini karıştırmaya başlamıştı ve o gün bugündür çalışıyordu.

East West Paralı Yolu'ndan York Road'a saparken Annabelle, "Gerçek adınız ne?" diye sordu adama.

"Sana Heath Champion'ın gerçek adım olmadığını düşündüren nedir?"

"Fazla uygun düşmüş."

"*Campione*. Champion'ın İtalyanca'sı."

Annabelle başını salladı ama Heath'in ona bakmaktan kaçınması, bu adın hikâyesinin bundan ibaret olmadığını düşündürmüştü ona.

Zengin bir muhit olan Elmhurst'te kuzeye doğru ilerlediler. Heath BlackBerry'sini kontrol etti. "Yarın akşam saat altıda Sienna'nın Yeri'nde olacağım. Sıradaki adayını getirirsin."

Annabelle karalamasını dur işaretine dönüştürdü. "Neden şimdi?"

"Çünkü programımı yeniden düzenledim."

"Hayır, demek istediğim neden şimdi evlenmek istediğinize karar verdiniz?"

"Çünkü zamanı geldi."

Annabelle bunun ne anlama geldiğini sorma fırsatı bulamadan, Heath cep telefonuna geri dönmüştü bile. "Ron, transfer sayfasını kapadığınızı biliyorum ama müthiş bir hücum oyuncusunu kaçırmak istemezsiniz. Phoebe'ye söyle, birtakım ayarlamalar yapması gerekecek."

Görünüşe bakılırsa, aynı şey Annabelle için de geçerliydi.

Bodie onu şehre, ücreti Heath tarafından ödenen bir taksiyle geri gönderdi. Sherman'ı bıraktığı yerden alıp evine vardığında saat beşi geçiyordu. Eve arka kapıdan girdi, elindekileri Büyükannesi-

nin country tarzı dekorasyona uygun, 80'li yıllarda satın aldığı çam mutfak masasının üstüne bıraktı. Mutfaktaki aletler eski tipti ama rengi solmuş, sık dokuma minderlerle tamamlanmış çiftlik evi sandalyeleri gibi, hâlâ iş görüyordu. Üç aydır bu evde yaşıyor olmasına rağmen, Annabelle burayı büyükannenin evi olarak görüyordu ve yemek odasını yenileme girişimi tozlu asma çelengiyle, yabanmersini desenli buruşuk mutfak perdelerini atmanın ötesine geçememişti.

Çocukluğunun en mutlu bazı anıları bu mutfakta yaşanmıştı, özellikle de büyükannesini ziyarete geldiği o yazlarda. O ve büyükannesi bu masaya oturur, her şeyden konuşturlardı. Büyükannesi onun hayallerine asla gülmezdi. Annabelle on sekiz yaşına geldiğinde, tiyatro okumak ve ünlü bir aktris olmak istediğini ilan ettiği zaman da gülmemişti ona. Büyükanne yalnızca olasılıklarla ilgilenirdi. Annabelle'in Broadway'de başarılı olmak için gereken güzelliğe ya da yeteneğe sahip olmadığını yüzüne vurmaya aklından bile geçirmemişti.

Kapı zili çaldı. Annabelle kapıya yürüdü. Büyükanne, yıllar önce, oturma ve yemek odalarını Myrna'dan Evlilikler'in resepsiyon ve ofis alanı olarak düzenlemişti. Büyükannesi gibi Annabelle de üst kat-taki odalarda yaşıyordu. Büyükannesinin ölümünden sonra eskiden yemek odası olan ofis bölümünün boyasını yenilemiş, bilgisayar ve daha etkin bir masa düzenlemesiyle modernleştirmeye çalışmıştı.

Eski ön kapının ortasında oval, buzlu bir cam vardı ama eğik kenarlarından Bay Bronicki'nin bulanık suretini görebiliyordu. Evde yokmuş gibi davranabilmeyi isterdi ama Bay Bronicki sokağın karşısında oturuyordu ve Sherman'ı park ettiğini görmüş olmalıydı. Wicker Park yaşlı nüfusunun büyük kısmını modernleşme çalışmalarına kurban vermişti ama eski sakinlerin birkaçı, çocuklarını büyüttükleri evlerde yaşamaya devam ediyorlardı. Diğerleri yakınlardaki bir emekliler sitesine taşınmış, bir kısmı da nispeten daha ucuz kenar mahallelere geçmişlerdi. Her biri, Annabelle'in büyükannesini tanıyorlardı.

“Merhaba, Bay Bronicki.”

“Annabelle.” Bay Bronicki ince, sıırım gibi bir adamdı. Mefistofeles’in kileri andıran gri, tırtila benzeyen kaşları vardı. Başından eksilen saçlar, kulaklarından fışkırır gibiydi. Ancak üstü başı her daim temiz pak olurdu, en sıcak günlerde bile uzun kollu kareli spor gömlekler ve boyalı Oxford ayakkabılar giyerdi.

Şeytani kaşlarının altından Annabelle’e bakarak, “Beni araman gerekiyordu,” dedi. “Telesekreterine üç kez mesaj bıraktım.”

Annabelle, “Listemde sırada siz vardınız,” diye yalan söyledi. “Bütün gün dışarıdaydım.”

“Bilmez miyim? Kafası kesik tavuklar gibi oradan oraya koştu-ruyorsun. Myrria, insanlar ona kolayca ulaşabilsin diye, hep yerinde olurdu.” Doğma büyüme Şikagolulara özgü bir aksanı ve bütün hayatını bir petrol şirketi için kamyon şoförlüğü yaparak geçirmiş bir adamdan beklenecek saldırgan bir tavrı vardı. Annabelle’i aşip eve girdi. “Benim durumum için ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Bay Bronicki, sözleşmeniz büyükannemleydi.”

“Benim sözleşmem Myrna’dan Evlilikler’leydi. ‘Uzmanlık Alanım İkinci Baharını Yaşayanlar’ derdi büyükannen. Yoksa bu sloganı unuttun mu?”

Nasıl unutabilirdi ki? Büyükannenin evin dört bir yanına saçtığı sararmış düzinelerce not kâğıdında aynı cümle vardı. “O şirket artık yok.”

“Zırvahk.” Bay Bronicki keskin bir hareketle, Annabelle’in büyükannesinin ahşap kazlarını, ipekli çiçek aranjmanlarını ve süt güğümünden bozma sehpalarının yerine, Akdeniz işi birkaç seramik eşya serpiştirdiği resepsiyon bölümünü işaret etti. Eski koltuk ve kanepeleri yenileyecek parası olmadığı için, onlara duvarların krem rengini tamamlayacak parlak kırmızı, kobalt mavisi ve sarı desenli yastıklar eklemekle yetinmişti.

“Birkaç zımbırtı eklemen hiçbir şeyi değiştirmmez,” dedi Bay Bronicki. “Burası hâlâ bir çöpçatanlık şirketi ve büyükannenle bir anlaşmamız var. Hem de garantili bir anlaşma.”

“Kontratı 1989’da imzalamışsınız,” dedi Annabelle. Bunu adama ilk hatırlatışı değildi.

“Ona iki yüz papel ödedim. *Nakit* hem de.”

“Siz ve Bayan Bronicki neredeyse on beş yılınızı birlikte geçirmişsiniz. Bana sorarsanız bu paranızın karşılığını aldığınız anlamına gelir.”

Bay Bronicki cebinden eski püskü bir kâğıt çıkarıp Annabelle’in yüzüne karşı salladı. “‘Memnuniyet garanti edilir’. Kontratta böyle yazıyor. Ve ben memnun falan değilim. Beni yalnız bırakıp gitti.”

“Çok zor zamanlar yaşadığınızı biliyorum, Bayan Bronicki’nin vefatından dolayı çok üzgünüm.”

“Üzüntü bir şeyi telafi etmiyor. O hayattayken de hoşnut değildim.”

Annabelle seksen yaşında bir adamla, henüz Reagan başkanken imzalanmış iki yüz dolarlık bir kontrat için tartıştığına inanamıyordu. Olabildiğince sabırlı bir ses tonuyla, “Bayan Bronicki ile kendi özgür iradenizle evlendiniz,” dedi.

“Senin gibi çocuklar müşteri memnuniyetinden anlamıyor.”

“Bu doğru değil, Bay Bronicki.”

“Yeğenim avukat. Dava açabilirim.”

Annabelle ona elinden geleni ardına koymamasını söyleyecek gibi olduysa da, Bay Bronicki’nin bunu yapacak kadar aksi bir ihtiyar olduğunu çok iyi biliyordu. “Bay Bronicki, şuna ne dersiniz? Size göre bir aday bulabilmek için gözlerimi dört açacağıma söz versem?”

“Sarışın isterim.”

Genç kadın yanağını ısırđı. “Anlaştık.”

“Çok genç olmasın. Yirmiliklerden istemem. Yirmi iki yaşında torunum var. Doğru olmaz.”

“Sizin düşündüğünüz?..”

“Otuzlar iyi olur. Biraz da etine dolgun olsun.”

“Başka?”

“Katolik olsun.”

“Tabii ki.”

“Ve de hoş.” Gaddar görünüşlü kaşları, yüzüne çöken hüzünlü ifadeyle biraz olsun yumuşamıştı sanki. “İyi biri olsun.”

Annabelle elinde olmadan gülümsedi. “Elimden geleni yapacağım.”

Nihayet kapıyı yaşlı adamın arkasından kaparken, ailenin yüz karası unvanını hak etmesinin bir nedeni olduğunu düşündü. Alnında kocaman bir *enayi* damgası vardı.

Bir de, gereğinden fazla emekli maaşıyla geçinen müşterisi.

5

Bodie koşu bandının ayarıyla oynayıp hızı düşürdü. “Bana Portia Powers’ı anlat.”

Bir süredir çalıştığı halteri raftaki yerine bırakırken, Heath’in rengi solmuş Dolphins tişörtünün zaten ıslak olan yakasından içeri bir damla ter daha süzüldü. “Annabelle’le tanıştın. Yüz seksen derece aksini düşün, al sana Powers.”

“Annabelle ilginç biri. Anlaşılması güç.”

“Kaçığın teki.” Heath kollarını esnetti. “Gwen Phelps gibi birini getirmeseydi, onunla asla anlaşmazdım.”

Bodie kıkırdadı. “Reddedildiğine hâlâ inanamıyorsun.”

“Sonunda ilgimi çekebilen biriyle tanıştım, bu kez de o benimle ilgilenmedi.”

“Hayat böyledir.” Koşu bandı yavaşlayarak durdu. Bodie aşağı atladı ve oturma odasının halısız zeminine bıraktığı havlusunu aldı.

Heath’in Lincoln Park’taki evinin, hâlâ yeni inşaat gibi kokması büyük ihtimalle öyle olmasından kaynaklanıyordu. Cam ve taştan inşa edilmiş gösterişli yapı, gölgeli sokağa bir gemi pruvası gibi, uzanıyordu. Oturma odasının yerden tavana yükselen V biçimi ve-

rilmiş pencerelerinden gökyüzü, ağaçlar, yolun karşı tarafındaki, on dokuzuncu yüzyıldan kalma, restore edilmiş bir çift ev ve eski demir bir çitle çevrili bakımlı semt parkı görünüyordu. Evin henüz yalnız iki kez çıktığı çatıdaki güvertesi Lincoln Park lagünü manzaralıydı.

Kendine bir eş bulur bulmaz, evi dekore etmesini isteyecekti. Şimdilik aksi takdirde boş kalacak olan oturma odasına bir spor salonu kurmuş, son teknoloji bir ses sistemi, Tempur-Pedic yataklı bir karyola ve aşağıdaki medya odası için büyük ekran bir plazma televizyon satın almıştı. Bütün bunlar, ahşap ve mermer zeminler, özel yapım dolaplar, kireç taşından banyolar ve Avrupa tasarımı, son moda aletlerle donatılmış mutfakla bir araya gelince, ortaya çocukluğundan beri hayalini kurduğu ev çıkıyordu.

Keşke bu evi daha fazla sevebilseydi. Belki de beklemek yerine bir dekoratörle anlaşmalıydı ancak bunu eski evinde yapmıştı. Bir servete mal olması bir yana, sonuçtan hoşlanmamıştı. Evin iç dizaynı etkileyici olabilirdi ama orada kendini bir tuhaf –başka birinin evinde misafir gibi– hissetmişti. Sıfırdan başlayabilmek için, buraya taşınırken her şeyi satmıştı ama şimdi evdeki yankıya mani olmak için, eşyaların bir kısmını elden çıkarmamış olmayı diliyordu.

Bodie bir şişe su aldı. “Söylediklerine göre, kadın, erkeklerin canına okuyanlardanmış.”

“Gwen mi?” Heath koşu bandına çıktı.

“Powers. Yanında çalışanlar sık sık değişiyormuş.”

“Bana iyi bir iş kadını gibi göründü. Ayrıca başka kadınlar için gönüllü danışmanlık da yapıyor.”

“Madem o kadar iyi, neden Annabelle gibi onun da tanışma randevularına katılmasını talep etmiyorsun?”

“Bir kez denedim. Ama işe yaramadı. Kadın biraz fazla kıpır kıpır, fazla maruz kalmamak lazım. Ama gayet düzgün adaylar gönderdiğini söyleyebilirim, işini nasıl yapacağını iyi biliyor.”

“Tabii, demek o yüzden hiçbiriyle ikinci bir randevuya çıkmadın.”

“Eninde sonunda birileriyle çıkacağım elbet.”

Bodie mutfağa yürüdü. Wrigleyville’de bir evi vardı. Ama Heath’le birlikte spor yapmak için zaman zaman onun evine geliyordu.

Heath koşu bandının hızını artırdı. O ve Bodie altı yıldır birliktediler. Bodie motosiklet kazasından sonra uyuşturucu ve kendine duyduğu acıma arasında kaybolmuştu. Ancak Heath ona bir oyuncu olarak hayranlık beslediği için, sağa sola koşturması için işe almıştı. En iyi ayakçılar eski sporculardan, üniversiteli oyuncuların ismen tanıdığı ve güvendiği adamlardan çıkardı. Menajerler onları potansiyel müşterileri masaya oturtabilmek için kullanırlardı. Her ne kadar Heath bunu Bodie’nin yüzüne karşı açık seçik dile getirmese de, Bodie önce uyuşturucudan kurtulması gerektiğini anlamış ve öyle de yapmıştı. Çok geçmeden, saçmalıklardan uzak tavrı sayesinde, en iyilerden biri olmuştu.

Bodie, Heath’in otomobilini kullanmaya tesadüfen başlamıştı. Heath, Halas Hall, ve Stars’ın merkezine giderken ya da O’Hare’ye sonu gelmez seyahatleri sırasında Şikago’nun paralı yollarında çok uzun saatler geçiriyordu. Trafikte zaman kaybetmekten nefret ediyordu ve Bodie direksiyon başında olmaktan zevk alıyordu. Bu yüzden her ikisine de uygun düşen zamanlarda, direksiyonu Bodie devralmaya başlamıştı. Bodie otomobili kullanırken Heath telefon görüşmelerini yapabiliyor, e-postalarını cevaplıyor, evrak işlerini hallediyordu. Gerçi vakitlerinin büyük kısmını strateji belirleyerek geçiriyorlardı ki Bodie’nin altı haneli maaşını en çok hak ettiği zamanlar bu zamanlardı. Bodie’nin itici dış görüntüsünün ardında analitik bir zekâ, serinkanlı, odaklanabilen ve duygularına kolay yenilmeyen bir adam yatıyordu. Heath’in en yakın dostu ve gerçekten güvenebildiği tek insan olmuştu.

Bodie mutfaktan bir bira kutusuyla döndü. “Çöpçatanın senden hiç hoşlanmıyor.”

“Umurumdaydı sanki.”

“Gerçi bence onu eğlendiriyorsun.”

“Eğlendirmek mi?” Heath ritmini kaybetmişti. “Bu da ne demek şimdi?”

“Ona sor, bana değil.”

“Ona hiçbir şey sormaya niyetim yok.”

“Bir sonraki adayını görmek çok ilginç olacak. Powers’ın geçen hafta tanıştırdığı o esmer piliçten hiç hoşlanmadın.”

“Fazla parfüm sıkıyordu, hem kene gibi de yapışkandı.” Heath koşu bandının ekranındaki düğmeye basarak eğimi artırdı. “Sanırım Annabelle gibi Powers’ın da tanışma randevularına katılmasını istemeliyim ama Powers o kadar çok müdahale ediyor ki karşımdakini etrafıca tanımaya fırsat kalmıyor.”

“Bence bütün görüşmelerinde Annabelle’i yanında tutmalısın. Kız sinirine pek dokunmuyor gibi.”

“Sen neden söz ediyorsun? Bu öğleden sonra, o ve anketi öyle sinirime dokundu ki...” Heath’in cep telefonu çalmaya başlamıştı. Bodie telefonu ona attı. Heath ekrana baktı ve düğmeye bastı. “Rocco... ben de tam seni aramayı düşünüyordum...”

“Sence ne kadar zengindir?” Annabelle’in görünüşe göre çok fazla para yatırdığı yeni saç düzleştirme ürününe meydan okuyan saçlarının aksine, Barrie Delshire’in uzun kahverengi saçları oval yüzünün iki yanından aşağı dümdüz iniyordu.

“Yeterince.” Annabelle buklelerden birini kulağının arkasına itti.

“İşte bu harika. Son erkek arkadaşımın bana hâlâ elli papel borcu var ama geri ödeyeceğini söylüyor.”

Barrie, Pottery Barn’ın en parlak zekâlısı değildi ama tatlı ve çok güzel bir kızdı ve yalnızca göğüs dekoltesi bile Heath’in dikkatini çekmeye yeterdi. Barrie restorana tek başına girmek istemediği için Annabelle onunla yakındaki bir mağazada buluşmuştu. Sienna’nın Yeri’ne yaklaşırlarken, tarz sahibi, açık renk tenli, simsiyah saçlı ince-

cik bir kadın, bakışlarını incelemekte olduğu mönüden ayırıp onlara çevirdi. Boyundan bağlı, mavi, ipek bir bluz, beyaz pantolon ve arkası açık, lacivert-beyaz çizgili alçak topuklu pabuçlar giymişti. Annabelle'e yoğun bir ilgiyle baktıktan sonra dikkatini yeniden mönüye çevirdi.

Barrie saçlarını savurdu. "Bu randevuyu ayarladığın için teşekkür ederim. Ezik adamlardan o kadar sıkılmışım ki."

"Heath kesinlikle bir ezik değil." Annabelle o akşam hiçbir şey yiyemeyecek kadar gergindi. Restorandan içeri girerlerken mis gibi sarımsak ve fırından yeni çıkmış ekmek kokuları ağzını sulandırdı. Heath, onu Gwen'le tanıştırdığı akşam oturduğu masadaydı. Bu akşam, gür ve dalgalı saçlarından bir ton daha açık bir renkte, polo yakalı triko bir tişört giymişti. Annabelle masaya yaklaşırlarken, genç adamın BlackBerry'sini cebine soktuğunu gördü.

Bilinçsiz bir atletik zarafet sergileyerek ayağa kalktı. Bu adam için sandalyesini devirmek ya da masaya çarpmak gibi olasılıklar yoktu. Annabelle onları tanıştırdı. Heath'in ne düşündüğünü anlamak kolay değildi ama Barrie'nin uzun saçları ve müthiş göğüslerini süzüşüne bakılırsa, ilgisi uyanmıştı.

Yanındaki sandalyeyi Barrie için tutarak Annabelle'i kendi kaderine terk etti. Barrie, Heath'e baştan çıkarıcı ve nemli dudaklı bir gülümsemeyle bakıyordu. "En az Annabelle'in söylediği kadar yakışıklısiniz."

Heath, Annabelle'e muzip bir bakış attı. "Öyle mi dedi gerçekten?"

Annabelle kendine kızarmama emri verdi. O yalnızca işini yapıyordu.

Sohbet, Barrie'yi burçlar konusundan uzak tutma müdahalesi dışında Annabelle'in fazla çaba harcamasını gerektirmeden kendiliğinden açılmıştı. Neyse ki Barrie, koyu bir Stars taraftarıydı; bu yüzden ikisinin konuşacak çok şeyi vardı ve Heath bütün dikkatini genç kadına yöneltmişti. Annabelle, birinin onu böyle dikkatli dinlemesi için neler vermezdi. Heath'in cep telefonu çalmaya başladı. Numaraya bakmak için cebinden çıkardıysa da, cevaplamadı. Annabelle bunu

olumlu bir işaret olarak almıştı ya da belki de olumsuz bir işaretti. Çünkü Barrie'nin Heath Champion için doğru aday olmadığı kanısı her dakika biraz daha güçleniyordu.

Barrie nefesi kesilmiş gibi heyecanla, "Futbol oynadın mı?" diye sordu.

"Üniversitede oynadım ama profesyonel hayatta yedek kulübesinin ötesine geçebilecek kadar iyi değildim. Bu yüzden vazgeçtim."

"Yani profesyonel futbol oynama şansını teptin, öyle mi?"

"En iyisi olamayacağım hiçbir işe girmem."

Annabelle içinden, bir şeyi sırf eğlencesine yapmaya ne dersin, diye geçirdi. Aklına bir kez daha işkolik ağabeyleri gelmişti.

Barrie şampuan reklamlarına yaraşır saçlarını tek omzuna atarken, "Üniversiteyi nerede okudun?" diye sordu.

"Lisansımı Illinois Üniversitesi'nde tamamladım, sonra da Harvard Hukuk'ta okuma şansına sahip oldum."

Barrie heyecanla, "Sen Harvard'a mı gittin?" dedi. "Aman Tanrım, çok etkilendim. Ben de her zaman büyük West Coast okullarından birine gitmek istemişimdir ama ailemin bunu karşılayacak gücü yoktu."

Heath gözlerini kırıştırdı.

Annabelle, yeşil hayalet adlı içkisini aldı ve bir sonraki randevuyu en kısa zamanda ayarlamanın hesabını yapmaya koyuldu.

Barrie restorandan ayrılınca, Heath, "Arkadaşının bir sonraki MENSA³ toplantısına peynir sosu getiremeyeceği kesin," dedi.

Annabelle içkisini bir çırpıda bitirmemek için kendini zor tutuyordu. "Belki de. Ama kabul et ki gerçekten muhteşem bir fiziği var."

"Aynı zamanda tatlı da. Ama senden daha iyisini beklerdim, özellikle de dünkü bütün o aptal sorularını cevapladıktan sonra."

3 MENSA: Dünyanın en büyük ve en eski yüksek IQ topluluğu. (ed.n.)

“Sorularım aptalca değildi. Hem erkeklerin bir kadından istediklerini söyledikleriyle, gerçekten istedikleri arasında büyük fark var.”

“Yani bu bir test miydi?”

“Bir anlamda. Belki.”

“Bunu sakın bir daha yapma.” Heath sert bakışlarını Annabelle’e dikmişti. “Ben ne istediğim konusunda gayet netim. Barrie de, her ne kadar çok seksi bir kadın olduğunu kabul etmem gerekse de, aradığım kadın değil.”

Annabelle dalgın gözlerini kapıya çevirdi. “Beynimi o vücuda koyabilseydim, dünya benim olurdu.”

“Sakin ol, Dr. Kötücül. Bir sonraki adaya beş dakika kaldı ve benim yapmam gereken bir telefon görüşmesi var. Onu ben dönene kadar oyalarsın, değil mi?”

“Bir sonraki mi? Ama ben...”

Ama Heath arka taraftaki odada gözden kaybolmuştu bile. Annabelle, peşine düşmek için hızla ayağa kalktı ama aynı anda çok şık bir sarışının içeri girdiğini gördü. Escada takımı ve Chanel çantasıyla, ben Power Eşleştirme’nin adayım, diye haykırıyordu âdeta. Heath ciddi miydi? Gerçekten de rakibinin adayını oyalamasını mı istiyordu ondan?

Kadın barda etrafına bakındı. Tasarımcı imzası taşıyan kılığına rağmen, kendinden pek emin görünmüyordu. Annabelle’in içinde yatan merhametli kız, o duyarlı kafasını derhâl çıkarmıştı. Otuz saniye kadar kendiyse savaştı ama kadın o kadar rahatsız görünüyordu ki sonunda pes etti ve yanına gitti. “Heath Champion’ı mu arıyorsunuz?”

“Evet.”

“Birkaç dakikalığına masadan ayrılmak zorunda kaldı. Benden size göz kulak olmamı rica etti. Adım Annabelle Granger, Heath’in...” Duraksadı. Yedek çöpçatanı olduğunu söylemesi söz konusu olamazdı. Asistanı olduğunu söylemeyi midesi kaldırmazdı, bu yüzden aklına gelen üçüncü en iyi şeyi söyleyiverdi. “Heath’in patronuyum.”

“Melanie Richter.” Kadın, Annabelle’in haki eteğini ve üzerine oturan hurma rengi ceketini süzdü. Escada’nın yanında pek etkileyici durduğu söylenemezdi. Yine de önyargılı birine benzemiyordu, dostça bir gülümsemeyle, “Erkeklerin egemen olduğu bir dünyada kadın olmak, bir hayli zor olsa gerek,” dedi.

“Ne siz sorun, ne ben söyleyeyim.”

Melanie, Annabelle’in peşinden masaya yürüdü. Annabelle spor dünyasındaki gösterişli kariyerini tartışmaya pek hevesli olmadığı için, Melanie’den kendinden söz etmesini istedi ve tek çocuklu, boşanmış bir kadın olduğunu öğrendi. Bir moda geçmişi ve kapı tokmaklarını her gün dezenfekte etmediğinde ona deli gibi bağırان bir eski kocası vardı. Heath nihayet onlara katılmıştı. Annabelle ikisini tanıştırdı ve tam kalkmaya hazırlanırken, genç adamın elini çıplak bacağına hissederek durdu.

Hangisinin daha can sıkıcı olduğundan emin değildi: İçinde çakan cinsel arzu mu yoksa Heath’in kendisinden orada kalmasını istediğini anlamak mı? Ancak bacağındaki el bir türlü çekilmiyordu. Melanie çantasının sapıyla oynuyordu, yine rahatsız görünmeye başlamıştı. Bu onun hatası değildi, Annabelle devreye girme ihtiyacı duydu.

“Melanie’nin çok ilginç bir geçmişi var.” Fair-play ruhu içerisinde Melanie’nin Çocuklar Ligi’nde hayır işleri üstlendiğini ve moda eğitimi aldığını anlattı. Melanie’nin oğlundan söz ederken, ürkütücü eski kocasına değinmedi. Tam sözünü tamamlarken, Heath’in telefonu çalmaya başladı. Genç adam ekrana baktı, bütün samimiyetiyle özür diledi ve izin isteyerek masadan kalktı.

Annabelle, Heath’in arkasından bakarak, “En çalışkan elemanım,” dedi. “Görevine inanılmaz derecede bağlıdır.”

“Belli oluyor doğrusu.”

Annabelle, Melanie’nin moda alanındaki uzmanlığından istifade etmeye karar vererek, onu kısa boylu ve geniş kalça eğilimli kadınlar için en uygun jean pantolon modeli konusunda sorguya çekmeye

başladı. Melanie bütün zarafetiyle, orta yükseklikte bel, boru paça, diye yanıtladı. Sonra Annabelle'in saçlarına iltifat etti. "Rengi sıradışı. Ne kadar çok altın ışıltısı var. Sizininki gibi saçlara sahip olabilmek için canımı verebilirim."

Annabelle'in saçları oldum olası çok dikkat çekerdı ama insanların böyle bir karmaşa karşısında şaşırıp kendilerini bir şeyler söylemek zorunda hissettiklerini düşündüğü için, aldığı bütün iltifatları biraz ihtiyatla kabul ederdi. Heath geri döndü, tekrar özür diledi ve Melanie'yle sohbetine kaldığı yerden devam etti. Melanie konuşurken ona doğru eğiliyor, doğru anlarda gülümsüyor, iyi sorular soruyor ve söylediği her şeye samimi bir ilgi gösteriyordu. Sonunda elini, bir kez daha, Annabelle'in bacağına koydu ama genç kadın bu defa telaşa kapılmadı. Heath'in bu hareketi bu kez, Melanie'nin gitme vaktinin geldiğini işaret ediyordu.

Melanie masadan ayrılınca, Heath saatine baktı. "Müthiş bir kadın ama hayal kırıklığı."

"Nasıl hem müthiş hem hayal kırıklığı olabilir? Çok *hoştu* bence."

"Çok hoş. Onunla konuşmaktan keyif aldım. Ama aramızda bir çekim yoktu ve onunla evlenmek istemiyorum."

"Kimyanın oluşması için yirmi dakikadan daha çok zamana ihtiyaç var. Zeki bir kadın; senin ve cep telefonunun hak ettiğinden daha fazla nezaketi hak ediyor. Ayrıca onda aradığımı söylediğin kalite de var. Ona bir şans daha ver."

"Benden sana bir öneri; başkalarınınkilerden ziyade kendi adayların için bastırırsan, işinde daha hızlı ilerleme kaydedebilirsin."

"Biliyorum ama Melanie'den hoşlandım." Annabelle kaşlarını çatı. "Gerçi gecenin sona ermesinden beni sorumlu tuttuğunu hissetmedim değil. Büyük haksızlık."

"Bana en azından yalakalık yapıyormuşsun gibi rol yapmanın da yararı olabilir."

"İşin acı tarafı da bu ya. Deminden beri yalakalık yapıyorum."

Kovboy çocuğun ağzı çarpık bir gülümsemeyle büküldü. “Elinden gelenin en iyisi bu mu?”

“Biliyorum. Hüzünlü, değil mi?”

Heath’in neşesi yerini şüpheye bırakmıştı. “Melanie bana zam yapman gerektiğini söylerken ne demek istedi?”

“Hiçbir fikrim yok.” Annabelle’in midesi gurulduyordu. “Sanırım benim karnımı doyurmak niyetinde değilsin.”

“Zamanımız yok. Sıradaki aday on dakika içinde burada olacak. Ama bir içki daha ısmarlayabilirim.”

“Sıradaki aday mı?”

Heath Champion, Annabelle’in şaşkınlığını görmezden gelmek için BlackBerry’sini çıkardı ama genç kadının bu numaraya karnı toktu. “Portia Powers adaylarına kendisi bakıcılık yapsın. Ben daha fazlasını yapamam.”

“Oysa daha altı gün önce, ofisimde dizlerinin üstüne çökmüş, müşterin olmam için her şeyi yapacağını söylüyordun.”

“Genç ve aptaldım.”

“Aramızdaki fark bu işte... Ben milyon dolarlık bir işi yönetirken, senin aynı durumda olmamanın nedeni bu. Ben müşterilerime istediklerini veririm ama sen müşterilerine sıkıntı veriyorsun.”

“Hepsine değil. Yalnızca sana. Tamam bazen Bay Bronicki için de aynı şey geçerli oluyor ama orada neyle uğraştığımı tahmin edemezsin.”

“İzin ver, sana neden söz ettiğime dair bir örnek vereyim.”

“Bir grisiniye anlaşılm.”

“Geçen hafta Bills’te oynayan bir müşterimle telefondaydım. İlk evini satın aldı ve zevkimi beğendiğini ve mobilya seçiminde yardım etmemi istediğini söyledi. Sorun şu ki ben adamın dekoratörü değil, menajeriyim. Ve dekorasyondan zerre kadar anlamam. Kendi evimi bile kendim döşemedim. Ancak adam kız arkadaşından yeni ayrılmıştı ve kendini çok yalnız hissediyordu. İki saat içinde, Buffalo’ya

giden bir uçağa atladım. Onu geri çevirmedi. Yerime başka birini göndermedi. Kendim gittim. Nedenini bilmek ister misin?”

“Fransız kır tarzına büyük bir tutku beslediğini mi keşfettin?”

Heath tek kaşını kaldırdı. “Hayır. Çünkü müşterilerimin her zaman yanlarında olacağıma inanmalarını istiyorum. Benimle bir kontrat imzaladıkları zaman, hayatlarının her yönünü önemseyen biriyle anlaşmış oluyorlar. Yalnızca iyi zamanlarda değil, işler karıştığı zaman da yanlarında olacak biriyle.”

“Ya onlardan hoşlanmıyorsan?” Annabelle bu soruyu ondan hoşlanmadığını ima etmek amacıyla sormuştu ama Heath Champion soruyu ciddiye aldı. Böylesi daha iyiydi. Annabelle’in adama ağzının payını verme dürtüsüne artık bir son vermesi gerekiyordu. Geleceği, onu mutlu etmesine bağlıydı, sinir etmesine değil.

“Hoşlanmadığım bir müşteriyle çalışmam.”

“Yani *hepsinden* hoşlanıyor musun? O talepkâr, egoist, gereğinden fazla para kazanan, kendini beğenmiş adamların hepsinden? Sana inanmıyorum.”

Heath’in tereddütsüz, samimi cevabı, “Onları kardeşim gibi seviyorum,” oldu.

“Sıkı atıyorsun.”

“Öyle mi?” Portia Powers’in o geceki ikinci adayı kapıda belirirken, Heath masasındaki genç kadına anlaşılmasın bir gülümsemeyle baktı ve ayağa kalktı.

“Henüz ezberleyemedin mi?”

Portia derinden gelen, tehditkâr erkek sesiyle irkildi. Sienna’nın Yeri’nin penceresinin önündeki kaldırımında, olduğu yerde döndü ve yanına sokulan adamı süzdü. Saat onu biraz geçmişti ve kaldırımında yürüyen insanlar vardı ama o kendini karanlık bir ara sokağa çekilmiş gibi hissediyordu. Adam tıraşlı kafası ve bir seri katilin yarı saydam mavi gözleriyle, iri yapılı ve tehlikeli görünümlüydü. Üzerine yapışan

siyah tişörtünün açıkta bıraktığı korkutucu derecede kash kolları, insanı rahatsız eden kabile dövmeleleriyle kaplıydı. Kalın ve adaleli boynu, zor dönemler geçirdiğinin kanıtı gibiydi.

“Sana insanları gözetlemenin kabalık olduğunu söyleyen olmadı mı?”

Portia son bir saati blokta daire çizerek ve restoranın önünden her geçişinde mönüyü inceliyormuş gibi yaparak geçirmişti. Mönünün üstünden bakınca, Heath’in Annabelle Granger ve o akşam için ayarladığı iki adayla paylaştığı masayı görebiliyordu. Portia normal şartlarda ilk buluşmalara katılmayı aklından bile geçirmezdi, çok az müşterisi bunu ondan talep etmişti. Ancak Heath’in Granger’ı yanında istediğini duymuştu ve buna tahammül edemezdi.

“Siz de kimsiniz?” Aslında hissetmediği bir cesaret gösterisi sergiliyordu.

“Bodie Gray. Champion’ın korumasıyım. Bu akşam senin ne iş çevirdiğini bilmek ilgisini çekecektir.”

Portia’nın kuyruk sokumundaki kaslar gerilmişti. Bu aşağılayıcı olmanın ötesine geçen bir yorumdu. “Benim iş çevirdiğim falan yok.”

“Bana öyle gelmedi.”

“Ama siz çöpçatanlık konusunda otorite sayılmazsınız, öyle değil mi?” Portia adama buz gibi gözlerle ve küçümser bir tavırla bakmaya çalışıyordu. “Kendi işinize bakıp beni rahat bırakmaya ne dersiniz?”

Asistanları bu sözler karşısında kaçacak delik arardı ama adamın bir tek kası bile seğirmemişti. “Champion’ın işi benim de işimdir.”

“Bak sen... Kendini patronuna adanmış bir ayakçı, ha?”

“Herkesin bir ayakçısı olmalı.” Bodie kadının kolunu tuttu ve onu kaldırıma doğru çekti.

Portia hoşnutsuzluğunu belli eden bir tıslamayla, “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” dedi. Kolunu silkeleyip kurtarmaya çalıştı ama Bodie’nin bırakmaya niyeti yoktu.

“Bay Champion işini rahat rahat bitirsin diye sana bira ısmarlayacağım.”

“Bu benim de işim ve ben...”

“Evet, geliyorsun.” Bodie kadını iki otomobilin arasından geçirdi. “Uslu durursan, beni çenemi kapalı tutmaya ikna edebilirsin.”

Portia debelenmekten vazgeçti ve Bay Koruma’ya göz ucuyla baktı. Demek patronunu satmaya hazırdı. Heath bir haydutu işe almaması gerektiğini akıl edebilmeliydi ama madem edememişti, Portia saflığından istifade edecekti. Çünkü Heath’in bu olaydan haberdar olmasını istemiyordu. Çünkü haberdar olursa bunu zayıflık göstergesi olarak algılayacaktı ki bu gerçekten de öyleydi.

Girdikleri bar dumanlı ve pis kokuluydu. Zemin çizik içinde kalmış muşambayla kaplıydı ve tozlu bir rafın üstünde, sinek pisliğiyle kaplı bir iki kupa ve Mel Torme’nin solmuş bir fotoğrafının arasında ölmeye yüz tutmuş bir devetabanı duruyordu.

Barmen, “Hey, Bodie, nasıl gidiyor?” diye seslendi.

“Şikâyetim yok.”

Bodie kadını bir bar taburesine götürdü. Yürürken, Portia’nın topuğu yerdeki bir şeye takıldı. Ayağını kurtarıırken, böyle bir mekânın Clark Caddesi’nin en iyi restoranları arasında nasıl var olabildiğini merak etti.

Portia tedirginlikle bar taburesine tünerken, Bay Koruma, “İki bira,” diye seslendi.

“Soda,” dedi Portia araya girerek. “İnce bir dilim limonla.”

“Limon yok,” dedi barmen. “Ama arka odada bir kutu konserve meyve var.”

Kas Adam bunu çok komik bulmuş olmalıydı. Birkaç dakika sonra Portia, önündeki bira bardağının ağız kısmındaki silik ruj kalıntısına bakıyordu. Bardağı kenara itti. “Kim olduğumu nereden anladın?”

“Champion’ın tarifine uyuyordun.”

Heath'in onu nasıl tarif ettiğini sormadı. Cevaptan emin olmadığı durumlarda soru sormamaya çalışırdı ve Annabelle Granger'in sahneye girmesiyle, Heath'le ilişkilerinde bir şeyler yoldan çıkmıştı.

"İşimi yaptığım için özür dileyecek değilim," dedi. "Heath ona yardım etmem için bana çok para ödüyor. Ama beni dışlamaya devam ederse, işimi yapamam."

"Yani ona bu casusluk olayını anlatmam da sakınca yok, öyle mi?"

"Sizin casusluk olarak nitelediğiniz şeyi, ben ücret çekimi hak etmek olarak görüyorum."

"Heath'in de aynı şekilde göreceğinden şüpheliyim."

Portia da şüpheliydi ama bu adamın sinirini bozmasına izin vermeyecekti. "Bana ne istediğinizi söyleyin."

Adam düşünürken, Portia onu izliyordu. İnsanları okumak işinin önemli bir parçasıydı ama müşterileri varlıklı ve iyi eğitilmiş insanlardı ve bu buz mavisi gözlerin ardında nelerin döndüğünü nasıl tahmin edebilirdi ki? Belirsizlikten nefret ederdi. "Eee?"

"Düşünüyorum."

Portia çantasını açtı, iki tane elli dolarlık banknot çıkarıp adamın önüne koydu. "Belki bu, zorlu süreci kolaylaştırır."

Adam paraya baktı, omuz silkti ve banknotları cebine tıkmak için hafifçe yana eğildi. Kalçaları omuzlarına göre çok daha dar, bacaklarının üst kısmı kemikli ve güçlüydü.

"Şimdi," dedi Portia. "Hepimiz bu akşamı unutabiliriz."

"Bilmiyorum. Unutulacak çok şey var... Benim gibi biri için bile."

Portia, Kas Adam'ın onu işletip işletmediğini anlamak için onu daha büyük bir dikkatle süzdü ama bir sonuca varamadı.

"Bak ne diyeceğim," dedi Bodie. "Neden bu durumu önümüzdeki hafta sonu görüşmüyoruz? Cumadan bir hafta sonra mesela. O zamana kadar işlerin nasıl gittiğine bakarız."

Portia bunu beklemiyordu. "Bakmasak nasıl olur?"

"Bu hafta sonu derdim ama şehir dışında olmam gerek."

“Ne istiyorsun?”

Bodie onu açık açık süzüyordu. Ağzının inceliği ve narinliği, yüzünün geri kalan kısmının daha uğursuz görünmesine neden oluyordu. “Karar verince, seni haberdar ederim.”

“Unut gitsin. Benimle oynamana izin verecek değilim.” Portia adama tepeden bakmaya çalışıyordu ama adam oynamayı reddediyordu. Dudakları kibirli gangster gülüşüyle büküldü.

“Emin misin? Eminsen, Bay Champion’la hemen bu akşam konuşabilirim.”

Portia dişlerini sıkı. “Pekâlâ, önümüzdeki cuma.” Tabureden kayarak indi ve çantasını açtı. “Kartvizitim. Sakın beni becermeye kalkışma, pişman olursun.”

“Büyük olasılıkla.” Bodie’nin bakışları, dondurmanın üstündeki sıcak karamel sosu misali, kadının vücudunda dolaşıyordu.

Portia içinde kuvvetli ve beklenmedik bir duygunun uyandığını hissetti. Çantasını sertçe kapadı ve bardan, arkasında hain bir kahkaha bırakarak çıktı.

Bir sonraki Power Eşleştirme adayı güzel, ancak ben-merkezci birisi çıkmış, Annabelle sohbeti kadının eksiklerini öne çıkaracak biçimde yönlendirmişti. Aslında bunca zahmete girmesine gerek yoktu. Heath kadının notunu en baştan vermişti. Bununla birlikte kadına büyük bir saygıyla yaklaşmıştı. Annabelle, Heath’in ilk başta sandığı gibi ego-manyak birisi olmadığını fark ediyordu. İnsan hâlini, her biçimiyle ilginç bulur gibi bir tavrı vardı. Bunu anlamak, ona beslediği sevimsiz duygulara tutunmasını güçleştiriyordu. Gerçi o duygulara pek sıkı tutunduğunu da söyleyemezdi.

Portia’nın adayı masadan ayrılınca, Heath, “Eğlenceli,” dedi. “Ama iyi anlamda değil. Bu akşam kelimenin tam anlamıyla zaman kaybı oldu.”

“Bir sonraki aday zaman kaybı olmayacak. Sırada özel biri var.” Büyükannesinin yaşlı müşteri tabanı zengin bir referans kaynağı olmaya başlamıştı. Büyükannesinin en eski dostlarının torunu Rachel Gorny, Barrie’nin abartılı güzelliğine sahip olmayabilirdi ama zeki, başarılı ve Heath’in karşısında dik durabilecek kadar güçlü bir kişilikti. Ayrıca Heath’in talep eder gibi görüldüğü sosyal parıltıya da sahipti. Annabelle onları bu akşam tanıştırmayı planlamıştı ama önce adamın, Barrie’ye vereceği tepkiyi görmek istemişti.

Kendini Heath’in profilini süzmekten alıkoymak için kokteyl çubuğuyla oynamaya başladı ve Barrie için tatlı, yakışıklı, ona iyi davranacak ve çok zeki olmayacak bir aday bulması gerektiğini zihnine not etti.

“Daha iyi iş çıkarman gerekecek, Annabelle. Bu geceki ilk aday gibi olmasın.”

“Anlaştık. Ve sen de beni Power Eşleştirme adaylarıyla oturmak zorunda bırakmayacaksın. Senin de belirttiğin gibi, Portia Powers’a yardım etmek, benim çıkarlarıma hizmet etmiyor.”

“O zaman neden beni Melanie’yle tekrar görüşmeye ikna etmeye çalışıyorsun?”

“Açlık beni tuhaflştırıyor.”

“Sonuncudan on dört dakikada kurtuldun. Bravo. Seni, şu andan itibaren tanışma randevularımın hepsinde bulunmakla ödüllendiriyorum.”

Annabelle az kalsın boğazına kaçan buz parçasıyla boğuluyordu. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Tam olarak söylediğim şeyden.”

“Hepsi derken, demek istediğin...”

“Aslına bakarsan, tamamını kastediyorum.” Heath içi banknotlarla dolu büyük, altın bir para klipsi çıkardı ve birkaçını masaya bıraktıktan sonra Annabelle’i ayağa kaldırdı. “Haydi, karnını doyuralım.”

“Ama ben...” Barın içinde ilerlerken, genç kadın âdeta kekeliyor, Powers’ın adaylarıyla takılmak gibi bir niyetinin olmadığını ve Heath’in aklının geri kalanını da kaçırmış olması gerektiğini söylemeye çalışıyordu. Ancak Heath onu duymazdan gelerek, barın sahibiyle selamlaştı. İtalyanca konuşmaları Annabelle’i şaşırtmıştı ama bu noktada Heath hakkındaki herhangi bir şeye nasıl şaşırabildiğini kendisi de bilmiyordu.

Yemek salonunun başköşesindeki masaya yerleşmeleriyle, içki siparişlerini alacak garsonun masalarında bitmesi bir oldu. Mama, Heath’i bir sepet ekmek ve antipasto⁴ tabağıyla selamladı. Biraz daha İtalyanca havalarda uçuştı. Annabelle sıcak ekmekten yükselen mis gibi kokuya daha fazla direnemedi, somundan bir parça koparıp biberiyeyle çeşnilendirilmiş zeytinyağına batırdı.

Bar kısmı gibi yemek salonu da altın yaldızlı duvarlar ve koyu mor kabartmalarla süslüydü. Ancak bu kısmın aydınlatması daha parlaktı, somon rengi masa örtüleri ve üzüm rengi peçeteler seçilebiliyordu. Masalara yerleştirilmiş toprak vazoların her biri, kır çiçekleri ve otlarla donatılmıştı. Restorana insana evi andıran rahat bir hava hâkimdi, bununla birlikte belli bir zarafeti de yansıtıyordu.

Heath şarap konusunda ondan daha bilgiliydi. Annabelle için bir cabarnet sipariş etti ama kendisi için Sam Adams birası söyledi. Antipasto tabağı, et, içi doldurulmuş mantar, kızatılmış taze adaçayı filizleri, ince doğranıp tahta şişlere dizilmiş pecorino peyniri ve olgun kırmızı kirazlarla donatılmıştı. “Önce ye,” dedi Heath, “sonra konuşuruz.”

Annabelle bu emre memnuniyetle itaat etti ve Heath onu porcini sosuna yatırılmış deniztarağı ve kremalı mantardan oluşan giriş yemeği gelene kadar rahatsız etmedi. Kendisi de sosis ve keçi peyniriyle zenginleştirilmiş baharatlı *pomodoro* soslu makarna seçmişti.

4 Yemek öncesi servis edilen aperatif meze tabağı. (ed.n.)

Heath yemeğinden birkaç lokma, birasından bir yudum aldı ve bütün akşam boyunca adaylara sabitlediği bakışlarını bu kez Annabelle'e çevirdi. "Şu andan itibaren, bütün tanışma randevularında yanımda olmanı ve bu akşam yaptığın şeyi yapmamı istiyorum."

"Bugüne dek yediğim en lezzetli yemeği mahvedersen seni asla affetmem."

"Sezgi gücün çok yüksek ve sohbeti ustaca yönlendirebiliyorsun. Melanie hakkındaki görüşlerine rağmen, benim için neyin doğru, neyin yanlış olabileceğini çözmüş gibisin. Bundan istifade etmemek için aptal olmam gerekir ve ben kesinlikle aptal değilim."

Annabelle çatalını altın rengi sarımsaklı polentayla doldurdu. "Portia Powers'ın sana bir eş bulmasına yardım etmemin bana ne fayda sağlayacağını hatırlatsan iyi olur çünkü korkarım ben o kısmı unuttum."

Heath bıçağını aldı. "Yeni bir anlaşılmaya geçiyoruz." Becerikli hareketlerle sosisinden bir yudum kesti. "Bana faturalamak istediğin on bin dolar, şansını denemek için attığın bir oltadan başka bir şey değildi ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Ben kesinlikle..."

"Bense sana beş bin dolar ödedim ve geri kalan tutarı yalnızca doğru eşi bulman hâlinde ödeyeceğimi belirttim. Bugün şanslı günün olmalı çünkü doğru adayın senden ya da Portia'dan gelmesine bakmadan, sana çekin tamamını yazmaya karar verdim. Sonuçta bir karım olduğu ve sen, sürece dahil olduğun müddetçe paranı alabileceksin." Bira bardağını şerefe der gibi kaldırdı. "Tebrikler."

Annabelle çatalını bıraktı. "Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü böylesi daha etkili."

"Powers'ın kendi tanışma randevularında bulunması kadar değil. Ki bunu yapması için ona dünyanın parasını ödüyorsun."

"Ama ben seni tercih ederim."

Annabelle'in nabızı hızlanmıştı. "Neden?"

Heath genç kadına büyük olasılıkla beşikten beri pratiğini yaptığı ve Annabelle'e dünyadaki tek kadın olduğunu düşündüren gülümsemesiyle baktı. "Çünkü sana zorbalık etmek daha kolay. Anlaştık mı, anlaşılmadık mı?"

"Sen kendine çöpçatan değil, uşak aryorsun."

"Anlambilim. Çalışma saatlerim düzensiz ve programım olmadık anda değişebiliyor. Bütün bunları idare etmek senin görevin olacak. Son dakika iptallerinde kabaran tüyleri yatıştırmak da. Geciktiğim zaman, eş adaylarıma arkadaşlık edecek, telefonlarıma bakmam gerektiği zaman onları sen oyalayacaksın. İşler iyi giderse, ortadan kaybolacaksın. Aksi takdirde kadını yok edeceksin. Daha önce de söyledim. Çok çalışıyorum. Ve bu konu için de bir o kadar çabalamak istemiyorum."

"Yani kısacası, sana gelin adayını bulmamı, onunla çıkmamı ve sonra mihrapta sana teslim etmemi istiyorsun. Yoksa balayına da gelmeli miyim?"

"Kesinlikle hayır." dedi Heath, tembel bir gülümsemeyle, "O kısmını ben bizzat hallederim."

Aralarında tuhaf bir elektriklenme olmuştu sanki. Biraz baş döndürücü, baştan çıkarıcı bir şey. En azından, Annabelle'in seks açlığı çeken hayal gücü öyle olduğunu söylüyordu. Suyundan bir yudum aldı ve bira şişesini başında patlatma arzusuna rağmen, Heath Champion'dan etkilendiğini idrak etmenin tatsızlığını bastırmaya çalıştı. Ee, ne olmuştu yani? İnsanları etkilemek adamın doğasında vardı ve Annabelle de bir insandı. Kendini kaptırmadığı sürece, ortada sorun yoktu.

Teklifini acele etmeden değerlendirdi. Her ne kadar Heath'in emrine amade olma fikrinden nefret etse de, bu düzenleme ona daha fazla kontrol şansı ve gelirini ikiye katlama fırsatı verecekti. Power Eşleştirme yalnızca erkeklerle çalışıyordu ama Sizin İçin En Mükemmeli hem kadın hem erkek müşterilere hizmet ediyordu.

Bu sayede, Heath'in geri çevirdiği adaylar arasından, kendine potansiyel müşteriler edinebilirdi. Örneğin Melanie, Shirley Miller'in torunu Jerry için kusursuz bir aday olabilirdi. Jerry yakışıklı ve orta düzeyde başarılı bir adamdı ve ikisinin çocukları hemen hemen aynı yaşıydı. Jerry'nin hâlihazırda müşterisi olmaması, Annabelle'in onu bağlayamayacağı anlamına gelmezdi.

"Portia Powers'in da bunu kabul etmesi gerekecek," dedi.

"Seçme şansı olmayacak."

Benim gibi, diye düşündü Annabelle. Ama bu tam olarak doğru sayılmazdı. Onun seçme şansı vardı. Ne yazık ki diğer seçeneğe yönelmek, kendi kendini imha etmesi anlamına geliyordu. "Onunla anlaşmanı iptal edip her şeyi bana bırakmalısın."

Heath'in cevabı, "O senin ulaşamadığın kadınlara ulaşabiliyor," oldu. "Büyük olasılıkla, sonunda seçeceğim kadın onun adayları arasından çıkacak."

"Bu akşam da Portia'nın doğru kararlarının parlak bir kanıtı oldu, öyle mi?"

"Senin doğru kararlarının parlak bir kanıtı olmuş olabilir mi?"

Annabelle'i köşeye sıkıştırmıştı. Genç kadın çatalıyla mantarını didikleyerek, "Portia'nın adaylarını sabote etmenin benim çıkarıma olacağını anlıyorsun, değil mi? Paraya ihtiyacım var, evet, ama Sizin İçin En İyisi'ne iyi bir isim kazandırmaya daha çok ihtiyacım var."

"Beni uyardın kabul ediyorum, Mata Hari."

"Beni ciddiye almıyorsun."

Heath tek kaşını kaldırdı. "Bana Melanie'yi tekrar görmemi söyledin."

"Kan şekerim yerlerde süründüğünden. Şimdi artık bir şeyler yediğim için durumu daha net görebiliyorum ve kızın senin için fazla düzgün olduğunu düşünüyorum."

“Biraz rahatla, Annabelle.” Heath’in yüzünde yine yılan gülümsemesi belirmişti. “Sen saf dürüstlikle lanetlenmiş insanlardansın. Ben de bundan istifade edecek kadar zeki olanlardanım.”

Annabelle’in buna karşılık söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. Bu yüzden dikkatini deniztaraklarına çevirmeye karar verdi.

Heath’in, bir kadının yemek yemesini seyretmekten bu kadar keyif almasının üzerinden uzun zaman geçmişti. Annabelle güzel bir yemeğin hakkını vermeyi biliyordu. Ağzına bir mantar daha atarken, yüzünde cennete düşmüş gibi bir ifade belirmişti. Dilinin ucunu dudağının ortasına bulaşan sos kalıntısında gezdirdi. Heath’in bakışları genç kadının boynundan, köprücük kemiğine ve o küçük, Afrika tavuğu memelerine kaydı.

“Ne?” Annabelle’in çatalı havada asılı kalmış, alnında küçük kırışıklıklar oluşmuştu.

Heath derhâl toparlandı. “Sıradaki adayını merak ediyordum. Gerçekten biri var mı?”

Annabelle gülümsedi ve tek dirseğini masaya dayadı. “Evet. Ve özel biri. Zeki, çekici ve eğlenceli.”

“Gazabına uğramak pahasına söylüyorum, bu tanıma uyan binlerce kadın var. Ben sıradışı birini arıyorum.”

Genç kadının bal rengi gözleri kehribar bir ışıltıyla parladı. “Sıradışı kadınların, onları ilk sıraya koyacak erkeklere âşık olmak gibi bir eğilimleri var. Bu, senin bu akşam yaptığın gibi, sohbetin orta yerinde telefonla konuşmak için izin isteyen erkekleri liste dışı bırakıyor.”

“Acil bir durumdu.”

“Alınma ama seninle ilgili her şey acil...”

Heath başparmağını bardağının ağzında dolaştırarak, “Genelde kendimi savunma ihtiyacı duymam ama bu seferlik bir istisna yapacağım,” dedi. “Sözümü tamamlayınca, özür dilersin.”

“Göreceğiz.”

“Birkaç yıl önce iş bulduğum bir oyuncu bu gece Maserati’siyle bir telefon direğine bindirdi. Arayan annesiydi. Çocuk artık müşterim bile değil, başka bir menajerle anlaşma imzaladı ama anne-babasını biraz tanıyorum. İyi insanlar. Çocuk yoğun bakımda...” Heath tabağını başparmağıyla itti. “Yarın sabaha çıkmasını beklemediklerini söylemek için aramış.” Annabelle’e bakıyordu. “Hangisinin daha önemli olduğunu sen söyle. Havadan sudan konuşmak mı, o anneyi sakinleştirmek mi?”

Annabelle genç adama dik dik baktı ve güldü. “Bunu şimdi uydurdun.”

Heath’in şaşırması nadir görülen bir durumdu ama Annabelle bunu başarmıştı. “Bir başkasının trajedisini komik bulman çok ilginç doğrusu.”

Annabelle’in göz kenarları kırışmış, göz bebeklerinde altın benekler parlamaya başlamıştı. “Tamamen uydurdun.”

Heath ona tepeden bakmaya çalıştı, bu konuda üstüne yoktu ama Annabelle kendinden o kadar hoşnut görünüyordu ki sonunda daha fazla dayanamadı ve güldü.

Annabelle kibirli bir bakış eşliğinde, “Çok başarılı ve işkolik iki ağabeyim var. Bu nedenle, senin kumaşından yapılma erkekleri iyi tanırım,” dedi.

“Benim bir kumaşım mı var?”

“Kesinlikle.”

“Sonunda anlaşıldı.” Heath dirseğini masaya yasladı, ağzının kenarını ovaladı ve genç kadına elinin tersinin üstünden baktı. “Zavallı, hastalıklı Annabelle. Bana yönelttiğin bütün uygunsuz yakıştırmalar, bütün o küçümseyici yorumlar... Hepsi basit bir yansıtma vakasıydı demek. O muhteşem ağabeylerin gölgesinde büyüme zorunda kalmanın sonucu. Kendini o kadar ihmal edilmiş hissetmek çok mu acıydı? Yara izlerin yağmurda sızlıyor mu hâlâ?”

Annabelle onun gibi ufak tefek bir kadından beklenmeyecek tonda bir homurtu çıkardı. “İhmal edilmek için dua ederdim. Bale, piyano, binicilik. Tanrı aşkına, eskrim. Kim çocuğuna eskrim dersi aldırır? Kız izciler, orkestra, B’nin altına düşmem hâlinde özel öğretmenler. Kulüplere girmem için parasal teşvikler, seçimlere aday olmam hâlinde yüklü primler. Yine de bir biçimde hayatta kalmayı başardım. Gerçi işkencenin bittiğini söyleyemem.”

Annabelle, Heath’in hayalini kurduğu çocukluğu tarif etmişti. Gözünün önünde anıları uçuşmaya başlamıştı. Babasının sarhoş sesi... *O lanet olası kitaptan başını kaldır da, bana sigara al, gel.* Buzdolabının altında kaynayan hamam böcekleri, muşambaya paslı sular akıtan delik borular. Yaşlı adamın kız arkadaşlarından birinin evi temizlemeye kalkışması hâlinde ortama sinen Lysol kokusu –güzel bir anı– ve aynı kızın evi hışımla terk ederken çarptığı kapının sesi.

Annabelle tabağındaki son deniztarağını da çatalına batırdı ve Heath’e bakarak, “Rachel’dan hoşlanacağına gerçekten inanıyorum,” dedi.

“Gwen’den hoşlandım.”

“Çünkü seni geri çevirdi. Aranızda en ufak bir çekim yoktu.”

“Çok yanılıyorsun. Kesinlikle vardı.”

“Şu anda bir eşe neden ihtiyaç duyduğunu anlayamıyorum. Bodie var, asistanların var, şu son dakika davetlerini idare etmesi için kendine pekâlâ bir kâhya tutabilirsin. Çocuk sahibi olmaya gelince. Kulağına iyice yapışmış bir telefonla çocuk büyütme zor olsa gerek.”

Tinker Bell’e haddini bildirme zamanı gelmişti. Heath arkasına yaslandı ve bakışlarını genç kadının memelerine indirerek, “Seksi unuttun,” dedi.

Annabelle’in cevap vermesi biraz fazla uzun sürmüştü. “Onu da parayla alabilirsin.”

“Tatlım,” dedi Heath. “Hayatım boyunca, sekse hiç para vermedim.”

Genç kadının yanakları kızarmıştı. Heath ona ağzının payını verdiğini düşünürken, o küçük burnun havaya dikildiğini gördü. “Bu da bazı kadınların ne umutsuz durumda olabildiklerinin açık kanıtı.”

“Kendinden mi bahsediyorsun yoksa?”

“Raoul’un fikri. Sevgilim. Sağlam bir sezgiye sahiptir.”

Heath sırttı ve aynı anda, uzun zamandır bir kadınla birlikteyken bu kadar keyif almadığını fark etti. Annabelle Granger birkaç santim daha uzun, çok daha fazla sofistike, iyi organize olabilen, daha az patronluk taslayan ve ayaklarına kapanmaya meyilli bir kadın olsaydı, kusursuz bir eş adayı olabilirdi.

6

Birisi, uçağın birinci sınıf kabininde yanındaki koltuğa yerleşti ama Heath önünde açık duran dizüstü bilgisayarın ekranındaki hesap çizelgesine öyle bir dalmıştı ki dönüp bakmadı bile. Fakat hostes elektronik aletlerin kapatılması gerektiği anonsunu yapınca, belli belirsiz parfüm kokusunu duydu. Başını çevirdi ve kendini bir çift zeki ve masmavi göze bakarken buldu. “Portia?”

“Günaydın, Heath.” Portia başını koltuğuna yasladı. “Tanrı aşkına, sabahın köründe uçmaya nasıl dayanabiliyorsun?”

“Zamanla alışıyorsun.”

“Sana inanmış gibi yapacağım.”

Üzerinde leylak rengi, vücuduna oturan, kolsuz, anvelop tarzı, ipekli bir elbise vardı. Mor hırkasını omzuna bağlamış, boynuna üç pırlantayla süslü gümüş bir zincir takmıştı. Güzel bir kadındı, kültürlü ve başarılı. Heath onunla iş yapmayı seviyordu ama hiç seksi bulmuyordu. Fazla kontrollü ve saldırgandı. Heath’in kadın versiyonu gibiydi. Cevabını biliyor olmasına rağmen, “Seni Tampa’ya hangi rüzgârın attığını sorabilir miyim?” dedi.

“Hava durumu olmadığı kesin. Bugün orada sıcaklık otuz dört derece olacaktı.”

“Öyle mi?” Heath bir maçın sonucunu etkilemediği sürece hava durumuyla ilgilenmezdi.

Portia ona etkilemek için tasarlanmış bir gülümsemeyle baktı. Heath’in de tamamen aynı amaç için kullandığı bir gülümsemesi olmasa, işe yarayabilirdi. “Dün geceki telefonundan sonra, nerede olduğumuzu değerlendirmemiz ve ne tür ayarlamalar yapacağımıza karar vermemiz gerektiğini düşündüm. Söz veriyorum, uçuş boyunca beynini yemeyeceğim. Hiç susmayan biriyle aynı uçağa kısıp kalmaktan daha kötü bir şey olamaz.”

Çöpçatanlarından biriyle bir uçağa düşmek zorunda kalsa, Heath’in tercihi kesinlikle Tinker Bell olurdu. Çünkü onu başından atabilirdi. Portia’nın böyle birdenbire karşısında bitmesinin Tampa’yı ziyaret etme isteğiyle ilgisi yoktu. Heath önceki gece telefonda ona yeni durumu izah etmiş ve kadının şoku atlatmasını beklemeden telefonu kapatmıştı. Görünüşe bakılırsa, Portia sonunda kendine gelebilmişti.

Portia uçak havalanana kadar genel gevezelikle idare ettiyse de, kahvaltı servisinin başlamasıyla birlikte doğrudan konuya girdi. “Melanie seni tanımaktan keyif almış. Aslında keyif almış demek hafif kalır. Sanırım sana birazcık tutulmuş.”

“Öyle olmadığını umarım. Hoş birisi ancak ben aramızda gerçek bir bağ oluştuğunu hissetmedim.”

“Yalnızca yirmi dakika bir aradaydınız.” Portia, Heath’e, zorluk çıkaran müşterilerine kullandığı gülümsemenin bir eşiyle bakıyordu. “Bu kısıtlamanın dayanak noktasını anlıyorum ama biraz sorun oluşturduğunu belirtmem gerek. Bu işte, iki insanın ikinci bir şansa ne zaman ihtiyaç duyacaklarını ayırt edecek kadar tecrübeliyim. Ve bana sorarsan sen ve Melanie birbiriniz için uygunsunuz.”

“Üzgünüm ama öyle bir şey olmayacak.”

Portia'nın alnı düz, ifadesi sakindi. "Böyle gitmez, biliyorsun." Meyve tabağındaki yoğurt kutusuyla oynayarak, "Ben çekişmeden asla kaçınmam. Hele Myrna'dan Evlilikler gibi küçük bir şirketle. İşin içinde fazla zorbalık kokusu var. Ama..."

"Sizin İçin En Mükemmeli."

"Ne?"

"Şirketin yeni adın Sizin İçin En Mükemmeli, Myrna'dan Evlilikler değil." Bunu netleştirme ihtiyacını neden duyduğunu Heath de bilmiyordu ama nedense önemli gibi gelmişti.

"Akıllıca bir karar," dedi Portia lütfeder gibi. "Ama şunu söyleyeyim. İnsanların çöpçatan olmak için, Kinko'ya uğrayıp bir kartvizit edinmenin yeterli olduğunu düşünmelerinden hiç haz etmiyorum. Gerçi bir spor menajeri olarak ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Bu cümlesiyle bir gol atmıştı. Annabelle'de tecrübenin getirdiği derinlik yoktu, yalnızca heves ve heyecan vardı.

Portia, kavununu didiklemeyle yetinmiş olmasına rağmen, yemek tepsisini itti. "Bizim sağlayamadığımız ve sende adaylarımızı dışarıdan birine sergileme isteği uyandıran bir şey mi var? En ufak bir tehdit hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Özellikle ilk randevulara bizzat katılmayı kendim teklif etmişken."

"Bu konuda endişelenme. Annabelle'de katil güdüsü eksik. Melanie'den kendi adayından hoşlanmadığı kadar hoşlandı. Beni onu yeniden görmeye ikna etmeye çalıştı."

Bu sözler Portia'yı şaşırmıştı. "Gerçekten mi? Bayan Granger küçük, şaşkın bir ördek desene."

Motor sesi yüzünden olsa gerek çünkü Heath bir an için onun küçük, çapkın bir ördek dediğini sandı ve nedense gözünün önünde Annabelle'in çıplak görüntüsü beliriverdi. Şaşırmıştı. Annabelle onu eğlendiriyordu ama tahrik ettiği söylenemezdi. Yani tam olarak. Tamam, belki onu birkaç kez cinsel anlamda düşünmüş ve telaşlandırmak için bir iki sırnaşık gönderme yapmıştı. Ama ortada ciddi bir şey yoktu. Yalnızca kızdırmaya çalışmıştı.

Uçak bir hava boşluğuna girince, aklı yatak odasından çıkıp işe döndü. “Bu durumda rahat olmanı beklemiyorum ama dün gece de söylediğim gibi, Annabelle orada olursa, süreç daha pürüzsüz geçecek.”

Portia’nın gözlerindeki ateş tam olarak ne düşündüğünü anlatıyordu ama sükûnetini kaybetmeyecek kadar profesyoneldi. “Bu yalnızca bir görüş meselesi.”

“O bir kurbağa yavrusu, Portia, köpekbalığı değil. Kadınlar onun yanında gevşiyorlar ve kim oldukları konusunda daha kısa sürede bilgi sahibi olabiliyorum.”

“Anlıyorum. Pekâlâ, bu işi ondan çok daha uzun süredir yapıyorum. Bu görüşmeleri ondan çok daha iyi...”

“Portia, kendini zorlasan bile, tehditkâr durmaktan kurtulamazsın ve bunu ciddi bir iltifat olarak söylüyorum. Daha en başında, bu işi kendi açımdan kolaylaştırmak niyetinde olduğumu söyledim. Ancak öyle görünüyor ki bunun anahtarı Annabelle’miş ve buna kimse benden daha çok şaşırılmaz.”

Portia yorumsuz kaldı ama durumdan hiç hoşnut değildi. Heath onu tam olarak suçlamıyordu. Birisi onun sahasında avlanacak olsa, o da tırnaklarını çıkarırdı. “Pekâlâ, Heath,” dedi. “İhtiyacın olan buysa, ben de yolunda gitmesi için ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Tam olarak işitmek istediğim şey buydu...”

Hostes tepsilerini alırken Heath *Sports Lawyers Journal*’ı çıkardı. Ancak haksız fiil sorumluluğu ve taraftar şiddetiyle ilgili makale ilgisini çekmemişti. İş basit tutmak için harcadığı onca çabaya rağmen, eş avı her geçen gün biraz daha karmaşık bir hâl alıyordu.

Ertesi pazartesi akşamı, Rachel, Sienna’nın Yeri’nden çıkarken, Heath, Annabelle’e, “Ondan hoşlandım,” dedi. “Eğlenceli biri. İyi vakit geçirdim.”

“Ben de...” dedi Annabelle her ne kadar konu tam olarak bu değilse de. Ancak tanıştırma merasimi, bol kahkaha ve canlı sohbetle umduğundan daha iyi geçmişti. Üçü yemek konusundaki ön yargılarını paylaşmışlardı. (Heath sakakata elini sürmezdi, Rachel zeytinden nefret ediyordu ve Annabelle’in midesi ançüezi kaldırmıyordu.) Lise yıllarıyla ilgili utanç verici hikâyeleri anlattılar ve Coen kardeşlerin filmlerini tartıştılar. (Heath o filmleri beğeniyor, Annabelle ve Rachel ise tam aksini düşünüyordu.) Heath, Rachel’in Gwen Phelps’in güzelliğinin gölgesinde kalmasını dert etmemişe benziyordu. Rachel aradığı ısıltıya ve beyne sahipti, sohbetleri cep telefonuyla kesintiye uğramamıştı. Annabelle yirmi dakikayı kırka uzatmıştı.

“Aferin sana, Tinker Bell.” Heath, BlackBerry’sini çıkardı ve kendine bir hatırlatma notu yazdı. “Yarın arayıp yemeğe davet edeceğim.”

“Gerçekten mi? Bu harika.” Annabelle biraz tuhaf hissetmişti.

Heath başını kaldırdı. “Sorun ne?”

“Hiç. Neden sordun?”

“Yüzünde komik bir ifade var.”

Annabelle hemen toparlandı. Artık bir profesyoneldi ve bu durumu idare edebilirdi. “Ben yalnızca Sizin İçin En Mükemmeli ilk beş yüz şirketin arasına girdiği zaman vereceğim röportajları hayal ediyordum.”

“Hayalleri olan bir kızdan daha ilham verici hiçbir şey olamaz.” Heath, BlackBerry’sini cebine soktu ve para dolu klipsini çıkardı. Annabelle kaşlarını çatı. Heath de ona çatık kaşlarla baktı. “Şimdi ne oldu?”

“Bir yerlere sakladığın zarif, gizli bir kredi kartın yok mu?”

“Benim işimde her şey gösterişten ibarettir.” Heath yüz dolarlık bir banknot çekip masanın üstüne attı.

“Bu konuyu açtım çünkü daha önce de söylediğimi sandığım gibi, imaj danışmanlığında işimin bir parçası.” Annabelle sözcükleri dikkatli seçmesi gerektiğini düşünerek bir an duraksadı. “Bazı kadınlar

için... Yani belli bir yetiştirme tarzıyla büyümüş olanlar için... bu tür zenginlik gösterileri biraz itici olabilir.”

“İnan bana, yemek kuponlarıyla büyümek zorunda kalmış olan yirmi bir yaşındaki delikanlılar için hiç de itici olmuyor.”

“Ne demek istediğini anlıyorum ama...”

“Anladım. İş için para klipsi, flört için kredi kartı.” Tartışma konusu nesneyi cebine kaldırdı.

Annabelle onu bayağılıkla itham etmişti ama Heath alınmak bir yana, genç kadının sözlerini ertesi günün hava tahminini dinliyormuş gibi, serinkanlılıkla kabul etmişti. Annabelle genç adamın kusursuz sofrada adabını, kılık kıyafetini, yemek ve şarap bilgisini düşündü. Bütün bunların sözleşme ve anayasa hukuku gibi aldığı eğitimin bir parçası olduğu ortadaydı. Heath Champion tam olarak kimdi ve Annebelle neden ondan hoşlanmaya başlıyordu?

Kokteyl peçetesini düzeltti. “Şu gerçek adın konusunda...”

“Söyledim ya. Campione.”

“Biraz araştırma yaptım. İkinci isminin baş harfi D’ymiş.”

“Ki bu kesinlikle üzerine vazife değil.”

“Demek kötü bir isim.”

“Dehşet verici,” dedi Heath kuru bir sesle. “Bak Annabelle, ben bir karavan parkında büyüdüm. Öyle şirin bir tatil yerinden söz etmiyorum, öylesi cennet gibi olurdu. Bahsettiğim karavanların hurdadan farkı yoktu. Komşularımız bağımlılar, hırsızlar ve sistemde yitip gitmiş tiplerdi. Odam bir hurdalığa bakardı. Annemi dört yaşındayken bir kazada kaybettim. Babam sarhoş olmadığı zamanlarda düzgün biri sayılırdı ama bu sık rastlanan bir durum değildi. Sahip olduğum her şeyi hak ederek kazandım ve bununla gurur duyuyorum. Geldiğim yeri saklamıyorum. Ofisimin duvarındaki o yamuk yumuk tabela, hani şu BEAU VISTA yazan, kapımızın yakınındaki bir direkte asılıydı. Ne kadar yol kat ettiğimi kendime hatırlatmak için saklıyorum. Ancak

her şeyin ötesinde, benim işim beni ilgilendirir. Seninki de benim senden yapmanı istediklerimden ibaret. Anladın mı?”

“Tanrım. Ben yalnızca ikinci adını sordum.”

“Bir daha sorma.”

“Desdemona mı?”

Heath’in onu eğlendirmeye hiç niyeti yoktu, bu yüzden genç adam, Mama’yı ziyaret etmek için mutfağa giderken, Annabelle onun arkasından bakmakla yetindi.

Portia ertesi sabah ekibine, “Sizi her gece kulüplerde istiyorum,” diye çıktı. Önceki gece Sienna’nın Yeri’nin barmeni Ramon’un telefonuyla uyanmıştı. Annabelle Granger’in son adayıyla başarılı olduğu haberini alınca uykusu kaçmıştı. Çok önemli bir müşteriyi daha elinden geçiriyor olma duygusundan kurtulamıyordu. SuSu’nun yerine işe aldığı Diana adlı kızla birlikte Kiki ve Briana’ya da, “Kartvizitlerinizi dağıtın,” dedi. “Telefon numaraları toplayın. Rutini biliyorsunuz.”

“Bunu zaten yaptık,” dedi Briana.

“Demek ki yeterince iyi yapmamışsınız ki Heath Champion, dün gece bizim adayımız yerine Granger’inkiyle tanıştı. Ya Hendricks ve Mccall? Ve diğer müşterilerimiz? Kiki haftanın geri kalan kısmını manken ajanslarını değerlendirerek geçirmeni istiyorum. Ben hayır yemeklerini ve Oak Caddesi butiklerini gezeceğim. Briana ve Diana, siz de kuaför salonlarını ve büyük mağazaları üstlenin. Hepiniz geceleri kulüplerde olacaksınız. Önümüzdeki hafta bu zamanlarda, yeni aday havuzumuzu gözden geçiriyor olacağız.”

Briana, “Heath için çok faydalı olacağından eminim,” diye söylendi. “Adam kimseyi beğenmiyor.”

Portia ofisine dönüp takvimini karıştırırken, “Anlamıyorlar,” diye düşünüyordu. En tepede kalmak için ne kadar çok çalışılması gerektiğini idrak edemiyorlardı. Cuma gününe baktı. Bodie Gray kısa ve öz bir telefon görüşmesiyle hafta sonu randevularıyla ilgili

detayları vermişti. Portia o randevuyu düşünmemek için elinden geleni yapmıştı. Birilerinin onları bir arada görmesi ihtimali bile kâbus gibiydi. Ama en azından, Bodie Gray, Heath'e casusluk olayından bahsetmemişe benziyordu.

Üstlerinden bir helikopter geçiyordu. Portia şakaklarını ovaladı ve kendine bir spa günü ayarlamaya karar verdi. Moralini düzelterek, eski Portia gibi hissetmesine yardım edecek bir şeye ihtiyacı vardı. Ancak bilgisayarına geri dönerken, hain bir ses, dünyadaki hiçbir masajın, ayurvedik yüz bakımının ya da sıcak taş pedikürünün içinde bulunduğu durum her neyse, onun hakkından gelemeyeceğini söylüyordu.

Bütün umudunu Heath'in Rachel'la çıkacağı yemeğe bağlamak gibi bir lüksü olmadığı için, Annabelle haftanın geri kalan kısmını Şikago'nun en iyi iki üniversitesinde geçirmişti. Hyde Park'taki Şikago Üniversitesi'nde, İş İdaresi Yüksek Lisans Bölümü'nün koridorlarına musallat olmak ve Kamu Yönetimi Bölümü'nün basamaklarında takılmak arasında gidip gelmişti. Ayrıca Lincoln Park'a gitmekten ve vaktinin büyük kısmını De Paul Konser Binası'nda müzik bölümünde geçirmekten de geri kalmamıştı. Her iki okulda da, alımlı yüksek lisans öğrencilerini ve güzel öğretim elemanlarını göz hapsine almıştı. Gözüne kestirdiği biri olunca, doğrudan yanına gitmiş, kim olduğunu ve ne aradığını açıkça anlatmıştı. Bazıları zaten evli ya da nişanlıydılar, biri lezbiyendi. Ancak insanlar çöpçatanları severdi ve kadınların çoğu ona yardımcı olmak konusunda istekli davranmışlardı. Hafta sonu itibarıyla gerek duyulması hâlinde devreye sokabileceği iki harika aday ve Heath için uygun olmamakla birlikte, kendileri müşteri olmaya gönüllü yarım düzine yeni kontağı olmuştu. Annabelle'in talep ettiği ücretleri ödeyebilecek durumda olmadıkları için genç kadın, akademi indirimini devreye sokmuştu.

Heath hafta boyunca şehir dışında olacaktı ve hiç aramamıştı. Gerçi Annabelle de aramasını beklemiyordu. Yine de bütün vaktini

telefonda geçiren birisinden birkaç dakikasını Annabelle'le durum değerlendirmesi yapmaya ayırması beklenebilirdi. Annabelle bunu endişe konusu yapmak yerine, spor ayakkabılarını ayağına geçirmiş, Dunkin' Donuts'a kadar uzanan bir yürüyüş yapmış ve dikkatini elmalı çörekle dağıtmayı seçmişti.

Heath haftanın ilk dört gününü Dallas, Atlanta ve St. Louis arasında mekik dokuyarak geçirmişti. Ancak müşterilerle ve oyuncuların kişisel direktörleriyle görüşürken bile, kendini Stars'ın merkezindeki Cuma öğleden sonra toplantısı için sabırsızlanırken bulmuştu. Stars söz konusu olunca, işini daha çok takımın başarılı genel müdürü Ron McDermitt'le halletmeye çalışırdı ama Phoebe Calebow, her zamanki gibi bir kez daha, şahsen görüşmekte ısrar etmişti. Bu iyiye işaret değildi.

Heath takım patronlarıyla kurduğu başarılı ilişkilerle övünürdü. Phoebe ise tam bir istisnaydı. Kötü başlangıçları, tamamen Heath'in hatasıydı. Müşterilerinden biri pazarlığını daha önceki menajerinin yaptığı sözleşmesinden hoşnut olmayan bir Green Bay oyuncusuydu. Heath ona ne kadar sıkı olduğunu ispatlamak istiyordu, bu yüzden Stars'ın adamlarıyla ilgilendiğini duyunca, Phoebe'yi haksız yere yanıltmış ve tam aksi olacağını bilmesine rağmen, onu anlaşma imzalama şanslarının yüksek olduğuna inandırmıştı. Phoebe'nin ilgisini Green Bay'in pazarlık masasına taşımış ve müşterisine daha iyi bir anlaşma koparmak için kullanmıştı. Sonuçta Phoebe küplere binmiş ve ateşli bir telefon görüşmesi sırasında, onu bir daha asla böyle kullanmamasını tembihlemişti.

Heath, Phoebe'nin bu sözlerini ciddiye almak yerine, birkaç ay sonra ikinci bir müşterisi için yeni bir savaşa girmişti. Bu defaki bir Stars oyuncusuydu. Heath yine başka bir menajer aracılığıyla imzalanmış mevcut bir üç yıllık sözleşmenin üçüncü senesini şekerlendirmesi gerektiğine karar vermişti ancak Phoebe'nin geri adım

atmaya niyeti yoktu. Birkaç hafta sonra, Heath oyuncuyu antrenman kampına göndermeme tehdidini savurmuştu. Adam, Phoebe'nin en sağlam hücum oyuncusuydu ve Heath onu çaresiz durumda bıraktığı için, derli toplu bir karşı teklif getirmişti. Ancak teklif, Heath'in çıkışa geçmiş bir menajer olarak isim yapmak için ihtiyaç duyduğuna inandığı kadar gösterişli değildi. Ayak diremiş ve kampın başladığı gün, oyuncusunu açık denize balık tutmaya göndermişti.

Phoebe öfkeden deliye dönmüştü. Medya, Stars'ın sert patronu ve şehrin yeni girgin menajeri arasındaki düşmanlığa balıklama atlamıştı. Heath, hiç tereddüt etmeden verdiği röportajlarda Phoebe'yi en iyi adamlarından birine sefilce davranmakla suçlayarak oyuncusunun taraftar popülaritesini kendi lehine çevirmişti. Antrenman kampının ilk haftası sona ererken, Heath şovunu ve spor yazarlarıyla sıkı fıkı ilişkisini sürdürüyor ve on haberlerinde kısa demeçler vermeye devam ediyordu. Phoebe'ye açıkça saldırıyordu ama Stars'ın patronunun ödün vermeye niyeti yoktu.

Tam stratejisinin akılcılığından şüphe duymaya başlarken, şans Heath'in yüzüne gülmüştü. Stars'ın yedek hücum oyuncusu çalışma sırasında ayak bileğini kırmış ve Phoebe yelkenleri suya indirmek zorunda kalmıştı. Heath istediği fahiş sözleşmeyi elde etmişti ancak bu süreçte Phoebe'nin kötü duruma düşmesine neden olmuştu. Phoebe onu asla affetmeyecekti. Tecrübeler Heath'e iki zorlu ders vermişti: İyi bir pazarlığın sonunda her iki tarafın da kendini galip hissetmesi gerekiyordu. Ve başarılı bir menajer adını birlikte çalışmak zorunda olduğu insanları aşağılayarak duyuramazdı.

Stars'ın resepsiyon görevlisi onu antrenman sahasına götürürken, Dean Robillard'ın yan sıralardan birinde Phoebe'yle samimi bir sohbet içerisinde olduğunu gördü. Ağzının içinde bir küfür geveledi. İsteceği son şey, Phoebe'nin onu ezip geçmesine Robillard'ın şahit olmasıydı. Dean, *Surfer Magazine* dergisinden çıkıp gelmiş gibi görünüyordu: Kirli sakal, jöleyle biçimlendirilmiş sarı saçlar, tropik

desenli bir tişört ve sporcu sandaletleri. Heath zararı en aza indirmeyi umarak hızlı bir karar aldı ve önce genç sporcuya konsantre oldu. “Park alanında gördüğüm yeni bir Porsche mi?”

Dean ona ileri teknoloji Oakley’lerinin sarı iridyum lenslerinin arkasından baktı ve “O yaşlı hurda mı? Tanrım, hayır. Alalı en az üç hafta oldu,” dedi.

Heath, ensesindeki tüylerin ayaklandığını hissetse de gülmeyi başardı. Gerginliğinin nedeni Robillard değildi. Yeni güneş gözlüklerini taktı. Amacı gözlerini korumaktan ziyade, oyun alanını rahatça görmektir.

“Vay, vay, vay...” Phoebe Summerville Calebow keskin zekâsını saklamak için kullandığı boğuk, aptal sarışın sesiyle konuşmuştu. “Bakin kim gelmiş. Oysa ben ilaçlama şirketinin bütün sıçanlardan kurtulduğunu sanıyordum.”

“Hayır, en acımasız ve en güçlü olan bir biçimde hayatta kalmayı başardı.” Heath, Phoebe’yi gereğinden fazla sinirlendirmemek ve Dean’e kadının onu sinirlendiremediğini göstermek arasındaki ince çizgide kalmak için elinden geleni yaparak sırttı.

Stars’ın patronu ve yönetim kurulu başkanı, şimdi artık kırklı yaşlarındaydı ve hiç kimse geçen yılları ondan daha iyi taşıyamazdı. Kabarık sarı saçları ve bugün üzerine oturan camgöbeği mavi bir bluz ve daracak, yandan yırtmaçlı kanarya sarısı bir eteğe bürünmüş enerjik vücuduyla, Marilyn Monroe’nun daha entelektüel hâline benziyordu. Dikkat çeken memeleri, uzun bacakları ve zarafetiyle Ulusal Futbol Ligi’nin en güçlü kadını değil de bir fotomodel olmalıydı.

Dean ayağa kalktı. “Sanırım siz ikiniz kazayla kolumu sakatlamadan önce ortadan kaybolsam iyi olacak.”

Heath bu noktada geri adım atamazdı. “Dur, bakalım Dean, henüz eğlence başlamadı. Kal da, Phoebe’yi nasıl ağılattığımı seyret.”

Robillard güzel patronuna baktı. “Bu deli adamı daha önce hiç görmedim.”

Phoebe gülümsedi. “Hemen uzaklaş, Dean, tatlım. Bir kadının bir yılanı nasıl lime lime ettiğini görürsen, seks hayatın sonsuza dek mahvolabilir.”

Geri çekilmek Heath’e ünlü oyun kurucunun kalbini kazan-dırmayacaktı. Robillard uzaklaşırken, Heath arkasından seslendi. “Hey, Dean. Bir ara Phoebe’ye sor bakalım, ona diklenme cesaretini gösteremeyen menajerlerin kemiklerini nerede saklıyormuş?”

Dean arkasına bakmadan el salladı. “Bunu işitmedim, Bayan Calebow. Ben sizin için biraz futbol oynamak ve boş zamanlarında da kiliseye gitmek isteyen, Kaliforniyalı tatlı bir ana kuzusundan başka bir şey değilim.”

Phoebe güldü ve Dean çitin arkasında gözden kaybolurken, uzun, çıplak bacaklarını öne uzattı. “Bu çocuğu seviyorum. Hatta o kadar çok seviyorum ki o pis ellerini ona uzatmaman için ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Bugün onu küçük toplantımıza tanık olsun diye buraya çekmek pek zor olmamıştır herhâlde.”

“Hem de hiç.”

“Yedi sene oldu, Phoebe. Sence savaş baltalarımızı gömmenin zamanı gelmedi mi?”

“Bıçağın keskin kısmı ensene saplanana kadar, ben oyunda kalmaya devam edeceğim.”

Heath parmaklarını cebine soktu ve gülümsedi. “Kariyerimin en güzel günü, eniştenin müşterilerimin arasına dahil olduğu gündü. Ölene kadar, tek bir anımı bile unutmayacağım.”

Phoebe yüzünü buruşturdu. Kevin Tucker’ı aralarında evlilikten ziyade, kan bağı varmış gibi severdi ve eniştesinin onun ricalarını duymazdan gelerek Heath’le sözleşme imzalaması, Phoebe için yutulması zor, acı bir ilaç olmuştu.

Heath’in Kevin’in sözleşmesi için ilk pazarlığı bir hayli gaddarca geçmişti. İşin içinde aile fertlerinden birinin olması Phoebe’nin Stars’ın

mali durumu konusundaki kararlı duruşundan vazgeçeceği anlamına gelmezdi. Heath, onun suyu test etmek için talep ettiği abartılı bonus paketini nasıl bertaraf ettiğini çok iyi hatırlıyordu.

“Aile ailedir, iş de iş. Çocuğu severim ama o kadar da değil.”

“Kimi kandırıyorsun?” demişti Heath. *“Onun için sıcak korların üstünde yürürsün.”*

“Evet ama bunu yaparken çek defterimi arkada bırakırım.”

Heath bakışlarını antrenman sahasına çevirdi. Kampın başlama-sına daha bir ay olmasına rağmen, birkaç oyuncu antrenörle birlikte çalışmaktaydı. Heath başıyla Zagorski’lerin müşterilerinden biri olan dört yıllık bir oyuncuyu işaret etti. “Keman iyi görünüyor.”

“Televizyonda ikinci el araba satacağına, ağırlık odasında daha fazla zaman geçirse çok daha iyi görünecek. Ama Dan onu seviyor.”

Dan Calebow, Stars’ın başkanı ve Phoebe’nin kocasıydı. Stars’ın, babasından Phoebe’ye miras kaldığı dönemde tanışmışlardı. O zamanlar Dan takımın baş koçuydu ve Phoebe’nin o günlerde futboldan hiç anlamadığına inanmak çok güçtü. Başlangıçtaki didişmeleri neredeyse sonrasında gelen aşk hikâyeleri gibi efsaneviydi. Geçen yıl kablolu kanallardan biri, çiftle ilgili bayat bir film yapmıştı. Dan, filmde onu eski bir yeniyetme müzik grubunun solisti canlandırdığı için, hâlâ alaylara hedef oluyordu.

Phoebe, “Üç yıllık bir kontrat istiyorum,” diyerek Caleb Crenshaw konusuna giriş yaptı.

“Evet, senin yerinde olsam, ben de isterdim ama Caleb yalnızca iki yıl için imza atar.”

“Üç. Pazarlık konusu bile olamaz.” Phoebe bunları notlarına bakma ihtiyacı bile duymadan, nefes nefese, seks kedisi ses tonundan sıyrılarak söylemişti. İkisinin de kusursuz hafızaları vardı ve Heath de hiç not almazdı.

“Caleb’a bu teklifi kabul etmesini tavsiye edemeyeceğimi sen de biliyorsun.” Heath ayağını, Phoebe’nin yanına, banka yasladı.

“Üçüncü yıl geldiğinde, değeri senin ona vereceğinden milyonlarca dolar fazla olacak.” Zaten Phoebe’nin üç yıllık kontrat istemesinin nedeni de buydu.

Heath’in beklediği gibi, “Tabii sağlığını koruyabilirse,” dedi. “Bütün riski ben üstleniyorum. Üçüncü yıl dizinin canına okursa, ona hâlâ para ödemek zorunda olacağım.” Sonrasında sözlerine kendi fedakarlığı ve bir oyuncunun Bobby Tom Denton, Cal Bonner, Darnell Pruitt ve evet, Kevin Tucker gibi büyük oyuncularla aynı formayı giyebildiği için sonsuz bir minnet duyması gerektiğinin altını çizerek devam etti.

Heath, her ne kadar böyle bir niyeti olmasa da, sözleşmeyi imzalamama tehdidi savurdu. Bir zamanlar kurnaz bir pazarlık aracı olarak yorumladığı şeyi şimdi iyilikten ziyade zarar getirecek bir çaresizlik önlemi olarak görüyordu.

Phoebe nankör oyunculara ve kan emici menajerlere göndermelerle süslediği net olmayan başka istatistiklerle üstelemeye devam etti.

Heath sıkı takım patronlarının sonuçta hoşnutsuz oyuncularla ve başarısız sezonlarla baş başa kaldıklarını işaret eden kendi istatistiklerini sıraladı.

Sonunda, her ikisinin de ulaşacaklarını başından beri bildikleri bir noktaya vardılar. Phoebe üç yıllık anlaşmasını elde etti, Caleb Crenshaw ise imzasına karşılık bir buçuk milyon dolarlık bir bonus aldı. İki taraf da kazanmıştı. Tek sorun, aynı sonuca –tabii Phoebe, Heath’in durumunu zorlaştırmak için elinden geleni yapmasa– üç ay önce de ulaşabilecek olmalarıydı.

“Hey, Heath.”

Heath arkasına dönünce, Molly Somerville Tucker’ın yaklaştığını gördü. Kevin’in karısı standart, sarışın futbolcu eşi tiplemesinden ancak bu kadar farklı olabilirdi. Vücudu derli toplu ve sıkıydı ama hatırda kalacak cinsten değildi. Köşeleri yukarı doğru kıvrılan bir çift mavi göz dışında, o ve Phoebe’nin en ufak bir fiziksel benzerlikleri

yoktu. Heath, Molly'yi kız kardeşinden kesinlikle daha fazla seviyordu. Kevin'ın karısı zeki, eğlenceli ve konuşması kolay biriydi. Ve bazı açılardan Annabelle'i anımsatıyordu. Gerçi Annabelle daha ufak tefekti ve kızıl buklelerinin Molly'nin düz kahverengi atkuyruğuyla en ufak bir ilgisi yoktu. Yine de her ikisi de atılgan ukalalardı ve Heath'in onların önünde kalkmasını indirmeye hiç niyeti yoktu.

Molly kucığında, dokuz aylık bebekleri Daniel John Tucker'ı taşıyordu. Diğer elinde de kıvrıkcık saçlı küçük bir kız çocuğu vardı. Heath, Molly'yi gördüğüne sevinmiş, bebek karşısında nötr kalmış, üç yaşındaki küçük kıızı gördüğündeyse neredeyse sıkılmıştı. Neyse ki Victoria Phoebe Tucker'ın dikkatini çeken daha önemli bir hedef vardı.

“Phoebe teyze!” Ufaklık annesinin elini bıraktı ve parlak kırmızı lastik çizmelerin içindeki küçük ayaklarının onu taşıyabildiği en hızlı biçimde Stars'ın patronuna koştu. Çizmeler mor şortu ve bluzunun altında tuhaf görünüyordu. İki haftadır bir damla yağmur düşmemişti ama Heath, Pippi Tucker'ın nasıl dediğim dedik olduğu konusunda kişisel tecrübeye sahip olduğu için, Molly'yi durumdan dolayı suçlayamazdı.

Phoebe, benzerlerin birbirini çekmesi kuralını destekler gibi kıvrıkcık saçlı küçük soyguncuyu karşılamak için yerinden fırladı. “Hey, balkabağım...”

“Phoebe teyze, tahmin et ne oldu...”

Molly yanına sokulurken, Heath küçük kıızı algı alanının dışına itti. Molly genç adamın boynuna dokundu ve “Diş izi görmüyorum, demek toplantınız iyi geçmiş,” dedi

“Hâlâ hayattayım.”

Molly bebeği diğer koluna geçirdi. “Eee, Bayan Champion'ı henüz bulamadın mı? Annabelle'in çok tuhaf –ve çok gereksiz– bir gizlilik takıntısı var.”

Heath gülümsedi. “Hâlâ bakınıyorum.” Konuyu dağıtmak için bebeğin salyalı yumruğunu tuttu. “Hey, dostum, kolunu atışlara hazırlıyor musun?”

Çocuklarla arasının çok iyi olduğu söylenemezdi, bebek yüzünü annesinin omzuna gömdü.

“Futbol yok,” dedi Molly. “Bu ufaklık benim gibi yazar olacak, değil mi Danny?” Molly bebeğinin alınına bir öpücük kondurdu ve kaşlarını çatarak, “Bugün Annabelle’le konuştun mu?” diye sordu.

“Hayır, neden?” Heath göz ucuyla Phoebe’nin Pippi’ye sevgiyle gülümsediğini gördü. Keşke o gülüşün yarısı kadar samimi bir gülümsemeyi Heath’e çok görmeseydi.

“Sabahtan beri ulaşmaya çalışıyorum,” dedi Molly. “Ama telefonları çalışmıyor. Olur da seni ararsa, yarın öğleden sonraki partiyle ilgili konuşmak istediğimi söyler misin?”

“Saat birde.” Phoebe, Pippi’nin kıvrıkcık saçlarının üstünden seslenmişti. “Zaman konusunda değişiklik yaptığımızı biliyor mu?”

Heath donup kaldı. Parti mi? Bu aradığı fırsat olabilirdi.

“Keşke hatırlayabilseydim,” dedi Molly. “Ama kitabı bitirmek konusunda çok sıkıştım ve kafam çok dağınık.”

Tucker’lar ve Calebaw’lar sürekli bir araya gelirlerdi ama Heath –Kevin’a böyle bir ortama ne kadar ihtiyacı olduğunu defalarca anlatmasına rağmen– daha önce hiç davet edilmemişti. Heath’in Phoebe’yle savaşa tutuşmayacakları bir ortamda bir araya gelmesi gerekiyordu ve gayriresmî bir aile toplantısı bunun için iyi bir fırsat olabilirdi. Belki bir kontrat için didişmedikleri zaman, Phoebe de Heath’in genelde doğru düzgün bir adam olduğunu görebilirdi. Genç adam yıllar içinde sayısız kez bir öğle ya da akşam yemeği ayarlamaya uğraşmıştı ama Phoebe –genelde gıda zehirlenmesiyle ilgili bir espriyle– onu hep geçiştirmişti. Şimdiyse Molly bir parti veriyordu ve Annabelle’i davet etmişti. Davet edilmeyen, Heath’ti.

Bu belki de kadınlara özel bir partiydi. Ya da değildi.

Ve bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

7

“**B**u kadın bir iş nasıl yönetilir hiç bilmiyor.” Bodie, doğuya doğru uzanan Eisenhower Ekspres Yolu’nun York Road gişelerinde otomatik geçiş şeridinde hızla girerken, Heath kendi kendine söyleniyordu. “Numaralarının ikisine de ulaşamıyor. Onu bulmamız gerek.”

“Bana uyar,” dedi Bodie. “Bu akşamki randevuma kadar çok boş vaktim var.”

Heath hemen ofisini aradı ve Annabelle’in Wicker Park adresini aldı. Kırk beş dakika sonra iki çok gösterişli evin arasında sıkışıp kalmış gibi duran, mavi ve lavanta renkli derme çatma binanın önündeydiler. Bodie otomobili kaldırımın kenarına çekerken, Heath, “Bo Peep’in aşk yuvasına benziyor,” dedi.

“Ön kapı açık. Demek ki evde,” dedi Bodie eve doğru bakarak. “Sen kavga ederken ben de bir koşu Earwax’a gidip bir kahve kapacağım. Sana da bir şey getirmemi ister misin?”

Heath başını salladı. Earwax bir Wicker Park kurumuna dönüşmüş, acayip bir Milwaukee Caddesi kafesiydi. Bodie tıraşlı kafası ve dövmeleriyle tam oraya göreymi ama aynı şey herkes için geçerliydi. Bodie otomobille uzaklaşırken, Heath paspas büyüklüğünde bakımlı

bir çimlik bir alana açılan demir bahçe kapısından geçti. Daha kapıya varmadan Annabelle'in sesini işitti.

"Elimden geleni yapıyorum, Bay Bronicki."

"Sonuncusu çok yaşlıydı," dedi mızımız bir ses.

"Sizden tam on yaş gençti."

"Yetmiş bir. Çok yaşlı."

Heath açık kapıda durdu ve resepsiyon bölümü olarak kullanıldığını tahmin ettiği mavi-sarı renklerin ağırlıkta olduğu salonun ortasında duran Annabelle'e baktı. Üstünde beyaz bir tişört ve düşük belli bir kot pantolon ve gökkuşağı rengi parmak arası terlikler vardı. Tepede topladığı saçlarıyla bir Çakıl Çakmaktaş'a –tabii ki çok daha güzel vücutlu hâline– benzemişti.

Kel kafalı, yaşlı bir adam Annabelle'e çalıyı andıran çatık kaşlarının altından bakıyordu. "Sana otuz yaşlarında bir hanım istediğimi söyledim."

"Bay Bronicki, otuzlu yaşlarındaki kadınların çoğu kendi yaşlarına daha yakın birilerini arıyor."

"Bu da senin ne kadar az şey bildiğini gösteriyor. Kadınlar yaşlı erkeklerden hoşlanır. Paranın orada olduğunu bilirler."

Heath, sabahtan beri ilk kez eğlendiğini hissederek, kendi kendine gülümsedi. Annabelle onu eşikten adımını atarken gördü. Bal rengi gözleri, Çakmaktaş'ların mağarasının girişinde kocaman, kötü bir dinozor belirmiş gibi iri iri açılmıştı. "Heath? Burada ne arıyorsun?"

"Telefonlarıma çıkmıyor gibisin."

Yaşlı adam, "Çünkü beni başından atmaya uğraşıyor," diyerek araya girdi.

Annabelle'in balinaların püskürttüğü suyu andıran saçları öfkeyle dikildi. "Sizi başımdan atmaya çalıştığım falan yok, Bay Bronicki. Bakın, Bay Champion'la görüşmem gerek. Sizinle başka bir zaman konuşuruz."

“Ah, hayır, konuşamayız.” Bay Bronicki kollarını göğsünde kavuşturdu. “O kontrattan sıvışmaya çalışıyorsun.”

Heath eliyle ‘keyfinize bakın’ der gibi bir hareket yaptı. “Bana bakmayın siz. Ben burada durup sizi izleyeceğim.”

Annabelle ona sıkın bir bakış attı. Heath dudaklarını büzdü ve kanepeye yaklaştı. Buradan genç kadının üzerine oturan tişörtünü daha iyi görebiliyordu. Bakışları pantolonundan, parlak üzüm rengi üzerine beyaz puantiyelerle boyalı ayak parmaklarına kaydı. Çakılın kendine göre bir tarzı vardı.

Annabelle dikkatini yaşlı konuğuna çevirmişti. “Sıvıştığım da yok,” dedi hararetle. “Bayan Valerio çok hoş bir hanım ve ikinizin pek çok ortak noktası var.”

“Ama çok yaşlı,” dedi Bay Bronicki. “Memnuniyet garanti edilir, hatırladın mı? Kontratımda böyle yazıyor ve yeğenim avukat.”

“Daha önce de söz etmiştiniz.”

“Hem de iyi bir avukat. Gerçekten iyi bir hukuk fakültesine gitti.”

Annabelle’in gözlerinde beliren çelik ısıltı zavallı Bay Bronicki için iyiye işaret değildi. “*Harvard* kadar iyi mi?” dedi zafer kazanmış gibi. “Çünkü Bay Champion *Harvard* mezunu ve...” Heath’in yanına gitti. “*Benim* avukatım.”

Heath tek kaşını kaldırdı.

Yaşlı adam onu şüpheci gözlerle süzerken Annabelle’in yanakları, kedi bütün kremayı yedi, gülümsemesiyle şişti. “Bay Bronicki, sizi *Piton* olarak da bilinen Heath Champion’la tanıştırayım. Lakabı sizi endişelendirmesin. Yaşlıları hapse göndermek gibi bir alışkanlığı yok. Heath, Bay Bronicki büyükannemin eski müşterilerindendir.”

“Ah-ha.”

Bay Bronicki gözlerini kırıştırdı ama toparlanması çok sürmedi. “Eğer avukatıysanız, belki de ona bir kontratın nasıl işlediğini anlatmalısınız.”

Annabelle yeniden saldırıya geçti. “Bay Bronicki büyükannemle 1986 yılında imzaladığı bir kontratın geçerliliğini koruduğunu ve benim de kontrata uymam gerektiğini düşünüyor.”

Bay Bronicki, “Memnuniyet garanti edilir yazıyor,” dedi. “Ve memnun falan değilim.”

Annabelle, “Bayan Bronicki’yle on beş yıl evli kaldınız!” diye haykırdı. “Bana sorarsanız, iki yüz doların karşılığını çoktan almışsınız!”

“Sana söyledim. Kadın yanımda kafayı yedi. Şimdi yeni birini istiyorum.”

Heath neyin daha eğlenceli olduğuna karar veremiyordu: Bay Bronicki’nin oynayıp duran kaşları mı yoksa Çakıl’ın balina fiskiyesi saçlarının diken diken olması mı? “Burada süpermarket işletmiyorum!” Annabelle hışımla Heath’e döndü. “Anlatın ona!”

Ah, pekâlâ, güzel şeyler bitmeye mahkûmdu. Heath avukat moduna geçti. “Bay Bronicki, görünüşe bakılırsa kontratınız Bayan Granger’in büyükannesiyleymiş. Ve orijinal şartlar yerine getirildiğine göre, korkarım yakınmak için haklı bir dayanağınız yok.”

“Ne demek dayanağım yok? Dayanağım bal gibi de var.” Bay Bronicki kalın kaşlarını oynatarak, hiçbiri Annabelle’le ilgili olmayan şikâyetlerini art arda yağdırmaya başladı. Adam ateş püskürdükçe, Heath’in aldığı keyif azalıyordu. Kendisinden başka kimsenin Annabelle’e gözdağı vermesini istemiyordu.

Sonunda, “Bu kadarı yeter,” dedi.

Yaşlı adam, Heath’in ciddi olduğunu anlamış olmalıydı çünkü cümlesinin ortasında susmuştu. Heath ikiliye yaklaştı ve aralarına girdi. “Davamızda haklı olduğunuza inanıyorsanız gidip yeğeninizle görüşün. Onunla görüşürken size, taciz yasaları hakkında bilgi vermesini de rica edin.”

Yaşlı adamın kaşları ölü tırtıllar gibi inivermiş, saldırgan tutumu bir anda kaybolmuştu. “Ben hiç kimseyi taciz etmedim.”

“Bana pek öyle gelmedi,” dedi Heath.

“Niyetim onu taciz etmek değildi.” Bay Bronicki’nin süngüsü tamamen düşmüştü. “Ben yalnızca kendi derdimi anlatmaya çalışıyordum.”

“Ve anlattınız,” dedi Heath. “Şimdi gitseniz iyi olur.”

Bay Bronicki omuzları çökmüş, başı öne eğik hâlde, “Üzgünüm, Annabelle,” dedi ve kapıdan çıktı.

Hızla Heath’e dönerken, Annabelle’in bağımsızlığını ilan eden buklesi fırlayıp önüne düştü. “Bu kadar acımasız olmana gerek yoktu.”

“Acımasız mı?”

Annabelle hızlı adımlarla verandaya yürürken, parmak arası terlikleri ahşap zeminde şaklıyordu. “Bay Bronicki! Bay Bronicki, durun! Bayan Valerio’yu bir yere davet etmezseniz, duygularını incirtirsiniz. Bunu yapmak istemediğinizi biliyorum.”

Yaşlı adamın cevabı durgundu. “Bana istediğini yaptırmaya çalışıyorsun.”

Genç kadının terlikleri basamakları inerken, sesi iyice yumuşamıştı. “Kötü mü olur peki? Lütfen ama. O çok tatlı bir kadın ve sizden çok hoşlandı. Onu bir yere davet edin. Bana iyilik olsun diye.”

Uzun bir duraksama oldu.

“Pekâlâ,” derken, Bay Bronicki’nin aksiliği kısmen geri gelmiş gibiydi. “Ama cumartesi akşamı olmaz. Televizyonda *Iron Chef* yemek programı var.”

“Anlaştık.”

Annabelle yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle geri döndü. Heath ona muzip gözlerle baktı. “Umarım seninle güreş minderinde teke tek kalmam gerekmez.”

Genç kadının minik burnunun üstünde bir kıvrıklık belirdi. “Acımasızlık ettin. Bay Bronicki çok yalnız ve benimle tartışmak onu oyuyor.” Heath’i şüpheyile süzdü. “Burada ne arıyorsun?”

“Telefonların çalışmıyor.”

“Tabii ki çalışıyorlar.” Annabelle elini ağzına örttü. “Ah, tanrım.”

“Yoksa faturanı ödemeyi mi unuttun?”

“Yalnızca cep telefonumunkini. Diğer telefonumun çalıştığından eminim.” Kemerli kapıda gözden kayboldu. Heath de peşinden ofise girdi. Bilgisayar masasının arkasındaki duvar, kaliteli sanat posterleriyle kaplıydı. Heath, bir Chagall tablosunu ve Jasper Johns’un Amerikan bayrağı çalışmasını tanıdı.

Annabelle ahizeyi kaldırdı, sinyal sesini işitmeyince şaşkın şaşkın baktı. Heath eski model telesekreterden sarkan kabloyu tuttu. “Fişini taktığın zaman daha iyi çalışıyor.”

Annabelle kabloyu çekip aldı. “Dün gece tamir etmeye çalışıyordum.”

“İyi iş çıkarmışsın. Sesli mesaj sistemi diye bir şey duymadın mı hiç?”

“Böylesi daha ucuz.”

“Müşterilerinle temasta kalmak söz konusu olunca, asla ucuza kaçmamalısın.”

“Haklısın, bunu düşünmeliydim.”

Annabelle’in tartışmaya yeltenmemesi Heath’i şaşırmıştı doğrusu. Pek çok insan bir şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırınca savunmaya geçirdi.

“Faturalarımı ödememek gibi bir alışkanlığım yoktur,” dedi genç kadın. “Sanırım cep telefonumun başına gelen şey bilinçaltımın oyunuydu. Pek iyi geçindiğimiz söylenemez.”

“Belki danışmanlık alman işe yarayabilir.”

“Hangi akla hizmet annemin beni canı istediği zaman bulabilmesinin iyi bir fikir olacağını düşündüysem...” Annabelle koltuğuna çöktü. Yüzüne öfke ve kederin eğlenceli bir karışımı yansımıştı. “Sakın bana Rachel’la bu akşamki randevunuzu iptal etmek için geldiğini söyleme.”

“Hayır, çıkıyoruz.”

“O zaman sorun ne?”

“Bir iyi niyet görevi. Bugün Stars’ın sahasında Molly’yi gördüm. Sana yarını hatırlatmamı rica etti. Saat birdeymiş.”

“Parti... Az kalsın unutuyordum.” Başını yana yatırırken, erimiş karamela gözlerinde yeniden şüphe belirmişti. “Bunca yolu, yalnızca Phoebe’nin partisini hatırlatmak için mi geldin?”

“Phoebe’nin mi? Ben Molly’nin partisi sanmıştım.”

“Hayır.”

Böylesi daha da iyiydi. Heath genç kadının bilgisayar ekranının yanında tuttuğu pembe tavşancığı alıp baktı. “Calebowların partilerine sık sık gider misin?”

“Çok az,” dedi Annabelle ağır ağır. “Neden?”

“Ben de peşine takılmayı düşünüyordum.” Tavşanı tepetaklak edip kuyruğuna baktı. “Yoksa zaten bir kavalien var mı?”

“Hayır, yalnızca...” Arkasına yaslanırken Annabelle’in gözleri irileşmişti. “Vay canına. Bu ciddi anlamda hastalıklı bir durum. Phoebe’ye ulaşmak için beni kullanıyorsun. Kendi başına partisine davet edilemediğin için, benden yararlanıyorsun.”

“Öyle de denebilir.” Heath tavşanı yerine koydu.

“Utanmıyorsun bile.”

“Bir menajeri utandırmak zor iştir.”

“Anlamıyorum. Phoebe ve Dan partilerine herkesi davet ederler.”

“Biraz engibeli bir süreçten geçiyoruz, hepsi bu. Bazı şeyleri düzeltmem gerekiyor.”

“Ve bunu bir partide yapabileceğini düşünüyorsun.”

“Sosyal bir ortamda onun daha rahatlamış olacağını tahmin ediyorum.”

“Bu engibeli süreç ne zamandır devam ediyor?”

“Yedi yıl kadar oldu.”

“Ah...”

Heath duvardaki Jasper John posterine bakarak, “İşe ilk başladığımda gereğinden fazla saldırgandım. Ve Phoebe’nin kötü duruma düşmesine neden oldum. Özür diledim ama bir türlü aşamıyor gibi.”

“Bunun, onunla sorununuzu halletmenin en iyi yolu olacağını sanmıyorum.”

“Bak, Annabelle sen bana yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun?”

“Ben yalnızca...”

“Pekâlâ,” dedi Heath sertçe. “İş yapmak konusunda farklı felsefelere sahip olduğumuzu unutup duruyorum. Ben müşterilerimi memnun etmeyi severim ama senin umurunda değil. Kimbilir, belki de kendini yaşlı müşterilerle kısıtlamaktan hoşnutsundur.”

Annabelle saçlarını savurarak, hızla ayağa kalktı. “Tamam. Demek yarın benimle partiye gelmek istiyorsun. Hiç durma.”

“Harika. Seni on ikide alırım. Kıyafet zorunluluğu var mı?”

“Kendimi siyah kravat zorunluluğu var, dememek için zor tutuyorum.”

“Spor demek.” Heath pencereden Bodie’nin kaldırıma yanaşmakta olduğunu gördü. Kalçasını Annabelle’in masasına yasladı ve “Phoebe’ye, beni yanında götürmeni senden rica ettiğimden bahsetmeyelim,” dedi. “Ona çok fazla çalıştığımı ve sıraya dizdiğin kadınlarla tanışmadan önce biraz gevşemeye ihtiyacım olduğunu düşündüğünü falan söylersin.”

“Phoebe aptal değildir. Buna gerçekten inanacağını sanmıyorsun ya...”

“İkna edici olabilirsen, inanır.” Heath ayağa kalkıp kapıya yürüdü. “Başarılı insanlar kendi gerçekliklerini yaratanlardır, Annabelle. Topu yakala ve oyuna gir.”

Heath, ona bildiği en sert oyunu oynadığını söyleme fırsatını vermeden kapıdan çıkmıştı. Annabelle girişe yürüdü ve kapıyı arkasından kapadı. Heath onu bir kez daha en kötü hâliyle görmüştü.

Makyajsız, çalışmayan telefonlarla ve Bay Bronicki'yle didişirken. İşin tek olumlu yanı, o akşam Rachel'in, Annabelle'le karşılaştırıldığı zaman çok iyi görüneceğiydi.

Acaba birlikte olurlar mıydı? Düşüncesi bile Annabelle'in canını sıkmişti. Mutfağa yürüdü ve kendine bir bardak buzlu çay doldurdu. Masasına dönünce, ayarladığı öğle yemeği randevusunun nasıl gittiğini kontrol etmek için John Nager'ı aradı.

"Kadın hastaydı, Annabelle. Gözle görülür bir burun tıkanıklığı vardı."

"John bütün kadınlar bakteri taşır."

"Ama önemli olan derecesi."

Heath'in, hastalık takıntısı olan bir müşteriye nasıl yaklaşacağını düşündü. "Seni tekrar görmek istiyor. Ama ilgilenmiyorsan, ilgilenecek başka müşterilerim çıkar."

"Aslında... çok güzel bir kadın."

"Ve seni tanıştırdığım bütün kadınlar gibi bakteri taşıyor. Bununla baş edebilecek misin?"

John sonunda denemeye karar vermişti. Annabelle elektrik süpürgesini çıkarıp alt katı dolaştıktan sonra, büyükannesinin Afrika menekşesi koleksiyonu için bir sürahi su doldurdu. Birkaç damla gübre eklerken, Bayan Porter ile Bay Clemens'i görüştürmeyi düşündü. İkisi de yetmişli yaşlarda, ve dul ve büyükannenin yakasından atamayacağı iki eski müşterisiydiler. Bayan Porter siyahi, Bay Clemens ise beyazdı. Bu, aileleri için sorun olabilirdi ancak süpermarkette karşılaştıkları zaman birbirleriyle ilgilendikleri hissine kapılmıştı. Üstelik ikisi de bowling oynamayı seviyordu. Sürahiye ofisine taşıdı. Bu yaşlılardan kurtulacağı bir gün gelecek miydi? Onlara, Myrna'dan Evlilikler'in kapılarını çoktan kapadığını anlatmaya ne kadar uğraşsa da, bir türlü ikna edemiyordu. Daha kötüsü, büyükannesinin ücret tarifesini uygulamasını bekliyorlardı.

Afrika menekşelerini suladıktan sonra, faturalarını ödemek üzere masasına oturdu. Heath sayesinde en kötülerini halletmişti. Önceki gün Melanie'yi aramış ve müşteri olarak kaydolmanın ilgisini çekip çekmeyeceğini sormuştu. Tabii ki o arada gerçek mesleğini de itiraf etmek zorunda kalmıştı. Neyse ki Melanie mizah duygusuna sahip bir kızdı ve ilgilenmiş gibiydi. İşler nihayet yoluna girmeye başlıyordu.

Masasındaki Küçük Deniz kızı saati tiktaklayarak ilerliyordu. Heath'in bu saatlerde Rachel'ı alıyor olması gerekiyordu. Havyarın masaya camdan yapılma minyatür bir merdiven içinde geldiği ve iki kişilik yemeğin dört yüz dolara patladığı Tru'ya gideceklerdi. Annabelle o restorana hiç gitmiş değildi ama hakkında bir şeyler okumuştı.

Kartvizitini dağıtmak için bir iki kafe dolaşmayı düşündü ama üstünü değiştirmeye yetecek enerjisi bile yoktu. Cuma akşamı. Randevusuz bir cuma. Üstelik görünürde randevuya dönüşebilecek bir aday da yoktu. Evlenmek, bir aile kurmak ve sevdiği işi yapmak istiyordu. Bu kadarını istemek çok mu fazlaydı? Ama en iyileri başkalarına dağıtırken, kendine doğru erkeği nasıl bulabilirdi ki? Heath'in en iyisi olduğunu söylemiyordu. Heath yalnızca kendi kafasında iyi koca malzemesiydi. Hayır, bu tam olarak adilce değildi. Heath ne yaparsa iyi yapan bir adamdı ve evlilik için de elinden gelen çabayı harcardı. Bunun yeterli olup olmayacağını ancak zaman gösterebilirdi. Neyse ki bu kısmı Annabelle'in sorunu değildi.

Guffman'ı Beklerken'in DVD'sini çıkardı, sonra Rob'un olduğunu hatırladı ve vazgeçip *Çılgın Cuma'yı* seçti. Tam Jamie Lee Curtis ve kızının vücutlarının değiştiği sahneye gelmişti ki telefonu çalmaya başladı.

"Annabelle, benim, Rachel."

Hemen durdur düğmesine bastı. "Nasıl gidiyor?"

"Kendimi ait olmadığım bir yerde hissediyorum."

"Bu da ne demek? Nereden arıyorsun?"

“Tru’nun kadınlar tuvaletinden. Hiç iyi gitmiyor. Anlayamıyorum. Bizi tanıştırdığın gece, Heath ve ben birlikte çok eğlenmiştik ama şimdi her şey çok yavan geliyor.”

“Bunu yapacağını biliyordum. Bütün gece telefondaydı, değil mi?”

“Tek bir telefonu bile açmadı. Aslında tam bir beyefendi gibiydi. Ama ikimiz de sohbeti sürdürmek için büyük çaba harcıyoruz.”

“Bütün hafta seyahatleydi. Yorgun olmalı.”

“Öyle olduğunu sanmıyorum. Yalnızca... hiçbir şeyin olduğu yok. Gerçekten hayal kırıklığına uğradım. İlk seferde aramızda kıvılcımlar varmış gibi hissetmiştim. Sen hissetmedin mi?”

“Kesinlikle hissettim. Ona işiyle ilgili sorular sor. Ya da beyzbol hakkında, Sox taraftarıdır. Biraz daha çabala.”

Rachel deneyeceğini söyledi ama hiç iyimser değildi. Annabelle telefonu kapatırken hem morali bozulmuş... hem de içi rahatlamıştı.

Artık depresif hissetmek için bir nedeni daha vardı.

8

Kapıların üstündeki kafesli lambaların çevresinde pervaneler uçuşuyordu. North Bulvarı'nın hemen dışındaki eski bir ambar-
dan bozma barın adı Suey'ydi ve tabelasında başında bir beyzbolcu
kepi olan, dev bir pembe domuzun resmi vardı. Portia, "Etkileyici,"
diye homurdandı.

Bodie ona tehditkâr tıraşlı kafası, sinir bozucu dövmeleri ve
kiralık katil kaslarıyla müthiş örtüşen sersem ve kibirli bir sırıtışla
baktı. "Hoşuna gideceğini biliyordum."

"Niyetim iğnelemektir."

"Neden?"

"Çünkü burası bir sporcu barı."

"Sporcu barlarını sevmez misin? Çok tuhaf." Bodie, Portia'nın
geçmesi için barın kapısını açtı.

Portia gözlerini devirip içeri girdi. Burası kocaman, gürültülü,
bayat bira, patates kızartması ve tıraş losyonu –ve hepsini bastıran
spor salonu parfümü– kokan bir yerdi. Bar Şikago takımlarının lo-
golarını taşıyan briket duvarlarla çevrili, masalar ve oyunlarla dolu
daha geniş bir salona açılıyordu. Portia daha gerideki bölümde metal

dolaplar ve turuncu plastik parmaklıklarla çevrili, kum tabanlı bir voleybol sahası görür gibi olmuştu. Açık kirişlerden şişme seks bebekleri, bira tabelaları ve ışıklı *Yıldız Savaşları* kılıçları sarkıyordu. Neyse ki en azından Portia'nın arkadaşlarının takılma ihtimallerinin olduğu bir yer değildi.

Özellikle basit bir şeyler –morumsu kırmızı bir keten pantolon, kendinden sütyenli lacivert bir bluz ve düz sandaletler– giymişti. Hatta pırlanta tek taş küpelerini çıkarıp gümüş halkalar takmıştı. Tepedeki ekranı yok sayıp bütün dikkatlerini barın üstündeki tekila shot'larına odaklamış, yirmilik, gürültücü bir grubun yanından geçtiler. Kalabalık onlara yol vermek için açılırken, kadınların gözleri Bodie'ye takılıyordu. Birkaçı onu adıyla selamladı. Kaslı erkekler genelde pasaklı görünme eğilimindediler ama espresso rengi polo tişört ve keten pantolon ona daha fazla yakışmazdı. Mekândaki bütün kadınlar onu fark etmişti.

Portia, Bodie'nin peşinden gidiyordu. Neyse ki geniş cüssesi sayesinde, Portia'nın insanlara çarpmak zorunda kalmadan yürüyebileceği bir yol açmıştı. Sonunda mekanik bir boğa ve diğer odadaki voleybol maçına bakan bir masaya ulaştılar. Portia şarap ya da kokteyl ısmarlamasının riskli olacağını düşünerek light bira söyledi ama birasının şişede gelmesinde ısrar etti. Böylece içkisine istemeyeceği bir şeyin katılmasından korunmuş olacaktı.

Bodie kendi birasından büyük bir yudum aldı ve Portia'yı açıkça süzerek, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Bunun hayatımın en kötü randevusu olduğunu bilecek kadar büyüğüm."

"Senin gibi kadınları çözmek zordur. Cildin harika ama gözlerin yaşlı."

"Başka?" derken Portia'nın sesi buz gibiydi.

"Kırk üç, kırk dört diyorum."

"Ben, otuz yedi yaşımdayım."

“Hayır, otuz yedi yaşında olan benim. Sen kırk ikisin. Biraz araştırma yaptım.”

“O zaman neden sordun?”

“Yalan söylediğin zaman kendini ele verip vermediğini görmek istedim.” Bodie’nin açık renk gözlerinde muzip bir ışıltı dans ediyordu. “Şimdi biliyorum.”

Portia oltaya gelmeyecekti. “Bu randevu ne zaman bitecek?”

“Daha yeni başlıyoruz. Bence yemeğinle oyun oynayana kadar beklemeliyiz, değil mi?”

“Oyun mu?”

Bodie başıyla voleybol sahasını işaret etti. “Kırk dakika sonra maçımız var.”

“Ah, anladım. Ben çıkıp gittikten hemen sonra yani.”

“Kaydımızı yaptırdım bile. Oynamak zorundasın.”

“Yanılıyorsun.”

“Şort getirmeni söylemem gerekirdi.”

“Büyük olasılıkla kafanda çok daha önemli meseleler vardı.”

Bodie gülümsedi. “Güzel kaltağın tekisin.”

“Teşekkür ederim.”

Bodie’nin gülümsemesi bütün yüzüne yayılırken, Portia teninde bir karıncalanma hissetti. Bir kez daha, karşısındaki adamın görüldüğü kadar sersem olmayabileceğini düşündü.

“Kesinlikle sıkı lokmasın,” dedi Bodie. “Şanslı günümdeyim.” Ona doğru uzanınca, Portia hafifçe irkildi ama parmağının ucu boynunun alt kısmına dokununca teninde minik de olsa bir şok hissetti. “İkimiz bir arada harika olacağız. Boynundaki köpek tasmağını sıkı tutmayı başardığım sürece tabii.”

Portia sinir uçlarında bir titreme daha hissetti ve hızla geri çekildi. Neyse ki barda takılan adamların üçü onlara yaklaşmak için tam o an seçmişlerdi. Hepsisi de genç ve saygılıydılar. Bodie onları tanıttırdı ama adamların bütün ilgisi Bodie’ye dönüktü. Portia onun

profesyonel futbol oynadığını öğrendi ve adamlar kendi aralarında futbol konuşurlarken, hiç alışık olmadığı bir duyguyla –görünmez olma hâliyle– tanıştı. Ve biraz olsun gevşedi. Yine de gençler masadan uzaklaşırken, kontrolü ele almasının zamanının geldiğini düşünüyordu. “Bana kendinden söz et, Bodie. Nerelisin?”

Bodie, Portia’yı, ne kadarını ortaya dökmek istediğine karar vermeye çalışır gibi, uzun uzun süzdü. “Güney Illinois’te haritada bir noktacak.”

“Küçük kasaba çocuğusun desene.”

“Öyle de denebilir. Bir karavan parkında büyüdüm. Oradaki tek çocuk bendim.” Birasından bir yudum aldı. “Yatak odam bir hurdalığa bakardı.”

Zorlu bir çocukluk geçirdiği her halinden belli oluyordu, Portia işittiklerine şaşırırmamıştı. “Annen-baban?”

“Annem ben dört yaşındayken öldü. Babamsa kadınlarla arası iyi olan, yakışıklı bir ayyaştı. İnan bana bolca kadının arasında büyüdüm.”

İşittikleri o kadar sefil şeylerdi ki Portia hiç sormamış olmayı diledi. Kusursuz soy ağacına sahip eski kocasını ve yıllar içinde çıktığı, bazısı kendi kendini yetiştirmiş ama hepsi iyi eğitilmiş ve nazik tavırlı düzinelerce erkeği düşündü. Oysa şimdi bir sporcu barında, hayatını otomobil bagajlarına ceset doldurarak kazanıyormuş gibi görünen bir adamla birlikteydi. Hayatının yanlış yola saptığının bir kanıtı daha.

Bodie izin isteyip kalkınca, cep telefonunu kontrol etti. Kadın Girişimciler Cemiyeti’nin yöneticisi Juanita Brooks’tan bir mesaj gelmişti. Portia mesaja hemen cevap verdi. KGC’de gönüllü olarak çalışmak, boşanma sonrası hayatında açılan boşluğu doldurmaya yardım etmişti. Kimseye itiraf etmese de, en iyisi olduğunu kanıtlamak istiyordu ve bu kadınlara akıl hocalığı yapmak, ona bu fırsatı veriyordu. Sunmaya gönüllü olduğu, zor yoldan kazanılmış bir bilgeliğe sahipti. Ah, bir de kadınlar ona kulak verselerdi.

“Portia,” dedi Juanita, “Mary Churso’yla görüştüm. Ona danışmanlık yapmanın seni heyecanlandırıldığını biliyorum ama... o bir başkasıyla anlaşmak istiyor.”

“Başkası mı? Ama bu imkânsız. Ona çok zaman ayırdım. Çok çalıştım. Bunu nasıl yapabilir?”

“Sanırım biraz rahatsız olmuş,” dedi Juanita. “Diğerleri gibi.” Kısa bir tereddüdün ardından, “Bu işe bağlılığımı takdir ediyorum, Portia,” dedi. “Gerçekten. Ama buraya gelen kadınların çoğunun daha nazık yaklaşılmaya ihtiyacı var.” Portia, Juanita’nın onunla çalışmak isteyen kimsenin olmadığını ama o “özel” kişinin çıkagelmesi durumunda, kendisini mutlaka arayacağını izah etmesini kulaklarına inanamayarak dinledi. Sonra telefonu kapadı.

Portia buna inanamıyordu. Bir devin onu avucunun içinde sıkarak ciğerlerindeki bütün havayı boşalttığını hissediyordu. Juanita bunu ondan nasıl alabilirdi? Paniğini öfkeyle bastırmaya çalıştı. O kadın berbat bir yöneticiydi. Hem de en kötüsü. Portia’yı o kadınlara patronluk etmek yerine en iyisini beklediği için kovmuştu.

Tam o sırada Bodie geri geldi. Tam da Portia’nın ihtiyaç duyduğu şeydi. Adamın masaya yaklaşmasını izlerken, cep telefonunu çantasına tıktı. Bodie göğsüne yapışan beyaz bir tişört ve birinde uzun, buruşuk bir yara izinin dikkat çektiği kash bacaklarını ortaya çıkaran bir sporcu şortu giymişti. Duyularının keskinleştiğini fark etmek, Portia’yı şaşırtmıştı doğrusu.

“Gösteri zamanı.” Bodie onu elinden tutup ayağa kaldırdı.

Juanita, Portia’nın keyfini öylesine kaçırmıştı ki maç olayını tamamen unutmuştu. “Bunu yapmayacağım.”

“Tabii ki yapacaksın.” Bodie itirazlarını duymazdan gelerek onu voleybol sahasına doğru çekti. “Hey, beyler. Bu, Portia. West Coast’tan profesyonel bir voleybolcu.”

İki kişi dışında, bütün oyuncular erkekti. Kadınlardan biri şort giymişti ve işinin ehli duruyordu. Diğer sokak giysileri içindeydi ve o da Portia gibi oyuna sürüklenmiş gibi görünüyordu. Portia iyi olmadığı şeyleri yapmaktan nefret ederdi. Üniversitedeki ilk yıllarından beri voleybol oynamamıştı ve oyunda bir işe yaradığı tek kısım attığı servislerdi.

Bodie parmaklarını Portia'nın ensesine yerleştirdi ve köpek tasmaşı yorumunu hatırlatmak ister gibi hafifçe sıktı. "Haydi, şu sandaletlerden kurtul ve bize numaralarını göster."

Bodie bunu yapacağına inanmıyordu. Bu bir testti ve Portia'nın testi geçemeyeceğini tahmin ediyordu. Hayır, Portia'nın bir kez daha başarısız olmaya hiç niyeti yoktu. Hele Juanita'yla olanlardan sonra. Sandaletlerini çıkarıp kuma girdi. Bodie başını hafifçe eğdi –bu bir saygı işareti olabilir miydi acaba?– başka bir oyuncuyla konuşmak üzere arkasını döndü.

Topun Portia'ya gelmesi –daha doğrusu topu tam göğsüne bindirmesi– oyunun başlamasından dakikalar sonra oldu. Portia topun altına giremediği için, ağa doğru itti. Bodie topun düşeceği noktaya daldı ve havaya bir miktar kum savurarak, topu havalandırmayı başardı. Müthiş bir sporcuysa; dikkatli, hızlı ve sinir bozucu. Aynı zamanda, sürekli kendisi oynamak yerine arkadaşlarıyla da paslaşan sıkı bir takım oyuncusuydu. Portia elinden geleni yapıyordu ama servisle kaydettiği tek sayı dışında, tam bir baş belasıydı. Yine de Bodie'nin yanında durup kurtardığı toplar sayesinde iki oyunu da onların takımı kazandı. Portia takım arkadaşlarıyla başarılarını kutlarken, tuhaf bir mutluluğa kapıldığını fark etti. Juanita Brooks'un –daha doğrusu Kadın Girişimciler Cemiyeti'ndeki bütün kadınların– onu şimdi görmelerini isterdi.

Tuvalette elinden geldiğince temizlendi ama saç ve parmaklarının arasına biriken kumları ancak duş arındırabilirdi. Masaya, sokak giysilerini giyip geri dönen Bodie'yle aynı anda vardı. Barda

duş yoktu; bu yüzden Bodie'nin bu kadar güzel –hoş erkeksi ter, çam kokulu sabun ve temiz kıyafet gibi– kokmaması gerekirdi. Yerini alırken triko tişörtünün kolları, kollarının üst kısmının yarısına kadar sıyrılmış ve detaylı dövmelelerinin büyükçe bir bölümünü açıkta bırakmıştı. Sırttı. “Berbattın.”

Bu gece kimse Portia'dan hoşnut değildi. “Şimdi duygularımı fena incittin,” dedi.

“Tanrım, seni yatağa atmak için sabırsızlanıyorum.”

Portia içinde yine o tuhaf şok dalgasını hissetti. Bodie'nin, onun için ısmarladığı bira şişesine uzanıp bir yudum aldı ama içini serinletmek için fazla ılıktı. “Çok fazla varsayımında bulunuyorsun.”

“Çok fazla sayılmaz.” Bodie öne doğru eğildi. “Başka türlü Heath'in yanında çenemi kapalı tutacağımdan nasıl emin olabilirsin? Berbat bir şey biliyorum ve o küçük casusluk sahnesini aklımdan bir türlü çıkaramıyorum doğrusu.”

“Yani bana seksle şantaj mı yapıyorsun?”

“Neden olmasın?” Arkasına yaslanırken Bodie'nin dudakları çarpık bir gülümsemeyle bükülmüştü. “Bu sayede zaten istediğin bir şeyi yapmak için sıkı bir bahanen olacak.”

Böyle bir cümleyi başka bir erkek söylese, Portia kahkahalarla güler geçerdi ancak şimdi midesinde kelebekler uçuşmuştu. Bodie'nin onun hakkında başka insanların bir türlü anlayamadığı –belki de kendisinin bile es geçtiği– bir şeyler bildiği hissine kapılmıştı. “Hayal görüyorsun.”

Bodie parmak boğumlarını ovalayarak, “Güçlü bir kadının üstünde cinsel hâkimiyet kurmaktan daha çok hoşuma giden hiçbir şey yok,” dedi.

Portia bira şişesini daha sıkı kavradı. Bodie'nin sözlerini –adamin çok eğlendiği her hâlden belliydi– bir tehdit olarak gördüğü için değil, tahrik olduğu için rahatsız olmuştu. “Belki de bir deli doktoruyla görüşsen iyi olur.”

“İşin bütün eğlencesini kaçırayım, öyle mi? Hiç sanmam.”

Hiç kimse Portia’yla seks oyunları oynamazdı. Bacak bacak üstüne attı ve karşısındakini utandıracak bir gülümsemeyle, “Kendini kandırıyorsun,” dedi.

Bodie, onun kulağına doğru eğilerek, “Bir gece sana bunun bedelini ödeteceğim,” dedi ve kulağını ısırıldı.

Portia az kalsın inleyecekti. Ama acıdan değil –Bodie canını yakmıyordu–, heyecandan. Neyse ki voleybol maçındaki adamlardan birisi masaya geldi ve Bodie onunla konuşmak için geri çekilince, Portia da kendisini toparladı.

Kısa süre sonra yemekleri de geldi. Bodie ona danışmadan sipariş vermekle kalmamış, yemediği için kafa tutma cüretini de göstermişti. “Hiçbir şeyi adam gibi ısırmıyorsun. Şöyle bir yalıyorsun, o kadar. Sıskalığına şaşmamak gerek.”

“Seni gümüş dilli şeytan.”

“Ağzın açık olduğu sürece...” Bodie aradan bir patates kızartması uzattı. Portia tuz ve yağın tadını çıkardı ama Bodie ikinciye uzatınca geri çevirdi. Masaya başka voleybolcular uğradı. Bodie onlarla sohbet ederken, Portia’nın gözleri otomatik olarak bardaki diğer kadınlara kaymıştı. Çoğu bir hayli güzeldiler. Onlara kartını vermek için can atıyordu ama ayağa kalkacak cesareti bulamıyordu. Bodie’nin varlığı odadaki bütün oksijeni çekmiş, Portia’ya soluklanacak hava kalmamıştı sanki.

Bardan çıkıp oturduğu binanın lobsine girdiklerinde, âdeta arzu-dan başı dönüyordu. Kafasında onu nasıl idare edeceğinin provasını yapıyordu. Bodie üstünde yarattığı etkinin farkındaydı ve doğal olarak yukarı davet edilmeyi bekliyordu. Onu davet etmeyecekti ama Bodie her halükârda asansöre binecek ve Portia durumu serinkanlılıkla, hafife alarak karşılayacaktı. Mükemmel.

Ancak Bodie Gray'in sürprizleri henüz bitmemiştir. "İyi geceler, demir yumruk." Portia'nın alnına küçük bir öpücük kondurmanın ötesine geçmeden, arkasını dönüp uzaklaştı.

Annabelle, cumartesi günü erkenden kalktı ve eskiden uyuşturucu satıcılarının yuvası olan, 1990'larda ıslah edilen Roscoe Village'a doğru yola çıktı. Tadilatтан geçirilmiş evleri ve küçük kasaba duygusu uyandıran cazip dükkânlarıyla artık çok hoş bir semte dönüşmüştü. Büyükannenin eski komşularından birisinin kızıyla Roscoe Caddesi'ndeki dükkândan bozma mimarlık bürosunda buluşacaktı. Kadının sıradışı bir güzelliği olduğunu duymuş ve Heath'e uygun olup olmadığını anlamak için tanışmak istemiştir.

Sonuçta kadının gerçekten çok hoş birisi ancak en az Heath kadar da hiperaktif olduğunu öğrenmiştir. Sonuç garantili felaket demektir. Annabelle kadını yeni bir müşteri olarak aklına not etti ve gözlerini açık tutmaya karar verdi.

Midesindeki gürültü, sabah kahvaltısını atladığını hatırlatmıştır. Heath onu on ikiden önce almayacağı için, Hintli ruhani üstatların takipçilerinden birisinin açtığı, neşeli ve küçük bir vejetaryen kafesi olan Victory's Banner'a yürüdü. İçeride onu küflü ve tütsü kokulu bir ortam yerine, uçuk mavi duvarlar ve güneş sarısı banketler, pencerelerdeki iki yana bağlanmış perdelerle aynı renk tebeşir beyazı masalar bekliyordu. Annabelle boş bir masaya yerleşti ve en sevdiği kahvaltayı –Fransız usulü ev yapımı kızarmış ekmek, fıstık ezmesi ve gerçek akçaağaç şurubu– sipariş etmeye hazırlanırken, yanından geçen bir tabak dolusu Belçika *waffle*'inin aklını çelmesine son anda mani oldu. Sonunda elmalı, cevizli pankeklerde karar kıldı.

Kahvesinden ilk yudumu alırken arka kısımdaki tuvaletlere giden kapı açıldı ve içeri tanıdığı bir karaltı girdi. Annabelle'in içi sıkıldı. Kadın yüksek topuklu, örgülü terlikleri olmadan da yeterince uzun boyluydu zaten. Geniş omuzları vardı ve omuz hizası, açık

kahve saçlarını iyice ortaya çıkaran beyaz bir pantolon ve mercan kırmızısı kısa kollu bir bluz giymişti. Ustalıkla yapılmış makyajının en hoş yeri, tanıdık koyu renk gözlerini daha da belirginleştiren belli belirsiz göz farıydı.

Kafe saklanılamayacak kadar küçük olduğu için, Rosemary Kimble, Annabelle'i hemen fark etmişti. Hasır çantasını daha sıkı kavradı. İri, geniş ellerini karamela rengi, uzun tırnaklarla tamamlıyordu. Bileğinde birbirinin eşi üç bilezik sallanıyordu. Annabelle onu en son altı ay önce görmüştü. Rosemary'nin yüzü incelmış, kalçaları yuvarlaklaşmıştı. O masaya yaklaşırken, Annabelle çok iyi tanıdığı bir duygu karmaşasına kapıldı: Öfke, ihanet, şefkat, tiksinti... acı verici bir yumuşaklık.

Rosemary çantasını bir elinden diğerine geçirdi ve düşük, melodili bir sesle, "Kahvaltımı daha yeni bitirdim ama sana eşlik etmemin bir sakıncası var mı?" dedi.

Annabelle, *evet var*, demek istedi ama sonrasında kendini suçlu hissedecekti; bu yüzden başıyla karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Rosemary çantasını kucağına koydu ve buzlu chai siparişi verdikten sonra bilezikleriyle oynamaya başladı. "Dedikodu gazetesine göre büyük bir müşteri tavlamışsın."

"Dedikodu gazetesi Molly."

Rosemary alaycı bir gülümsemeyle, "Aramıyorsun, yazmıyorsun," dedi. "Molly tek bilgi kaynağım. O iyi bir arkadaş."

Annabelle'in aksine. Genç kadın dikkatini kahvesine çevirdi. Sonunda rahatsız edici sessizliği bozan Rosemary oldu. "Eee, Kasırga Kate bugünlerde nasıl?"

"Her zamanki gibi müdahaleci. Benim muhasebe diploması almamı istiyor."

"Senin için endişeleniyor."

Annabelle fincanını biraz fazla sertçe bıraktı ve kahvenin bir kısmının tabağa dökülmesine neden oldu. "Neden acaba?"

“Kate’le yaşadığın sorunların faturasını bana çıkarmaya kalkışma. Seni her zaman çileden çıkarırdı.”

“Evet, bizim durumumuzun bunu düzeltmeyeceği aşikâr.”

“Hayır, bunu düzeltemez,” dedi Rosemary.

Annabelle söyleyeceklerini ağlamadan söyleyebilme umuduyla, annesini aramak için dünyanın başına yıkılmasının üstünden bir hafta geçmesini beklemişti.

“Rob ve ben nişanı bozduk, anne.”

Kate’in çıkışını dün gibi hatırlıyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Evlenmiyoruz.”

“Ama düğüne yalnızca iki ay kaldı. Ve Rob’u seviyoruz. Herkes seviyor. Bugüne kadar çıktığın erkekler arasında, omuzlarının üstünde bir kafa taşıyan tek kişi o. Birbirinizi kusursuzca tamamlıyorsunuz.”

“Görünüşe bakılırsa, biraz fazla kusursuzca. Gülmeye hazırlan.” Sesi çatlak çıkmıştı. “Meğer Rob erkek vücuduna hapsolmuş bir kadınmış.”

“Annabelle sen içki mi içtin?”

Annabelle durumu annesine, birebir Rob’un ona anlattığı biçimde izah etmişti: Kendini bildi bileli, bedeniyle ilgili bir sorunu olduğunu düşünmesi, tanışmalarından bir yıl önce yaşadığı ve pek sözünü etmediği bir sinir krizi, Annabelle’in sevgisinin onu iyileştireceğine duyduğu inanç ve sonunda, bir erkek olarak yaşamaya devam edemeyeceğini idrak etmiş olması.

Kate ağlamaya başlamış, Annabelle de onunla birlikte gözyaşı dökmüştü.

Gerçekten şüphe duymadığı için kendini aptal gibi hissetmişti ancak Rob her zaman çok düzgün bir âşık olmuştu ve fena gitmeyen bir seks hayatları vardı. Rob yakışıklı, eğlenceli ve duyarlı biriydi ama onu hiçbir zaman kadını bulmamıştı. Onu kendi giysilerini denerken ya da makyaj malzemelerini kullanırken yakalamamıştı. Rob’un

deliler gibi ağlayarak, gerçekte olmadığı biri gibi yaşamaya devam edemeyeceğini haykırdığı güne kadar, onu hayatının aşkı sanmıştı.

Geriye dönüp baktığında, birtakım ipuçları olduğunu görebiliyordu. Rob'un genel hüznünlü hâli, sık sık söz ettiği mutsuz çocukluğu, Annabelle'in bir kız çocuğu olarak yaşadıklarına dair tuhaf sorular. Rob'un, onun görüşlerine karşı bu denli dikkatli olması, Annabelle'in gururunu okşamış, arkadaşlarına onunla insan olarak bu kadar ilgilenen bir nişanlısı olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlatıp durmuştu. Aslında bilgi toplamaya çalıştığını, nihai kararını vermeden önce, Annabelle'in tecrübelerini tarttığını aklından bile geçirmemişti. Rob bu yıkıcı haberi verirken onu en az eskisi kadar sevdiğini söylemişti. Annabelle ağlamış ve bu konuda tam olarak ne yapmasını beklediğini sormuştu.

Kırılan hayalleri yeterince acı vericiyken, haberi arkadaşları ve akrabalarına anlatırken iyice küçük düşmüştü.

"Eski nişanlım Rob'u hatırlarsınız. Tuhaf gelecek ama..."

Ne kadar çabalasa da, yaşadığı durumun tuhaflığını aklından çıkaramıyordu. Kadın olmak isteyen bir erkekle birlikte olmuştu. Cinsel kimlik ve cinselliğin birbirinden çok farklı şeyler olduğu açıklaması, Annabelle'i teselli etmekten çok uzaktı. Rob daha ilk âşık olduklarında başlarındaki sorunun farkındaydı ama Annabelle'in gelinlik provasının olduğu o öğleden sonraya kadar tek kelime dahi etmemişti. Rob o akşam ilk östrojen dozunu almıştı ve Rob'luktan Rosemary'liğe geçiş yolunda ilk adımı atmıştı.

O günün üstünden neredeyse iki yıl geçmişti ve Annabelle ihanet duygusunu bir türlü aşamamıştı. Diğer yandan umurunda değilmiş gibi de davranamazdı. "İş nasıl?" Rosemary uzunca bir süredir Molly'nin yayıncılık şirketi, Kuş Kafesi Yayıncılık'ın pazarlama direktörlüğünü yapıyordu. O ve Molly, Molly'nin ödüllü çocuk kitapları *Tavşancık Daphne*'nin pazar payını artırmak için çok yakın çalışmışlardı.

"İnsanlar bana yavaş yavaş alışıyorlar."

“Kolay olmadığından eminim.” Annabelle ilk zamanlarda eski âşığının eziyet çekmesini istemişti, evet ama artık böyle hissetmiyordu. Şimdiyse tek istediği unutmaktı.

Bir zamanlar nişanlısı olan kadın, masanın karşı tarafından ona bakıyordu. “Keşke...”

“Sakin söyleme.”

“Sen benim en iyi arkadaşımдын, Annabelle. Bunu geri istiyorum.”

Eski burukluk yeniden su yüzüne çıkmıştı. “İstediyini ben de biliyorum ama olmaz.”

“Artık senden cinsel anlamda hiç etkilenmediğimi söylememin yararı dokunur mu? Hormonlar etkili oldu sanırım. Hayatımda ilk kez, erkeklere bakmaya başladım. Çok tuhaf.”

“Ne demezsin?”

Rosemary gülünce, Annabelle de karşılık vermeyi başardı. Her ne kadar Rosemary’nin iyi olmasını dilesse de sırdaşı olamazdı. İlişkileri ondan çok şey götürmüştü. İnsanları değerlendirmek konusundaki yeteneğine olan güvenini kaybetmesi bir yana, cinsel özgüveninden de olmuştu. Nasıl bir zavallı, böyle yakın bir ilişkiyi, bir diğerinin ciddi anlamda farklı olduğundan en ufak bir şüphe duymadan, bu kadar uzun zaman yürütebilirdi ki?

Annabelle’in pankekleri gelmişti. Rosemary ayağa kalktı ve ona hüznü gözlerle bakarak, “Seni görmek çok güzeldi,” dedi.

Annabelle’in dilinin döndüğü tek karşılık, “Bol şans,” oldu.

Birkaç saat sonra, Heath’in BMW’siyle Calebow’ların evine çıkan uzun ve ağaçlıklı araç yoluna giriyorlardı. “Phoebe ve Dan’in partilerine sık sık davet edilir misin?” Öğleden sonra güneşinde, sağ taraflarında kalan, elmaların yeni yeni kırmızıya döndüğü bir meyve bahçesinin üstünde bir şahin daireler çiziyordu.

“Birkaçına,” dedi Annabelle. “Ama Phoebe beni sever.”

“Kendini tutmana gerek yok, gül. Ama bana hiç komik gelmiyor. Bu durum yüzünden çok büyük müşteriler kaçırdım.”

“Bu defalık senin benim insafıma kalmış olmanın güzel bir şey olmadığını söylersem, yalan söylemiş olurum.”

“Bence kendini eğlenceye fazla kaptırma. Bu işi yüzüne gözüne bulaştırmaman konusunda sana güveniyorum.”

Annabelle bu işi çoktan yüzüne gözüne bulaştırmış olmaktan korkuyordu. Bugünkü durum konusunda ona karşı açık davranması gerektiğini biliyordu ama işkolikler emir yağdırmaya başlayınca, her zaman inatçılığı tutardı; çocukluğundan kalma bir alışkanlık.

Lastikler daracık ahşap köprünün üstünde tıkrdayarak dönüyorlardı. Bir virajı döndüler ve karşılarına eski taş yapı bir çiftlik evi çıktı. Calebow’ların malikânesi 1880’lerde inşa edilmişti ve bulunduğu varlıklı muhitte rustik bir mücevher gibi göz alıyordu. Dan bu evi bekârlık günlerinde almıştı ancak aileleri genişledikçe Phoebe’yle ikisi, yeni kanatlar eklemiş, çatıyı yükseltmiş ve araziye iyice yayılmışlardı. Ortaya, dört çocuklu bir aile için kusursuz ve çarpıcı bir yuva çıkmıştı.

Heath otomobilini Molly’nin, camlarında vantuzlarla tutturulmuş Tigger desenli gölgeliklerin olduğu dört çekerinin yanına park etti. Oturduğu yerden hafifçe doğruldu ve anahtarlarını keten pantolonunun arka cebine yerleştirdi. Giysisini, tasarım işi bir polo tişört ve farklı bir –bu defakinin kayışı timsah derisindendi– TAG Heuer saatle tamamlamıştı. Annabelle gri şortu, camgöbeği bluzu ve J. Crew parmak arası terlikleriyle Heath’in yanında fazla basit kaldığını düşünüyordu.

Heath’in eski moda ön verandayı çevreleyen parmaklıklara bağlanmış bir sürü pembe balonu gördüğü anı kaçırmamıştı.

Genç adam, darbesini indirmeye hazırlanan bir piton gibi, ağır hareketlerle ona döndü ve “Bu tam olarak ne tür bir parti?” diye sordu.

Annabelle alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve şirin görünmeye çalışarak, “Şey, sorman gerçekten ilginç...” dedi.

Annabelle, Heath'ın ciddi, yeşil gözlerini görünce iş konusunda mizah duygusundan yoksun olduğunu geç de olsa hatırlamıştı. Gerçi bunu tam olarak unuttuğu da söylenemezdi.

“Saçmalamay kes, Annabelle ve bana derhâl ne olduğunu söyle.”

Geri adım atmaya kalkışırca, Heath onu çığ çığ yerd. Bu yüzden daha neşeli bir yöntem denemeye karar verdi. “Gevşe ve tadını çıkar. Eğlenceli olacak.” İkna edici gelmediğini biliyordu ama daha Heath canına okuma fırsatı bulamadan, Molly yanında Pippi'yle ön verandada belirdi. İkisi de parıltılı pembe taşlar takmışlar, Pippi çilek pembesi bir prenses elbisesi, Molly ise parlak sarı bir kapri pantolon ve *Tavşancık Daphne* tişörtü giymişti. Heath'ın zaten tatsız olan yüz ifadesi daha da sertleşti.

Molly önce şaşkın şaşkın baktıysa da Heath'i tanıyınca gülmeye başladı. Heath, Annabelle'e tehditkâr bir bakış attı ve yüzüne bir gülümseme yapıştırıp otomobilden indi. Annabelle de çantasını alıp peşinden gitti. Ne yazık ki midesine oturan düğüm de onunla birlikte geliyordu.

“Heath? Buna inanamıyorum,” dedi Molly. “Bugün için Kevin'ı bile yardıma ikna edemedim.”

“Öyle mi?” dedi Heath yavaşça, “Beni Annabelle davet etti.”

Molly başparmaklarını havaya kaldırarak, “Harika,” dedi.

Annabelle zoraki gülümsedi.

Molly'ye doğru yürürken, Heath, Annabelle'in aslında hissetmediğinden adı gibi emin olduğu keyifli bir hava saçıyordu. “Gerçi Annabelle beni tam olarak neye davet ettiğini söylemeyi atlamış.”

“Tüh...” Molly'nin gözleri ışık saçıyordu.

“Sorsaydın, söyledim.” Bu sözler Annabelle'in kendisine bile anlamsız gelmişti ama Heath onu duymazdan geldi.

Molly kızına eğildi ve “Pippi, Bay Heath'e partimizi anlatsana,” dedi.

Üç yaşındaki kızın başındaki taç her hoplayışında yerinden oynuyordu. Pippi kulakları sağır edecek tizlikte bir cıglıkla, “*Prenses Partisi!*” diye bağırdı.

Heath, “Ah, deme,” mırıltısıyla yüzünü yavaşça Annabelle’e çevirdi. Annabelle verandanın yanındaki sarmaşık gülleri inceliyor-muş gibi yaptı.

“Julie ve Tess’in fıkırdı,” dedi Molly. “Annabelle de yardım etmek için gönüllü oldu.”

Annabelle, Julie ve Tess’in Calebow’ların en büyük çocukları –on beş yaşındaki ikizleri– olduklarını açıklamayı düşündüyse de hemen sonra Heath’in böyle bir izaha ihtiyacının olmadığını fark etti. Dan ve Phoebe’nin dört çocuğu hakkındaki her detayı öğrenmeyi kendine iş edindiğinden emindi. İkizler, on iki yaşındaki Hannah ve dokuz yaşındaki Andrew. Heath, büyük olasılıkla onların en sevdikleri yemeklerden, son diş kontrollerinin tarihine kadar her şeyi adı gibi biliyordu.

“İkizler düşük gelirli ailelere hizmet veren bir günlük bakım merkezinde gönüllü olarak çalışıyorlar,” dedi Molly. “Dört-beş yaşındaki kızlarla ilgileniyor, matematik ve fen derslerine giriş çalışmaları yaptırıyorlar. Eğlence olsun diye bir parti vermek istediler.”

“*Prenses partisi!*” Pippi hoplamalar, zıplamalar eşliğinde bir cıglık daha koyvermişti.

Molly, “Burada olmana ne kadar sevindiğimi anlatamam,” dedi. “Tess ve Julie bu sabah yüksek ateşle uyandılar, bu yüzden biraz telaşlandık doğrusu. Hannah da yardım edecek ama kendini duygusal anlamda fena kaptırıyor. Bu yüzden ona tam güvenemiyorum. Yalvarmak için Kevin’i aramaya çalıştım ama o ve Dan, oğlanları bir yerlere götürdüler ve telefonlarını açmıyorlar. Onları kimin kurtardığını duydukları zaman nasıl şaşıracaklar!”

“Benim için zevk.” Heath’in sesinde öyle bir samimiyet vardı ki onu iyi tanımasa Annabelle bile inanabilirdi. Yaptığı işte bu kadar iyi olmasına şaşmamak gerekirdi.

Bir motor sesi işitildi. Sarı bir minibüs eve doğru yaklaşıyordu. Molly kapıya döndü. “Hannah! Kızlar geldiler!”

Birkaç saniye sonra on iki yaşındaki Hannah Calebew verandada görüldü. İnce ve tuhaf duruşuyla, annesinden çok teyzesi Molly’yi andırıyordu. Açık kahverengi saçları, anlamlı bakışları ve hafifçe asimetrik yüz hatları, büyüdüğü zaman klasik güzelliikten çok daha ilginç bir şeye dönüşeceğinin habercisiydi. Gerçi bu noktada ne tür bir ilginçlik olduğunu kestirmek güçtü. Verandadan inerken, “Merhaba, Annabelle,” dedi.

Annabelle kızın selamına karşılık verdi ve otobüs evin önünde dururken Molly kızı Heath’le tanıştırdı. “Annabelle, ben ve Hannah kızların inmesine yardım ederken, neden sen ve Heath arka bahçede Phoebe’ye yardım etmiyorsunuz?”

Hannah yumuşak ve hoş a gitmesi için gayret ettiğı bir sesle, “Annemin yakınındayken dikkatli davranmanızı öneririm,” dedi. “Andrew bu sabah pastaya daldığı için ruh hâli biraz kötü.”

Heath kendi kendine, “Durum her an biraz daha iyiye gidiyor,” diye söylendi. Sonra evin yan tarafına dolaşan taş patikaya yürüdü. O kadar hızlı hareket ediyordu ki ona yetişebilmek için Annabelle neredeyse koşmak zorunda kaldı.

“Sanırım bir özür borçluyum,” dedi. “Korkarım biraz...”

“Tek kelime daha etme,” derken Heath’in sesi bir hayli öfkeliydi. “Beni çok zor bir duruma düşürdün ve birbirimize söyleyecek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum.”

Annabelle telaşla genç adamın yanına geçti. “Ben seni zor duruma düşürmeye çalışmıyorum. Yalnızca sandım ki...”

“Nefesini boşa tüketme. Aptal gibi görünmemi istedin.”

Annabelle bunun doğru olmamasını umuyor ama içinden doğru olabileceği yönünde şüphe duyuyordu. Tam olarak aptal görünsün istememişti. Yalnızca bu kontrollü ve duruma hâkim görüntüsünden biraz çıkmasını dilemişti. “Kesinlikle aşırı tepki veriyorsun,” dedi.

Bu, Piton’da şimşeklerin çaktığı an oldu.

“Kovuldun.”

Annabelle taşlardan birine takılıp tökezledi. Heath’in sesinde duygusallıktan, birlikte geçirdikleri hoş dakikalar ve paylaştıkları kahkahalardan eser yoktu. Taş gibi soğuk bir konuşmaydı.

“Ciddi olamazsın.”

“Ah, hem de nasıl ciddiym.”

“Bu bir çocuk partisi. O kadar büyük bir olay değil.”

Heath tek kelime daha etmeden uzaklaştı.

Annabelle buz kesmiş hâlde, yaşlı bir karaağacın gölgesinde kalakalmıştı. Anlık dürtülerinin onu felakete sürüklemesine bir kez daha izin vermişti. Heath’in zor durumda bırakılmaktan ne kadar nefret ettiğini çoktan öğrenmiş olması gerekirdi. Bunu eğlenceli bulacağını nasıl düşünebilmişti? Belki de düşünmemişti. Belki de sabote etmek istediği asıl kendisiydi.

Annesi haklıydı. Dokunduğu her şeyin başarısızlıkla sonuçlanması tesadüf olamazdı. Yoksa başarıyı hak etmediğine kendisi de mi inanıyordu? Bütün girişimlerinin felaketle sonuçlanması bu yüzden miydi?

Karaağacın gövdesine yaslanırken, kendini ağlamamak için zor tutuyordu.

Heath öfke içindeydi. Hiçbir şartta aptal görünmekten hoşlanmazdı, hele Phoebe Calebow'un karşısında. İşte, buradaydı, kendinden tamamen uzak hissettiği bir ortamda. Partide ergenlik çağındaki gençler olsa, bu kadar kötü hissetmezdi. Ama küçük çocuklar –hele küçük kız çocukları– onun için tam bir gizemdi.

Annabelle'e duyduğu öfke gittikçe büyüyordu. Onu zor durumda bırakmanın eğlenceli olacağını düşündüğü belliydi ama Heath'e göre Phoebe'yle ilgili hiçbir şey eğlenceli olamazdı. İş söz konusu olduğu zaman asla oyun oynamazdı. Bunu Annabelle de biliyordu ama onu yine de denemeye kalkışmış ve Heath'i köprüleri yakmak zorunda bırakmıştı. Duygusallık ve tereddütler kaybedenler içindi.

Calebow'un yüzme havuzlu, tırmanmaya müsait ağaçları ve geniş bir düzlükle kaplı bahçesine dikkatle baktı. Kalabalık bir aile için daha uygun bir yer düşünemiyordu. Bu hafta sonu, ağaçlardan, taş avlunun çevresindeki direklerden ve tırmanma oyuncaklarından pembe süslemeler sarkıyordu. Her birinin arkasında esintiyle sallanan pembe balonların bağlı olduğu küçük sandalyelerle çevrili minik masa da aynı biçimde süslenmişti. Pembe karton kutulardan Pippi

Tucker'ın üstündekini andıran yaldızlı elbiseler sarkıyordu. Pembeye boyanmış hurda bir vagonun içi plastik terliklerle doluydu. Avlunun ortasında duran taht biçimindeki sandalyeyi sahte, pembe mücevherler süslüyordu. Bu pembe salgınından yalnızca bir akça ağacın dalından sarkan ejderha biçimindeki yeşil piñata⁵ kurtulmuştu.

Heath her zaman kendisiyle barışık biriydi ama bu kez tuhaftır ki ortama fena hâlde yabancı hissediyordu. Yüzme havuzuna doğru bakınca içinde bir umut kıpırtısı belirdi. Havuzda kendini evinde gibi hissedebilirdi. Ne yazık ki havuz kısmının demir kapısı sürgülüydü. Görünüşe bakılırsa Molly ve Phoebe havuzda bu kadar çok çocuğa göz kulak olmanın tehlikeli olacağını düşünmüşlerdi. Oysa Heath o lanet olası çocuklarla ilgilenebilirdi. Tehlikeyi severdi. Şansı yaver giderse, bu küçük veletlerden biri bir süre suyun altında kalır ve Heath onu boğulmaktan kurtarabilirdi. Bu sayede Phoebe'nin dikkatini çekmiş olurdu.

Stars'ın patronu en uzaktaki küçük masanın sandalyelerinden birinin arkasında durmuş, karton parti zimbirtılarını yerleştiriyordu. Herkes gibi o da o dehşet verici pembe taçlardan takmıştı. Heath ona derin bir kişisel küçümseme hissiyle baktı. Takım patronları ya Stetson takmalıydı ya da çıplak kafayla dolaşmalıydı. Üçüncü bir seçenek yoktu.

Phoebe başını kaldırmak için tam o anı seçmişti. Gözleri şaşkınlıktan iri iri açıldı ve elindeki kâğıt borazanlardan birini düşürdü. “Heath?”

“Hey, Phoebe.”

“Vay canına. Çok özel bir durumla karşı karşıyayız.” Yere düşürdüğü –adı her neyse işte– şeyi aldı. “Her ne kadar seninle yeni

5 İçi şeker, sakız gibi tatlı yiyeceklerle ya da oyuncaklarla doldurulan, hayvan şekilli kukla oyuncaktır. (ed.n.)

bir çamur güreşi raundu için ringe çıkmaya can atsam da şu anda biraz meşgulüm.”

“Annabelle biraz yardıma ihtiyacının olabileceğini düşünmüş.”

“İhtiyaç duyacağım yardımcı da sen miymişsin? Hiç sanmıyorum.”

Heath en dost canlısı gülümsemesini takındı. “Kendimi burada çok tuhaf hissettiğimi itiraf ediyorum ama beni doğru yönlendirebilirsen, elimden geleni yaparım.”

Phoebe’yi etkilemek yerine şüpheye düşürmüştü olmalıydı. Kadının yüzündeki alışılmış güvensiz ifade hislerini ele veriyordu. Ancak Heath’i sorguya çekme fırsatı bulamadan, bir kız çocuğu ordusu köşeyi dönüverdi. Kimi el ele tutuşmuş, kimi tek başına yürüyordu. Farklı biçimlerde, renklerdeydiler ve içlerinden yalnızca bir tanesi ağlıyordu.

Heath, Hannah’nın, “Yeni yerler insana korkutucu gelebilir,” dediğini işitti. “Ama buradaki herkes çok tatlı. Olur da korkarsanız bana gelebilirsiniz. Sizi yürüyüşe götürürüm. Ayrıca tuvalete ihtiyacınız olursa, size yerini gösteririm. Kuçumuz kilit altında, bu yüzden kimsenin üstüne atlayamaz. Olur da bir arı görürseniz, hemen bir yetiškine haber verin.”

Molly, Hannah’ın kendini kaptırabileceğini söylerken, bunu kastetmiş olmalıydı.

Molly karton kutulara doğru yürüdü. “Herkesin bir prenses elbisesine ihtiyacı olacak. İşte buradalar.” Kızların birkaç tanesi o yöne doğru koştu.

Phoebe elindeki parti süslerini Heath’in eline tutuşturdu. “Masadaki her yere birer tane koy. Bu iş için bana fatura kesmezsen iyi edersin.” Yardım etmek için hızlı adımlarla gurubun yanına gitti.

Annabelle ortalıkta görünmüyordu. Heath ona biraz fazla sert çıkmıştı ve toparlanmak için zamana ihtiyaç duymasını anlayabiliyordu. İçindeki huzursuz edici kıpırdanmayı yok saymaya çalıştı. Annabelle çizgiyi aşarak bunu hak etmişti. Heath ahşap saplara tutturulmuş, kartondan yapılma yıldızlara baktı. Keyfi iyice kaç-

mıştı. Bunlar sihirli değnekler olsa gerekti. Kızların matematik ve fen öğrenmesiyle, sihirli değneklerin nasıl bir ilgisi olabilirdi? Bu kızların yeteneklerini geliştiriyor olmaları gerekmiyor muydu? Sihirli değneklerin canı cehennemeydi. Heath'e kalsa, onlara lanet olası hesap makineleri dağıtırdı.

Değnekleri masaya dağıttı ve Annabelle'i görmek için çevresine bakındı. Hâlâ ortalıkta görünmüyordu, Heath'in canını sıkmaya başlamıştı artık. Tamam, onu kovması gerekiyordu ama tamamen ortadan kaldırması şart değildi. Elbise kutularının çevresinden yüksek perdeden çığlıklar geliyordu. Kızlar bir ordu görüntüsü çizseler de topu topu on beş kişiydiler. Bacağına bir şey sürtündü. Başını eğince, Pippi Tucker'ı gördü. Heath'in zihninde *Jaws* filminin müziği çalmaya başladı.

Ufaklığın tacı pembe, gözleri yeşil masumiyet şekerlemeleri gibiydi. Bir haydudun kalbini taşıdığının tek işareti, sarı buklelerin arasındaki pembe tacın gösterişli eğimiydi. Tombul yumruğunun sıkı sıkı tuttuğu tacı uzattı. "Senin de taç takman gerek."

"Hayatta olmaz." Heath kıza, annesini çığlık çığlığa yardıma çağırmasına neden olmayacak ama kararlılığını gösterecek küçük bir bakış attı.

Pippi'nin açık renk kaşları, babasının savunma hattını geçmeye çalışan rakip hücum oyuncusunu fark ettiği anda çatılan kaşları gibi birleşmişlerdi.

"Heath!" Molly'nin sesi elbiseler, payetler ve kızlardan oluşan havuzun ortasından geliyordu. "Biz diğerlerini giydirirken, sen Pippi'ye göz kulak olursun, değil mi?"

"Zevkle." Heath çocuğa baktı.

Çocuk da ona bakıyordu.

Heath kızın şekerleme gözlerini ve pembe tacını inceledi.

Pippi kolunu kaşdı.

Heath beynini yokladı, sonunda bir şey buldu. “Sana hesap makinesi kullanmayı öğreten oldu mu?”

Elbise kutusundan yayılan çılgınlık gittikçe güçleniyordu. Pippi, Heath’i daha iyi görebilmek için çenesini havaya kaldırdı, tacı arkaya kayd. “Sende köpük var mı?”

“Ne?”

“Köpükleri severim.”

“Ah-ha.”

Pippi’nin bakışları Heath’in ceplerine dikilmişti. “Telefonun nerede?”

“Haydi, gidip annene bakalım.”

“Telefonunu görmek istiyorum.”

“Önce eskisini geri ver, sonra bakarız.”

Pippi sırtıttı. “Telefonlara bayılıyorum.”

“Ne demezsin.”

Bir önceki ay, Tucker’ların evine uğradığı bir gün, küçük mucizeleriyle birkaç dakika baş başa kalmıştı. Pippi cep telefonunu görmek istemişti. Telefon Heath’in bütün işini görebilecek teknik donanıma sahip, beş yüz dolarlık son model bir Motorola’ydı ancak yaklaşan tehlikeyi fark edememişti. Tam telefonu Pippi’ye verdiği anda, Kevin içeri girmiş ve Heath’i maç görüntülerini izlemek için çağırmıştı. Bu Heath’in o telefonu son görüşü olmuştu.

Heath çıkmadan önce kızı yalnız yakalamayı ve çapraz sorguya almayı başarmıştı ama çocuk birdenbire *no hablo inglés*⁶ moduna geçmişti. Sonuç olarak Heath birkaç önemli e-postasını ve yeni bir kontrata dair son notlarını kaybetmişti. Daha sonra Bodie, Heath’e olanları Kevin’a anlatması gerektiğini söylemişti. Ancak Molly ve Kevin, çocukları söz konusu olduğu zaman kendilerini kaybediyor-

6 (Sp.) İngilizce bilmiyorum. (ed.n.)

lardı ve Heath onlara küçük sevgililerini eleştirecek herhangi bir şey söylediğini düşünemiyordu bile.

Küçük kız ayağını yere vurdu. “O telefonu şimdi görmek istiyorum!”

“Unut gitsin.”

Pippi yüzünü buruşturdu. Ah, lanet olsun. Ağlayacaktı. Heath geçmiş tecrübelerinden, küçük yavrusunun ağzından çıkan her hoşnutsuzluk sesinin Molly’nin gözünü kararttığını çok iyi biliyordu. Annabelle hangi cehennemdeydi? Elini cebine attı ve en yeni cep telefonunu çıkardı. “Sen bakarken, benim elimde duracak.” Kızın yanına diz çöktü.

Pippi telefona uzandı. “Tutmak istiyorum.”

Heath hayatta pes etmezdi ama Annabelle ortaya çıkmak için o anı seçmişti ve gördükleri Heath’i öylesine şaşırtmıştı ki hâkimiyetini kaybediverdi.

Vahşi saç öbeğinin arasında İngiltere kraliçesininkini aratacak büyüklükte bir taç oturuyordu. Üzerine uzun, gümüş rengi bir elbise giymişti. Kabark eteğinde ısıltılı atom taşları parlıyordu. Çıplak omuzları gümüş rengi incecik bir ağla sarılmıştı. Çimlerin üstünde ilerlerken, güneş dört bir yandan üzerine vuruyor, saçlarını alevlendirip, elbisesinin taşlarının parıldamasına neden oluyordu. Biraz öncesine kadar çığlıklar atan kızların sus pus olmalarına şaşmamak gerekirdi. Heath bile afallamıştı.

Bir an için ona ne kadar kızgın olduğunu unuttu. Tuvaleti bir kostüm, tacı sahte olsa da Annabelle’de sihirli bir şey vardı sanki. Heath bakışlarını ondan ayıramıyordu. Kızların çoğu giyinmişler, şortlarının ve tişörtlerinin üstüne pembe prenses elbiseleri geçirmişlerdi. Annabelle onlara doğru yürürken, tuvaletin altından parmak arası terlikleri bir görünüp bir kayboluyordu. Belki tuhaftı ama terlikler bu kıyafete müthiş yakışmıştı.

Oz Büyücüsü'ndeki iyi cadıyı taklit eden bir sesle, "Merhabalar, güzellerim," dedi. "Ben Annabelle, peri anneniz. Size tek tek adlarınızı soracağım ve sonra sizi resmen prenseslere dönüştürecek bir sihir yapacağım. Hazır mısınız?"

Tiz çılgınlıkla, hazır oldukları anlamına geliyordu.

Annabelle, "Sonra," diye devam etti, "eve götürmeniz için, kendi sihirli değneklerinizi yapmanıza yardım edeceğim."

Heath masanın ortasına yığın hâlinde bıraktığı değnekleri aldı ve masaya yerleştirilmiş pembe payet ve boncukların arasına dağıttı. Annabelle, küçük kızların arasında dolaşüyor, her birinin önünde eğilip adını soruyor, sonra da elini çocuğunun başının üstünde salıyordu. "Seni Prenses Keesha ilan ediyorum. Seni Prenses Rose ilan ediyorum. Seni Prenses Dominga ilan ediyorum. Seni Prenses Victoria Phoebe ilan ediyorum..."

Lanet olsun! Heath hızla döndü. Telefonunun küçük kızda kaldığını geç de olsa hatırlamıştı. Biraz önce durdukları yere çimlerin arasına baktı, ceplerini yokladı ama telefonu ortalıkta görünmüyordu. Kızlara döndü. İşte oradaydı. En çok yarım litrelik kap büyüklüğünde, eli boş bir cep telefonu hırsız ve başında da eğik tacı.

Çocuk yalnızca üç yaşındaydı ve telefonu eline alalı pek fazla bir zaman olmamıştı. Ne kadar ileriye gitmiş olabilirdi ki? Heath bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğini düşünürken, Phoebe elinde Polaroid kamerasıyla yanında belirdi. "Kızların tahtta otururken birer resmini çekmek istiyoruz. Bedavaya çeker misin? Yoksa diş perisi paralarına ipotek mi koyacaksın?"

"Phoebe, yaralıyım."

"Endişelenmene gerek yok. Kan kaybından öleceğinden şüpheliyim." Phoebe kamerayı genç adamın eline tutuşturdu ve başında ışıltılı pembe tacı ve her bir gözeneginden fışkıran kötü niyetiyle uzaklaştı. Harika. Heath o ana kadar hem çöpçatanını işten çıkar-

mayı hem de Stars'ın patronuyla ilişkisini biraz olsun düzeltmeden yeni cep telefonundan olmayı başarmıştı. Parti daha yeni başlıyordu.

Annabelle isimlendirme törenini bitirmişti. O ve Molly kızların bir kısmını sihirli değneklerini süsleyecekleri masaya yönlendirirken, Phoebe ve Hannah diğerleriyle birlikte bir tepsi dolusu ruj ve göz farının başına geçtiler. Heath'ın küçük fotoğrafçı dükkânını kurmak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı ve bu süre üç yaşındaki bir yurcağın cep telefonunu nereye sakladığını bulması için yeterliydi.

İyi Cadı Glinda'dan yükselen hoş bir kahkaha, Heath'ın dikkatini o yöne çekti ama kafasının karışmasına izin vermeyecekti. Ne yazık ki Pippi, annesinin yanına çökmüştü ve her iki eli de –birinde bir yapıştırıcı vardı, diğeri de ağzına soktuğu başparmağına bağlıdı– meşguldü. Telefonu bir yerlere zulalamış olmalıydı. Belki de elbisesinin altındaki şortun cebine gizlemişti. Heath telefonu titreşime ayarladığını hatırlıyordu. Fotoğraf makinesini bıraktı ve otomobilde bıraktığı BlackBerry'sini almaya gitti. Geri gelince kaybettiği telefonun numarasını çevirdi ve Pippi'nin tepki verip vermeyeceğini görmek için kenara çekildi.

Hayır, hiç tepki yoktu. Demek ceplerinde değildi.

Lanet olsun. Annabelle'e ihtiyacı vardı. Ama onu hayatından atmıştı bir kere.

Kızların hepsi Annabelle'in dikkatini çekmek için debeleniyorlardı. Ancak Annabelle rahatsız olmak şöyle dursun, hâlinde son derece hoşnut görünüyordu. Bir Disney kahramanı kadar masum görünüyorsa ne olmuştu yani? Heath affetmez ve unutmazdı.

Avlunun gölge kısmına kaydı. Kızların hiçbirisi fotoğraf çekirtmeye hazır değildi. Heath'ın birkaç telefon görüşmesi yapacak zamanı vardı. Ama Annabelle'in onu telefonda yakalayacağından ve iğneleyici yorumlarını sakınmayacağından adı gibi emindi. Kafasının içinde yine *Jaws*'ın müziği çalıyordu. Başını öne eğdi.

Pippi parlak mavi bir göz farı ve kırmızı bir rujla boyadığı to-murcuk dudaklarıyla karşısındaydı. Heath, BlackBerry'sini telaşla cebine tıktı.

“Değneğime bak.”

“Hey, bu bir değnek gerçekten.” Heath kızın sanat eserini inceler gibi yapmak için dizlerinin üstüne çöktü. Asıl niyeti işe koyulmaktı. “Pippi, Heath amcaya telefonunu nereye koyduğunu gösterir misin?”

Pippi ona öldürücü bir gülüşle baktı. Ön dişlerinden biri –büyük olasılıkla parmak emme olayı yüzünden– hafifçe çarpıktı. “Telefonu istiyorum,” dedi.

“Bu harika. Ben de istiyorum. Haydi, gidip birlikte bulalım.”

Pippi, Heath'in cebini işaret etti. “O telefonu istiyorum.”

“Ah, hayır, istemiyorsun.” Heath ayağa fırladı ve Pippi'nin ağ-lamaya başlaması hâlinde yakınında olmamak için hızlı adımlarla uzaklaştı. Olabildiğince sevecen bir sesle, “Fotoğraf çekitmeye hazır olan?” diye seslendi.

Molly, “Prenses Rosa, sen hazırsın,” dedi. “Haydi, git tahta otur da Prens Heath fotoğrafını çeksın.”

İyi Cadı Glinda'nın durduğu taraftan bir homurtu işitildi.

Küçük kız, Molly'ye, “Korkuyorum,” diye fısıldadı.

Glinda, “Korkmakta haksız sayılmazsın,” diye mırıldandı.

Bu yorumu Heath'i öfkeliendirmeliydi ama niyeti Annabelle'i ezip geçmek değil, ona kendi iyiliği için işle ilgili bir ders vermektir. Molly, çocuğa, “Seninle gelmemi ister misin?” diye sordu. Ancak küçük kız hayranlıkla bakan gözlerini Annabelle'e sabitlemişti.

“Ben onunla fotoğraf istiyorum.”

Molly, Annabelle'e sırttı. “Peri anne, sanırım bir fotoğraf dileğin var.”

“Tabii ki.” Annabelle küçük kızın elini tuttu ve tahta yürüdü. Heath'in yanından geçerken burnunu havaya kaldırdı. Heath o

burnun ucuna bulaşan ısıltılı pembe pul kalıntısını fark etmekten kendini alamadı.

Sonrasında ülkedeki bütün prensesler, iyi peri anneye fotoğraf çektirmek için birbirleriyle yarışırken, iyi peri anne kraliyet fotoğrafçısı yokmuş gibi –tesadüf olmadığı kesindi– davrandı. Heath bu oyunu nasıl oynayacağını çok iyi bildiği için yorumlarını kızlarla sınırlı tuttu. “Gülümse bakalım, prenses. Böyle iyi.”

Annabelle onu yok sayıyor olabilirdi ama çocuklarla birlikte kırdıyor, sihir yapıyor, tartışmalara hakem oluyor ve Prenses Pilar’ın peri annelerin tuvaletlerinin altına ne giydiklerini görmesine izin veriyordu. Heath’in ilgisi de azımsanacak gibi değildi ancak ne yazık ki bu peri anne, onun tercih edeceği gibi kırmızı tanga külot yerine, gri bir şort giymişti. Hey, hayal kurabilirdi.

Çok geçmeden yapması gereken telefon görüşmelerini unutmuş ve kızların güzel pozlarını yakalamaya konsantre olmuştu. İtiraf etmeliydi ki çok şirindiler. Kimi utangaçtı ve biraz teşvike ihtiyaç duyuyordu. Diğerleri düşük çeneliydi. Dört yaşındakilerin birkaçı, kucağına tüneyebilmek için Annabelle’in tahta oturmasını istediler. Bazıları da yanında ayakta durdu. Annabelle onları güldürüyordu –Heath’i gülümsetiyordu– fotoğraf çekiminin sonuna geldiklerinde, Heath onu affetmeye karar vermişti. Ne önemi vardı ki? Herkesin ikinci bir şansa ihtiyacı vardı. Ona önce hayatının nutkunu çekecek, sonra da göz hapsine alacaktı.

Fotoğraf işi bitince, Annabelle kurbağa prensi öpmekle ilgili bir oyun oynatmaya çalışan Hannah’nın yardımına koştu. Kimsenin gözü bağlanmadığı için, Heath’e pek oyun gibi gelmemişti ama belki de bir şeyler kaçıyordu. Bu sırada, Phoebe ve Molly de hazine avını başlatmışlardı.

Pippi yanı başında belirdi. Yedek telefonunu ele geçirmek için uğraşıyordu ama Heath küçük kızın dikkatini açık kalmış bir yeşil göz farı kutusuyla dağıtmayı başardı.

Birkaç dakika sonra Molly'nin çığlığı işitildi. "Pippi, o şeyi nasıl açabildin?"

Heath kamerayla oyalanarak Phoebe'nin attığı sert ve şüpheli bakışı görmezden gelmeye çalıştı.

Molly kızları bir ağacın gölgesinde topladı ve hemen o anda uydurmuş olması muhtemel bir *Daphne ve Prenses Partisi* hikâyesi anlatmaya başladı. Hikâyeye kızların adlarıyla birlikte fotoğraf çekmek konusunda usta, Prens Heath adında bir kurbağa da eklemişti. Heath, Annabelle'i affetmeye karar verdiği için, onu izleyecek kadar gevşemişti. Annabelle bağdaş kurmuş ve etrafı çocuklarla çevrili hâlde çimlerin üstünde oturuyordu. Onlarla birlikte gülüyor, el çırpıyor ve genel olarak çocuk gibi davranıyordu.

Bir şeyler atıştırmak için masalar hazırlanırken, Heath ejderha piñata'yı hazırlamakla görevlendirildi. Hannah, "Sakin gözlerini bağlamalarına izin verme," diye fısıldadı. "Bu onları korkutuyor."

Heath kimsenin gözünü bağlamadı. Gönüllerinden geçtiği gibi kuklaya vurmalarına izin verdi ama ejderhanın direndiğini görünce, son ve yıkıcı darbeyi bizzat kendisi indirdi. Havada şekerlemeler uçuştı. Heath şekerlerin paylaşılmasına da ön ayak oldu ve gayet iyi iş çıkardı. Canı yanan, ağlayan tek bir çocuk olmadığına göre, çocuklar konusunda o kadar da bilgisiz olmasa gerek.

Atıştırmalıklar da pembeler içinde geldi. Pembe bir meyve kokteyli. Pembe ekmekten yapılmış sandviçler. Kuleleri pembe şeker kremasından yapılmış, şato biçimi verilmiş pespembe bir pasta ve açılır kapanır köprü'nün esrarengiz biçimde –büyük ihtimalle Andrew Calebow'un eseri– eksik parçası. Molly, Heath'e bir bira ikram etti.

"Sen gerçek bir meleksin," dedi Heath.

"Sen olmasan ne yapardık, bilmiyorum."

"Eğlenceliydi." En azından piñata'nın hareket kattığı ve cılız da olsa kan dökülme ihtimalinin belirttiği son yirmi dakika eğlenceliydi.

Phoebe pasta masasından, “Prensesler,” diye seslendi. “Sevgili peri annemizin, bugünü bizimle geçirmek için yoğun iş programından fedakârlık ettiğini hepimiz biliyoruz. Prenses Molly, hikâyene hepimiz bayıldık ve Prenses Hannah, bizi kucakladığın için teşekkür ederiz.” Sesi, Heath’ın nefret ettiği tınıya bürünüverdi. “Prens Heath’e gelince... Bize piñata konusunda yardım etmesine memnun olduk. Bir şeyleri yıkıp geçmekteki yeteneğinin bu kadar işe yarayacağı kimin aklına gelirdi?”

Molly, “Kardeşim,” dedi. “Gerçekten de senden öldüresiye nefret ediyor.”

Yarım saat kadar sonra, bir grup yorgun prenses yanlarında yalnızca kendileri için değil, kardeşleri için de hediyelerle tıka basa dolu çantalarıyla evlerinin yolunu tuttular.

Otobüs gözden kaybolurken, Hannah durduğu basamaktan “Harika bir partiydi,” dedi. “Endişelenmişim doğrusu.”

Phoebe kolunu kızının omzuna doladı ve başındaki tacının hemen arkasına bir öpücük kondurdu. “Sayende herkes evinde gibiydi.”

Heath, ya benim durumum ne olacak, demek istedi. Masaları toplamasına, fotoğraf çekmesine ve piñata’nın hakkından gelmesine ve bütün bunları yaparken tek bir telefon görüşmesi yapmamasına *ya da* Sox’ın maçının tek bir vuruşunu dahi izlememesine rağmen, Phoebe konusunda en ufak bir gelişme kaydetmemiştii

Annabelle verandanın korkuluğuna tutunarak peri kıyafetinden kurtuldu. “Korkarım çim ve meşrubat lekesi oldu. Bir daha kullanabilir misiniz bilmiyorum.”

Molly, “Bir Cadılar Bayramı yeter de artar,” dedi.

Phoebe, Heath’ten esirgediği samimi gülümsemeyle, “Çok teşekkürler, Annabelle,” dedi. “Kusursuz bir peri anne oldun.”

“Her dakikasından ayrı bir keyif aldım. İkizler nasıllar?”

“Suratsız. Yarım saat önce kontrol ettim. Partiyi kaçırdıkları için çok mutsuzlar.”

“Onları suçlayamam, sıkı partiydi.”

Bir cep telefonu çalmaya başladı. Heath, telefonunu kapatmış olduğunu bir an unutarak, otomatik olarak elini cebine attı. Eli boş gitti. *Bu da ne?..*

“Hey, bebek.” Molly kendi telefonuna konuşuyordu. “Evet, hayatta kalabildik ama sen ve Dan sayesinde değil. Yiğit menajerin imdadımıza yetişti. Evet, gerçekten.”

Heath ellerini ceplerine vurdu. BlackBerry’si hangi cehenneme gitmişti?

Pippi, “Babamla konuşmak istiyorum!” diye çığlık atarak annesinin telefonuna uzandı.

“Bir dakika. Pippi merhaba demek istiyor.”

Molly telefonu kızının kulağına tuttu. Heath arka bahçeye yürüdü. Lanet olsun! Küçük cadı bir öğleden sonrada ikisini birden çalmış olamazdı ya. Elinde piñata’yla koştururken, cebinden düşürmüş olmalıydı.

Ağacın altına, çimlerin arasına, aklına gelen her yere baktı ama bulamadı. Onunla konuşmak için eğildiğinde, Pippi yankesicilik yapmıştı.

Phoebe arkasından yaklaşıırken, “Bir şeyini mi kaybettin?” diye sordu. “Kalbini olabilir mi?”

“BlackBerry’mi.”

“Görmedim. Ama bulursam, hemen haber veririm.” Phoebe samimi konuşuyordu ama Heath, onun telefonunu bulup da yüzme havuzuna fırlatmadığından emin değildi.

“Çok memnun olurum.”

Annabelle ve Molly de arka bahçeye dönmüşlerdi ama görünüşe bakılırsa Pippi, Hannah’yla birlikte içeri girmişti. Molly, “Çok yoruludum,” dedi. “Üstelik ben çocuklarla olmaya alışığım. Zavalhı Annabelle.”

“Böyle bir şeyi hayatta kaçıramazdım.” Annabelle, Heath’i büyük bir özenle görmezden gelerek kâğıt tabakları toplamaya girişti.

Phoebe elini salladı. “Her şeyi bırakın. Temizlik servisi birazdan gelecek. Onlar çalışırken ben de ayağımı uzatıp toparlanacağım. Kitap kulübünün önerdiği sıradaki kitaba henüz başlamadım. Üstelik bir öncekini bitirmemiş olmamı telafi etmem gerek.”

Annabelle, “O kitap çok uyduruk bir şeydi,” dedi. “Crystal hangi akla hizmet seçti onu, hiç bilmiyorum.”

Heath kulak kesilmişti. Annabelle ve Phoebe aynı kitap kulübünde miydiler yani? Annabelle ondan daha ne ilginç sırlar saklıyordu, kimbilir?

Molly esnedi ve gerinerek, “Sharon’ın, bizler bir köşeye çekilirken, beylerin de ellerine kendilerine ait bir kitap vermesi fikrine bayılıyorum,” dedi. “Geçen yıl gölde ya da bizimle birlikte olmadıkları zamanlarda, eski maçları yeniden seyretmekten başka bir şey yapmıyorlardı. Ne dedikleri umurumda bile değil. Bir yerden sonra sıkıcı olduğuna eminim.”

Heath’in vücudundaki bütün hücreler alarma geçmişti.

“Sakin seçimi Darnell’e bırakmayın,” dedi Phoebe. Şu aralar Marquéz’e taktı. Erkeklerin *Yüz Yıllık Yalnızlık* konusunda çok heyecanlanacaklarını sanmıyorum.”

Sözünü ettikleri Darnell tek bir kişi olabilirdi. Stars’ın eski hücum oyuncusu Darnell Pruitt’ti. Heath beynini çalıştırmaya başladı. Annabelle nasıl bir kitap kulübüne girmişti böyle?

Daha da önemlisi, Heath bu durumu kendi çıkarı için nasıl kullanacaktı?

10

Phoebe'nin zahmet etmemesi yönündeki telkinine rağmen, Annabelle bir-iki kâğıt tabak daha topladı. Eve dönüş yolunda Heath'le aynı otomobile hapsolme fikrinden nefret ediyordu. Phoebe ezilmiş şato pastanın kremasını parmaklayıp ağzına götürdü. “Dan ve ben kamp alanında inzivaya çekilmek için sabırsızlanıyoruz. Wind Lake’e gitmek için her tür bahaneye atlıyoruz. Molly kendine ait bir tesisi olan bir adamla evlendiği için gerçekten çok şanslı.”

“Antrenman kampına az kaldığını düşünürsek, hepimiz için uzun bir süreliğine son mola olacak.” Molly, Annabelle’e döndü. “Az kalsın unutuyordum. Kulübelerden biri açığa çıktı. Janine’yle paylaşabilirsiniz. Ne de olsa ikiniz de bekârsınız. Yoksa pansiyondaki odanı tutmayı mı tercih edersin?”

Annabelle şöyle bir düşündü. Wind Lake kamp alanına hiç gitmemiş olmasına rağmen, orada Viktorya tarzı bir pansiyon ve birkaç küçük kulübe olduğunu duymuştu. “Sanırım, ben...”

“Tabii ki kulübe,” dedi Heath. “Sanırım Annabelle bana onunla gitmeyi emrettiğini unuttu.”

Annabelle dönüp ona dik dik baktı.

Phoebe'nin parmağı kremanın içinde donakalmıştı. "Yani kitap kampına sen de mi geliyorsun?"

Annabelle, Heath'in boynundaki bir damarın seğirdiğini gördü. Buna bayılmıştı. Annabelle onu birkaç sözcükle ele verebilirdi ama Heath tam bir adrenalin bağımlısıydı ve zarı atmıştı. "Hiçbir iddiayı geri çeviremiyorum. Annabelle bütün bir hafta sonunu cep telefonum olmadan geçirebileceğime inanmıyor."

Molly, "Akşam yemeğini bile çıkaramıyorsun," diye mırıldandı.

"Ne kadar yanıldığınızı ispatlayınca, ikinizden de özür bekleyeceğim."

Annabelle'e dönerlerken, Molly ve Phoebe'nin yüzlerinde eşit derecede şaşkın bakışlar vardı. Yaralı gururu Heath'i cezalandırmasını istiyordu. Hemen şimdi. Onu büyük bir soğukkanlılıkla kovmasının karşılığında, dişe diş intikam istiyordu.

Tuhaf bir sessizlik oldu. Heath onu izliyor ve bekliyordu. Nabızı boynunun alt kısmında, geçen saniyelerle eş zamanlı atıyordu.

"Topu atacak." Zoraki gülümsedi. "Ondan başka herkes bunu biliyor."

"İlginç." Molly başka bir şey söylemeden sustu. Oysa Annabelle onun daha fazlasını söylemek istediğini çok iyi biliyordu.

Yirmi dakika sonra, o ve Heath şehre dönüş yoluna çıkmışlardı. Otomobilde en az şato pastanın kreması kadar koyu –ancak kremanın aksine tatsız– bir sessizlik hâkimdi. Heath kızlarla, Annabelle'in beklediğinden çok daha iyi iş çıkarmıştı. Hannah'ın endişelerini saygıyla dinlemişti ve Pippi ona tapıyordu. Annabelle onu kaç kez küçük kızın yanında diz çökmüş hâlde gördüğünü hatırlamıyordu.

Sonunda sessizliği bozan Heath oldu. "Seni işe geri almaya şu inziva olayını duymadan önce karar vermiştim."

"Ah, sana inanıyorum." Annabelle kırgınlığını alaycılığın arkasına saklamaya çalıştı.

"Ciddiyim."

“Geceleri rahat uyumak için ne gerekiyorsa yaparsın sen.”

“Pekâlâ, Annabelle. Dök içini. Hepsini kus. Bütün öğleden sonra bastırдыңın ne varsa, dök hemen.”

“İçini dökmek ancak eşit seviyedeki insanların yapabileceği bir şey. Benim gibi düşük seviyeden çalışanlar, ancak dudaklarını ısırarakla yetinirler.”

“Çizgiyi aşmıştın ve bunu sen de biliyorsun. Phoebe’yle olayımız hiç iyiye gitmiyor. Bunu değiştirebilmeyi ummuştum.”

“Her neyse.”

Heath hızla sol şeride geçti. “Çekilmemi mi istiyorsun? Yarın sabah Molly’yi arayıp bir aksilik çıktığını söyleyebilirim. İstedğin bu mu?”

“Seni müşterim olarak tutmak istiyorsam, başka seçeneğim var sanki.”

“Pekâlâ. İşini kolaylaştırayım. Kararın ne olursa olsun, iş yeniden senindir. Öyle ya da böyle, kontratımız hâlâ geçerli.”

Annabelle teklifinden etkilenmediğini özellikle belli edecek biçimde, “Seni o kampa götürmeyi reddedersem, ne kadar işbirlikçi davranacağımı hayal edebiliyorum,” dedi.

“Benden ne istiyorsun?”

“Dürüst olmanı. Gözlerimin içine bak ve kamp olayını işitene kadar işimi bana geri vermeyi düşünmediğini itiraf et.”

“Tamam, haklısın.” Heath, Annabelle’in gözlerinin içine bakmıyordu ama en azından dürüst davranıyordu. “Seni affetmeyecektim. Nedenini biliyor musun? Çünkü ben zalim orospu çocuğunun tekiyim.”

“Pekâlâ. Benimle gelebilirsin.”

Annabelle bunu izleyen birkaç günü, kendini bitkin hissederek geçirdi. Ruh hâlini yaklaşan âdet dönemine bağlamaya çalışıyordu ama kendini kandırmak konusunda eskisi kadar başarılı değildi. Heath’in soğukkanlı davranışı, kendini yaralı, ihanete uğramış ve düpedüz öfkeli hissetmesine neden oluyordu. Heath tek bir hatasında ipini

çekmişti. Wind Lake kampı olmasa, onu bir daha asla göremeyecekti. Annabelle'in bir kalemde harcanması mümkündü demek. Diğer işçi arılarından hiçbir farkı yoktu.

Salı günü Heath'ten kısa bir mesaj aldı. "Portia'nın perşembe günü saat sekiz otuzda buluşmamı istediği birisi var. Sen de saat sekize bir randevu ayarlarsan, bir taşla iki kuş vurmuş oluruz."

Annabelle sonunda öfkesini ait olduğu yere, kendi omuzlarına kaldırdı. Kalkanını indirdiği anlarda beynine süzölmeye çalışan cinsel içerikli görüntülerden Heath sorumlu değildi. Bu işi kişiselleştiren kendisi olmuştu ve bunu bir kez daha unutacak olursa, sonucu hak edecekti.

Perşembe akşamı yeni tanışma merasimi için Sienna'nın Yeri'ne gitmeden önce, Earwax'te en yeni müşterisiyle buluştu. Ray Fiedler'i büyükannesinin en eski dostlarından birinin akrabası önermişti ve Annabelle onu bir önceki akşam, kampüs keşiflerinden birinde tanıştığı bir öğretim görevlisiyle bir araya getirmişti. Earwax'in sirk vagonu gibi boyanmış ahşap masalarından birine yerleştikten sonra, Ray, "İyi vakit geçirdik," diye anlatmaya başladı. "Ama Carole fiziksel anlamda tipim değil."

"Ne demek istiyorsun?" Annabelle bakışlarını Ray'in kötü günlerin habercisi, yeni yeni seyreilmeye başlayan saçlarından güçlkle ayırdı. Cevabı biliyordu ama ondan duymak istiyordu.

"O... demek istediğim, gerçekten çok iyi bir kadın. Pek çok insan şakalarını anlamaz. Ama ben daha... formda kadınlardan hoşlanırım."

"Anladığımdan emin değilim."

"Carole biraz fazla kilolu."

Annabelle kahvesinden bir yudum aldı ve gözlerini Ray'in eskiden bel girintisinin olması gereken yerde biriken on kiloluk fazlalığa dikmemek için, duvardaki kırmızı-altın karışımı ahşap ejderhaya çevirdi.

Ray Fiedler aptal değildi. “Kendimin de Bay Buff olmadığımı biliyorum ama spor yapıyorum.”

Annabelle içinden taşan arzuyu, masanın üstünden uzanarak, Ray’in başına bir şaplak indirme arzusunu, bastırdı. Çöpçatanlık işinin en zorlayıcı yönlerinden biriydi bu. “O zaman genelde ince kadınlarla çıkıyorsun, öyle mi?”

“Güzellik kraliçesi olmaları gerekmiyor ama bugüne kadar çıktığım kadınlar hep hoş kadınlardı.”

Annabelle düşünceli görünmeye çalışarak, “Aklım biraz karıştı,” dedi. “İlk konuştuğumuzda, bende uzun süredir kimseyle çıkmadığımı izlenimini uyandırmıştım.”

“Şey, çıkmadım, ama...”

Annabelle, Ray’i bir süre kıvrınmaya bıraktı. Masalarının yanından, açıkta kalan hemen her yerinde küpeler olan bir çocuk ve bir grup futbol annesi geçti. “Yani bu kilo olayı senin için önemli. Kişilik ve zekâdan bile.”

Ray hileli bir soru sormuş gibi bakıyordu ona. “Aklımda biraz daha... farklı biri vardı.”

Annabelle, *hangimizin yok ki*, diye düşündü. Dört Temmuz hafta sonu yaklaşıyordu ve hâlâ bir sevgilisi ya da sevgili adayı, egzersiz programına başlamak ve Wind Lake kampına kafayı takmamaya çalışmak dışında bir planı yoktu. Ray kaşığıyla oynamaya başlamıştı. Annabelle’in ona duyduğu kızgınlık kaybolup gitti. Ray adam gibi bir adamdı, yalnızca ne araması gerektiğini bilmiyordu, o kadar.

“Belki de birbiriniz için biçilmiş kaftan değilsiniz. Ama dün akşam, bazı çekincelerini ifade ettiği zaman Carole’a söylediklerimi, sana da söyleyeceğim. İkinizin benzer geçmişleri var ve birlikte zaman geçirmekten keyif aldınız. Bence bu hâlihazırdaki fiziksel çekim eksikliğini bir kenara bırakıp ikinci bir randevuya şans vermeniz için yeterli neden. Hiçbir şey olmasa da bir arkadaş edinmiş olursunuz.”

Ray'in, onun ne demek istediğini anlaması birkaç saniyesini aldı. "Bazı çekinceler derken? Yoksa beni bir daha görmek istemiyor mu?"

"Senin gibi onun da birtakım şüpheleri var."

Ray'in eli başına gitti. "Saçım yüzünden, değil mi? Kadınların tek derdi bu. Saçları dökülen bir erkek görünce, ona bir dakika bile ayırmak istemiyorlar."

"Kadınlar seyrekleşen saçlardan ya da birkaç kilo fazlalığından, erkeklerin tahmin ettiğinden çok daha az etkileniyorlar. Kadınların fiziksel görüntü anlamında en çok önem verdikleri şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Boy mu? Lanet olsun, ben neredeyse bir seksen boyundayım."

"Boy değil. Araştırmalar kadınlar için en önemli şeyin bakım olduğunu gösteriyor. Temizlik ve düzene her şeyden çok önem veriyorlar." Duraksadı. "Evet, iyi bir saç kesimi de kadınlar için önemli."

"Yoksa saç kesimimi mi beğenmedi?"

Annabelle kocaman bir gülümsemeyle, "Bu harika, değil mi?" dedi. "Saç kesimi dediğin şey kolayca halledilebilir. Al, bu, harika saçlar kesen bir saç stilistinin adı." Masanın üstünden bir kartvizit uzattı. "Başka her şeye sahip olduğuna göre, işimiz kolay olacak."

Ray reddedilen kişinin kendisi olabileceğine ihtimal vermemişti. Bu yüzden rekabetçi dürtüleri derhâl devreye girdi. Kafeden çıkarlarken, hem saçlarını kestirmeye hem de Carole ile yeniden görüşmeye ikna olmuştu. Annabelle kendi kendine bu işte gittikçe daha iyi olmaya başladığını söyledi. Annesinin ya da Heath Champion'ın şüphe tohumları ekmelerine izin vermemeliydi.

Sienna'nın Yeri'ne çok daha iyi bir moralle girdi ama işlerin sarpa sarması çok sürmedi. Heath henüz gelmemişti ve onunla tanıştırmak için ayarladığı De Paul'lü harp sanatçısı arayıp bacağı kestiklerini ve acil servis yolunda olduğunu haber verdi. Telefonu kapadığı anda Heath aradı. "Uçak rötör yaptı. O'Hare'de alandayım ama kapının açılmasını bekliyoruz."

Annabelle ona harp sanatçısının durumunu aktardı ve Heath'ın sesi yorgun geldiği için Power Eşleştirme'nin adayıyla randevusunu ertelemesini önerdi.

“Cazip bir öneri ama ertelemesem daha iyi,” dedi genç adam. “Portia bu aday konusunda çok iddialı. Bir kapı açılıyor, çok gecikeceğimi sanmam. Ben gelene kadar kaleyi koru.”

“Tamam.”

Annabelle, Portia'nın adayı gelene kadar barmenle sohbet etti. Adayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Portia'nın heyecanlanmasına şaşmamak gerekirdi. Kadın, Annabelle'in o güne kadar gördüğü en güzel kadındı...

Ertesi sabah yılda iki kez gerçekleştirebildiği sabah koşusu dönüşünde, Portia Powers'ı verandasının merdivenlerinde onu beklerken buldu. Daha önce tanışmamışlardı ancak Annabelle onu internet sitesindeki fotoğrafından tanıyordu. İyice yaklaşıncı, Heath'le Barrie'yi tanıştırdığı gece Sienna'nın Yeri'nin önündeki kaldırımında gördüğü kadının da Portia olduğunu anladı. Powers'ın üstünde belini saran siyah, ipekli bir bluz, çarpıcı pembe bir pantolon ve retro tarzı, yüksek topuklu deri pabuçlar vardı. Simsiyah saçlarının kesimi, başın en ufak bir hareketiyle savrulan türden kusursuz ve teni pürüzsüzdü. Vücuduna gelince... Belli ki yalnızca resmî tatil günlerinde yemek yiyordu.

Annabelle'in koşu ayakkabıları verandaya değer değmez, Portia, “Sakin bir daha dün geceki gibi bir numara çevirmeye kalkma,” dedi. Çevresine, Annabelle'e her zaman kendini sakar ve sersem hissettiren türde bir güzellik saçıyordu. Üstelik bu sabahki kılığıyla –bol şortu ve ter içinde kalmış turuncu, önünde BILL'İN ISITMA VE SOĞUTMA SİSTEMLERİ yazılı tişörtüyle– çok daha beter durumdaydı.

“Sana da günaydın.” Annebelle şortunun cebinden anahtarını çıkardı, kapıyı açtı ve içeri girip Portia'nın da geçmesi için kapıyı tuttu.

Portia resepsiyon bölümünü ve Annabelle'in ofisini küçümseyen bakışlarla süzdü. "Sakin... *Sakin* bir daha Heath'e tanışma şansı bırakmadan müşterilerimden birinden kurtulmaya kalkma."

Annabelle kapıyı kapadı. "Kötü bir aday göndermişsin."

Powers manikürlü parmağını Annabelle'in ter içindeki alnına doğru uzattı. "Buna karar verecek olan Heath'ti, sen değil."

Annabelle parmak biçimindeki tabancayı yok sayarak, "Heath'in zaman kaybı konusundaki düşüncelerini bildiğinden eminim," dedi.

Portia elini havaya kaldırdı. "Gerçekten bu kadar yetersiz olabilir misin? Claudia Reeshman, Şikago'nun en başarılı mankenlerinden biri. Çok güzel. Çok zeki. Onunla şansını denemek isteyecek milyonlarca insan var."

"Bu doğru olabilir ama bana sorarsan, ciddi duygusal sorunları var." Her ne kadar ispatlayamayacağı suçlamalarda bulunmak tarzı değilse de Annabelle listenin en başında ciddi bir uyuşturucu bağımlılığının geldiğinden emindi. "Daha ilk içkisi gelmeden ağlamaya başladı."

"Herkesin arada bir kötü günü olur." Powers elini kalçasına koydu. Bu kadını hareket onda bir karate vuruşu kadar saldırgan duruyordu. "Bir ay boyunca onu Heath'le tanışmaya ikna etmek için uğraştım. Nihayet kabul ettirdim ve sen ne yaptın? Heath'in ondan *hoşlanmayacağına* karar verdin ve kızı evine gönderdin."

Annabelle, "Claudia kötü bir günden fazlasını yaşıyordu," diye karşı çıktı. "Kız duygusal anlamda tam bir enkaz."

"Yerde bir köpek gibi havlayarak yuvarlansa bile umurumda değil. Yaptığın aptalca ve alçakçaydı."

Annabelle bütün hayatını güçlü kişiliklerle baş ederek geçirmişti ve şimdi, alnından akan tere ve üstündeki BILL'İN ISITMA VE SOĞUTMA SİSTEMLERİ yazılı, ıslak tişörte rağmen geri adım atacak değildi. "Heath beklentileri konusunda yeterince açtı."

“Bana sorarsan, Şikago’nun en seksi ve en çok istenen kadını Heath’in beklentilerini aşar.”

“Heath karısında güzellikten fazlasını istiyor.”

“Ah, yapma. Heath gibi erkekler için sütyen bedeni, IQ düzeyini her zaman sollar.”

Hiçbir yere ula acakları yoktu. Bu yüzden Annabelle sinirli değil, profesyonel görünmek için elinden geleni yaparak, “Birlikte  alı ırsak, bu süreç her ikimiz için de daha kolay olabilir,” dedi.

Portia, Annabelle bir torba dolusu ya lı abur cubur teklif etmiş gibi bakıyordu. “Stajyerlerimde çok sıkı nitelikler ararım, Bayan Granger. Siz o şartlara uymuyorsunuz.”

“ şte buna  irretlik denir,” dedi Annabelle kapıya giderken. “ u andan itibaren,  ik yetlerinizi Heath’e iletebilirsiniz.”

“Ah, inan bana öyle yapacağım. Bu konuda ne diyece ini duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Sen ne yaptığını sanıyordun?” Birkaç saat sonra Heath telefonda ona  ıkışıyordu. Tam olarak ba ırdığı söylenemezdi ama uzak da sayılmazdı. “Az  nce Claudia Reeshman’ı geri p sk rtt   n  öğrendim.”

“Ve?” Annabelle kalemını mutfak telefonunun yanında duran not tahtasına batırdı.

“G r n  e bakılırsa, sana gereğinden fazla yetki vermi im.”

“Dün gece seni aradı ımda ve istediğinin o olmadığını d   nd   m için g r   meyi iptal ettiğimi s yledi imde bana teşekkür etmi tin.”

“Ama bana onun adını söylemeyi unuttun. Modellere  zel bir ilgim hiçbir zaman olmadı ama Claudia Reeshman... Tanrı aşkına, Annabelle...”

“Belki de beni yeniden kovmak istersin.”

“ u lafı bırakır mısın artık?”

“Bu iş nasıl yürüyecek?” Annabelle kalemi yeniden sapladı. “Bana güveniyor musun, güvenmiyor musun?”

Telefonun diğer ucunda bir korna sesinin ardından uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Heath, “Sana güveniyorum,” dedi.

Annabelle az kalsın tükürüğüyle boğulacaktı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Böylece genç kadının boğazına Sears Tower büyüklüğünde bir yumru oturdu. Gırtlığını temizledi ve duymayı beklediği şey tam olarak buymuş gibi bir izlenim uyandırmaya çalışarak “İyi,” dedi. “Korna sesleri işitiyorum. Yolda mısınız?”

“Sana Indianapolis’e gideceğimi söylemiştim.”

“Doğru. Bugün cuma.” Heath iki gecesini Colts’ta oynayan bir müşterisiyle birlikte Indiana’da geçirecekti. İlk başta bu seyahati bir sonraki hafta sonu için planlamıştı ama Annabelle’in hakkında düşünmek dahi istemediği kitap kulübü kampı yüzünden öne almıştı. “Hafta sonlarını şehri dışında geçirmen, tanıştırmaları programlamayı bir hayli zorlaştırıyor.”

“İş önce gelir. Powers’ı ciddiye çok kızdırmışsın. Kelleni bir tabakta ona sunmamı istiyor.”

“Herhâlde yanında bir bıçak ve kolay yutmak için yağsız ekşi kremayla birlikte.”

“Reeshman’ın hâlâ Şikago’da olduğundan haberim yoktu. Temelli New York’a gittiğini sanıyordum.”

Annabelle, Claudia’nın uyuşturucu satıcısından o kadar uzak kalmak isteyeceğinden emin değildi.

“Bana bir iyilik yap,” dedi Heath. “Powers bana *Sports Illustrated*’ın mayo sayısında poz vermiş herhangi birini ayarladığı zaman, başından atmadan önce bana en azından adını söyle.”

“Tamam.”

“Yarın bana yardım etmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

Annabelle not kâğıdına bir papatya çizdi. “Bütün günü elimde senin kredi kartınla, hem de harcama limiti olmadan şehrin bir ucundan diğerine koşarak geçirmekte sevilmeyecek ne var?”

“Bodie ve Sean Palmer’ın annesini de unutma. Bayan Palmer ondan bu kadar korkmasaydı, Bodie bu işi tek başına da yapardı.”

“Ondan korkan tek kişi Bayan Palmer değil. Güvende olacağımızdan emin misin?”

“Politikadan, Taco Bell’den ya da kırmızıdan söz etmediğin sürece, evet.”

“Uyarı için teşekkürler.”

“Şapkalı insanlara çok fazla yaklaşmasına da izin verme.”

“Kapatıyorum.” Annabelle telefonu kapatırken gülümsüyordu ve bu hiç iyi bir fikir değildi. Pitonlar istedikleri zaman sokarlardı ve önceden uyardıkları pek görülmezdi.

Sean Palmer’ın annesi Arté’nin kırçillı, rastalı saçları, uzun, dolgun bir gövdesi ve içten bir gülüşü vardı. Annabelle ondan daha ilk anda hoşlanmıştı. Yanlarında seyahat rehberleri Bodie’yle birlikte, sabahın erken saatlerinde mimari tekne gezisiyle başlayan güne, Güzel Sanatlar Enstitüsü’nde Empresyonistler sergisini gezerek devam ettiler. Bütün ayarlamaları halleden o olsa da, Bodie arka planda kalmaya özen gösteriyordu. Değişik ve Annabelle’de onu daha yakından tanıma isteği uyandıran, çelişkilerle dolu bir adamdı.

Geç saatte yenen öğle yemeğinden sonra, Şikagoluların nihayet şehirlerini Amerika’nın en güzel şehri olarak San Francisco’nun önüne geçirdiğine inandıkları, muhteşem bir göle bakan Milenyum Parkı’na gittiler. Annabelle parkı defalarca ziyaret etmişti. Taraçalı bahçeleri, sürekli değişen video görüntüleri on beş metre yüksekliğindeki Crown Çeşmesi’ni ve aynı zamanda Fasulye olarak da tanınan parlak, aynamsı Cloud Gate heykelini göstermekten müthiş bir keyif aldı.

Sahnenin kıvrımlı paslanmaz çelik şeritlerinin arkadaki gökdenlerle kusursuz bir uyum sergilediği fütürist müzik pavyonunun önünden geçerken, sohbet Arté'nin Bears'ta defans oyuncusu oğluna geldi. "Bütün menajerler Sean'ın peşindeydi," dedi Arté. "Heath'le anlaştığı gün çok mutlu oldum. İnsanların ondan istifade etmesinden korkmaktan kurtuldum. Heath'in ona göz kulak olacağından eminim."

"Müşterilerini çok önemseydi kesin," dedi Annabelle.

İki kadın Bodie'nin arkasında Columbus Yolu'ndaki trafiğin üstünden dolanan çelik yaya geçidinde ilerlerken, temmuz güneşi göldeki dalgalarla dans ediyordu. Diğer tarafa ulaşınca, koşu pistinde dolaşmaya başladılar. Manzaranın tadını çıkarmak için durdukları zaman, bir bisikletli Bodie'ye seslendi ve yanında durdu.

Annabelle ve Arté, adamın üzerine yapışan siyah bisikletçi şortuna bakarken, donakalmışlardı. "Yarattıklarının muhteşemliği için Tanrı'ya şükretme zamanı," dedi Arté.

"Amin."

Bisikletçinin terden ıslanmış baldırlarını ve kusursuz göğsüne yapışan, mavi beyaz delikli tişörtünü incelemek için iyice yaklaştılar. Yirmili yaşlarının ortasında olmalıydı. Nemli sarı saçlarının üst kısmını saklayan –ama Adonis profilini gizlemeye yetmeyen– kırmızı bir kask takmıştı.

Annabelle "Yatışmak için göle atlamamı gerek," diye fısıldadı.

"Yirmi yaş genç olsaydım..."

Bodie onları işaret etti. "Bayanlar, sizi tanıştırmak istediğim biri var."

Arté, "Annene gel yavrum," diye mırıldanınca, Annabelle kıkırdamaya başladı.

Erkeklerle doğru bir iki adım atınca, Annabelle bisikletçiyi tanıdığını fark etti. "Vay canına, kim olduğunu biliyorum."

"Bayan Palmer, Annabelle," dedi Bodie. "Sizi meşhur Dean Robillard'la tanıştırayım. Stars'ın yeni yıldız oyun kurucusu."

Her ne kadar Kevin'ın yedeğiyle şahsen tanışmamış olsa da, Annabelle onu ismen tanıyordu. Arté, Dean'in elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dean. Arkadaşlarına söyle, bu sezon oğlum Sean'a iyi davranırlar."

Dean öldürücü bir gülümsemeyle baktı. Annabelle, *kadınlar üstünde nasıl bir etki bıraktığının farkında değil mi acaba*, diye düşündü.

"Sizin için yaparız, hanımefendi." Dean çevresine buram buram cinsel cazibe yayarak, sihrini Annabelle'e çevirdi. Hiç sakınmadan süzen gözleri, ona –ve canının çektiği her kadına– istediği zaman ve istediği biçimde sahip olabileceğini haykıran bir özgüvenle Annabelle'in vücudunda dolaşıyordu. *Ah, hayır, bunu yapamazsın, seni yaramaz, seksi oğlan.*

"Annabelle, değil mi?"

"Emin olmak için ehliyetime bakmam gerek," dedi Annabelle. "Nefessiz kaldım da..."

Bodie önce öksürdü, sonra gülmeye başladı.

Görünüşe bakılırsa, Robillard kadınlarının görsel blöflerine karşılık vermesine alışık değildi, bir an afalladı. Sonra yine eski cazibe-metresini devreye soktu. "Belki sıcaktır."

"Ah, evet, gerçekten çok sıcak." Normal şartlarda muhteşem erkekler onu rahatsız ederdi ama Robillard kendinden o kadar emindi ki Annabelle onun karşısında çok eğleniyordu.

Dean Robillard bu kez samimiyetle güldü ve Annabelle, bütün kibirliliğine rağmen, kendini ondan hoşlanırken buldu. "Kızıl saçlı atılğan kadınlardan hoşlanırım."

Annabelle güneş gözlüğünü burnuna indirdi ve genç oyuncuya tepesinden baktı. "Her iddiasına girerim ki genel olarak kadınlardan hoşlanıyorsunuzdur, Bay Robillard."

Arté, "Onlar da sizden," diye kıkırdadı.

Dean, Bodie'ye döndü. "Bu ikisini nerede buldun?"

"Cook Vilayet Hapishanesi'nde."

Arté bir homurtu çıkardı. “Uslu dur, Bodie.”

Dean dikkatini Annabelle’e çevirdi. “Adın bana bir şey çağırıyordu. Bir dakika. Sen Heath’in çöpçatanı değil misin?”

“Nereden bildin?”

“Haberler çabuk yayılıyor.” Bir patenci yanlarından, koyu renk saçlarını uçurarak geçti. Dean manzaranın tadını çıkardıktan sonra, “Daha önce bir çöpçatanla tanışmamıştım,” dedi sonunda. “Belki de ben de seni kiralamalıyım.”

“İşimin kamp ateşi yakmakla hiç ilgisi olmadığını biliyorsun, değil mi?”

Dean kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hey, herkes özel biriyle tanışmak ister.”

Annabelle gülümsedi. “Çok da özel olmayanlarla tanışmanın çok eğlenceli olduğu bir zamanda değil.”

Dean, Bodie’ye döndü. “Benden hoşlandığını hiç sanmıyorum.”

“Senden hoşlandı,” dedi Bodie. “Ama olgun olmadığını düşünüyor.”

Annabelle, “Eminim zamanla büyüüp aşarsın,” dedi.

Bodie, Dean’ın sırtına vurdu. “Çok sık olmadığını biliyorum ama sanırım Annabelle’in senin şu film yıldızı suratına bağlılığı var.”

Arté’nin, “Bu durumda birileri onu göz doktoruna götürse fena olmaz,” demesi hepsini kahkahaya boğdu.

Dean bisikletini yoldan çekti ve dördü ayaküstü sohbet ederlerken bir ağaca yasladı. Arté’ye Sean’la ilgili sorular sordu. Bir süre Bears’tan konuştular. Sonra Bodie, Dean’ın kendine bir menajer araması konusuna geldi. “Duyduğuma göre IMG’de Jack Riley’le görüşecekmisin.”

Dean, “Çok insanla görüşüyorum,” diye yanıtladı.

“Heath’in söyleyeceklerine kulak vermelisin. Çok zeki adamdır.”

“Heath Champion aranmaması gerekenler listemde birinci sırada geliyor. Phoebe’yi mutsuz etmemin yeterince yolu var zaten.” Dean, Annabelle’e döndü. “Yarın benimle plaja gelmeye ne dersin?”

Annabelle bunu hiç beklemediği için şaşırıp kaldı. Şüphelenmişti. “Neden?”

“Dürüst olabilir miyim?”

“Bilmem, olabilir misin?”

“Korumaya ihtiyacım var.”

“Fazla yanmaktan mı?”

“Hayır.” Dean yakışıklı çocuk gülümsemesini ısıldatarak, “Plajı seviyorum ama beni tanıyan o kadar çok insan var ki gevşemem mümkün olmuyor. Genelde yanıma bir kadın aldığım zaman, insanlar daha uzak duruyorlar,” dedi.

“Ben seninle gelebilecek tek kadını, öyle mi? İşte bundan şüpheliyim.”

Dean’in gözleri parlıyordu. “Sakin yanlış anlama ama birlikte olmayı düşünmediğim birini davet edersem, daha çok gevşeyebilirim.”

Annabelle bir kahkaha patlattı.

Bodie, “Zavallı Dean’in bir sevgiliye değil, arkadaşına ihtiyacı var,” dedi.

“Siz de davetlisiniz, Bayan Palmer,” dedi Dean kibarca.

“Tatlım, senin gibi bir ateş parçası bile, beni mayoyla insan içine çıkaramaz.”

“Ne dersin, Annabelle?” Dean başını göle doğru eğdi. “Oak Street Kumsalı’na gideriz. Yanımda bir buzluk getiririm. Biraz takılır, yüzer, müzik dinleriz. Eğlenceli olur. Birkaç saat için standardını düşürebilirsin herhâlde.”

Heath Champion’la tanıştığından beri, Annabelle’in hayatı iyice tuhaflaşmıştı. Daha iki gün önce, Dört Temmuz için planı olmadığı için kendine acırken, şimdi Şikago’nun en seksi, genç futbolcusu

pazar gününü, onunla kumsalda geçirmesini istiyordu. “Benimle birlikteyken daha genç kadınları kesmeyeceğine söz verersen.”

“Bunu asla yapmam!” Belli ki esmer patenciyi çoktan unutmuştu. “O zaman anlaştık.”

Gerçekten de kimseyi kesmedi. Üstelik cep telefonu da konuşmadı, BlackBerry’sini de kurcalamadı. Sıcak, bulutsuz bir gündü ve Annabelle’in kızılara has açık renk tenini korumak için şemsiye bile bulmuştu. Havluların üstüne uzanıp müzik dinlediler, canları isteyince konuştular, istemeyince gözlerini denize dikip öyle oturdular. Annabelle bacaklarını daha uzun göstereceği diye derin kesimli, ancak Brezilya usulü ağda gerektirecek kadar oyuk olmayan, beyaz bikinisini giymişti. Dean’in birkaç hayranı yanlarına sokulmuştu ama sayıca çok değildiler. Yine de herkes Dean Robillard’la ilgileniyordu. Belki de Annabelle’in o aşırı gelişmiş egonun altında hissettiği tuhaf yalnızlık da bundan kaynaklanıyordu. Genç adamın ailesiyle ilgili soruları geçiştirdiğini fark edince, üstelemedi.

Eve döndüğünde onu dört sesli mesaj bekliyordu. Hepsi de Heath’tendi ve onu geri aramasını istiyordu. Ancak Annabelle önce duşunu aldı. Kapı zilini işittiğinde havluyla saçlarını kuruluyordu. Sarı bornozunun belini iyice sıktı ve bir eliyle saçlarını düzeltmeye çalışarak alt kata koştu.

Kapıdaki buzlu camın köşesinden uzun boylu, yapılı bir adam ona bakıyordu. Piton ikinci ev ziyaretini gerçekleştirmeye gelmişti.

11

Annabelle kapıyı açarken, “Bu yıl yalnızca iki kutu naneli kurabiye alacağım, kızlar,” dedi. “Diyetteyim.”

Heath hızla yanından geçti. “Telefon mesajlarını kontrol ettiğin oluyor mu?”

Yine hiperaktif modundaydı ve tam olması gerektiği gibi, Annabelle’e doğru dürüst bakmamıştı bile. “Güzel görünüyorsun. Ben, Indianapolis’ta *İncil* dersinde kısılp kalmışken, çöpçatanımın kumsalda Dean Robillard’la güneşlendiği haberini alıyorum.”

“İncil dersinin ortasında telefonunu mu açtın?”

“Sıkılmıştım.”

“Dersteydin çünkü... Unut, gitsin. Müşterin gitmeni istedi.” Kapıyı kapadı.

“Robillard sana neden çıkma teklif etti?”

“Bana vuruldu. Hep olur. Raoul erkekler üzerindeki etkime mani olamadığını söyler.”

“Ah-ha. Bodie, bir paravana ihtiyacı olduğu için onunla kumsala gitmeni istediğini söyledi.”

“O zaman neden bana soruyorsun?”

“Raoul’un görüşünü öğrenebilmek için.”

Annabelle sırtıttı ve Heath’in peşinden resepsiyon bölümüne yürüdü. “Korkutucu hizmetkârın bunu dünden beri biliyordu. Sana söylemek için neden bugünü beklemiş?”

“Ben de aynı soruyu sordum. Yiyecek bir şeylerin var mı?”

“Önceden kalma thai yemeği ama saçları uzamaya başladığı için yemeni tavsiye etmiyorum.”

“Pizza siparişi vereceğim. Nasıl seversin?”

Belki de kendisi hemen hemen çıplak olduğu ve Heath’in tavrından hoşlanmadığı ya da yalnızca kendisi koca bir aptal olduğu için, Annabelle elini kalçasına yerleştirdi ve Heath’i baştan ayağa süzerek dedi ki: “Sıcak ve baharatlı.”

Heath’in bakışları bornozunun ön tarafındaki V’ye kaymıştı. “Raoul da aynen öyle söyledi.”

Annabelle hızla merdivenlere yöneldi. Üst kata çıkarken, Heath’in kahkahasını işitebiliyordu.

Son temiz şortunu ve dekolte kısmı dantelle örtülü, askılı, mavi bluzunu giymek için acele etmedi. Temkinli olması, iyi görünmemesi anlamına gelmezdi. Yanaklarına bronzlaştırıcı pudra, dudaklarına parlaticı sürdü. Birkaç asi helezonun, Noel paketlerindeki rafyalar misali yüzünü çevrelemeye başlayan saçlarını kalın dişli bir tarakla taradı.

Aşağı indiğinde, Heath’i çalışma masasının sandalyesinde arkaya yaslanmış ve ayaklarını masaya yaslamış hâlde buldu. Annabelle’in telefonunun ahizesini yanağının altına sıkıştırmıştı. Gözleri genç kadının dantelle örtülü dekoltesinde ve çıplak bacaklarında dolaştı. Gülümsedi. Yine onu kızdırmaya çalışıyordu ve Annabelle bundan olduğundan fazla bir anlam çıkarmayacaktı.

“Biliyorum, Rocco ama yalnızca on parmağı var. Kaç pırlanta takabilir ki?” Hattın diğer ucundan gelen cevabı çatık kaşlarla dinledi. “Seni önemseyen insanlara kulak ver. Kızın hakiki olmadığını

söylemiyorum ama birkaç ay daha dur, olur mu? Haftaya konuşuruz.” Ahizeyi neredeyse çarparak kapadı ve ayaklarını yere indirdi. “Kan emiciler. Bu adamları görünce, sonuna kadar kullanmak istiyorlar.”

“Sözünü ettiğimiz adamlar, otel lobilerinde durup, kan emicileri parmaklarıyla işaret ederek, *sen, sen ve sen*, diyenler mi? On dakika sonra neden prezervatif kullanmadıklarına dair onlarca neden sayanlar?”

“Evet, kesinlikle öyle.” Heath buzdolabından yürüttüğü biray aldı. “Ama bu kadınların bazıları gerçekten inanılmazlar. Adamlar sahada zorlu olabilirler ama maç bitince, hikâye tamamen değişiyor. Hele daha genç olanlar... Birden bütün güzel kadınlar üstlerine gelmeye ve onlara âşık olduklarını söylemeye başlıyorlar. Bir bakıyorsun, çocuklar birinci ay dönümü hediyesi olarak spor otomobiller ve pırlanta yüzükler dağıtmaya başlamışlar. Sakın, işi iyice ileri götürüp sus payı için hamile kalanlar konusunda ağzımı açtırma.”

“Bir kez daha söylüyorum, bir prezervatifin halledemeyeceği bir sorun değil.” Annabelle mavi sulama kabını aldı ve büyükannesinin Afrika menekşelerinin yanına gitti.

“Çocuklar çok gençler. Yenilmez olduklarını sanıyorlar. Annabelle ülkesinde herkesin iyi ve tatlı olduğunu biliyorum ama dünyada hayal dahi edemeyeceğin kadar paragöz kadın var.”

Annabelle çiçekleri sulamayı bırakıp Heath’e baktı. “Şu paragöz kadınlardan elini senin cebine atmayı başarabilen oldu mu? Bu kadar seçici olman bu yüzden mi?”

“Hedef tahtası olacak noktaya geldiğimde, başımın çaresine bakmayı da öğrenmiştim.”

“Yalnızca meraktan soruyorum. Hiç âşık oldun mu?” Müşterilerinin adlarını saymaya başlamasın diye aceleyle ekledi. “Yani bir kadına?”

“Hukukta okurken nişanlanmıştım. Ama yürümedi.”

“Neden?”

“Acısı, henüz bu konuya giremeyeceğim kadar taze.”

Annabelle yüzünü buruşturdu, Heath gülümsedi. Cep telefonu çalmaya başlamıştı. Genç adam telefonu açarken, Annabelle, onun masa başında, kendisinden çok daha rahat görüldüğünü düşündü. Bunu nasıl başarıyordu? Bir biçimde kapladığı her alana izini bırakmayı başarıyordu.

Annabelle menekşeleri sulamayı bitirip mutfığa geçti ve büyük-annesinin huysuz bulaşık makinesini boşaltmaya başladı. Kapı zili çaldı ve bir iki dakika sonra Heath kucağında pizza kutusuyla içeri girdi. Annabelle tabak ve peçeteleri topladı. Heath her ikisi için birer bira alıp masaya geçti.

Otururken mavi vernikli dolap kapaklarına ve Hello Kitty desenli kurabiye kavanozuna baktı. “Burayı sevdim. Ev gibi.”

“İncelikli bir tanımlama. Yenilemem gerektiğini biliyorum ama henüz fırsatım olmadı.” Annabelle ciddi bir tadilat bir yana, boya parasını bile zor çıkarıyordu.

Yemeğe koyuldular. Masaya çöken sessizlik inanılmayacak derecede huzurluydu. Ertesi gün, Dört Temmuz kutlamalarında Heath ne yapacaktı acaba? Genç adam ilk dilimini mideye indirip ikincisine uzanmıştı. “Şu anda hayatımdaki en önemli yeri kaplayan iki insana ulaşmayı nasıl başardın, Annabelle? Sende ne var?”

“Doğal cazibe ve sen de olmayan bir şeye, bir hayata, sahip olduğum gerçeği.” Gerçi tam olarak bir hayatı olduğunu söyleyemezdi. Çarşamba akşamı Bay Bronicki onu Hobi Merkezi’ndeki yaşlılar yemeğine katılmaya zorla ikna etmişti. Annabelle kabul etmek için Bayan Valerio’yu bir yere davet etmesini şart koşmuştu.

Heath peçetesiyle dudağının kenarını temizledi. “Robillard benim hakkımda ne dedi?”

Annabelle pizzasının kenarını ısırdı. Bu, Heath Champion’ın bu samimi akşam yemeğini önerme nedenini hatırlatma girişimiydi.

“Aranmayacaklar listesinde birinci sırada olduğunu söyledi. Açık ve net bir cümleyle. Ama sen bunu zaten biliyorsun.”

“Peki sen ona ne dedin?”

“Hiç. Ağzımın sularının akmasına engel olmaya çalışmakla meşguldüm. Tanrım, muhteşem biri.”

Heath’in kaşları çatıldı. “Dean Robillard sözünü ettiğim saf çocuklardan değil. Yanında kendine dikkat et. Kadınları patates cipsi gibi ezer geçer.”

“Ah, bebeğim, beni istediği zaman atıştırabilir.”

Heath bu sözleri ciddiye almıştı. “Ona âşık oluyor olamazsın.”

İşte bu ilginçti. “Bu konuda sana daha sonra dönsem?”

“Bak, Annabelle. Dean kötü bir adam değil. Ama kadınlar konusunda önemseddiği tek şey skor kaydetmektir.”

“Benim bunu önemsemediğimi nereden çıkardın?”

“Tanrım, ne ukalasın!”

Heath ona hayatını biraz olsun kurcalamak için mükemmel bir fırsat sunmuştu. “Yalnızca meraktan soruyorum. Senin skorun kaç? Yani skor kaydettiğin zamanlarda? Bu arada, ne kadar zaman oldu?”

“Hayli yüksek. Gurur duyuyor falan değilim, o yüzden nutuk çekmeye kalkma.”

“Skor kaydetme günlerinin geride kaldığına gerçekten inanıyor musun?”

“İnanmasaydım evleniyor olmazdım.”

“Sen evlenmiyorsun. Henüz kimseyle ikinci randevuya çıkmış değilsin.”

“Bunun tek nedeni iki yarı-yetersiz çöpçatanla çalışıyor olmam.”

Annabelle ona Portia’nın ziyaretinden söz etmemişti ama zaten ne diyebilirdi ki? Portia Powers’ın kaltağın teki olduğunu mu söyleyecekti? Büyük olasılıkla bunu zaten biliyordu. Ayrıca ona söylemesi gereken ama çekindiği başka bir şey vardı. “Bu sabah Claudia Reeshman’dan bir telefon aldım. Seninle hâlâ tanışmak istiyor.”

“Şaka yapmıyorsun, değil mi?” Heath yüzünde çarpık bir gülümsemeyle sandalyesini geri itti. “Neden Powers yerine seni aramış?”

“Sanırım perşembe günü aramızda bir bağ oluştu.”

“İnanılmaz.”

“Onu senin buna değmeyeceğine ikna ettiğimi sanıyordum ama korkarım yanılmışım.” Bütün iştahını kaybetmiş olmasına rağmen, pizzasını aldı. “Sanırım, onu çarşamba akşamının programına eklememi istersin.”

“Hayır.”

Kocaman bir peynir parçası Annabelle’in kucağına düşüverdi. “İstemiyor musun?”

“Benim için uygun olmadığını söylememiş miydin?”

“Değil, ama...”

“O zaman, hayır.”

Annabelle içinde bir sıcaklığın kıpırdandığını hissetti. “Teşekkürler.” Mahcup bir tavırla kucağındaki peyniri temizledi.

“Rica ederim.”

Genç kadın hiç acele etmeden parmaklarını temizledi. “Çarşamba akşamı seni tanıştıracacağım kadın onun kadar güzel değil.”

“Çoğu değil zaten. Reeshman’ın son *Sports Illustrated* kapağı inanılmazdı.”

“Bu seferki aday müzik performansı alanında master derecesini almak üzere olan bir harp sanatçısı. Yirmi sekiz yaşında. Vassar mezunu. Aslında geçen perşembe buluşmanız gerekiyordu.”

“Çirkin mi?”

“Tabii ki çirkin değil.” Annabelle tabağını kaptığı gibi lavaboya yürüdü.

Heath birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonunda o da kendi tabağını alıp Annabelle’e getirdi. “Olur da Robillard seni yeniden ararsa, hakkımda söylediklerine dikkat et.”

“Neden olur da, dedin?”

Heath başıyla masayı işaret etti. “Bir dilim daha ister misin?”

“Hayır.” Annabelle tabakları bulaşık makinesine koydu. “Hayır, cevabını ıstıtmek istiyorum. Aramayacağından neden bu kadar eminsin?”

“Sakin ol. Ben yalnızca ondan birkaç yaş büyük olduğunu kas-tettim.”

“Ne olmuş?” Annabelle bulaşık makinesinin kapağını çarparak kapadı ve kendi kendine de çenesini kapamasını söyledi ama sözcük-ler âdeta ağzından kaçıyordu. “Bu günlerde yaşlı kadın, genç adam modası var. Sen hiç *People* dergisi okumaz mısın?”

“Dean yalnızca parti kızlarıyla çıkar.”

Annabelle onun aslında ne demek istediğini çok iyi biliyordu ama içinde yükselen mazoşizm, onu aklından geçenleri Heath’e yüksek sesle söylemeye sevk etti. “Onun için yeterince seksi olmadığımı düşünüyorsun.”

“Benim adıma konuşmaktan vazgeç. Söylemek istediğim şey, ikinizin arasında bir aşk bağının kurulmayacağı.”

“Bu doğru. Ama seks bağı kurulabilir.”

Annabelle son temkin kırıntılarını da rüzgâra savurmuştu. Uzun, ince bir parmak ona doğru sallandı. “Onunla seks yapmayacaksın. Ben bu adamları tanırım, sen ise tanıyorsun. Claudia Reeshman konusunda sana güveniyorum. Senin de Dean Robillard konusunda bana güvenmen gerek.”

Annabelle, Heath’in yakasını bu kadar kolay bırakmayacaktı. “Sen kendine bir eş arıyorsun. Belki ben birazcık eğlence peşindeyimdir.”

Heath, “Eğlenmek istiyorsan,” diye çıktı. “Ben seni eğlendiririm.”

Annabelle donakalmıştı.

Sokaktan radyosu avaz avaz bağırان bir otomobil geçti. Birbirle-rine bakakalmışlardı. Heath de şaşır-mışa benziyordu. Ya da belki de şaşkın falan değildi. Dudağının köşesi yavaşça büküldü. Ve Annabelle o zaman, Piton’un bir kez daha oyun peşinde olduğunu anladı.

“Gitmeliyim, Tinker Bell. Halletmem gereken bir iki işim var. Yemek için teşekkürler.”

Annabelle, ancak sokak kapısı genç adamın arkasından kapandıktan sonra, “Bir şey değil,” diye mırıldanabildi.

“Evet... Evet, tamam. Yukarı gönderin.” Telefonu bırakırken, Portia’nın elleri titriyordu. Bodie lobideydi.

On gün önceki sporcu barı tecrübesinden sonra adam onu bir kez olsun aramamıştı ve şimdi Dört Temmuz akşamı, onu beklediğini tahmin eder gibi, kapısında beliriyordu. Portia’nın kapıcıya onu, başından at, demesi gerekirdi ama söylememiştir işte.

Otomatik adımlarla yatak odasına yürürken bir taraftan pamuklu elbisesini çıkardı. Jenson’lar onu havai fişekleri seyretmek için teknelerine davet etmişlerdi ancak pek çok tatil ritüeli gibi, havai fişekler de Portia’nın moralini bozardı; bu yüzden daveti kibarca geri çevirmişti. Berbat bir hafta geçirmişti. Önce Claudia Reeshman olayı, sonra SuSu Kaplan’ın yerine işe aldığı asistanın, bu işin “çok stresli” olduğunu söyleyerek istifa etmesi. Portia danışmanlık programını fena hâlde özlüyordu. Durumu görüşmek üzere Juanita’yla öğle yemeği ayarlamaya yeltenmişti ama direktör telefonlarından kaçıyordu.

Bodie’nin boşanmasının ardından satın aldığı eve nasıl tepki vereceğini hayal etmeye çalıştı. Evini, en önemli müşterilerini ağırladığı aylık kokteyl partilerinde de kullandığı için, Lakeshore Drive’in hemen dışındaki, savaş öncesinden kalma aşırı derecede pahalı binanın en üst katındaki geniş daireyi seçmişti. Savaş dönemi zarafetini yansıtmak istediği için, Hollandalı ustaların renk paletinden renkler ödünç almıştı: Zengin kahve tonları, antik altın, açık zeytin rengi tonları. Oturma odasında, çay lekeli oryantal bir halının çevresinde bir çift erkeksi ve derin kanepeyle birlikte, büyük deri bir koltuk vardı. Benzer bir oryantal halı, yemek odasındaki tik ağacından, ağır masa ile kabarık minderli sandalyeleri tamamlıyordu. Erkeklerin burada

kendilerini rahat hissetmeleri çok önemliydi. Bu yüzden sehpaların üstünde biblo gibi ıvır zıvırlar bulunmazdı ve içki dolabı her zaman dolu olurdu. Yalnızca yatak odasında tutkunu olduğu abartılı kadınsılığın izleri vardı. Yatak örtüsü fildişi ve ekru saten, yastıklar dantel ve kurdelelerle süslüydü. Narin komodinlerin üstünde kısa, gümüş şamdanlar duruyordu. Moda dergilerinin, sayısız edebi romanın ve kadınların içsel mutluluklarını bulmalarına yardım etmeyi amaçlayan bir kişisel gelişim kitabının durduğu okuma köşesindeki rahat koltuğun üstünde küçük, kristal küreli bir avize sarkıyordu.

Belki de Bodie sarhoştı. Belki de o gece çıkagelmesinin nedeni buydu. Yine de onun gibi bir erkeği neyin motive ettiğini kim bilebilirdi ki? Antik gül desenli boyundan bağlı bir elbisenin altına, minicik kelebeklerle süslü, bilekten atkılı gül rengi topuklu pabuçlar giydi. Kapı zili çalıyordu. Kapıya giderken ağır hareket etmeye özen gösterdi.

Bodie boz kahverengi, uzun kollu, ipekli bir gömleğin altına, uyumlu ve bacak hareketleriyle dalgalanan, kaliteli kumaştan bir pantolon giymişti. Omuzdan aşağısı kaslı görünüyordu ama saygın, hatta zarif durduğu söylenebilirdi. Ancak omzundan yukarı bakıldığı zaman saygınlık bir anda kayboluyordu. Bodie, dövmelemlerle kaplı, adaleli boynu, buz mavisi gözleri ve tıraşlı kafasıyla, Portia'nın hatırladığından daha tehlikeli görünüyordu.

Oturma odasında konuşmadan etrafına bakındı ve küçük balkona açılan Fransız tarzı kapıya yürüdü. Portia her yaz küçük bir bahçe yaratmaya karar veriyordu ama bahçecilik onda olmayan bir sabır gerektiriyordu ve hiçbir zaman bu işin sonunu getiremiyordu. Bodie kapılardan birini çekip dışarı çıkınca, içerisi bir nem bulutuyla doldu. Portia bir an durup düşündükten sonra, bara yürüdü. Bodie'nin tercih edeceğini bildiği ithal bira çeşitlerini yok sayarak bir şişe şampanya ve iki kadeh aldı. Fransız tarzı kapıya yürüdü ve çıkmadan önce balkonun lambasını yaktı.

Karşı köşedeki binanın köşesinden görünen yüksek ve karanlık bulutlarla yüklü hava, ağır ve kasvetliydi. Portia, balkonun geniş ve düz yüzeyi, kısa ve vazö biçimli parmaklıklarla desteklenmiş beton duvarına doğru yürüdü. Şampanya şişesini ve kibar kadehleri betonun üstüne bıraktı.

Bodie hâlâ konuşmuyordu. On kat aşağıda, sokakta bir araba park yerinden çıkıp köşeyi döndü. Bir grup insan, başlaması an meselesi olan havai fişek gösterisini izlemek için göle doğru yürüyorlardı. Bodie şampanya şişesinin mantarını açıp kadehleri doldurdu. Narin kadehler iri ellerinin arasında, Portia'nın beklediği kadar komik durmamışlardı. Sessizlik gittikçe uzuyordu. Portia, Bodie'nin içeri girdiği ilk anda konuşmadığına pişman olmuştu. Çünkü şimdi kim kendini daha fazla tutabilecek yarışması yapar gibiydiler.

Bir korna sesi işitildi ve Portia'nın omuzlarındaki kaslar gerildi. Tek ayağını balkonun alt demirine kaydırıldı. Beton yüzey, ayak bileğinin çıplak derisine sürtündü. Bodie kadehini şişenin yanına bırakıp ona döndü. Portia'nın başını kaldırıp bakmak gibi bir niyeti yoktu ama kendine engel olamadı. Bodie'nin kafasının arkasında, şeytanın halesini andıran, koyu renk bulutlar süzülüyordu. Onu öpeceğini hissediyordu. Ama öpmedi. Elindeki kadehi alıp kendi kadehinin yanına bıraktı. Sonra kolunu kaldırdı ve başparmağını, kadının rujunu yanağına bulaştıracak şiddette bastırarak, Portia'nın dudak çizgisinde dolaştırdı.

Portia'nın ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Kendi kendine geri çekilmesi gerektiğini söyledi ama kıpırdıyamıyordu. Harekete geçen, Bodie oldu. Fransız tarzı kapılardan içeri girdi. Lambanın düğmesine dokundu ve balkonu karanlığa gömdü. Portia'nın içi panikle dolmuştu. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Döndü ve nemli elleriyle balkon parmaklıklarına tutundu. Bodie'nin arkasından yaklaştığını hissedebiliyordu. Kocaman elleri kalçasına yerleşirken içi titredi. Adamın avuçlarının sıcaklığı elbisesinin güllü kumaşının

içine kadar işliyordu. Elbisenin altında yalnızca küçük, ipekli bir külot vardı. Teni ürperirken, içinden bir sıcaklık akıyordu. Bodie elini, kadının elbisenin üstünden külotunun kenarında dolaştırdı; çıplak tenine dokunmasından daha güçlü bir erotik his uyandırmıştı.

Gökyüzünde, havai fişek zamanının geldiğini müjdeleyen ısıtılı bir taç ve kristal beyazlığında ses ve ışık küreleri patlamaya başlamıştı. Portia önce nemli ensesinde Bodie'nin sıcak nefesini, sonra da omzuyla boynunun birleştiği noktadaki kırışte dişlerini hissetti. Bodie onu böylece etkisiz duruma getirmişti, canını yakmıyor ama bir hayvan gibi hareketsiz kılıyordu. Elleri kadının eteğinin içine kaydı.

Portia geri çekilmeye kalkışmadı. Bodie onu külotunun üstünden yoğuruyor, başparmağını hiç acele etmeden popo çizgisinin üstünde bir aşağı bir yukarı dolaştırıyordu. Karşıdaki binanın penceresinde bir ışık parladı ve altın rengi palmyeler gökyüzünde şemsiyeler misali açıldılar. Bodie'nin parmakları bacaklarının arasına kayarken Portia nefesini tuttu.

Tam bacaklarının iflas ettiğini düşündüğü anda Bodie dudaklarını boynundan ayırdı. Dilini onu biraz önce sımsıkı tuttuğu yerde dolaştırdı ve arkasında dizlerinin üstüne indi. Turuncu ve gümüş rengi yılanlar bulutların arasında yayılırken, Portia balkon parmaklığına sımsıkı tutunarak olduğu yerde durdu. Bodie önce baldırlarına dokundu, sonra ellerini bacaklarından yukarı kaydırıp kadının iç çamaşırına geçti. Parmaklarını külotun bel kısmına takıp ayak bileklerine kadar indirdi. Sonra Portia'nın tek ayağını kaldırıp külotunu ayakkabısının üstüne çekti. Külot, Bodie'nin bıraktığı yerde, kadının diğer ayak bileğinin etrafında kalmıştı. Ayağa kalktı.

Gökyüzünde mavi ve yeşil söğütlerden oluşan bir orman, damla damla üzerlerine yağıyordu. Portia, Bodie'nin elini sırtının ortasında hissetti. Bodie eliyle bastırdı, adamın ne yapmaya çalıştığını anlamak Portia'nın yalnızca birkaç saniyesini aldı. Yavaşça onu parmaklığı doğru eğdi. Aşağıda, sokaktan bir taksi geçiyordu. Bol eteğini beline

kadar sıyırdı. Ön tarafta kumaş onu tamamen örttüğü için, karşı yöndeki pencereden bakan biri, yalnızca balkon parmaklığına yaslanmış bir kadın ve arkasında duran bir erkek görecekti. Oysa arkadan bakıldığında, Bodie'nin tarafında, kadın neredeyse tamamen çıplaktı.

Şimdi adamın parmaklarının dolaştığı yerde, ipek kumaş engeli bulunmamaktaydı. Bodie onu portakal dilimlerini ayırır gibi araladı ve bir süre ıslaklığıyla oynadı. Portia'nın nefesi hızlanmıştı. İnledi. Bodie bir adım geri çekildi. Portia adamın giysilerinin hışırtısını işitebiliyordu. Sonra prezervatifle uğraştığını fark edince, anladı ki Bodie bunu en başından planlamıştı. Ardından sıra Portia'yla uğraşmasına geldi.

Bodie'nin parmaklarının ürpertici edepsizliği, Portia'nın aklını başından almıştı. Gökyüzünde patlayan kuyruklu yıldızlar, kısa ömürlerini tamamlayıp suyun üstünde kayboluyorlardı. Sonunda Bodie kendini kadının içine iterken, Portia parmaklığı daha sıkı kavradı ve nefesini tuttu. Adamın elleri Portia'nın kalçalarını sıkıca kavramıştı ve onu olmasını istediği, olmak istediği yerde tutuyordu. Bodie onu bir taraftan okşayarak içini doldururken, Portia kuyruklu yıldızlarla birlikte parlıyor, söğütlerle çiçek açıyor, roketlerle patlıyordu. En sonunda, bir kıvılcım yağmuru eşliğinde dünyaya döndü.

Sonrasında Bodie, genç kadının eteğini düzeltti ve antika armatürler, İtalyan ayna ve Colefax & Fowler duvar kâğıdıyla dekore edilmiş banyoda gözden kayboldu. Çıktığında son derece rahat ve derli toplu görünüyordu. Portia ağlamak istiyordu. Kendini tuttu. Kapıya yürüdü, ona buz gibi bir bakış attı ve kapıyı hızla açtı.

Bodie'nin dudakları muzip bir gülümsemeyle büküldü. Portia'nın yanına gitti ve parmağını yanağındaki ruj lekesinde dolaştırdı. Portia irkilmemiş, geri kaçmamıştı. Bodie gülümseyerek koridora çıktı ve asansörün oymalı pirinçten kapısına doğru yürüdü. Oraya varmadan durdu ve arkasını dönerek ilk kez konuştu.

“Artık net miyiz?”

12

Annabelle ve Heath, cuma öğle sonrasında Şikago'dan ayrıldılar. Wind Lake Kamp alanı, kuzeydoğu Michigan'da, şirin Grayling kasabasına bir saat uzaklıktaydı. Kevin ve Molly bütün haftayı orada geçirmişlerdi ve kitap kulübünün diğer üyeleri arabayla yoldaydılar. Ancak Bay Süper Menajer'in zamanı çok değerli olduğu için, Annabelle ve kendisi için bir arkadaşının özel uçağında bir yolculuk ayarlamıştı. O telefon görüşmelerini yaparken, daha önce özel bir jete hiç binmemiş olan Annabelle, pencereden dışarı bakıp gevşemeye çalışıyordu. Hafta sonunu Heath'le aynı kulübede geçirecekse ne olmuştu yani? Heath zamanının büyük kısmını erkeklerle takılarak ya da Phoebe'yi etkilemeye çalışarak geçireceği için Annabelle onu doğru dürüst görmeyecekti bile. Böylesi en iyisiydi çünkü Heath'in etrafına saçtığı erkeksi hormonlar Annabelle'e kadar ulaşıyordu. Neyse ki biyolojik çekimle, kalcı şefkati birbirinden ayırt edebilir durumdaydı. Tamam, biraz azmış olabilirdi ama kendi kendini yok edecek kadar değil.

Küçük hava pistinde onları kiralık bir gri jip bekliyordu. Mackinac Adası'na yaklaşık 128 kilometre mesafedeydiler ve sıcak öğleden

sonra güneşi, kuzey ormanlarının gevrek çam kokusunu taşıyordu. Heath kendi çantasıyla birlikte, Annabelle'inkini de alıp otomobile taşıdı, sonra golf sopalarını almak üzere geri döndü. Annabelle bütçesini zorlayarak yolculuk için yeni bir şeyler almıştı ki buna bacaklarını daha uzun gösteren boyuna çizgili yeni pantolonu da dahildi. Üstüne de Kate'in Noel hediyesi, kehribar boncuklarla işli bakır rengi bluzunu giymişti. Saçlarının kırık uçlarını aldırılmıştı ve her nasıl olduysa, saçları ilk kez sorun yaratmıyordu. Heath ise, taş rengi keten pantolonu ve makosen ayakkabılarının üstüne, yosun rengi, pahalı polo tişörtlerinden birini giymişti.

Çantaları bagaja yerleştirdikten sonra anahtarı Annabelle'e attı. "Sen kullan."

Annabelle direksiyon başına geçerken gülümsüyordu. "Her geçen gün, kendine bir eş isteme nedenlerini daha net görebiliyorum."

Heath diz üstü bilgisayarını arka koltuğa bırakıp ön koltuğa yerleşti. Annabelle, Molly'den yol tarifini aldıktan sonra iki şeritli otoyola çıktı. Heath'in Dört Temmuz'u nasıl geçirdiğini merak ediyordu. Onu zeki, çekici ama fazlasıyla ciddi bulduğu De Paul'lü harp sanatçısıyla tanıştırdığı geçen çarşamba gününden beri görmemişti. Randevu sonrasında, Annabelle'i Gwen hakkında daha fazla bilgi alabilmek için sıkıştırmıştı. Çok yakın bir zamanda Annabelle'in bu konuyla ilgili gerçeği itiraf etmesi gerekecekti. Çok hoş bir düşünce olduğunu söyleyemezdi doğrusu.

Heath yeni bir telefon konuşmasına başlarken, o da dikkatini Sherman dışında bir otomobil kullanmanın keyfini çıkarmaya verdi. Molly bölgenin ne kadar güzel olduğunu söylerken abartıya kaçmamıştı. Yolun her iki yanı meşe, çam ve akçaağaç kaplıydı. Bir önceki yılki kitap kampına Kate'in önceden haber vermeksizin Şikago'yu ziyaret etmesi yüzünden son anda katılamamıştı. Ama bütün havadisleri almıştı: Kamp alanındaki yürüyüşlerini, gölde nasıl yüzdüklerini ve Molly'yle Kevin'in pansiyonun bir parçası olan özel bölümlerinin

yakınına inşa ettirdikleri çardakta gerçekleşen kitap toplantılarını. Kulağa çok dinlendirici geliyordu. Oysa Annabelle şu anda kendini dinlenecekmiş gibi hissetmiyordu. Kaybedecek çok şeyi vardı ve kafasını toplaması gerekiyordu.

Heath telefonu kapatıp şoförü eleştirme faaliyetine girişmeden önce ikinci bir telefon görüşmesi daha yaptı. “Dünya kadar yerin vardı. O kamyonu geçebilirdin.”

“Çift sarı çizgiyi yok sayarsak tabii.”

“Üstünden geçersen bir şey olmaz.”

“Doğru ya. Karşı yöndeki bir araçla kafa kafaya gelmek gibi saçma bir şey için neden endişeleneyim ki?”

“Hız limiti elli beş. Sen altmışla bile gitmiyorsun.”

“Bana bu otomobili durdurtma genç adam.”

Heath kıkırdadı ve bir iki saniye boyunca gerilimi azaldı. Ancak bir süre sonra, yeniden eski hâline döndü. İç çekiyor, ayağını yere vuruyor, radyoyu kurcalıyordu. Annabelle ona ters bir bakış attı. “İşten üç gün boyunca uzak kalmayı asla başarmayacaksın.”

“Tabii ki başaracağım.”

“Cep telefonun olmadan asla.”

“Kesinlikle hayır. İddiayı sen kazanacaksın.”

“İddiaya girmedik ki.”

“İyi. Kaybetmekten nefret ederim. Ayrıca gerçekten üç gün değil. Bugün sekiz saat çalıştım ve pazar günü Detroit’e gitmek üzere yola çıkıyorum. Şehre dönüş yolculuğunu ayarlamışsındır herhâlde, değil mi?”

Annabelle başını evet anlamında salladı. Gurubun diğer bekâr üyesi Janine’in arabasıyla dönecekti. Heath hız göstergesine baktı. “Partiden bu yana Molly’yle mutlaka konuşmuşsundur. Bu hafta sonu konusunda seni sorguya çektiğinden de eminim. Seninle neden geldiğimi nasıl açıkladın?”

“Onunla konuşurken kapımda birisinin olduğunu ve onu yeniden arayacağımı, söyledim. Şuradaki bir yaban hindisi mi?”

“Bilmiyorum. Peki, onu geri aradın mı?”

“Hayır.”

“Aramalıydın. Şimdi şüphelenecek.”

“Ne demem gerekirdi? Onun kız kardeşine yalakalık etme saplantısı geliştirdiğini mi söyleyecektim?”

“Hayır, çok fazla çalıştığımı ve gerginlik yüzünden beni tanıştırdığın o harika kadınların kıymetini bilemediğimi söyleyebilirdin.”

“Orası kesin. Zoe’ye bir şans daha vermelisin.” Hatırlamaması ihtimaline karşın ekledi. “Hani şu harp sanatçısı.”

“Hatırlıyorum.”

“Adam Sandler’ın moron olduğunu düşünmesi, onun espri anlayışından mahrum olduğu anlamına gelmez.”

“Adam Sandler’ı sen de komik buluyorsun.”

“Evet ama ben olgun biri değilim.”

Heath gülümsedi. “İtiraf et. Bana göre olmadığını sen de biliyorsun. Hatta benden o kadar hoşlandığını bile sanmıyorum. Gerçi harika bacakları vardı.” Kafasını koltuğunun baş koyma kısmına yaslarken dudakları bir Piton’un kuyruğu gibi bükülmüştü. “Molly’ye, işten başka bir şey düşünmediğim sürece bana bir eş bulabilmenin imkânsız olduğunu söyle. Kaçırdığım fırsatlar hakkında konuşabilmek için beni hafta sonu şehirden uzaklaştırmak zorunda kaldığını anlat ona”

“Ki yanlış da sayılmaz.”

“Gördün mü bak? İlerleme kaydediyorsun.”

“Molly zehir gibidir. Bu numaraları bir an bile yutmaz.” Molly’nin kendisine Heath’le nasıl gittiği konusunda kurcalayıcı sorular sormaya başladığını söylemedi.

“Her tür sorusunu geçiştirebilirsin. Neden biliyor musun, Ace? Çünkü sen mücadeleden korkmazsın. Çünkü dostum sen mücadele etmek için doğmuşsun. Ne kadar zorlu olursa, senin için o kadar iyi.”

“İşte ben. Gerçek bir köpekbalığı.”

“Tamam şimdi oldu.”

Wind Lake kasabasını gösteren işaret levhasını geçtiler.

“Nereye gittiğini biliyor musun?”

“Kamp alanı gölün diğer ucunda.”

“Bir bakayım.”

Annabelle’in kucağında duran yol tarifini yazdığı, kırışık kâğıda uzanırken, parmağı kadının bacağına sürtününce, genç kadın ürperdi. Dikkatini dağıtmak için pasif agresifliğe geçti. “Bunun kamp alanına ilk ziyaretin olmasına şaşırdım. Kevin ve Molly oraya sık sık giderler. Kevin’in seni davet etmediğine inanamıyorum.”

“Davet edilmediğimi söylemedim ki.” Heath bakışlarını tarif kâğıdından yol tabelalarına çevirdi. “Kevin sıkı adamdır. Genç müşterilerim gibi, her dakika elinden tutulmasına gerek duymaz.”

“Kaçamak cevap veriyorsun. Kevin seni buraya hiç davet etmedi. Neden biliyor musun? Çünkü senin yanında *gevşemek* imkânsız.”

“İşte, senin değiştirmeye çabaladığın şey de bu.” Sol taraflarında, kenarı yaldızlı harflerle yazılı yeşil-beyaz bir tabela görünmüştü.

Wind Lake Kulüpleri

ODA VE KAHVALTI

1894’TEN BERİ

Annabelle sık ağaçların arasında kalmış bir tünele benzeyen daracık bir yola saptı. “Bunu idrak etmenin zor olabileceğini biliyorum ama sanırım dürüst olman gerekiyor. Phoebe’yle aranızda sonu gelmeyen bir anlaşmazlık olduğunu herkes biliyor. Neden bunu aranızda

düzeltilmek için bir fırsat olarak gördüğünü ve bu fırsattan istifade etmek istediğini itiraf etmiyorsun?”

“Phoebe’nin kalkanını kaldırmasına neden olayım, öyle mi? Hiç sanmıyorum.”

“Bence Phoebe kalkanını çoktan kaldırmıştır.”

Tembelce bir gülümseme daha. “Kartlarımı doğru oynarsam kaldırmaz.”

Otomobilin altına, lastiklerden sıçrayan mıcırlar çarpıyordu ve birkaç dakikaya kalmadan, kamp alanı görüldü. Annabelle birkaç çocuğun oyun oynadıkları gölgelikli sahaya baktı. Süslü kulübelerin ahşap saçaklarının dantelli gölgesi, çevrelerindeki dikdörtgen biçimli çimlik alanlara vuruyordu. Evlerin her biri, şerbet kutularına batırılmış fırçalarla boyanmış gibi görünüyordular. Biri limon yeşiline boyanmış, kök birası ve kavun rengi ahşaplarla süslenmişti. Bir diğeri limon ve badem dokunuşlarla beslenmiş ahududu rengiydi. Ağaçların arasından kumsal ve Wind Lake’in parlak mavi suları görünüyordu.

“Kevin’in burayı neden çok sevdiğini anladım,” dedi Heath.

“Molly’nin *Daphne* kitaplarındaki Nightingale Ormanları’na benziyor. Kevin’i burayı satmaktan vazgeçirdiğine çok memnunum.” Kamp alanı Kevin’in gezgin Metodist rahibi olan büyükbabasından beri ailelerine aitti. Büyükbabası burayı yazlık dinî toplantılar için kurmuştu. Zaman içinde Kevin’in babasına, halasına ve son olarak da Kevin’a geçmişti.

Heath, “Buranın bakım masrafı inanılmaz,” dedi. “Neden elden çıkarmadığını oldum olası merak etmişimdir.”

“Artık biliyorsun.”

“Biliyorum.” Genç adam güneş gözlüklerini taktı. “Artık daha fazla dışarıda olmamayı özleyorum. Ormanda oradan oraya koşarak büyüdüm.”

“Avlanarak ve tuzak kurarak mı?”

“Pek fazla değil. Hiçbir zaman canlıları öldürmekten yana olmadım.”

“Ağır ağır işkence etmeyi tercih ediyorsun demek.”

“Beni ne kadar iyi tanıyorsun.”

Ortak kullanım alanının çevresini dolaşan yolu takip ettiler. Her kulübenin kapısının önünde itinayla süslenmiş bir tabela asılıydı. YEşİL MERA, SÜT VE BAL, TANRI’NIN KUZUSU, JACOB’IN MERDİVENİ. Annabelle geniş verandaları ve kuleleriyle gösterişli bir Kraliçe Anne gemisini andıran pansiyon binasını incelemek için yavaşladı. Tepesinden eğrelti otlarının sarktığı, yeşillikler arasındaki verandanın sallanan koltuklarında iki kadın oturuyordu. Heath yol tarifine baktı ve gle paralel giden dar yolu işaret etti. “Sola dn.”

Annabelle söylediğini yaptı. Bir dürbün ve baston taşıyan yaşlı bir kadının ve bisikletli iki ergenin yanından geçtiler. Nihayet yolun sonuna ulaşmışlardı. Annabelle otomobilin kapısının üstündeki levhada LEYLAK TARLALARI yazan ve bir oyuncak bebek evini andıran kulübenin önüne çekti. Evin sarı-krem duvarları toz pembe ve uçuk mavi süslemelerle tamamlanmıştı ve bir ocuk kitabından kmış gibi görünüyordu. Annabelle büyülenmişti. Bir taraftan da diğer kulübelerden bu kadar ayrı oldukları için rahatsız olmuştu.

Heath arabadan atlayıp valizleri taşıdı. Kulübenin ana oturma alanına girerlerken, tel sineklik gıcırdadı. İçerisi, pahalı dekorasyon malzemeleri yerine, eski pşk, yıpranmış ama otantik bir şıklık sergileyen eşyalarla döşenmişti. Kırık beyaz duvarlar, solmuş iek desenli rahat bir kanepe, eski yüzlü pirinç lambalar ve çizik içinde, am bir masa. Annabelle başını, eski tarz bir gaz ocağının olduğu, küçük mutfaktan içeri uzattı. Buzdolabının yanındaki sineklikli kapı gölgeli bir verandaya açılıyordu. Annabelle dışarı çıkınca bir sallanan koltuk, hasırdan iki koltuk, eski bir açılır kapanır masa ve boyanmış, iki ahşap sandalye gördü.

Heath arkasından gelmişti. “Siren sesi, çöp kamyonu, araba alarmı yok. Sessizliğin ne demek olduğunu unutmuşum.”

Annabelle yeşilliğin nemli ve serin kokusunu içine çekti. “Çok özel bir yer. Yuva gibi.”

“Çok hoş.”

Bu, Annabelle için gereğinden fazla samimi bir durumdu. Hızla içeri kaçtı. Kulübenin geri kalanı eski moda bir banyo ve daha büyüğünde demir karyolalı iki kişilik bir yatağın ve iki valizin olduğu iki yatak odasından ibaretti. “Heath?”

Heath kafasını içeri uzattı. “Evet?”

“Burada bir şeyini unutmuşsun.” Annabelle genç adamın valizini işaret ediyordu.

“Büyük karyola için yazı tura atana kadar.”

“İyi denemeydi. Bu benim partim. Sen çocuk odasında kalacaksın.”

“Ben müşteriyim ve bu yatak daha rahat görünüyor.”

“Biliyorum. Bu yüzden onu ben alıyorum ya zaten.”

Heath şaşılacak derecede uyumlu bir sesle, “Pekâlâ,” dedi. “Ben de o eski döşegi verandaya sürüklerim. En son ne zaman dışarıda uyuduğumu hatırlamıyorum.” Genç kadının valizini yatağın üstüne koyduktan sonra üzerinde Molly’nin el yazısının olduğu bir zarfı Annabelle’e uzattı. “Bunu mutfakta buldum.”

Annabelle, arkadaşının Nightingale Ormanı antetli not kâğıdına yazdığı notu açtı. “Molly burasının en beğendiği kulübelerden biri olduğunu ve hoşumuza gideceğini umduğunu söylüyor. Buzdolabı gerekli erzakla doluymuş ve akşam altıda kumsalda bir mangal partisi olacaktı.” Annabelle not ekli kısmını kendine sakladı.

Sakin aptalca bir şey yapma!

“Beni şu kitap kulübü hakkında bilgilendirsene...” Heath valizini ayak altından çekip omzunu kapı pervazına yaslariken, Annabelle de not kâğıdını cebine tıktı. “Sen nasıl dahil oldun?”

“Molly sayesinde.” Genç kadın valizinin fermuarını açtı. “Son iki yıldır, ayda bir kez toplanıyoruz. Geçen yıl Phoebe bir hafta sonu hep birlikte bir yerlere gitmemizin eğlenceli olabileceğini söyledi. Sanırım aklında spa vardı ama Janine ve ben altından kalkamayacağımız için –bu arada Janine gençlik kitapları yazıyor– Molly devreye girdi ve kamp alanına gelmemizi önerdi. Çok geçmeden erkekler de işin içine girdiler.”

Annabelle ve Janine, Stars’la doğrudan ilişkisi olmayan üç kitap kulübü üyesinden ikisiydiler. Diğeri, Heath’in rüyalarının kadını Gwen’di. Neyse ki Gwen ve Ian o hafta sonu yeni evlerinin son satış işlemleriyle meşgul oldukları için gelemeyeceklerdi.

Heath bir ıslık çaldı. “Ne kitap kulübü ama. Phoebe ve Molly. Ron McDermitt’in karısından da söz etmemiş miydin?”

Annabelle başını salladı ve valizini açtı. “Sharon eskiden kreşte öğretmenlik yapıyormuş. Bizi hizada tutan kendisidir.”

“Şimdi de Stars’ın genel müdürüyle evli. Onunla tanıştım.” Heath’in gözleri valizin en üstünde duran külot ve sütyenlere gitmişti ama aklı iç çamaşırlarında değil, isteydi. “Phoebe partide Darnell diye birinden bahsetmişti. Olsa olsa Darnell Pruitt’tır.”

“Karısının adı Charmaine.” Annabelle el çabukluğuyla çamaşırlarının üstüne bir tişört koydu.

“Stars’ın gelmiş geçmiş en büyük savunma oyuncusu.”

“Charmaine futbol mu oynadı?”

Ancak Heath traktör çekme yarışmasındaki John Dere gibiydi ve Annabelle’in onun dikkatini dağıtması imkânsızdı. “Başka kim var?”

“Kyrstal Greer.” Annabelle kozmetik çantasını çıkardı ve tuvalet masasının çatlamış mermer yüzeyine bıraktı.

“Webster Greer’in karısı. İnanılmaz. Dokuz yıl üst üste Profesyoneller Ligi’ne seçildi.”

“Üyeleri kadınlardır, erkekler değil. Lütfen beni utandırmaya çalışma.”

Heath bir homurtu çıkarıp çantasını aldı ama kapıda durdu. “Çocuğunu getiren oldu mu?”

“Yalnızca yetişkinler.”

Genç adam gülümsedi. “Mükemmel.”

“Pippi ve Danny dışında. Evde bırakılmak için çok küçükler.”

“Lanet olsun.”

Annabelle kaşlarını çatı. “Senin derdin ne? Onlar harika çocuklar.”

“Biri harika. Elimden gelse, onunla hemen sözleşme imzalardım.”

“Uzun kara yolculukları sorun olabilir. Ne de olsa hâlâ meme emiyor. Ve Pippi de en az Danny kadar şirin. O çok değer verilen bir kız çocuğu.”

“Daha birinci sınıfa başlamadan hapse girmiş olur.”

“Sen neden söz ediyorsun.”

“Yalnızca saçmalıyorum.” Heath kapıdan dışarı çıkmıştı ama tekrar içeri uzandı. “Çamaşır zevkini beğendim Tinker Bell.” Sonrasında gitti.

Annabelle yatağa çöktü. Bu adamın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Görmesini istemediği daha neleri fark etmişti kimbilir? Annabelle can sıkıntısı içinde, pantolonunu çıkarıp bisküvi rengi şortunu giydi ama bluzunu değiştirmede. Saçlarını parmaklarının arasından geçirip verandaya yürüdü. Heath çoktan çıkmıştı. Göğsünün çevresinde pipo dumanları gibi kıvrılan açık gri tişörtünün altına o da şort giymişti. Verandanın sinekliğinden içeri süzülen ışık adamın elmacık kemiğine vuruyor ve sert görüntüsünü daha da belirginleştiriyordu. Sakin bir sesle, “Bu hafta sonu beni sabote edecek misin?” diye sordu.

Heath'in şüphelenmek için haklı nedenleri vardı ve Annabelle'in bundan alınmaması gerekirdi ama alınmıştı işte. "Hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Aynı tarafta olduğumuzdan emin olmaya çalışıyorum, o kadar."

"*Senin* tarafında."

"Senden tek istediğim kuyumu kazmaman. Ben diğer her şeyi hallederim."

"Ah, bundan eminim," derken Annabelle'in sesi son derece alaycıydı.

"Derdin ne senin? Bütün bir öğleden sonra boyunca aşırı derecede aksiydin."

Bunu fark etmiş olması Annabelle'in hoşuna gitmişti. "Neden söz ettiğin konusunda hiçbir fikrim yok."

"Yalnızca bu hafta sonu da değil. Her fırsatta bana saldırıya geçiyorsun. Bu kişisel bir durum mu, yoksa genel olarak erkeklere beslediğin sembolik duygular mı? Son erkek arkadaşının seninle aynı takımda oynamaya karar vermiş olması benim suçum değil."

Pekâlâ. İşte bu, Annebelle'i delirtmek için yeterliydi. "Sana bunu kim söyledi?"

"Sır olduğunu bilmiyordum."

"Tam olarak sır sayılmaz." Molly hiçbir şey söylemiş olamazdı ancak Kevin, Rob'un yaptığını kabul etmekte zorlanıyordu ve bu, onu olası zanlı yapmaya yeterdi. Annabelle sandalyelerden birini masanın altına doğru itti. Heath'le Rob konusunu konuşacak değildi. "Biraz huysuz davrandıysam üzgünüm," dedi yine huysuz bir tavırla. "İşi, kişisel ilişkilerini dışlayacak kadar hayatlarının merkezine koyan insanları anlamakta güçlük çekiyorum."

"Beni buraya getirmenin nedeni de bu ya zaten. Bunu düzeltmek için."

Annabelle'i doğru noktadan yakalamıştı.

"Gidelim mi?" Heath veranda kapısını işaret ediyordu.

“Neden olmasın?” Annabelle saçını savurdu ve Heath’in yanından yürüyüp geçti. “Yalakalık Operasyonu’nu hayata geçirme zamanı geldi de geçiyor.”

“İşte tam işitmek istediğim türde bir ‘yapabilirim’ tavrı.”

Ateş patladı ve kıvılcımlar göğe savruldu. Piknik masasının üstünde yalnızca Molly’nin o öğleden sonra pansiyonun mutfağında pişirdiği brownie kekler kalmıştı. Kamp alanındaki gündelik işleri genç bir çift yürütüyordu ama orada oldukları zamanlarda Molly ve Kevin da işe el atarlardı. Yemek çok lezzetliydi; ızgara etler, çeşit çeşit soslarla tatlandırılmış fırın patates, ateşte pişirilmiş tatlı soğan ve olgun, sulu armut dilimleriyle süslenmiş salata. Kevin ve Molly çocuklarını kampı işleten çifte bırakmışlardı. Kimsenin otomobil kullanması gerekme-yeceği için şarap ve bira su gibi akıyordu. Heath formundaydı; kadınlarla dost canlısı ve etkileyici, erkeklerleyse kelimenin tam anlamıyla kendi gibiydi. Annabelle, *bu adam hareketlerini izleyicilerine göre ayarlayan bir bukalemun*, diye düşündü. Bu akşam, Phoebe dışında herkes Heath’in varlığından keyif alır gibiydi. Zaten o da Heath’e birkaç zehirli bakış fırlatmanın ötesine geçmemişti.

Kasetçalardan müzik yükselirken, Annabelle boş iskeleye doğru yürüdü. Ama tam yalnızlığın keyfini çıkarmaya hazırlanırken, yaklaşan ayak sesleriyle irkildi ve dönüp bakınca, kendisine yaklaşan Molly’yi gördü. Danny’yi emzirmesi sonucu iyice cömertleşen göğüsleri dışında Annabelle’in yaklaşık on yıl önce karşılaştırmalı edebiyat dersinde tanıştığı o hevesli kızıdan bir farkı yoktu. Bu akşam düz kahverengi saçlarını bir taçla arkaya itmişti ve kulaklarında minicik gümüş deniz kaplumbağaları parlıyordu. Mor kapri pantolonuyla uyumlu bluzunu, kıvrık makarnalardan yapılmış bir kolyeyle tamamlamıştı.

“Neden telefon çağrılarına geri dönmedin?” diye sordu.

“Özür dilerim. İşler çığırından çıktı.” Belki de onun dikkatini başka bir konuya yöneltebilirdi. “Hatırlıyor musun, hastalık hastası bir müşterimden söz etmiştim. Onu bir kadınla tanıştırdım ve...”

“Boş ver şimdi onu. Heath’le aranızda neler oluyor?”

Annabelle üniversiteden kalma paslı oyunculuk çantasından iri iri açılmış masum bir bakış çıkardı. “Ne demek istiyorsun? Birlikte iş yapıyoruz.”

“Bana masal anlatma. Çok uzun süredir arkadaşız.”

Annabelle çatık kaş moduna geçti. “Heath benim en önemli müşterim. Benim için ne anlama geldiğini sen de biliyorsun.”

Molly bunları yutacağa benzemiyordu. “Ona nasıl baktığını gördüm. Alnında üçlü yedi dövmesi olan bir kumar makinesine bakar gibi. Ona âşık olursan, yemin ederim, seninle bir daha asla konuşmam.”

Annabelle az kalsın kendi tükürüğüyle boğulacaktı. Molly’nin şüphelenebileceğini tahmin etmişti ama böyle direkt bir yüzleşmeyi hiç beklememişti. “Sen aklını mı kaçırdın? Bana hizmetçi muamelesi yapması bir yana, kendi ailemle yaşadıklarımın sonu bir işkölige hayatta âşık olmam.” Oysa şehvete düşmek apayrı bir meseleydi.

“Adam hesapçının önde gideni,” dedi Molly.

“Ondan hoşlandığını sanıyordum.”

“Onu seviyorum. Kevin’ın pazarlıklarını çok zekice idare etmiştir ve inan bana, ablam çok ucuzcu olabilir. Heath çok zekidir, onun kadar çalışkan birini hiç tanımadım. Müşterileri için her şeyi yapar ve hiçbir menajerin olamayacağı kadar etiktir. Ama gördüğüm en kötü sevgili adayı olduğunu söylemem gerek.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu hafta sonu yalnızca işle ilgili. Powers ve benim ayarladığımız herkesi reddediyor. İkimizin de atladığımız bir şeyler var ve bana ayırdığı daracak zamanlarda neyi atladığımızı çözemiyorum.” Doğruyu söylüyordu. Bu hafta sonu ilgisini gerçekten de bu konuya odaklamalıydı, ne kadar güzel koktuğunu

ya da o aptal yeşil gözlerinin ne muhteşem olduklarını bir kenara bırakıp psikolojisini çözmeye çalışmalıydı.

Molly hâlâ endişeliydi. “Sana inanmak istiyorum ama içimde tuhaf bir his var...”

İçinde nasıl bir his varsa, iskelede yankılanan yeni ayak sesleri arasında kayboldu. Dönüp bakınca, Krystal Greer ve Charmaine Pruitt’in onlara doğru geldiklerini gördüler. Krystal, Diana Ross’un gençliğini anımsatıyordu. Bu akşam uzun, kıvrıkcık saçlarını boyun-dan bağlı bluzuyla uyumlu, kırmızı bir kurdeleyle toplamıştı. Ufak tefek bir kadındı ama bir kraliçe edasıyla hareket ederdi. Kırk yaşına girmesi, ne çıkık elmacık kemiklerinden ne de tavizsiz tavrından hiçbir şey götürmemişti.

Taban tabana zıt kişiliklerine rağmen, o ve Charmaine yıllardır çok iyi arkadaşlıklar. Kızlılık rengi ikili bir takım ve kalın kumaştan bir yürüyüş şortu giymiş olan Charmaine yuvarlak hatlı, ciddi ve tatlı bir kadındı. Eskinin kütüphane görevlisi, bugünün kilise orgcusu olarak hayatı kocasının ve iki oğlunun çevresinde dönerdi. Charmaine’in kocası Darnell ile ilk tanıştığında, ona göre yüzyılın en uyumsuz eşleşmesi karşısında Annabelle’in nutku tutulmuştu. Darnell’in bir zamanlar Stars’da oynadığını biliyordu ama o dönemde futbola ilgi göstermediği için, en az Charmaine kadar muhafazakâr birini bekle-mişti. Oysa Darnell ön dişinde bir elmas parlayan, sonsuz bir güneş gözlüğü koleksiyonuna sahip ve boynundaki kolye hip hop yıldızlarını aratmayan bir tipti. Dış görünüş yanıltıcı olabiliyordu. Kitap seçimle-rinin yarından fazlası Darnell’in tavsiyelerine dayalıydı.

Charmaine kollarıyla kendini sardı ve “Gökyüzünün buradaki görüntüsüne dayanamıyorum,” diyerek yıldızlara baktı. “İnsan şehirde yaşayınca yıldızları unutup.”

Krystal kibirli bir tavırla, “Bu hafta sonu yıldızlarla dolu bir gökyüzünden daha büyük bir sürprizle karşılaşacaksın,” dedi.

“Ya ağızındaki baklayı çıkarırsın ya da çeneni tutarsın,” dedi Charmaine. Sonra Annabelle ve Molly’ye döndü. “Krystal çok büyük bir sürpriz planladığına dair bir şeyler geveleyip duruyor. Sizin ne olduğu konusunda fikriniz var mı?”

Annabelle ve Molly başlarını salladılar.

Krystal başparmaklarını şortunun ön ceplerine taktı ve dik göğüslerini iyice öne çıkaracak bir duruşla, “Yalnızca şu kadarını söyleyeyim,” dedi. “Ona yapacaklarımdan sonra Bayan Charmaine’in küçük bir terapiye ihtiyacı olabilir. Siz diğerlerine gelince... Hazırlıklı olun derim.”

“Ne için?” Janine yanında Sharon McDermitt ve üzerine kapüşonlu bir eşofman geçirmiş Phoebe’yle birlikte iskeleye gelmişti. Phoebe’nin elinde bir şarap kadehi vardı. Erken beyazlayan saçları, sanat tasarımı takıları ve bilek hizasına inen baskı desenli elbisesiyle Janine, kötü bir yıl geçirmişti. Önce annesini kaybetmiş, ardından teşhis edilen göğüs kanseriyle ve yazarlığının bir süreliğine tıkanması sorunuyla karşı karşıya gelmişti. Kitap kulübündeki arkadaşlık onun için her şeyden değerliydi. Hastalığı sırasında, Annabelle ve Charmaine ona yemek taşımış ve işlerine koşmuşlardı. Phoebe ona düzenli masaj ayarlamış ve her gün arayıp durumunu sormuştu. Krystal onun bahçesine bakmış, Molly de yazmaya yeniden başlaması için sürekli motive etmişti. Grubun en iyi dinleyicisi Sharon McDermitt dert ortağı olmuştu. Sharon, Molly’dan sonra Phoebe’nin en yakın arkadaşıydı ve Stars’ın hayır işlerini yönetiyordu.

Molly, “Görünüşe bakılırsa, Krystal’ın bir sırrı var,” dedi. “Her zamanki gibi kendini iyi ve buna hazır hissettiği zaman ortaya dökeceği bir sır.”

Diğerleri Krystal’ın sırrının ne olabileceği konusunda spekülasyon yaparken, Annabelle riskli bir konuyu açmanın en iyi yolunun ne olacağını kestirmeye çalışıyordu. O ana kadar şansı yaver gitmişti ama sonsuza kadar böyle süreceğine güvenemezdi. Sohbetinde bir boş-

luk yakalayınca araya girdi. “Bu hafta sonu biraz yardıma ihtiyacım olabilir.”

Yüzlerindeki beklenti dolu ifadeden, neden Heath’le geldiğini açıklamasını umduklarını tahmin ediyordu ama o ana kadar yeterince gönüllülük yapmıştı. Papatya desenli Swatch saatinin sarı kayışıyla oynayarak, “Sizin İçin En Mükemmeli’nin benim için ne kadar önemli olduğunu hepiniz biliyorsunuz,” dedi. “Bu işte başarılı olamazsam, en basitinden, annemin her konuda ne kadar haklı olduğunu ispatlamış olacağım. Muhasebeci olmayı kesinlikle istemiyorum.”

“Kate sana çok fazla baskı yapıyor,” dedi Sharon, bu ilk kez değildi.

Annabelle ona minnet dolu bir bakış attı. “Molly sayesinde Heath’le görüşme yapma şansım oldu. Ancak mesele şu ki, ismini müşteri listeme eklemek için, küçük bir oyun çevirmek zorunda kaldım.”

Janine, “Ne tür bir oyun?” diye sordu.

Annabelle derin bir nefes aldı ve Heath’i Gwen’le tanıştırtmasını anlattı.

Molly iç geçirdi. “Seni öldürecek. Ciddiyim, Annabelle. Onu kandırdığını öğrenince *ki öğrenecektir* zıvanadan çıkacak.”

“Beni köşeye sıkıştırdı.” Annabelle’in omuzları düşmüştü. Kolunu ovalayarak, “Bunun berbat bir şey olduğunu kabul ediyorum ama aklını başından alacak bir aday bulmak için yalnızca yirmi dört saatim vardı, yoksa onu kaybedecektim,” diye devam ettim.

Sharon “Heath oyun oynanacak bir adam değil,” dedi. “Ron’dan dinlediğim hikâyelere inanamazsın.”

Annabelle dudağını dişledi. “Ona gerçeği söylemek zorundayım. Yalnızca doğru anı yakalamam gerek.”

Krystal kalçasını yana çıkararak, “Ölmenin doğru zamanı yoktur, kızım,” dedi.

Charmaine dilini şaklattı. “Dua listemde doğrudan en üst sıraya tırmandın.”

Bir tek Phoebe durumdan hoşnut görünüyordu. Kehribar gözleri bir kedininki gibi parlıyordu. “Buna bayıldım. Senin sonunun sığ bir mezar olmasından değil elbette, bunun için gerçekten üzüldüm ama Heath’in de hukukun gerektirdiği en uç noktada ceza alması için ne gerekiyorsa yaparım. Ama bir kadın parçasının Piton’a gol atması fikrine bayıldım doğrusu.”

Molly ablasına dik dik baktı. “Christine Jeffrey’in kızına, ikizlerle gece kalmaya izin vermemesinin nedeni bu işte. İnsanları korkutuyorsun.” Sonra Annabelle’e döndü. “Ne yapmamızı istiyorsun?”

“Onun yanında Gwen’den söz etmeyin o kadar. Erkeklerin ondan bahsetmeleri için bir neden göremiyorum, bu yüzden umudumu yüksek tutmaktan başka seçeneğim yok. Tabii içinizden biri Gwen meselesinden ona tam olarak ne yaptığımı anlatmadan kurtulacağım bir yol düşünebiliyorsa o ayrı.”

Phoebe, “Benim oyum ona gerçeği söylememizden yana,” dedi. “Aylarca arkasından güleceklerdir.”

Krystal, “Senin oy hakkın yok,” dedi. “Piton’la ilgili hiçbir konuda.”

Phoebe, “Bu *hiç de* adil değil,” diye homurdandı.

Charmaine arkadaşının kolunu sıvazladı. “Bu konuda biraz mantıksız davrandığımı kabul et.”

Kumsaldan erkek kahkahaları işitiliyordu. “Geri dönsek iyi olur,” dedi Molly. “Yarın bütün günü Annabelle’in sorunlarını tartışarak geçirebiliriz. Tabii Heath’i neden yanında getirdiğinden başlamak üzere.”

Sharon endişeli gibiydi. “Bence durum gayet açık. Annabelle aklından neler geçiyordu?”

“Bu benim işim!”

“Dalavereli bir iş,” dedi Krystal.

“Heath’in bir süre ortamdan uzaklaşması gerekiyordu ve benim de onun için bulduğum adayların neden tutmadığını anlamaya ihtiyacım vardı. Olay bundan ibaret.”

Charmaine daha fazlasını söylemeye hazırlanarak Phoebe'ye anlamlı bir bakış attı. Ancak Molly arkadaşının imdadına yetişti. "Beyler eski maçları seyretmeye oturmadan geri dönsek iyi olur."

Hep birlikte iskelenin girişine döndüler.

Oldukları yerde donakaldılar.

Uzun sessizliği ilk bozan Phoebe oldu. Yumuşak ve buğulu sesiyle, hepsinin aklından geçenleri dile getirdi. "Bayanlar, Tanrıların Bahçesi'ne hoş geldiniz."

Sharon kıyıya usul usul vuran dalgaları ancak bastıracak kadar alçak bir sesle, "Yanlarında olunca, tam etkiyi hissetmiyorsun," dedi.

Krystal'ın sesi hülyalıydı. "Ama şimdi hissediyoruz."

Erkekler kamp ateşinin yanında duruyorlardı. Altısı birden. Her biri bir diğerinden daha görkemliydi. Phoebe alt dudağını yaladı ve tek elini kalçasına dayamış hâlde duran iri yarı, sarışın erkeği işaret etti. Midwest Spor Kompleksi'nde kusursuz spiral atışıyla hayatını kurtaran Dan Calebow. "Onu seçiyorum," dedi. "Sonsuza dek."

Molly ablasının koluna girdi ve en az onunki kadar yumuşak bir sesle, "Ben de yanındaki altın çocuğu alıyorum," dedi. "Sonsuza dek." Yanık teni, fit bedeni, fındık rengi gözleriyle Kevin Tucker, kendisine iki tane Süper Lig yüzüğü kazandıran müthiş bir yeteneğe sahipti. Hâlâ herkese, Molly'yi yanlışlıkla hırsız sandığı gecenin hayatının en şanslı gecesi olduğunu söylüyordu.

"Ben şu anlamlı bakışlara ve kalbimi eriten gülümsemeye sahip olan, dürüst adamı seçiyorum." Krystal alevlerin yanında duran erkeklerin ikinci en irisi olan Webster Greer'i işaret ediyordu. "Beni ne kadar delirtse de yarın onunla yeniden evlenirim."

Charmaine tanrıların en iri ve en tehditkâr görüntülü olanına bakıyordu. Darnell Pruitt ipek gömleğinin düğmelerini yanık tenini ve üç altın zincirini ortaya serecek biçimde açık bırakmıştı. Ateş tenini cılalı fildişiye dönüştürürken, eski çağlardan çıkıp gelmiş Afrikalı bir

kralı hatırlatıyordu. Charmaine parmak uçlarını boynunun alt kısmına bastırıldı. “Hâlâ anlayamıyorum. Aslında beni korkutması gerekirdi.”

Janine özlem dolu bir gülümsemeyle, “Oysa tam tersi oldu,” dedi. “Lütfen birini bana ödünç verin. Bu geceliğine.”

“Benimki olmaz,” dedi Sharon. Ron McDermitt’in ateşin çevresindeki en minyon ve konuşkan adam olması, cinsel enerjisini zerre azaltmıyordu. Hele uygun güneş gözlüğüyle Tom Cruise’un ikizine dönüştüğü zamanlarda.

Kadınların bakışları tek tek Heath’e çevrildi. Esnek yapılı, kare çeneli genç adam ateşten yansıyan ışıktaki alev alev parlayan gür saçlarıyla seçkin erkek savaşçılar gurubunun tam merkezinde duruyordu. Hem onlardan biri hem tamamen ayrı gibiydi. Daha gençti ve mücadelenin sertleştirdiği yüz hatları, futbol sahası yerine, pazarlık masalarında bilenmişti. Ama bu onu daha az hükmedici kılmıyordu. Heath dikkate alınması gereken bir adamdı.

Molly, “Bu kadar uyum sağlaması gerçekten korkutucu,” dedi.

Phoebe alaycı bir sesle, “Ölümden dönenlerin en sevdiği numadır. Şekilden şekle giren yaratıklar, kendilerini insanların istedikleri biçime kolayca dönüştürebilirler.”

Annabelle içinde yükselen Heath’i savunma arzusunu güçlkle bastırıyordu.

“Harvard beyni, *GQ* cılası ve kovboy çocuk çekiciliği,” dedi Charmaine. “Delikanlıların onunla anlaşmak istemeleri bu yüzden.”

Phoebe spor ayakkabısının ucunu iskeleye vurdu. “Heath Champion gibi bir adam tek bir işe yarayabilir.”

Molly, “İşte yine başlıyoruz,” diye söylendi.

Phoebe dudaklarını büktü. “Hedef talimi.”

“Kes şunu!”

Annabelle hızla ona döndü.

Hepsi bakakalmışlardı. Annabelle yumruklarını çözdü ve çıkışını toplamaya çalışarak, “Demek istediğim...” dedi. “Bir erkek bir

kadın hakkında böyle bir şey söylese, insanlar onu hapse atar. Yani ben... bir kadının da bir erkek hakkında bu biçimde konuşmaması gerektiğini düşünüyorum.”

Phoebe, Annabelle’in azarından etkilenmiş benziyordu. “Piton’un bir şampiyonu var desenize.”

“Ben yalnızca öylesine söyledim,” dedi Annabelle.

“Ama haklı,” dedi Krystal kumsala doğru yürürken. “Kendine güvenli erkek çocuk yetiştirmek çok zor. Böyle şeylerin pek faydası olmuyor.”

“Haklısın.” Phoebe kolunu Annabelle’in beline doladı. “Benim de bir oğlum var ve daha dikkatli olmalıyım. Ben yalnızca... biraz tedirginim. Heath’le senden çok daha fazla tecrübem oldu.”

Endişesi samimiydi, Annabelle üzüntüsünü devam ettiremedi. “Endişelenmen için bir neden yok.”

“Endişelenmemek çok zor. Kendimi suçlu hissediyorum.”

“Hangi konuda?”

Phoebe’nin adımları, ikisini diğerlerinin gerisinde bırakacak biçimde yavaşlamıştı. Endişelendiği zamanlarda çocuklarına yaptığı gibi, Annabelle’in sırtını sıvazladı. “Bunu söylemenin kibar bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Bana ulaşabilmek için seni kullandığımı biliyorsun, değil mi?”

“Denediği için onu suçlayamazsın,” dedi Annabelle sakın bir sesle. “O iyi bir menajer. Herkes öyle söylüyor. Belki de geçmişi geçmişte bırakmanın zamanı gelmiştir.” Daha cümlesini tamamlarken pişman olmuştu. Ulusal Futbol Ligi’nin nasıl işlediği konusunda hiçbir şey bilmiyordu ve Phoebe’ye imparatorluğunu nasıl yöneteceği konusunda akıl vermeye kalkışmamalıydı.

Phoebe iç geçirerek elini çekti. “İyi menajer diye bir şey yoktur. Ama en azından içlerinden bazıları seni sırtından bıçaklamak için yoldan çıkmıyorlar.”

Heath tehlikenin kokusunu almış olmalıydı, onlara doğru yürüyordu. “Ron gözünü son brownie’ye dikmişti ama ben kaptım, Annabelle. Uzun süre çikolatasız kalınca nasıl aksi olduğunu çok iyi biliyorum.”

Annabelle daha çok karamel insanıydı ama ona bir numaralı düşmanın önünde diklenecek değildi. Bu yüzden uzattığı brownie’yi alırken, “Phoebe, paylaşmak ister misin?” diye sordu.

“Kalori hakkımı bir kadeh şaraba saklayacağım.” Phoebe, Heath’e bakmadan diğerlerinin yanına gitti.

Annabelle, Phoebe’nin arkasından bakarken, “Söyle bakalım, planın nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Bir biçimde yola gelecek.”

“Yakında olabileceğini sanmıyorum.”

“Tavır, Annabelle. Her şey tavırdan ibaret.”

“Daha önce de söylemiştin.” Annabelle brownie’yi genç adama geri uzattı. “Sen bunu benden daha kolay yakarsın.”

Heath kekten bir ısırık aldı. Janine diğerlerine ertesi günden önce kitabı bitirmesi gerektiğini söylüyordu. Herkes ona iyi geceler dilerken, Webster yeni bir CD yerleştirdi ve bir Marc Anthony şarkısı yükseldi. Ron ve Sharon kumların üstünde salsa yapmaya başladılar. Kevin da Molly’yi çekti ve birlikte, McDermitt’lerden daha zarif adımlarla dans etmeye başladılar. Phoebe ve Dan birbirlerinin gözlerine bakıp güldüler ve onlar da dansa katıldılar.

Heath’in parmakları Annabelle’in dirseğini kavradı. “Haydi, biraz yürüyelim.”

“Hayır. Zaten yeterince şüphelendiler. Üstelik Phoebe ne yapmaya çalıştığını biliyor.”

“Biliyor demek?” Brownie’nin kalanını çöpe attı. “Madem yürümek istemiyorsun, biz de dans ederiz.”

“Tamam ama diğer kadınlarla da dans et ki kimse şüphelenmesin.”

“Neden?”

“Molly sanıyor ki... Ah, unut gitsin. Şüpheli cazibeni etrafa yay, yeter.”

“Gevşer misin, lütfen?” Heath genç kadını elinden tuttu ve diğerlerinin arasına çekti.

Annabelle’in sandaletlerinden kurtulup gecenin havasına girmesi çok sürmedi. Kate’in ona zorla aldırıldığı onca ders sayesinde iyi dans ederdi. Ya Heath de birkaç ders almıştı ya da Annabelle’e uyum sağlayabildiği için dansın altından kalkabiliyordu. Sosyal gereklilikler konusunda hiçbir detaydan geri kalmıyor gibiydi. Şarkı sona ermişti. Annabelle yeni şarkıyı bekledi. Kıyayı döven dalgalar, cıtırdayan bir ateş, yıldızlarla kaplı bir gökyüzü ve yanında korkutucu derecede çekici bir erkekle, romantik klişelere son derece uygun bir geceydi bu. Ağır bir aşk şarkısını kaldıramazdı, fazla acımasızca olurdu doğrusu. Neyse ki müziğin temposu değişmedi.

O Darnell ve Kevin’la dans ederken, Heath de hanımlara eşlik etti. Bir süre sonra çiftler ilk eşlerini buldular ve gecenin sonuna dek öyle kaldılar. Bir süre sonra Kevin ve Molly çocuklarını kontrol etmek için ortadan kayboldu. Phoebe ve Dan de el ele yürüyüşe çıktı. Diğerleri kazaklarından kurtulup dans etmeye devam ederken, soğuk bir bira ya da bir kadeh şarapla serinlemeye çalışıyorlardı. Annabelle’in saçları yanaklarına değiyordu. Heath ikisini de güldüren bir Travolta hareketi yaptı. Biraz daha şarap içtiler, bir araya geldiler, yeniden ayrıldılar. Kalçaları birbirine çarpıyor, bacakları sürtünüyor ve Annabelle’in kanı her an biraz daha hızlı akıyordu. Krystal çok çirkin dans eden bir yeni yetme gibi kalçasını kocasının kalçasına vuruyordu. Charmaine’in ağırbaşlılığından eser kalmamıştı.

Kıvılcımlar göğe yükseliyordu. Outkast, “Hey Yah!” ile giriş yaparken, Annabelle’in memeleri Heath’in göğsüne sürtündü. Annabelle göz kapakları yarı inik yeşil gözlere baktı ve sarhoşluğun, bir kadına normalde yapmayacağı şeyleri yapmak için mükemmel bir mazeret

sunduğunu düşündü. Ertesi sabah, “Tanrım, o kadar sarhoştum ki,” diyebilirdi. “Hatırlat da bir daha böyle içmeyeyim.”

Bu, sanki bir serbest giriş hakkı olacaktı.

Marc Anthony ve James Brown arasında bir yerde, Heath, Annabelle’in çöpçatanı olduğunu unutmaya başlamıştı. Kulübeye dönerken suçu geceye, müziğe, fazla biraya ve genç kadının başının çevresinde sallanan kızıl buklelere attı. Suçlu, ona ayak uydurması için meydan okuyan Annabelle’in kehribar rengi gözlerindeki hınzır kıvılcımlardı. Minik ayakları kumlara gömülürken, dudaklarında beliren muzip gülümseme idi. Ancak en büyük sorumluluk, ne kadar katı kurallar çizdiğini yeni fark ettiği evlilik öncesi kampına aitti. Yoksa karşısındakinin çöpçatanı Annabelle ve bir anlamda da arkadaşı olduğunu unutmazdı.

Karanlık kulübeye yaklaşırlarken, Annabelle sessizliğe gömülmüştü. Heath’in ona dair düşüncelerinin cinselliğe sapması ilk kez olmuyordu ama bu, bir erkeğin ilgi çekici bir kadına duyacağı sıradan bir tepkiden başka bir şey değildi.

Heath kulübenin kapısını açıp Annabelle’in geçmesini bekledi. Neşeli kahkahası bütün akşam zihninde yankılanmıştı. Annabelle omzuna sürtünüp geçerken, Heath kanın kasıklarına hücum ettiğini hissetti. Burnuna hafif, çiçekli şampuanla birlikte belli belirsiz bir ağaç kokusu dolmuştu. Heath yüzünü onun saçlarına gömmek için kendini zor tuttu. Cep telefonu, mangal partisinde baştan çıkarılmamak için çıkmadan önce bıraktığı yerde, sehpanın üstünde duruyordu. Normal şartlarda ilk iş mesajlarını kontrol ederdi ama bu akşam canı hiç istemiyordu. Diğer yandan, Annabelle çalışkan bir arı gibiydi. Heath’in yanından hızla geçip lambayı yaktı ve içerideki karanlığı aydınlığa dönüştürdü. Bir pencere açtı, kendini yelpazeledi, kanepenin üstüne bıraktığı çantasını aldı, tekrar yerine bıraktı. Nihayet başını kaldırıncaya, bluzuna dökülen üçüncü şarap kadehinin

lekesini gördü. Heath tam bir piç olduğu için, kadının kadehini hemen yeniden doldurmuştu.

Alt dudağını ısırarak, “Ben artık yatsam iyi olacak,” dedi.

Heath gözlerini o pembe dudakların arasından görünen küçük, bembeyaz dişlerden ayıramıyordu. Kendi sesinin, “Henüz değil,” dediğini işitti. “Çok gerginim. Konuşacak birisine ihtiyacım var.” *Dokunacak birisine.*

Annabelle onun aklından geçenleri okumuştı ve konuya doğrudan girdi. “Ne kadar ayıksın?”

“Neredeyse tamamen.”

“İyi. Çünkü ben değilim.”

Heath’in bakışları alt dudağındaki ıslaklığa sabitlenmişti. Dudakları çiçek yaprakları gibi aralıktı. Onu gücendireceği ve ikisini bu durumdan kurtaracağı kesin olan sırnaşık bir yorum düşündü ama aklına bir şey gelmedi. “Peki ya ayık olmasaydım?”

“Ayıksın. Neredeyse.” Erimiş karamel gözleri Heath’in yüzünü terk etmiyordu. “Sen kendini disiplin altına alan bir insansın. Sana bunun için saygı duyuyorum.”

“Çünkü birimizin disiplinli olması gerekiyor, değil mi?”

Annabelle ellerini beline koydu. Harika görünüyordu; kırsal buruş kıyafeti, kumlu ayak bilekleri ve kuş yuvasını andıran, parlak saçları. “Aynen öyle.”

“Ya da belki de gerekmiyordur.” Canı cehennemeydi. İkisi de yetişkindiler ve ne yaptıklarını biliyorlardı. Heath genç kadına doğru bir adım attı.

Annabelle ellerini havaya kaldırdı. “Sarhoşum. Gerçekten ama gerçekten.”

“Anladım.” Heath ona daha da yaklaştı.

“*Tamamen* bitkin haldeyim.” Annabelle arkaya doğru hızlı ve biraz sarsak bir adım attı. “Kafam *yerinde* değil.”

“Tamam.” Heath olduğu yerde durup bekledi.

Annabelle'in sandaletinin burnu ileri doğru kaydı. "Sorumluluk kabul *etmiyorum!*"

"Ben de söylediklerini net bir biçimde anlıyorum."

"Şu anda hangi erkek olsa gözüme iyi görünürdü." Heath'e doğru bir adım daha attı. "Dan içeri girseydi ya da Darrell ya da Ron, *herhangi biri işte*. Üstüne atlamayı düşünürdüm." Öfkeyle burnunu kırıştırdı. "Hatta Kevin! En yakın arkadaşımın kocası, düşünebiliyor musun? İşte o kadar sarhoşum. Demek istediğim..." Durup nefes aldı. "*Sen!* Buna inanabiliyor musun? O kadar bitik durumdayım ki bir erkeği diğerinden ayırt edecek hâlîm yok."

"Ne çıkarsa alacak durumdasın, değil mi?" *Ah, bu çok kolaydı.* Heath aralarındaki mesafeyi kapadı.

Yutkunurken, Annabelle'in boynundaki kaslar oynadı. "Dürüst olmak zorundayım."

"Beni bile alırsın, değil mi?"

Annabelle'in daracak omuzları kalkıp indi. "Ne yazık ki odadaki terk erkek sensin. Başka biri olsaydı, ben..."

"Biliyorum. Üstüne atlardın." Heath parmağını genç kadının yanağında dolaştırdı. Annabelle yanağını onun avucuna yasladı. "*Şimdi artık seni öpebilmem için susar mısın?*"

Annabelle gözlerini kırpıştırdı. Gür kaşları peri kızı gözlerinin üstüne inip kalktı. "Gerçekten mi?"

"Ah, hem de nasıl?"

"Çünkü eğer öpersen, ben de seni öperim ve bu yüzden şunu aklından çıkarma ki ben..."

"Sarhoşsun. Aklımdan çıkarmam." Ellerini, iki haftadır dokunmak için can attığı saçlara uzattı. "Yapacaklarından sorumlu değilsin."

Annabelle gözlerini genç adamın gözlerine dikti. "Anladıysan, mesele yok."

"Anladım," dedi Heath yumuşacık bir sesle ve sonra onu öptü.

Annabelle ona yaslandı. Dudakları sıcak ve Annabelle tadındaydı. Saçları ipekten kurdeleler misali, Heath'in parmaklarının arasından sarkıyordu. Bluzunun üstünden memesine dokundu. Annabelle kollarını boynuna doladı, kalçasını kalçasına yasladı. Dilleri erotik bir oyun oynuyordu. Heath sert ve aklını kaybetmiş gibiydi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Annabelle'in tenini hissetmek için bluzunun altına uzandı.

Bir inilti, Heath'in zihnindeki sisi araladı. Annabelle titredi ve avuçlarını genç adamın göğsüne bastırıp itti.

Heath geri çekildi. "Annabelle?"

Annabelle ona ıslak gözlerle baktı ve burnunu çekti. Yumuşak bir gülü andıran dudakları aşağı sarkmıştı. "Keşke sarhoş olsaydım," diye fısıldadı.

13

Annabelle, Heath'in iç geçirdiğini işitti. O öpücük... Heath'in harika öpüştüğünü tahmin ediyordu; olabildiğince hükmedici, efendi ve kumandan, âlemin lordu, sürünün lideri gibi. Bu adamın, Annabelle dikkatini başka bir yöne çevirdiği anda, yüksek topuklu ayakkabılarını ayağına geçiriverceğinden endişelenmesine hiç gerek yoktu. Ancak bunların hiçbiri aptallığını mazur gösteremezdi. "Sarıyorum düşündüğümde daha fazla öz disipline sahipmişim," derken, sesi titrekti.

"Bunu tam şu anda fark etmene ne kadar sevindim anlatamam."

"Nefesim birkaç dakika hızlanacak diye her şeyi bir kenara atamam."

Heath öfkeli bir sesle "Biraz dakika mı?" diye çıkıştı. "Biraz dakikadan fazlasına dayanamayacağımı sanıyorsan..."

"Sakin..." Annabelle'in içi acıyordu. Şu anda tek yapmak istediği, yatağına girip örtüyü başına kadar çekmekti. Ne işini, ne hayatını, ne öz saygısını düşünmemişti. Tek önemseddiği o ana teslim olmaktı, o kadar.

“Haydi, Tinker Bell.” Heath onu kolundan tuttu ve mutfağa doğru çekti. “Biraz yatışmak için iyi bir yürüyüşe ihtiyacımız olacak.”

“Ben yürümek istemiyorum.”

“Tamam. O zaman kaldığımız yerden devam edelim.”

Annabelle kolunu çekerken bile, Heath’in hakkı olduğunu biliyordu. Eğer duruşunu geri kazanmak istiyorsa, yarın sabahı bekleyemezdi. Bunu şimdi yapmalıydı. “Pekâlâ.”

Buzdolabının yanında asılı duran feneri aldı ve genç adamın peşinden dışarı çıktı. Çam yapraklarıyla kaplı patika, ayaklarının altında yumuşacıktı. İkisi de, patika küçük ve ayın aydınlattığı, kireçtaşı kayaların suyu çevrelediği küçük koya geldiklerinde bile, tek bir söz etmediler. Heath feneri söndürdü ve tek başına duran piknik masasına bıraktı. Ellerini şortunun arka ceplerine soktu ve suya doğru yürüdü. “Bu işi büyütme istediğini biliyorum ama yapma.”

“Neyi? Unuttum bile.” Annabelle ağır ağır suya doğru yürürken aralarındaki mesafeyi korumaya özen gösteriyordu. Havada ılık ve bataklığı andıran bir koku vardı ve Wind Lake kasabasının ışıkları sol yanında titreşiyordu.

“Dans ediyorduk,” dedi Heath. “Tahrik olduk. Ne olmuş yani.”

Annabelle tırnaklarını avucuna batırdı. “Bana göre, hiç olmadı.”

“Pekâlâ oldu.” Heath ona döndü. Sesindeki sert tını Piton’un ortaya çıktığını gösteriyordu. “Nasıl düşündüğünü biliyorum ve bu büyük, affedilmeyecek bir günah değildi.”

Annabelle kendini daha fazla tutamadı. “Ben senin çöpçatanım.”

“Doğru. Bir çöpçatan. Kartvizitini almak için Hipokrat yemini etmen gerekmiyor ya.”

“Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun.”

“Sen bekârsın, ben bekârim. Bu işi tamamına erdirsek, dünyanın sonu olmazdı.”

Annabelle duyduklarına inanamıyordu. “Benim dünyamın sonu olurdu.”

“Ben de bundan korkuyordum.”

Heath’in sabrını kaybetmiş hâli, Annabelle’i sonunda çileden çıkarmıştı. Hışımlla genç adama yürüdü. “Bu hafta sonu benimle gelmene izin vermemem gerekirdi! Daha en başından yanlış bir fikirdi.”

“Harika bir fikirdi ve zarar gören yok. İkimiz de sağlıklı, kimseyle bir bağı olmayan ve makul derecede akli başından yetişkinleriz. Birlikte eğleniyoruz, sakın bunu inkâr etmeye çalışma.

“Evet, ben müthiş bir kankayım.”

“İnan bana, bu akşam seni bir arkadaş olarak görmedim.”

İşte bu cümle Annabelle’i tamamen kontrolden çıkardı ama derhâl toparlandı. “Ortalıkta başka bir kadın olsaydı, böyle bir şey hayatta olmazdı.”

“Her ne söylemeye çalışıyorsan, tutma, söyle.”

“Yapma, Heath. Ben sarışın, uzun bacaklı ya da donanımlı bir kadın değilim. Fabrika ayarlarından fazlası yok bende. Eski nişanlım bile bir kez olsun seksi olduğumu söylemedi.”

“Eski nişanlın artık ruj sürüyor; ben olsam, onu ciddiye almazdım. İnan bana, Annabelle sen çok seksisin. O saçlar...”

“*Sakın* saçlarımdan başlama. Bu saçlarla doğdum, tamam mı? Bu doğuştan kusurlu biriyle dalga geçmek gibi bir şey.”

Annabelle, genç adamın iç geçirdiğini işitti. “Biraz ay ışığı, dans ve fazla alkolün neden olduğu basit bir fiziksel çekimden söz ediyoruz, tamam mı? Olayın bundan ibaret olduğu konusunda hemfikir misin?”

“Sanırım.”

“Basit fiziksel çekim.”

“Sanırım.”

“Seni bilmem ama,” dedi Heath, “ben böyle iyi vakit geçirmeyeli uzun zaman oldu.”

“Tamam. İtiraf ediyorum, çok eğlenceliydi.” Annabelle telaşla ekledi. “Dans kısmı.”

“Aynen öyle. Kendimizi biraz kaptırdık. Ortamın neden olduğu bir çekimden fazlası yok, tamam mı?”

Gururu ve öz saygısı, Annabelle’in bu sözlere katılmasını gerektiriyordu. “Tabii ki.”

“Şartlar ve... bir miktar hayvani güdü.” Heath’in boğuk sesi neredeyse baştan çıkarıcı bir hâl almaya başlamıştı sanki. “Telaşa kapılacak bir şey değil. Hemfikir miyiz?”

Artık sabrını taşıyordu ama Annabelle yine de başını salladı.

Heath iyice yaklaşmıştı. Hırıltılı fısıltısı Annabelle’in tenini okuyordu. “Kesinlikle anlaşılabilir durum, değil mi?”

“Tamam.” Annabelle büyülenmiş gibi başını sallamaya devam ediyordu.

“Emin misin?”

Annabelle başını bir kez daha salladı ama artık sorunun ne olduğundan emin değildi.

Heath’in gözleri ay ışığında parlıyordu. “Çünkü bu... Böyle bir şeyi tek izah yolu. Saf hayvani çekim.”

Annabelle kendini gözleri kamaşmış, salla-baş bir bebek gibi hissederek, “Hı-hı...” diyebildi.

“Bu da bize...” Heath genç kadının çenesine hafifçe dokundu. “Her ikimizin de aklımızdan silemediği şeyi yapma özgürlüğünü veriyor, değil mi?” Başını onu öpmek için eğdi.

Gece esintisi uğulduyor, Annabelle’in kalbi deli gibi çarpıyordu. Heath’in dudakları dudaklarına değmeden, gözleri şöyle bir parladı ve genç kadın o yeşil irislerde cılız da olsa bir kurnazlık parıltısının titrediğini görür gibi oldu. Aklı o zaman başına geldi.

“Seni yılan!” Göğsünü itip uzaklaştı.

Heath arkaya doğru bir adım attı. “Bunu hak etmiyorum.”

“Aman Tanrım! Bana Satış ve Pazarlamaya Giriş dersini yeniden yaşattın. Ustanın önünde saygıyla eğiliyorum.”

“İçkiyi fazla kaçırmışsın.”

“Büyük Satışçı, markasının ağzından çıkanlarla örtüşmesi için her zaman en doğru soruları sorar. Karşısındakine o aptal başını, her şeyin onun başının altından çıktığı hissini uyandırana dek salıtır. Sonra öldürücü hamlesi için harekete geçer. Az önce bir satış yapmaya çalışıyordun!”

“Her zaman bu kadar şüpheli miydin?”

“O kadar *sana* özgü bir davranış ki!” Annabelle patikaya doğru sendeledi. Sonra söyleyecekleri henüz bitmediği için hızla döndü. “Tamamen rezillik olacağını bildiğin bir şey istiyorsun ve sonra onu yönlendirici soruların ve sahte samimiyetinin karışımıyla satmaya çalışıyorsun. Az önce harekete geçmiş Piton’u seyrettim, değil mi?”

Heath genç kadının numarasını çözdiğünü anlamıştı ama geri çekilip yenilgiyi kabul etmeye inanmazdı. “Samimiyetim asla sahte değildir. Ben gerçekleri dile getiriyordum. İki bekâr insan, ılık bir yaz gecesi, ateşli bir öpücük... Yalnızca insanız.”

“En azından birimiz insanız, evet. Diğer sürüngen.”

“Çok sertsin, Annabelle. Çok sert.”

Annabelle bir hamle daha yaptı. “Sana bir soru daha sormama izin ver. Bir iş sahibinden, diğerine...” Parmağını genç adamın göğsüne bastırdı. “Hiç müşterilerinden biriyle seks yaptın mı? Bu senin kitabında kabul edilebilir, profesyonel davranışlara giriyor mu?”

“Benim müşterilerim erkek.”

“Kelime oyunu yapmayı bırak. Ya olimpiyatlara doğru hızla yol alan birinci sınıf bir buz patenci olsaydım? Altın madalyanın en büyük adayı olduğumu varsayalım ve geçen hafta menajerlik için sözleşme imzaladığınızı. Benimle seks yapar mısın, yapmaz mısın?”

“Sözleşmeyi daha geçen hafta mı imzaladık? Bu bana biraz...”

“O zaman ileri saralım,” dedi Annabelle abartılı bir sabırla. “Olimpiyatlara. O aptal madalyayı kazanmışım. Ama üçlü axel hareketini beceremediğim için, gümüş madalyada kalmışım. Ama kimsenin umurunda değil çünkü ben herkesi etkileyecek biriyim ve yüzümü kahvaltılık mısır gevreği paketinde görmek için can atıyorlar. İkimiz arasında kontrat var. Benimle yatar mısın?”

“Elmalar ve portakallar durumu. Tarif ettiğin şartlarda, ortada tehlikeye atılacak milyonlarca dolar olurdu.”

Annabelle kaba bir zil sesi çıkardı. “Yanlış cevap.”

“Gerçek cevap.”

“Çünkü senin mega-işin benim küçük ve aptal çöpçatanlık ajan-sımdan kat kat önemli, değil mi? Sana öyle geliyor olabilir, Bay Piton ama inan bana, benim için öyle değil.”

“İşinin senin için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum.”

“Hiçbir fikrin yok.” Suçu ona yüklemek, kendi payını üstlenmekten çok daha doğru geliyordu. Feneri almak için hızla piknik masasına döndü. “Sen de tıpkı ağabeylerim gibisin. Hatta daha beter! Kimsenin sana hayır demesine dayanamıyorsun!” Feneri genç adama doğru tuttu. “Beni iyi dinleyin, Bay Champion. Ben, göz alıcı müstakbel eşinizin çıkagelmesini beklerken iyi vakit geçirebileceğiniz biri değilim. Cinsel eğlenmeniz olmayacağım.”

“Kendine hakaret ediyorsun,” dedi Heath sakın bir sesle. “İşteki bütün hamlelerine deli olmuyor olabilirim ama sana kişi olarak saygıdan başka bir şey beslemiyorum.”

“Harika. O zaman beni iyi seyret!”

Annabelle topuklarının üstünde döndü ve hızla yürümeye başladı.

Heath ağaçların arasında kaybolan kadının arkasından baktı. Artık onu göremez olunca, yerden bir taş aldı ve karanlık suyun üstünde kaydırırken gülümsedi. Annabelle daha haklı olamazdı. O bir yıldı. Ve kendinden utanıyordu. Tamam, tam şu anda utanmıyordu belki ama yarın sabah utanacaktı. Tek özrü, ondan deli gibi

hoşlanıyor olmasıydı ve sırf eğlence olsun diye bir şey yapmayalı hatırlayamayacağı kadar uzun zaman olmuştu.

Yine de bir arkadaşını becermeye çalışması berbat bir şeydi. Bu arkadaş seksi bir arkadaş olsa bile. Annabelle'in durumunun farkında olmaması, o afacan gözleri ve inanılmaz güzellikteki saçlarını daha cazip kılıyordu. Yine de, evlilik sadakatine hazırlanmak amacıyla girdiği seks diyetini bozacaksa, bunu Annabelle'le değil, Waterworks'teki kadınlardan biriyle yapmalıydı. Çünkü Annabelle haklıydı. Annabelle onunla yattıktan sonra, başka kadınlarla tanışmasına nasıl aracı olabilirdi ki? Olamazdı ve ikisi de bunu biliyordu. Heath hayatı boyunca desteklenmeyecek bir şeyi desteklemek için tek bir saniye bile ziyan etmemişti. Ve bunu neden bu akşam yaptığını da bilmiyordu. Ya da belki de biliyordu.

Çünkü çöpçatanını çıplak istiyordu... ve bu, kesinlikle planının bir parçası değildi.

Heath o gece verandada uyudu ve sabah ön kapının kapanma sesiyle uyandı. Yattığı yerde döndü ve gözlerini kısarak saatine baktı. Sekize bir iki dakika vardı. Demek ki Annabelle kahvaltı için kitap kulübüyle buluşmaya gidiyordu. Haftalardır en iyi uykusunu çekmek için verandaya sürüklediği yatağından kalktı. Boş evinde bir o yana, bir bu yana dönüp durmaktan kat kat iyi olduğu kesindi.

Erkekler golf oynamak için sözleşmişlerdi. Duşunu alıp giyinirken önceki gecenin olaylarını gözden geçirdi ve kendi kendine edinmek için çok çaba harcadığı tavırları hatırlattı. Annabelle arkadaşıydı ve o arkadaşlarını, ne gerçek ne mecazi anlamda becermezdi.

Golf sahasına Kevin'in arabasıyla gitti ama kendini Dan Calebowl'a aynı golf aracında buldu. Dan kırklı yaşlardaki bir adam için müthiş bir fiziğe sahipti. Birkaç karakter çizgisi dışında, çelik bakışlarının ve soğukkanlı kararlılığının ona Buz lakabını kazandırdığı futbol günlerinden hiçbir farkı yoktu. Dan ve Heath oldum olası iyi anla-

sırlardı ama Heath, o sabahki gibi, Phoebe konusunu açtığı zaman, Dan hep aynı şeyi söylerdi.

“İki dik başlı insan evlenince, bir biçimde ödün vermeyi öğreniyorlar.” Dan ilk atışını yapan Darnell’in dikkatini dağıtmamak için alçak sesle konuşuyordu. “Ve bu size kalmış, ahbab.”

Darnell sola doğru bir vuruş yaptı ve sohbet golfe kaydı ama daha sonra geçit yolundan aşağı ilerlerken Heath, Dan’e ofis işlerine geçmek için son verdiği koçluk günlerini özleyip özlemediğini sordu.

“Bazen.” Dan skor kartını incelerken, Heath boynunun yan tarafındaki dövmeyle fark etti. Uçuk mavi bir tek boynuzlu at. Pippi Tucker’ın eseri. “Ama çok büyük bir teselli ödülüm var,” dedi Dan. “Çocuklarımla büyüdüklerini görebiliyorum.”

“Pek çok çocuğun çocuğu var.”

“Evet ve o çocukları eşleri büyütüyor. Stars’ın başkanlığını yapmak büyük bir iş ama yine de sabahları çocukları okula gönderip akşamları yemek masasında olabiliyorum.”

Heath şu anda her iki faaliyette de pek heyecan verici bir taraf göremiyordu ama bir gün görebileceği inancından da vazgeçmiş değildi.

Etabı Kevin’in iki sayı arkasında tamamladı. Fena sayılmazdı. Golf arabalarını iade ettikten sonra kulüp evinin özel yemek salonuna geçtiler. Burası ucuz lambriker, eski püskü masalarıyla salaş bir yerdi ama Kevin eyaletin en iyi cheeseburgerinin orada yapıldığında ısrarcıydı. Heath birkaç ısırdıktan sonra, hemfikir olduğunu itiraf etti.

Büyük bir keyifle sabahki oyunu konuşup gülüşürlerken, Dan birdenbire her şeyi mahvetmek istediğine karar verdi. “Kitaptan konuşma zamanı,” dedi. “Hepiniz okudunuz, değil mi?”

Heath diğerleriyle birlikte başını salladı. Önceki hafta Annabelle ona bütün erkeklerin okuması gereken kitabın –bir grup dağcının hikâyesi– ismini mesaj bırakmıştı. Heath artık zevk için kitap okumaya vakit bulamıyordu ama bunun için bir bahane yarattığına

sevinmişti. Çocukken en büyük sığınağı halk kütüphanesiydi ancak liseye başlayınca aynı anda iki işte birden çalışmak, futbol oynamak ve Beau Vista Karavan Parkı'nı sonsuza kadar arkasında bırakabilmek için ihtiyaç duyduğu iyi notları almak için derslerine asılmak arasında, kitap okuyacak ne hâli ne de zamanı kalmıştı. Eğlence için kitap okumak, diğer pek çok basit zevkle birlikte bir kenara itilmişti.

Darnell kolunu masaya yasladı. "İlk atışı kim yapmak ister?"

Uzun bir sessizlik oldu.

Dan sonunda, "Ben beğendim," dedi.

"Ben de," dedi Kevin.

Webster bir kola daha ısmarlamak için elini kaldırdı. "Bayağı ilginçti."

Birbirlerine baktılar.

"İyi bir kurgu," dedi Ron.

Daha uzun bir sessizlik.

Kevin pipet kâğıdıyla akordeon şekilleri yapmakla meşguldü. Ron tuzlukla oynuyordu. Webster kolası geliyor mu diye çevresine bakınıyordu. "Adamların dağdaki ilk gecelerine verdikleri tepki size ne düşündürdü?"

"Bayağı ilginçti."

"Fena değildi."

Darnell edebiyatı ciddiye alırdı ve gözlerinde fırtına bulutları birikiyordu. Heath'e tehditkâr bir bakış attı. "Senin söyleyecek bir şeyin var mı?"

Heath burgerini bıraktı. "Macera, ironi ve utanmaz duygusallığı bir arada kıvrırmak zor iştir. Hele bu kadar güçlü, merkezi azameti olan bir romanda. Kendimize, çelişki nerede diye soruyoruz. Doğaya karşı insan mı? İnsana karşı insan mı? Kendisine karşı insan mı? Modern yabancılaşma hissimizin bir hayli karmaşık bir keşfi. İç karartıcı gizli duygular, komik satır araları. Bana iyi geldi."

Bu sözler hepsini kahrkaha krizine soktu. Darnell'i bile.

Sonunda sustular. Webster kolasını aldı, Dan bir şişe ketçap buldu ve sohbet yeniden, Darnell dışında herkesin istediği yöne kaydı. Futbola.

Öğle yemeğinden sonra, kitap kulübü üyeleri kamp alanında bir yürüyüşe çıktılar ve okudukları ünlü kadın biyografilerini tartışmaya devam ettiler. Annabelle, Katharine Graham ve Mary Kay Ash'in kitaplarına dalmıştı. Phoebe, Eleanor Roosevelt ile Charmaine Josephine Baker, Krystal ise Coco Chanel'in hayatlarına konsantre olmuşlardı. Janine kanserden kurtulan pek çok hastanın biyografisini okumuştı. Sharon ise Frida Kahlo'nun hayatını inceliyordu. Molly tahmin edileceği üzere Beatrix Potter'ı seçmişti. Konuşurken ve o kadınların hayatlarıyla kendi hayatları arasında bir bağ kurmaya, ortak temaları aramaya çalışırken tek tek bütün kadınların hayatta kalma yeteneklerini inceliyorlardı.

Yürüyüşlerinin ardından Kevin ve Molly'nin çardağına döndüler. Janine eski dergiler, kataloglar ve sanat malzemelerinden oluşan bir yığın getirmişti. "Bunu kanser destek gurubumda yaptık," dedi. "Bayağı bir şeyler ortaya çıktı. Bize hoş gelen kelimeleri ve resimleri keseceğiz ve bireysel kolajlarda bir araya getireceğiz. İşimiz bitince de üzerlerinde konuşacağız."

Annabelle mayın tarlasını gördüğü yerde tanırdı. Seçimlerini büyük bir dikkatle yaptı. Ama ne yazık ki yeterince dikkatli davranmamıştı.

"Şu adam Heath'e çok benziyor." Molly, Annabelle'in kolajının sol üst köşesine oturttuğu, Van Heusen tişörtü giymiş, yapılı bir mankeni işaret ediyordu.

Annabelle itiraz etti. "Benzemiyor. Sizin İçin En Mükemmeli'nin çekmesini istediğim erkek müşteri tipini temsil ediyor."

"Ya şu yatak odası mobilyaları?" Charmaine, Crate & Barrel marka ayaklı karyolayı işaret ediyordu. "Şu küçük kız ve köpek?"

“Onlar kâğıdın diğer tarafında. İş yaşamı. Özel yaşam. Birbirlerinden tamamen ayrılır.”

Neyse ki tatlıları tam zamanında geldi ve Annabelle’i sorgulamayı bıraktılar. Ancak büyük bir dilim limonlu pasta bile bir önceki gece için kendine kızmasına mani olmuyordu. Aptal mı doğmuştu, yoksa bu yeteneği zamanla mı edinmişti? Önünde upuzun bir gece daha vardı...

“İkiz!”

Heath puanlı mayosu, kırmızı lastik çizmeleri ve kulaklarının üstüne kadar indiği için, yalnızca ensesindeki sarı bukleleri açıktan bırakan beyzbol şapkasıyla, mavi gölden çıkıp kumlara bata çıka ona doğru ilerleyen ufak boy şeytanı fark edince, yüzünü buruşturdu. Plaj sandalyesinin altındaki gazeteyi aldı ve onu görmemiş gibi davrandı.

Erkekler yemekten sonra biraz basketbol oynamışlar, sonrasında Heath birkaç telefon görüşmesi yapmak üzere kulübeye dönmüştü. İş bitince mayosunu giyip akşam yemeği için kasaba yoluna düşmeden önce biraz yüzmek için hanımlarla buluşacakları kumsala inmişti. Telefonda geçirdiği zamana rağmen, kendini gerçek bir tatilde gibi hissetmeye başlamıştı.

“İkiz?”

Heath, onu görmezden gelmesi hâlinde Pippi’nin çekip gideceğini umarak gazeteyi yüzüne iyice yaklaştırdı. Pippi sağı soğu belli olmayan bir çocuktü ve bu, Heath’i rahatsız ediyordu. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını kim bilebilirdi ki? Sol tarafında, Webster ve Kevin kampta kalan bazı çocuklarla frizbi oynuyorlardı. Darnell, Mickey Mouse desenli bir plaj havlusuna uzanmış, elindeki kitaba gömülmüştü. Küçük, kumlu parmaklar Heath’in koluna vurdu. Genç adam sayfayı çevirdi.

“İkiz?”

Heath gözlerini manşetten ayırmadan, “Burada ikizler yok,” dedi.

Pippi, mayosunun paçasına yapıştı ve aynı sözcüğü dördüncü kez tekrarladı. Ancak bu kez sözcük daha çok *piriz* gibi çıkmıştı. İşte Heath o zaman anladı. *Prens*. Pippi ona prens diyordu. Bu hâliyle pislikten biraz daha sevimli değil miydi?

Heath gazetenin yanından ona baktı. “Telefonumu getirmedim.”

Pippi sırttı ve küçük karnına vurdu. “Bir bebeğim var.”

Heath gazeteyi indirdi ve Pippi’nin babasını bulmak için telaşla çevresine bakındı. Ancak Kevin kötü saç tıraşlı, sıska bir çocuğa frizbiyi daha uzağa nasıl fırlatabileceğini göstermekle meşguldü.

“Hey, Pip.”

Tanıdık sesin sahibine bakmak için başını çevirince, küçük seksi çöpçatan bedeni ve mütevazı kesimli beyaz bikinisini içinde çok ama çok hoş görünen bir süvarinin yaklaştığını gördü. İki göğsünün ortasında, bikini kumaşını büzen, gökkuşağı renklerinde, plastik bir kalp duruyordu. Aynı kalp –biraz daha büyüğü– bikini altının kalçasına baskıyla kondurulmuştu. Heath genç kadının hiçbir yerinde sivri bir hat ya da keskin bir çizgi göremiyordu. Annabelle tamamen yuvarlak hatlardan ve yumuşak çizgilerden ibaretti. Dar omuzlar, girintili bir bel, yuvarlak kalçalar ve Annabelle’in, bir kadın olarak, büyük olasılıkla tombul bulduğu ama Heath’in, bir erkek olarak, inanılmaz derecede sokunulası olarak değerlendirileceği bacaklar.

Pippi, “Belle!” diye haykırdı.

Heath yutkundü. “Hayatım boyunca kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmedim.”

“Nedenmiş o?” Annabelle plaj sandalyesinin yanında durmuştu ama ona bakmayı reddediyordu. Önceki geceyi unutmamıştı demek; Heath için sakıncası yoktu. Unutmasını istemiyordu zaten, böylece genç kadının, yılan olduğu kanısını doğrulayan ama iflah olmaz türden bir yılan olmadığını gösteren bir kanıt olacaktı. Her ne kadar çok keyif almış olsa da ki gerçekten keyif almıştı, bu gösterinin tekrarı olmayacaktı. Heath kötüydü evet ama o kadar da kötü değildi.

“Bil bakalım.” Pippi karnını ovmaya devam ediyordu. “Göbeğimde bebek var.”

Annabelle ilgilenmişe benziyordu. “Şaka yapıyorsun. Adı ne peki?”

“Baba.”

Heath yüzünü buruşturdu. “İşte bu yüzden.”

Annabelle güldü. Pippi kuma oturdu ve ayak başparmağındaki mavi ojeyle oynamaya başladı. “Prenz’in telefonu yanında değil.”

Annabelle kuma, küçük kızın yanına oturdu. Şaşırmış gibiydi. “Anlamadım.”

Pippi kumlu eliyle, Heath’in baldırına vurdu. “Prenz. Telefonu yanında yok.”

Annabelle başını kaldırıp Heath’e baktı. “Telefon kısmını anladım ama diğerini anlamadım.”

Heath dişlerini sıktı. “Prens. Ben oluyorum.”

Annabelle sırtıttı ve Tavşancık Daphne’nin eskiden oyun oynamak için yatak odasına geldiğine ama artık Pippi çok büyüdüğü için gelmekten vazgeçtiğine dair uzun bir monoloğa girişen küçük baş belasına sarıldı. Dinlemek için başını yana eğince, saçları Heath’in bacağına sürtünmüştü. Genç adam az kalsın yerinden sıçrayacaktı.

Pippi nihayet babasına koştu ve birlikte göle girmeleri için çekiştirmeye başladı. Her ne kadar çizmeler konusunda küçük bir tartışma yaşasalar da ki sonunda kazanan Kevin oldu babası küçük kızına karşı son derece sevecendi.

“Bu çocuğa bayılıyorum.” Annabelle’in yüzünde özlem vardı. “Cıvıl cıvıl bir ruhu var.”

“O ruh hapse atıldığı zaman başını ciddi belaya sokacak.”

“Şunu keser misin?”

Annabelle’in saçı bir kez daha bacağına sürtünmüştü. Daha fazla uyarıcıya dayanacak gücü olmadığı için, ayağa fırladı. “Ben yüzmeye gidiyorum. Bana katılmak ister misin?”

Annabelle göle özlem dolu gözlerle baktı. “Sanırım burada kalacağım.”

“Haydi, cici kız.” Heath onu kolundan tutup ayağa kaldırdı. “Tabii saçlarını ıslatmaya korkuyorsan, ayrı.”

Annabelle ışık hızıyla ondan kurtulup suya koştu. “Sala en son ulaşan obsesif-kompulsif taş kafanın tekidir.” Suyla daldı ve yüzmeye başladı. Heath hemen arkasındaydı. Annabelle ne kadar iyi bir yüzücü olsa da, Heath dayanıklılık konusunda ondan daha üstündü. Yine de Annabelle’in kazanması için, sala yaklaşınca yavaşladı.

Genç kadın merdivenlere ulaşınca, Heath’i bütün yüzünü kaplayan Annabelle sırtışlarından biriyle ödüllendirdi. “Hanım evladı yenildi desene.”

Bu kadarı fazlaydı artık. Heath onu suya batırdı.

Bir süre daha çocuklar gibi oynadılar. Sala çıkıp atlıyor, suya dalıyor, birbirlerine saldırıyorlardı. Ağabeylerin arasında büyümek, Annabelle’e bir iki pis numaradan daha fazlasını öğretmişti ve Heath’in hakkından gelebildiği anlardaki neşesi görülmeye değerdi. Bir kez daha, ikinci ismindeki *D* harfinin neyin kısaltması olduğunu sordu. Heath cevap vermeyi reddedince, suratına bolca su yedi. Bu oyun sayesinde ona dokunmak için bolca fırsat bulmuştu. Sonunda biraz fazla uzatınca, Annabelle geri çekildi.

“Bu kadar yeter. Yemekten önce biraz dinlenmek için kulübeye gidiyorum.”

“Anlıyorum tabii. Eskisi kadar genç değilsin ne de olsa.”

Ama onu oltaya getirememiştir ve Annabelle yüzerek uzaklaştı. Heath genç kadının kumsala doğru kulaç atmasını izledi. Bikinisinin altı yuvarlak ve suyla ıslanmış kalçalarını ortaya çıkaracak biçimde kaymıştı. Annabelle kıyıya çıkınca, parmaklarıyla bikinisini düzeltti. Heath inleyerek suya daldı ama su yeterince soğuk değildi ve yatışması uzun zaman aldı.

Kumsala döndüğü zaman, bir süre Charmaine ve Darnell ile havadan sudan sohbet etti. Ama aklı birkaç metre ötede, şezlongunda tembellik eden Phoebe'deydi. Phoebe, geniş kenarlı hasır bir şapka takmış, tek parça mayosunu, tropik desenli bir pareo ve görünmez bir RAHATSIZ ETMEYİN tabelasıyla tamamlamıştı. Heath hamle yapmasının zamanının geldiğini düşünerek Pruitt'lerin iznini istedi ve Stars'ın patronuna doğru yürüdü. "Konuşabilmemiz için kumu biraz karıştırmamın sakıncası var mı?"

Phoebe pembe camlı gözlüklerinin arkasında göz kapaklarını indirdi. "Ben de tam günüm ne güzel gidiyor diye düşünüyordum."

"Her güzel şeyin bir sonu vardır." Heath, Phoebe'nin yanındaki boş şezlonga oturmak yerine, üstünlüğü ona bıraktı ve yerdeki boş bir havluya yerleşti. "Şu çocuk partisinden beri bir şey aklımı kurcalıyor."

"Ah?"

"Senin gibi bir ejderha kadının nasıl olur da Hannah gibi tatlı bir kızı olur?"

Phoebe ona ilk kez gülüyordu. "Dan'ın gen havuzu."

"Hannah'nın kızlara balonlar hakkında söylediklerini duydun mu?"

Phoebe nihayet ondan tarafa bakmıştı. "Sanırım konuşmanın o kısmını kaçırmışım."

"Balonların patlaması durumunda, isterlerse ağlayabileceklerini ama bunun yalnızca huysuz bir perinin balonlara iğne batırması anlamına geldiğini söyledi. Böyle şeyleri nereden buluyor?"

Phoebe gülümsedi. "Hannah'nın sağlam bir hayal gücü var."

"Bence de. Çok özel bir çocuk."

Çocukları söz konusu olduğu zaman, en sert şirket patronları bile değişirdi ve buz biraz olsun çatlamaya başlamıştı. "Onun için diğerlerinden daha fazla endişeleniyoruz. O kadar duygusal ki..."

"Anne babasının kim olduğunu düşününce, sizin sandığınızdan çok daha dayanıklı olduğuna kalıbımı basarım." Böylesi bir poh-pohlamaya soyunduğu için kendinden utanmalıydı ama Hannah

gerçekten duyarlı bir çocuktü ve Heath kendini bu konuda hiç kötü hissetmiyordu.

“Bilmiyorum. Duyguları biraz fazla derin.”

“Senin duyarlı dediğın şeye, ben duygusal zekâya sahip diyorum. Dokuzuncu sınıfı bitirdiğı zaman, onu bana gönder. Hemen iş vereyim. Beni kadınsı yönümle irtibata geçirebilecek birisine ihtiyacım var.”

Phoebe güldü. Sesinde samimi bir neşe vardı. “Bir düşüneyim. Düşman kampında bir casusumun olması faydalı olabilir.”

“Yapma, Phoebe. Herkese ne kadar sıkı olduğunu göstermeye çalışsan kibirli çocuğın tekiydim. Yüzüme gözüme bulaştırdığımı ikimiz de biliyoruz. Ama o zamandan bu zamana yoluna hiç taş koymadım.”

Phoebe’nin yüzü gölgelenmişti. “Şimdi okunu Annabelle’e çevirdin.”

İşte bir anda aralarındaki hassas dostluk hâli buhar olup uçmuştu. Heath sözcükleri dikkatle seçerek. “Böyle yaptığımı mı düşünüyorsun?”

“Onu bana ulaşmak için kullanıyorsun ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum.”

“Annabelle’i kullanmak zor. Bayağı keskin biri.”

Phoebe ona, saçmalama, der gibi baktı. “O özel biri, Heath ve benim dostum. Sizin İçin En Mükemmeli onun her şeyi. Sen her şeyi karıştırıyorsun.”

Bu yerinde bir tespitti ama Heath’in göğsünde bir öfke düğümü oluşuvermişti. “Bence hakkını yiyorsun.”

“O kendi hakkını yiyor. Onu böyle kırılğan yapan da bu zaten. Ailesi onu altı haneli bir geliri olmadığı için başarısız olduğuna inandırmış. İşinin başarılı olabilmesi için konsantre olması gerek ve içimden bir ses, senin kasıtlı olarak onun dikkatini dağıttığınızı söylüyor.”

Heath savunmaya geçmek gibi bir alışkanlığı olmadığını unutturmuştu. “Tam olarak ne demek istediğini sorabilir miyim?”

“Dün gece ona nasıl baktığımı gördüm.”

Annabelle'i bilerek ve isteyerek kırabileceği iması midesine bir yumruk gibi inmişti. O babası gibi değildi. Kadınları, hele sevdiği kadınları, hayatta kullanmazdı. Ama karşısındaki Phoebe Calebow'du ve öfkelenmek gibi lüksü yoktu. Bu yüzden her zamanki gibi güvenilir öz kontrolüne sıkı sıkı tutunmaya çalıştı ama eli boş dönmek zorunda kaldı. "Annabelle benim dostum," dedi. "Ve dostlarımı incitmek gibi bir alışkanlığım yok." Ayağa kalktı. "Ama sen beni bu durumu ayırt edebilecek kadar iyi tanıımıyorsun, değil mi?"

Hışımınla uzaklaşırken kendi kendine bildiği bütün küfürleri sıralıyordu. Kontrolünü hiç kaybetmezdi. Hem de hiç. Bununla birlikte, biraz önce Phoebe Calebow'a cehenneme gitmesini söylemişti. Ve ne için? Çünkü kadının onu incitmek için söylediklerinde yeterince haklılık payı vardı. Gerçek şuydu ki Heath faul yapmıştı ve Phoebe de penaltı bayrağını kaldırmıştı.

Annabelle, pansiyonun verandasında, yanında Janine'le birlikte Heath'i bekliyordu. Kasabadaki akşam yemeğine aynı otomobilde gideceklerdi. Heath'in geldiğini duyana kadar kulübedeki odasından çıkmamıştı. Duş sesi duyulur duyulmaz hızla harekete geçmiş, çalakalem yazdığı notu masanın üstüne bırakıp sıvışmıştı. Onunla ne kadar az yalnız kalırsa, o kadar iyiydi.

"Krystal'ın gizemli sürprizi konusunda bir fikrin var mı?" Verandadaki sallanan koltukta otururken, Janine gümüş zincirinin klipsini düzeltti.

"Hayır ama umarım hatırı sayılır bir sürprizdir." Aslında, onu yemek boyunca Heath'ten uzak tuttuğu sürece, sürprizin ne olduğu umurunda değildi.

Heath otomobili pansiyonun önüne çekince, Annabelle, Janine'in öne oturması için ısrar etti. Kasaba yolunda Heath kitapları hakkında sorular sordu. Yazdığı tek kelimeyi dahi okumamıştı ama hana vardıklarında, Janine'i geleceğin J. K. Rowling'i olmak için her şeye sahip

olduğuna ikna etmeyi başarmıştı. İşin tuhaf tarafı, buna kendisinin de inanır gibi görünmesiydi. Piton'un harika bir motivatör olduğuna hiç şüphe yoktu.

Rustik kuzey ormanları dekorunu yansıtan Wind Lake Inn zengin bir biftek, balık ve av eti mönüsü sunuyordu. Sohbet canlıydı ve Annabelle içki tüketimini bir kadeh şarapla kısıtlamıştı. Antreleri servis edilirken, Phoebe erkeklerin kitap tartışmasının nasıl gittiğini sordu. Darnell cevap vermek için altın dişini gösterecek biçimde ağzını açtı ama Dan araya girdi. "O kadar çok şey konuşuldu ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Ron?"

"Gerçekten sıkı bir tartışmaydı," dedi Stars'ın genel müdürü. Kevin düşünceli görünüyordu. "Çok şey paylaştık."

"Sıkı mı?" Darnell yüzünü buruşturdu. "Bence..."

"Bence Heath hepimizden daha iyi özetleyebilir," dedi Webster söze girerek.

Diğerleri ciddi tavırlarla başlarını salladılar ve bakışlarını Heath'e çevirdiler. Genç adam çatalını bıraktı. "Doğru ifade edebileceğimden şüpheliyim. Postmodern nihilizm konusunda bu kadar farklı görüşlere sahip olabileceğimizi kim tahmin ederdi?"

Molly, Phoebe'ye baktı. "Kitaptan söz etmemişler bile."

Ablası cevap verdi. "Söylemiştim."

Charmaine uzanıp kocasının sırtını sıvazladı. "Üzgünüm, tatlım. Hanımları, seni de gruba katmak için ikna etmeye çalıştım ama dinamimizi bozacağımı söylediler."

Janine, "Bizi *Yüz Yıllık Yalnızlık*'ı okumak zorunda bırakacak olması da cabası," dedi.

Darnell, "O harika bir kitaptır!" diye çıkıştı. "Hiçbiriniz zihinlerinize meydan okumak istemiyorsunuz!"

Kevin, Darnell'in insanların okuma zevkleriyle ilgili nutkunu daha önce de dinlemişti. Savuşturmak için derhâl harekete geçti.

“Haklı olduğunu biliyoruz ve hepimiz kendimizden utanıyoruz, değil mi beyler?”

“Ben utanıyorum.”

“Ben de.”

“Aynaya bakmaya bile dayanamıyorum.”

Kevin, Darnell’in iyice hararetlenmesine mani olmak için, Annabelle’e döndü. “Kulağıma Dean Robillard’la çıktığınıza dair bir şeyler geldi. Neler oluyor?”

Masadaki herkes yemeği bırakmıştı. Heath bıçağını masaya koydu. Kadınların başları Annabelle’e döndü. Molly kocasının pek de masum olmayan gri gözlerine bakarak, “Annabelle, Dean’le çıkmıyor,” dedi. “Öyle olsa bize söylerdi.”

“Gerçekten çıkmıyorum.”

Ulusal Futbol Ligi’nin en zeki oyuncularından biri olan Kevin Tucker muhteşem görünüşlü bir ahmak gibi başının arkasını kaşıdı. “Kafam karıştı. Cuma günü Dean’le konuştum. Bana ikinizin geçen hafta dışarı çıktığınızdan ve çok iyi vakit geçirdiğinizden söz etti.”

“Şey, plaja gittik ve...”

“Dean Robillard’la plaja gittin ve bize anlatmak aklından bile geçmedi, öyle mi?” Krystal âdeta cırlamıştı.

“Son dakika olayıydı.”

Kadınlar kendi aralarında konuşmaya başladılar. Kevin’in aklında başka muziplikler de vardı ve devam etmek için susmalarını beklemedi. “Eee, Dean seni başka yerlere de davet etmeyi düşünüyor mu?”

“Tabii ki hayır. Yani, öyle mi? Ama neden? Bir şey mi söyledi?”

“Ben o fikre kapıldım. Belki de yanlış anlamışımdır.”

“Yanlış anladığından eminim.”

Heath’in taş gibi bir suratla oturuyor olması Phoebe’nin ilgisini uyandırmıştı. “Demek küçük çöpçatanın yaramazlık peşindeymiş.”

Sharon, “Sevindim,” dedi. “Kabuğundan çıkma zamanı gelmişti.”

Heath, Annabelle'e şüpheli bir bakış attı. "Senin bir kabuğun mu vardı?"

"Sayılır."

Charmaine masanın karşı tarafından arkadaşına bakarak, "Talihsiz nişanından söz etmemize izin var mı?" diye sordu.

Annabelle iç geçirdi. "Neden olmasın? Ne de olsa, hayatımın her tarafını didik didik etmekle meşgulüz."

Kevin, "Şoke olmuştum," dedi. "Rob ve ben birkaç kez golf oynamıştık. Yamuk atışlarını hâlâ hatırlıyorum ama yine de..."

Molly elini kocasınınkinin üstüne koydu. "Aradan iki yıl geçti ama Kevin hâlâ bunu kabullenemedi."

Kevin başını salladı. "Açık görüşlü olduğumu göstermek için onu yine golf oynama davet etmem gerektiğini düşünüyorum. Normalde öyleyindir ama Annabelle'i çok seviyorum ve Rob bir problem olduğunu en başından beri biliyordu. Ona asla evlenme teklif etmemeliydi."

"Rob'un kötü atışlarını ben de hatırlıyorum," dedi Webster.

"Evet, ben de," dedi Dan başını tiksintiyle sallayarak.

Kısa bir sessizlik oldu. Kevin bacanağına baktı. "Sen de aynı şeyi mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Ben de," dedi Webster.

Ron başını salladı. Diğerleri de. Heath gülümsedi ve hepsi dik-katlerini tabaklarına yönelttiler.

Molly, "Ne?" dedi.

Kevin kafasını salladı. "Dünyadaki hiçbir cinsiyet değişikliği ameliyatı o kadar yamuk bir atışı düzeltemez," dedi.

Hanımlar erkekleri orada bırakıp Krystal'ın onları arka taraftaki rahat salona kilitleyeceği pansiyona döndüler. Krystal storları indirdi, ışıkları söndürdü. "Bu gece," dedi. "Cinselliğimizi kutlayacağız."

“Ben o kitabı okudum,” dedi Molly. “Aranızda giysilerini çıkarmaktan ve eline bir ayna almaktan bahseden olursa, burayı hemen terk ederim.”

“Öyle bir kutlamadan söz etmiyorum,” dedi Krystal. “Hepimizin yüzleşmemiz gereken şeyler var. Mesela... Charmaine fazla muhafazakâr.”

“Ben mi?”

“Evliliğinin ilk iki yılı boyunca, giyinme odasında soyundun.”

“Uzun zaman önceydi ve artık orada soyunmuyorum.”

“Darnell kapıyı sökmeye tehdidini savurmasaydı hâlâ orada soyunuyor olacaktın. Ancak cinsel tutuklulukları olan bir tek sen değilsin. Annabelle bu konuda pek fazla bir şey söylemiyor ama Rob’un ona yaşattığı travmadan bu yana kimseyle birlikte olmadığını hepimiz biliyoruz. Tabii eğer dün gece...”

Bütün bakışlar ona çevrilmişti.

“Ben adamın çöpçatanıyım. Tabii ki seks yapmıyoruz!”

“Bu iyi bir şey,” dedi Molly. “Ama Dean Robillard bambaşka bir konu. Haydi bize yakışıklıdan bahset.”

Krystal, “Yolumuzu şaşırmış gibiyiz,” dedi. “Üçümüz de uzun zamandır evliyiz ve kocalarımızı ne kadar sevsek de, seks hayatı bir süre sonra ilk günkü tazeliğini kaybedebiliyor.”

Phoebe kedi gülümsemesini takınarak, “Tazeliğini kaybetmeyebilir de,” dedi.

Hepsi kıs kıs güldüler ama Krystal konunun dağılmasına izin vereceğe benzemiyordu. “Molly ve Kevin’in küçük çocukları var ve bunun seks hayatına nasıl bir darbe vurabileceğini hepimiz biliyoruz.”

“Ya da vurmayabileceğini,” dedi Molly kendi kedi sırtışıyla.

“Mesele şu ki... kendi cinselliğimizle daha fazla temas kurmanızın zamanı geldi.”

Janine, “Ben benimkiyle sıkı temas hâlindeyim,” dedi. “Keşke başka birileri de buna temas etseydi, fena olmazdı doğrusu.”

Yeni kıkırdaşmalar.

“Durmayın, dalga geçin,” dedi Krystal. “Yine de bu filmi seyredeceğiz. Daha sıkı kadınlar olacağız.”

Charmaine alarma geçmişti. “Ne tür bir film?”

“Özellikle kadınlar için çekilmiş erotik bir film.”

“Şaka yapıyor olmalısın, Krystal.”

“Seçtiğim film –ki benim favorimdir– farklı ırklar, yaşlar ve seksapeli seviyelerinden aktörler içeriyor. Böylece kimse kendini dışlanmış gibi hissetmeyecek.”

“Büyük gizemin bu muydu yani?” dedi Phoebe. “Hep birlikte porno seyretnememiz mi?”

“Erotik film. Yalnızca kadınlar için çekilmiş. Bu filmleri görmeden yargıya kapılmamalısınız.”

Annabelle içlerinden bazılarının bu filmleri çoktan görmüş olduklarından neredeyse emindi ama hiç kimse Krystal’ın hevesini kaçırmak istemiyordu.

“Bu filmde en çok hoşuma giden şey şu,” dedi Krystal. “Erkeklerin hepsi muhteşem ama kadınlar bir hayli sıradan. Silikonsuz.”

Sharon, “İşte bu filmleri erkek pornolarından ayıran en önemli özellik,” dedi. “En azından duyduğum kadarıyla.”

Krystal DVD oynatıcısıyla uğraşmaya başlamıştı bile. “Ayrıca bir hikâye ve gerçek ön sevişme var. Hem de bolca. Öpüşme, ağır ağır soyunma, bol okşama...”

Janine yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Bu hastalıklı bir şey. Daha şimdiden tahrik olmaya başladım.”

Charmaine, “Ben olmadım,” diye söylendi. “Ben Hristiyanım ve...”

“İyi Hristiyanların, iyi Hristiyan kadınların kocalarını memnun etmeleri gerek.” Krystal gülerek uzaktan kumandanın düğmesine bastı. “İnan bana, burada göreceklein Darnell’i fena hâlde memnun edecek.”

14

Annabelle geceyarısından az sonra kulübeye döndüğünde, filmin etkisiyle yanakları alev alevdi ve yazlık elbisesi tenine değiyordu, sıcak ve nemli tenine, hem de *fazlasıyla* nemli. Ön pencereden süzülen ışığı görünce içi sıkıldı. Belki de Heath ışığı nezaketen açık bırakmıştı. *Lütfen uyanık ve beni bekliyor olma*. Onunla bu akşam yüzleşemezdi. Daha açık saçık bir film seyretmemişken ellerini ondan uzak tutamıyordu. Bir de şimdi...

Verandayı parmak uçlarında geçti. Sandaletlerini çıkardı ve gıcırdayan telli kapının ve yerinden oynayan kapı tokmağının izin verdiği ölçüde sessizce içeri girdi.

“Hey.”

İç geçirerek sandaletlerini bıraktı. “Beni böyle korkutma!”

“Özür dilerim.” Heath, elinde bir tomar kâğıtla kanepeye yayılmış hâldeydi. Üstünde tişört yoktu, altındaysa yalnızca rengi solmuş, siyah bir sporcu şortu vardı. Ayakları çıplaktı ve üst üste attığı ayak bileklerinin tüyleri, ayak ucundaki lambanın ışığında altın renginde parlıyordu. Annabelle’in gözleri spor şorta kaydı. Biraz önce ekranda

gördüklerinden sonra, Heath'ın suç sayılacak kadar giyinik olduğunu söyleyebilirdi.

O nefesini kontrol altına almaya çalışırken, Heath başını ve omuzlarını kaldırdı ve *tabii ki* bu hareketiyle, karın kasları, altın misali parlayan baklavalara dönüştü. “Yüzün neden bu kadar kırmızı?”

“Gü... güneş yanığı.” Annabelle ne kadar kırılgan durumda olduğunun farkındaydı. Oraya gelmeden önce, kendini gölün soğuk sularına bırakması gerekirdi.

“Güneş yanığı değil.” Heath ayaklarını yere sarkıtıp doğruldu. Annabelle o zaman saçlarının ıslak olduğunu fark etti. “Senin neyin var?”

“Hiçbir şeyim yok!” Genç kadın hızla uzaklaştı. Uzun yolu tutması gerekecekti ama ona sırtını dönmeye hiç niyeti yoktu. “Yine duş almışsın.”

“Ne olmuş yani?”

“Yüzdükten sonra duş almıştın. Nesin sen, bir tür temizlik hastası falan mı?”

“Yemekten sonra Ron'la birlikte koşuya gittik. Neden bu kadar dert ettiğini anlamadım.”

Ah, tanrım. O göğüs, o ağız. O her şeyi gören yeşil gözler. Annabelle'in çıplak hâli dışında. O gözler çıplaklığını hiç görmemişlerdi.

“Ben... yatmaya gidiyorum.”

“Benim söylediğim bir şey yüzünden mi böylesin?”

“Şirinlik yapma. Lütfen.”

“Elimden geleni yaparım.” Heath çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Ama ben, ben olduğum için...”

“Kes şunu!” Annabelle'in orada kalmak gibi bir niyeti yoktu ama ayakları greve girmişti sanki.

“Ilk süt ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır, kesinlikle sıcak bir şeye ihtiyacım yok.”

“Ben ılık dedim. Sıcakla ilgili tek kelime etmedim.” Heath elindeki kâğıtları bıraktı.

“Bunu biliyorum...”

Annabelle hiç kıpırdamıyor olabilirdi ama Heath için aynı şey geçerli değildi. Genç kadına doğru yaklaşırken, nemli ve kırılgan olmuş elbisesini süzdü. “Neler oluyor?”

Annabelle gözlerini genç adamın dudaklarından ayıramıyordu. Bu dudaklar aklına biraz önce ekranda gördüğü bütün o ağızları ve yaptıklarını hatırlatıyordu. Lanet olası Krystal ve filmi. “Yalnızca yorgunum,” demeyi başardı.

“Yorgun gibi değilsin. Dudaklarını ısırp durmuşsun gibi kabarmış ve hızlı hızlı soluyorsun. Dürüst olmam gerekirse, tahrik olmuş gibi bir hâlin var. Yoksa yine tek yönlü çalışan beynim mi devreye girdi?”

“Beni rahat bırak, olur mu?” Annabelle gözlerini genç adamın kaburgasındaki, büyük ihtimalle reddedilmiş bir kız arkadaştan kalma yara izinden ayıramıyordu.

“Siz kadınlar bu akşam ne yaptınız, tanrı aşkına?”

“Benim fikrim değildi!” Annabelle’in sesi suçluluk doluydu ve yüzü iyiden iyiye kızarmıştı.

“Nasıl da öğreneceğim. Çocuklardan biri mutlaka söyleyecektir. Bu yüzden bana şimdi söyleyen daha iyi olur.”

“Erkeklerin bundan söz edeceklerini sanmam. Ya da belki de bahsederler. Bilmiyorum. Siz erkeklerin ne kadar konuştuğunuz konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Siz kadınlar kadar olmadığınızı kesin.” Heath başını mutfağa doğru eğdi. “İçecek bir şey ister misin? Dolapta bir şişe şarap var.”

“Ah, hayır. Şu anda en son ihtiyaç duyacağım şey şarap.”

“Çözölmeyi bekleyen bir esrar...” Heath’in çok eğlendiği her hâlden belli oluyordu.

“Beni rahat bırak dedim.”

“İyi bir adam öyle yapardı.” Heath eğilip cep telefonunu aldı. “Janine bana söyler. Açıksözlü bir bayana benziyor.”

“O pansiyonda. Odasında telefon yok.”

“Tamam. Ben de Krystal’a sorarım. Yarım saat önce Webster’la konuştum.”

Annabelle’in Krystal ve Webster’in o anda ne yapıyor olabilecekleriyle ilgili çok net fikri vardı. Telefonla rahatsız edilmek pek hoşlarına gitmeyecekti. “Geceyarısı oldu.”

“Kızlar meclisi daha yeni dağıldı. Krystal bu kadar çabuk yatmış olamaz.”

Yerinde olsam bahse girmezdim.

Heath parmağını telefonun tuşlarının üstünde dolaştırdı. “Krystal’ı oldum olası sevmişimdir. Açıksözlüdür.” İlk tuşa bastı.

Annabelle derin bir nefes aldı. “Porno seyrettik, tamam mı?”

Heath sırttı ve telefonu bıraktı. “İşte, şimdi konuşmaya başladık.”

“İnan bana, benim fikrim değildi. Ayrıca, hiç de komik değil. Ayrıca gerçek porno da değildi. Erotik filmi. Kadınlara özel.”

“Arada fark mı var?”

“Tam bir erkekten beklenecek bir söz. Çoğumuzun kolajen dudakların ve futbol topu gibi silikonlanmış memelerin birbirlerine değmesiyle deşarj olduğumuzu mu sanıyorsun yoksa?”

“Yüz ifadene bakılırsa, pek öyle olmuyor sanırım.”

Annabelle’in soğuk bir içeceğe ihtiyacı vardı. Mutfağa doğru giderken konuşmaya devam ediyordu çünkü savunması gereken bir konu vardı. “Baştan çıkarma gibi. Ortalama porno filmlerinizin biraz baştan çıkarıcı olmak gibi bir kaygısı var mı acaba?”

Heath de peşinden gitti. “Adil olmak gerekirse, genelde pek fazla gerek olmuyor. Kadınlar bir hayli saldırganlar.”

“Aynen öyle. Ama ben değilim.” Annabelle bu sözcüklerin ağzından çıkmasına izin verdiği için kendini tekmeleyebilirdi. İsteyeceği en son şey, konuyu yeniden kişiselleştirmekti.

Heath kurnaz Piton'dan bekleneceğinin aksine, Annabelle'in yanlış hamlesinin üstüne çullanmadı. Sokmadan önce avıyla oynamayı seviyordu. "Eee, filmin belli bir konusu var mıydı bari?"

"New England'ın kırsal kesimi, bakire ressam, yakışıklı yabancı... Bu kadarını bilmen yeter de artar bile." Annabelle buzdolabını açtı ve içerisine hiçbir şey görmeksizin baktı.

"Yalnızca iki kişi. Hayal kırıklığına uğradım."

"Birkaç tane de alt konu vardı."

"Ah."

Annabelle, nemli avucunu buzdolabının kapağının kolundan ayırmadan, genç adama döndü. "Komik olduğunu sanıyorsun, değil mi?"

"Evet ama kendimden utanıyorum."

Annabelle onu koklamak için can atıyordu. Genç adamın saçları neredeyse kurumuştı, teni düşün tazeliğini taşıyordu. Yüzünü göğsüne bastırmak, derin bir nefes almak, belki göğsündeki tüylere sürtünmek ve burnunun gıcıklandığını hissetmek istiyordu. Neredeyse inleyecekti. "Lütfen git başımdan."

Heath başını yana eğdi. "Affedersin, bir şey mi dedin?"

Annabelle elinin değdiği ilk soğuk şeyi alıp buzdolabının kapağını kapadı. "Bu konuda... yani bizimle ilgili... ne hissettiğimi biliyorsun."

"Dün gece yeterince açtın."

"Haklıydım da."

"Biliyorum."

"O zaman neden benimle tartıştın?"

"Pislik sendromu. Elimde değil. Ben bir erkeğim." Genç adamın dudakları tembel bir gülümsemeyle büküldü. "Ve sen değilsin."

Havada gezegeni tutuşturacak kadar elektrik yüklüydü. Heath yatak odasıyla arasında duruyordu ve Annabelle geçip gitmeye yeltenecek olursa, kendini tutamayıp onu yalayabilirdi. Bu yüzden hızla verandaya döndü ve Heath'in önceki gece sürükleyerek çıkardığı yatağa takılıp tökezledi. Heath çarşafını ve yastıklarını düzeltmiş,

battaniyesini katlamıştı. Kısacası, Annabelle'in iki kişilik yatakta çıkardığından daha iyi bir iş çıkarmıştı.

Heath de dışarı çıktı. "Yanında sandviç falan ister misin?"

Annabelle, genç adamın bakışlarını takip ederek, elinde bir kutu kolanın olması gerektiği yerde duran hardal şişesini gördü ve baka-kaldı. "Hardal doğal bir uyku yardımcısıdır," dedi.

"Hiç duymamıştım."

"Her şeyi bilmiyorsundur, değil mi?"

"Görünüşe bakılırsa, bilmiyormuşum." Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. "Hardalı yiyor musun, yoksa sürüyor musun?"

"Ben yatmaya gidiyorum."

"Çünkü eğer sürüyorsan, belki ben yardımcı olabilirim."

Annabelle'in kızıl öfkesi parlamıştı. Hardal şişesini çiftlik masasına vurur gibi bıraktı. "Neden külodumu eline tutuşturup bu işi bir anda bitirmiyorum?"

"Bana uyar." Heath'in dişleri bir köpekbalığının gibi parlıyordu. "Yani seni şimdi öpecek olursam, yine mızımız bir kıza dönüşecek misin?"

Annabelle'in öfkesi, yerine korku bırakarak kayboldu. "Bilmiyorum."

"Şişkin bir egom olduğunu biliyorsun. Ama dün geceki beni reddetme biçimin travma sınırında dolaşıyordu." Genç adam başparmağını sortunun lastiğine taktı ve derin, ağız sulandırıcı bir V'nin açılmasına neden oldu. "Merak ediyorum, ya temas yeteneğimi kaybettiysen? O zaman ne yaparım?" Parmağını kalça kemiğine doğru kaydırıp daha fazla çıplak tenin ortaya çıkmasına neden oldu. "Biraz da olsa endişeli olmamanı nedenini görebilirsin."

Annabelle genç adamın gergin karnına bakarken, soğuk hardal şişesini alnına bastırmamak için kendini zor tutuyordu. "Ah, ben olsam, bu yüzden uykularımı kaçırmazdım." İradesinin son kırıntı-larını toparlayarak genç adamın yanından geçip gitmek için hamle

yaptı. Eğer Heath uzanıp koluna dokunmasaydı, hamlesini büyük olasılıkla tamamlayabilirdi. Ona yalnızca parmağının ucunu değdirmişti, basit bir veda hareketiydi ama kadının çıplak tenine denk gelmişti ve bu kadarı bile Annabelle'in hareket etme kabiliyetini alıp götürmek için yeterliydi.

Heath de onun gibi donakalmıştı. Annabelle'e bakarken, gözleminde cılız bir özürlü altına gizlenmiş felaket davetiyesi parlıyordu. "Lanet olsun," diye fısıldadı. "Bazen kendi iyiliğim için bile fazla ukala oluyorum."

Onu kendine çekti ve dudaklarına yapışırken ellerini sırtından aşağı kaydırды. Annabelle tıpkı önceki gece olduğu gibi, bunun kötü fikirlerin Süper Kupası olduğu gerçeğini, bu gecenin her anını yaşayıp sonuçlarıyla yarın uğraşmaması için geçerli bütün nedenleri yok sayarak, ona izin verdi.

"Sabrım yok." Genç adam elbisesinin fermuarını tek bir hareketle indirirken buğulu mırıltısı, Annabelle'in yanağını okşamıştı.

Dudaklarına doğru, "Bu her şeyi mahvedecek," diye fısıldadı. Onu durdurmak için hiçbir şey yapmamasına rağmen, bu sözcükleri söyleme ihtiyacı duymuştu.

"Her hâlükârda yapalım," dedi Heath boğuk bir hırıltıyla. "Sonuçlarıyla sonra ilgileniriz."

Tam Annabelle'in ısıtmak istediği sözleri söylemişti. Genç kadın öpüşmelerinde kendini kaybederken, biraz sakat, biraz akli başından gitmiş, biraz aptal ve biraz... âşık.

Birkaç saniye sonra elbisesi, sütyeni, kilodu ve Heath'in üstündeki tek kumaş parçasıyla birlikte ayaklarının dibine inmişti. Verandadaydılar. Ama hava karanlık, ağaçlar sıkı ve kimin umurundaydı ki? Heath başını hafifçe eğmiş, dokunmadan memelerine bakıyordu. Tek eliyle Annabelle'in omzunu kavramıştı. Diğer elinin parmak uçlarını bel kemiğinden aşağı kaydırды ve kuyruk sokumunda durdu. Annabelle

ürperdi, yanağını genç adamın göğsüne bastırdı, sonra dudaklarını tenine sürttü. Heath geri çekildi ve derin bir iç çekti.

“*Sakin kıpırdama.*”

Ondan hızla ayrıldı ve Annabelle’e bir an için bile olsa, görüşesi, sıkı bir erkek poposu manzarası sunarak, mutfığa daldı. Genç kadının aklından, aynı anda birden fazla iş görebilmek için cep telefonunu almaya gittiği geçti ancak Heath mutfığın lambasını yalnızca ocağın üstündeki ışık açık kalacak şekilde söndürdükten sonra oturma bölümüne geçti ve oradaki lambaları da söndürdü. Birkaç saniye sonra geri dönerken mutfaktan süzülen loş ışık, uzun ve kaslı bedeninde oyunlar oynuyordu. Erkekliği tamamen uyanmıştı. Annabelle’in yanına ulaşınca, üçlü bir prezervatif paketini havaya kaldırdı ve yumuşak bir sesle, “Bunları şefkatimin bir ifadesi olarak kabul et,” dedi.

“Not düşüldü ve takdir edildi,” dedi Annabelle yumuşak bir sesle.

Heath onu yatağa yatırdı. Annabelle onun nasıl sonuç odaklı olduğunu hatırladı ve Kızların Sinema Gecesi yüzünden uzun süreli ön sevişme beklentisinin gereğinden fazla artmış olabileceğini fark etti. Tabii ki Heath’in onun üzerine uzanıp ağzını memesine yaklaştırması çok sürmedi. Annabelle parmaklarını genç adamın saçlarına gömerken, “Beni aceleye getireceksin, değil mi?” diye sordu.

“Bundan hiç şüphelen olmasın.” Heath elini genç kadının karnına uzattı. Daha şimdiden hedefe kilitlenmişti belli ki.

“Daha çok öpüşme istiyorum.”

“Sorun değil.” Heath genç kadının meme ucunu dudaklarının arasına aldı.

Annabelle derin bir iç çekti. “Dudaktan...”

Minik kabarıklıkla oynarken, Heath’in nefesi her an biraz daha hızlanıyordu. “Haydi, pazarlık edelim...”

Annabelle parmaklarını genç adamın daha şimdiden kendini tutma çabasının bir sonucu olarak nemlenmiş sırtına batırdı. Bacakları kendiliğinden aralanmıştı. “Bunu beklemem gerekirdi.”

Heath parmağını genç kadının karnının alt kısmında kalan, kıvrıcık tüy öbeğinde dolaştırdı. “Senin için biraz hızlı gideceğim. Kaçınılmaz son. Bunun için şimdiden özür dilerim.” Parmakları ıslak ve ılık tenine temas edince, Annabelle iç geçirdi. “Ama benim için çok uzun zaman oldu ve gerçekte yalnızca birkaç dakika sürebilecek...”

“O kadar sürerse tabii...” Annabelle’in ayak parmakları zevkten kıvrılmıştı.

“... bana yıllar gibi gelecek.” Heath’in sesi her an biraz daha hırıltılı bir hâl alıyordu. “Bu yüzden işte önerim...” Genç adam onunla oynarken, Annabelle de kalçalarını sımsıkı kavramıştı. “İlk seferinde seni tatmin edemeyeceğim gerçeğini kabul edelim. Böylece ikimizin üzerindeki baskı da kalkmış olur.”

Annabelle dizlerini büktü ve boğuk bir inlemeyle, “En azından senin üzerinden,” dedi.

“Ama ilk dumanı attığım zaman...” Heath nefesini tuttu. Sözcükler artık dudaklarından kesik kesik ve bir çırpıda dökülüyordu. “İşimi adam gibi yapmak için...” Kıvrak parmakları onunla en mahrem biçimde oynarken, Annabelle’in aklı başından gitmişti, “... bol vaktim olacak.” Heath genç kadının bacaklarını iyice araladı. “Ve sen Tinker Bell...” Annabelle genç adamın ağırlığını üstünde hissetti. “Asla unutamayacağın bir gece geçireceksin.”

İnleyerek genç kadının içine girdi. Her ne kadar Annabelle çoktan ıslanmış ve dünden hazır olsa da bu kolay bir giriş değildi. Annabelle dizlerini yukarı çekip sırtını yay gibi gerdi. Heath dudaklarını genç kadının dudaklarına örttü, kalçalarını avuçlarının içine aldı ve onu her ikisinin de arzuladıkları açığa getirdi.

Annabelle’in gözlerinin önünde ateşli, çılgın görüntüler uçuşuyordu. Bir pitonun uzun, kalın gövdesi kendini onun içine itiyor, orada çözülüyor... geriniyor... derinlere... çok daha derinlere uzanıyordu. Avuçlarının altında genç adamın sırtının kasıldığını hissediyordu. O tath saldırı... Dalış. Tekrar ve tekrar. Ardından son tırmanış. Heath

titremeye başlamıştı. Annabelle içinden taşan iniltiyi yuttu. Gözlerinin önünde ışıklar yanıp sönüyordu. Heath'in ağırlığı altında başını arkaya attı ve kendini teslim etti.

Uzun dakikalar geçti. Heath dudaklarını genç kadının şakağına bastırdı, sonra yan döndü. Daracık yatağa güç bela sığmışlardı. Annabelle ona yer açmak için kenara kaydı. Yerleştiler. Heath onu nemli tenine doğru çekti ve saçlarıyla oynamaya başladı. Annabelle sersemlemiş, doyuma ulaşmıştı ve düşünmemek konusunda kararlıydı. Henüz.

“Benim için... olmadı,” dedi.

Heath tek dirseğinin üstünde doğruldu ve Annabelle'in yalan söyleyen gözlerine baktı. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sana söylemiştim.”

“Her zamanki gibi haklıydın.”

Heath'in göz kenarlarında kırışıklar belirmişti. Annabelle'in dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. “Bu ders olsun.” Kendini itip doğruldu. “Birkaç dakikaya ihtiyacım olacak.”

“Bu arada ben de kafamda bir iki kelime oyunu oynarım.”

“İyi fikir.” Annabelle ormandaki yuvalarını sarmalayan gece seslerini dinlerken, Heath içeride kayboldu. Birkaç dakika sonra bir birayla geri geldi, şiltenin kenarına çöktü ve şişeyi ona uzattı. Annabelle bir yudum aldığı şişeyi geri verdi. Heath şişeyi yere bıraktı. Sonra yere uzandı ve onu omzuna çekip yeniden saçlarıyla oynamaya başladı. Bu şefkatli yakınlık Annabelle'de ağlama isteği uyandırıyordu. Bu yüzden doğrulup genç adamın üstüne çıktı ve kendi tensel keşfine başladı.

Heath'in nefesinin hızlanması çok sürmedi. Boğuk bir sesle, “Sanırım toparlanmam sandığım kadar uzun sürmeyecek,” dedi.

Annabelle dudaklarını genç adamın karnına sürttü. “Sanırım her konuda haklı çıkamazsın.”

Bunlar uzunca bir süre için ikisinin söyleyeceği son sözler oldu.

Sonunda, Heath uyuyakaldı ve Annabelle sessizce odasına gitti. Yastığına gömülürken, yaptığı şeyin gerçekliğini daha fazla bastıramayacağını biliyordu. Heath sevişmeye de diğer her şeye olduğu gibi işkolik bir şevkle girişmişti. Bu arada Annabelle ona biraz daha âşık olmuştu.

Göz pınarlarında yaşlar titriyordu ama silmedi. Aksine, toparlanıp kendine gelirken akmalarına izin verdi. Uykuya dalarken, ne yapması gerektiğini artık çok iyi biliyordu.

Heath, Annabelle'in yatak odasına gittiğini işitmiş ama kıpırdamamıştı. Şimdi bedeninin açlığı giderildiği için, yaptığı şeyin erdemsizliği kafasına dank etmişti. Annabelle onu önemsiyordu. Bu gece o bal rengi gözlerden ona, kabul etmek istediğinden çok daha fazla enerjinin aktığını görmüştü. Şimdiyse kendini dünyanın en büyük pisliği gibi hissediyordu.

Annabelle bunun kendini göstere göstere gelen bir felaket olduğunu söylemişti. Ancak Heath hayatını yolları kapayan engellerin etrafını dolaşarak kurmaya alışmıştı. Bu yüzden bariz olanı görmezden gelmiş ve son hızla ilerlemişti. Annabelle'in haklı olduğunu bilmesine rağmen, onu istemiş ve almıştı. Sonuçların canı cehennemeydi. Artık çok geçti ama bunun Annabelle için hem iş alanında hem de kişisel anlamda ne büyük bir felaket olduğunu görebiliyordu. Annabelle işin içine duygularını katmıştı, bunu yüzünde görmüştü ve bu da Heath'in çöpçatanı olma konumuna geri dönemeyeceği anlamına geliyordu.

Adam yattığı yerde döndü, yastığını yumrukladı. Ne düşünmüştü ki? Bütün sorun hiçbir şey düşünmemiş olmasıydı. Yalnızca tepki göstermişti ve istediğini elde etme sürecinde, Annabelle'in hayallerini suya düşürmüştü. Şimdi kadın için her şeyi telafi etmesi gerekiyordu.

Kafasında bir plan oluşturmaya başladı. Annabelle'in işinin reklamını yapacak ve yolunun açılması için adam gibi müşteriler bulmasına yardım edecekti. Basına ulaşmak için kendi Halkla İlişkiler

personelini ve medya bağlantılarını kullanacaktı. Hikâye iyiydi: İkinci nesil bir çöpçatan büyükannesinin eski usul işini yirmi birinci yüzyıla taşımıştı. Annabelle'in bunu çoktan akıl etmiş olması gerekirdi ama yeterince büyük düşünemiyordu.

İzin veremeyeceği tek şey, Annabelle'in onu yeni kadınlarla tanıştırmasıydı. Bu kalbini kırardı. Bencil yanı, Annabelle'in artık onun için çalışmayacağı fikrinden hoşlanmıyordu. Kadının onun yakınında olmasını seviyordu. Annabelle her şeyi kolaylaştırıyordu ve Heath karşılığını onu hem gerçek hem mecazi anlamda becererek vermişti.

Babasının oğluydu ne de olsa.

Omuzlarına çöken hüznün eski ve tanıdıktı. Gecenin kör bir saatinde çarparak kapanan paslı karavan kapısının sesi gibi.

Uyuyakaldığını hatırlamıyordu ama öyle olsa gerekti çünkü dünyası sarsıldığında gün ağarmıştı. Tek gözünü açtı, yüzleşmeye hazır olmadığı yüzü gördü ve başını yastığa gömdü. Küçük bir deprem daha döşegini sarstı. Göz kapaklarını kaldırdı ve parlak gün ışığıyla karşı karşıya kalınca, gözlerini kırpmıştırmak zorunda kaldı.

"Tanrının kadın cinsine en büyük lütfü, uyan bakalım," diye şakıdı bir ses.

Elinde bir kahve fincanı ve döşegi ittirebilmek için öne uzattığı bacağıyla, verandanın yerine, Heath'in yanına oturmuştu. Parlak sarı bir şort ve üzerinde komik, kocaman bir troll figürü ve BİZ DE İNSANIZ yazısı bulunan mor bir tişört giymişti. Saçları çılgın bir hengegame gibi, afacan suratının iki yanına dökülüüyordu. Dudakları pembemsi, bakışları Heath'inkilere göre çok daha netti. Yıkılmış gibi bir hâli olmadığı kesindi. Lanet olsun. Kadın önceki gecenin bazı şeyleri değiştirdiğini düşünüyordu. Heath kendini kötü hissetti. "Daha sonra," diyebilirdi.

"Bekleyemem. Diğerleriyle çardakta kahvaltıda buluşacağız ve benim seninle konuşmam gerek." Yerden aldığı ikinci fincanı ona uzattı. "Geri dönüş acısını hafifletecek bir şey."

Heath'in bunun için tamamen uyanık olması gerekiyordu ama kendini kirli bir kül tablasının dibi gibi hissediyordu ve tek istediği bu konuşmadan kurtulup arkasını dönmek ve uyumaya devam etmektir. Ancak ona daha iyisini borçluydu bu yüzden tek dirseğinin üstünde doğruldu, kahveyi aldı ve zihnindeki örümcek ağlarını kovalamaya çalıştı.

Annabelle'in bakışları beline kadar açılan çarşafa kaymıştı ve Heath onu sil baştan istedi. Kanıtı gizlemek için kolunu kaydırıldı. Ona uzun süreli bir ilişkinin adayı değil, bir dost olduğunu onu darmadağın etmeden nasıl söyleyebilirdi ki?

“Önce,” dedi Annabelle. “Dün gece benim için tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını ifade etti.”

Bunlar, tam da Heath'in duymak istemediği sözcüklerdi. O kadar tatlı görünüyordu ki. Onun gibi birisini kırmak için gerçek bir bok kafalının teki olmak gerekirdi. Annabelle, adamın hep hayalini kurduğu sofistike, seçkin, zarif, kusursuz bir zevki bulunan ve aile kökleri on dokuzuncu yüzyılda yaşamış, soyguncu bir barona dayanan kadın olsaydı keşke. Hayatın tümseklerine takılmamak için ayağı yere sağlam basan bir kadına ihtiyacı vardı. Hayatı kendisi gibi, kazanılması gereken bir yarışma olarak gören birisiydi ihtiyacı olan; gel bizimle oyna oyununa daimî bir davetiye olarak gören birisi değil.

“Diğer yandan...” Annabelle'in sesi alçalmış ve ciddileşmişti. “Bunu bir daha asla yapamayız. Benim açımdan, her ne kadar tahmin ettiğim kadar sorun olmasa da profesyonel duruşun ciddi ihlaliydi.” Heath'in yalnızca afacanca bir hamle olarak tanımlayabileceği bir gülümseme. “Şimdi seni *tam anlamıyla* bir coşkuyla tavsiye edebilirim.” Gülümsemesi silindi. “Hayır, asıl sorun benim ne denli çıkarıcı hareket ettiğimdi.”

Heath şaşkınlıktan kahvesinin bir kısmını döktü. *Bu da neyin nesiydi böyle?*

Annabelle genç adamın üstünü başını temizlemesi için kâğıt havlu almak üzere mutfığa koştu. “Şimdi, işe dönersek...” dedi. “Yaptığın

şey için ciddi anlamda müteşekkir olduğumu bilmeni isterim. Rob'la ilgili durum aklımı gerçekten de karıştırmıştı. Ondan ayrıldığımdan beri... seksten kaçıyordum. Acı gerçek şu ki fena hâlde yamulmuş-tum." Heath'in görmediği birkaç damlayı temizledi. "Senin sayende bu durumu aştım."

Heath kahvesinden temkinli bir yudum alıp bekledi. Bütün bunların nereye varacağından pek emin değildi. Annabelle rahatsız edici derecede anaç bir dokunuşla genç adamın koluna dokundu. "Kendimi yeniden sağlıklı hissettim ve bunu sana borçluyum. Sana ve Krystal'ın filmine. Ama Heath..." Kaşlarını çatınca, alınıdaki küçük çiller bir araya toplandı. "Seni... seni bir anlamda kullanmış olabileceğim fikrine tahammül edemiyorum."

Heath'in fincanı havada kalmıştı. "Beni kullanmak mı?"

"İşte bunu konuşmamız gerekiyor. Seni, müşteri olmanın yanı sıra, bir arkadaş olarak da görüyorum ve ben arkadaşlarımı asla kullanmam. En azından şu ana kadar kullanmadım. Erkekler için durumun farklı olduğunu biliyorum, belki de senden yararlanıldığını düşünmüyorsundur. Belki de ben meseleyi fazla büyütüyorum. Ancak vicdanım, motivasyonlarım konusunda tamamen dürüst olmam gerektiğini söylüyor."

Heath gerilmişti. "Şüphesiz."

"Vücudumla yeniden bağlantı kurabilmem için güvenli ve duygusal bir bağımın olmadığı birine ihtiyacım vardı. Bu yüzden sen, elbette ki, mükemmel bir adaydın."

Duygusal bir bağının olmadığı mı?

Annabelle alt dudağını dişledi. Orada olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih eder gibi bir hâli vardı. "Bana çok kızmadığımı söyle," dedi. "Ah, lanet olsun... Ağlamayacağım. Ama kendimi çok kötü hissediyorum. Kevin'ın dün gece söylediklerini duydun. Ben..." Yutkundu. "Bütün o diğer olay. Ne rezillik ama, değil mi?"

Kavisli bir atış daha yapmıştı. "Diğer olay mı?"

“Biliyorsun işte.”

“Hafızamı tazele.”

“Bana söyletme. Çok utanç verici zaten.”

“Arkadaşlar arasında biraz utançın lafı mı olur?” derken Heath’in sesi gergindi. “Madem dürüst davranıyoruz.”

Annabelle gözlerini tavana dikti omuzlarını oynattı, tekrar yere baktı. Sesi iyice alçalmış, neredeyse çekingen bir hâl almıştı. “Biliyorsun işte... Dean Robillard’a duyduğum şu küçük aşk.”

Yer Heath’in altından kaymıştı sanki.

Annabelle yüzünü ellerine bastırdı. “Ah, tanrım. Kızardım. Korkuncum, değil mi? Sana bundan bahsetmem...”

“Hayır, lütfen...” Heath sözcükleri üstüne basa basa telaffuz etmişti. “Rahat ol.”

Annabelle ellerini indirdi ve ona her tür samimiyetle baktı. “Büyük olasılıkla bir yere ulaşmayacağını biliyorum. Dean’le olan durumum yani. Ama dün geceye kadar, şans vermeye bile cüret edemiyordum. Belli ki tecrübeli bir erkek. Hissettiğim bağ yalnızca benim hayal gücümün ürünü değilse, o zaman ne yapacaktım? Ya o da benimle ilgileniyorsa? Seksle ilgili karışıklıkların altından kalkamazdım. Ancak dün gece benim için yaptıklarından sonra, sonunda, en azından şansımı deneme cesaretini bulabildim. Bu işten bir şey çıkmazsa, hayat bu derim ama beni geride tutan şeyin benim rahatsızlığım olmadığını bileceğim.”

“Yani söylemeye çalıştığın... benim, senin *buz kırıcın* olduğum mu?”

Bal rengi gözler endişeyle kararmıştı. “Lütfen senin için bir sakıncası olmadığını söyle. İşin içine duygularını katmadığını biliyorum ama yine de hiç kimse kendisinden istifade edildiğini düşünmek istemez.”

Heath dişlerini sıkı. “Senin yaptığın bu muydu yani? Benden istifade etmek?”

“Dün gece, bilirsin işte, seninleyken onu hayal etmedim tabii. Şey belki birkaç saniyeliğine ama hepsi o kadardı, yemin ederim.”

Heath gözlerini kıstı.

“Sorunumuz yok, değil mi?”

Genç adam göğsünde kaynayan öfke kütlesine bir anlam veremiyordu. Hele Annabelle ona, serbest giriş hakkını kendi elleriyle sunmuşken. “Bilmiyorum. Sorunumuz yok mu?”

Annabelle sırtıma cüretini gösterdi. “Sanırım. Sen biraz suratsız görünüyorsun ama onuru çiğnenmiş bir adama da benzemiyorsun. Bu kadar endişelenmeme gerek yokmuş. Senin için yalnızca seksti ama benim üzerimden büyük bir yük kalktı. Teşekkürler, ahbab.”

Annabelle elini uzatınca, Heath’e kahve fincanını bırakıp onun elini sıkmaktan ya da salağın teki gibi görünmekten başka seçenek kalmamıştı. Sonra genç kadın ayağa fırladı, kollarını havaya uzattı ve ufak tefek bedenini bir kedinin hoşnut gerinişini andıran bir hareketle esnetti. Tişörtü sıyrılmış, Heath’in daha dün gece dilini gezdirdiği küçük göbek deliği ortaya çıkmıştı. “Çardakta görüşürüz.” Yüzüne samimi bir gölge düştü. “Heath, inan ki içinde bana karşı en ufak bir kırgınlık varsa bile, bir haftaya kalmadan geçer. Bu olay beni sana doğru kadını bulmak konusunda daha da hırslandırdı. Şimdi olay iş olmaktan çıktı. Kişisel bir meseleyle dönüştü.”

Genç adama göz alıcı bir gülümsemeyle baktıktan sonra, mutfağa girdi. Ancak hemen sonra başını geri uzattı ve “Teşekkürler,” dedi. “Ciddiyim. Sana borçluyum.”

Birkaç dakika sonra, kulübenin kapısı kapandı. Heath kendini yastığına bıraktı, kahve fincanını göğsüne yerleştirdi ve olanları sindirmeye çalıştı.

Annabelle onu Robillard için ısınmak amacıyla mı kullanmıştı yani?

15

Annabelle çardağa yaklaşırken, biraz önünde Ron ve Sharon'ın sarmaş dolaş yürüdüklerini gördü. Hâlâ titriyordu, midesi asitle doluydu sanki. Northwestern tiyatro bölümünün en iyi aktristi olmayabilirdi ama yine de bir sahnenin altından nasıl kalkılacağını bilirdi. İleride, Sharon'ın geçebilmesi için çardağın kapısını açan Ron'u gördü. Diğer eli hâlâ karısının kalçasındaydı. Önceki gece ne işler çevirdiklerine şüphe yoktu. Şimdi Annabelle'in tek yapması gereken, diğerlerinin onun ne iş çevirdiğini anlamalarına neden olacak bir açık vermemekti.

O, tel kapıdan içeri girerken, herkes birbiriyle selamlaşıyordu. Daha önce uykudan bu kadar yoksun ama cinsel anlamda bu kadar doygun bir grup görmemişti. Molly'nin boynunda sakal yanığına benzeyen, pembemsi bir iz vardı. Darnell'in yüzündeki kibirli ifadeye bakılırsa, Charmaine aşırı iffetli ününü hak etmiyordu. Phoebe ve Dan hasır bir koltuğa yerleşmiş, aynı keki paylaşıyorlardı. Krystal, Webster'a her zaman yaptığı gibi dırđır etmek yerine, uysal uysal konuşuyor ve ona "bebeğim" diye sesleniyordu. Masum yüzler yalnızca Pippi, bebek Danny ve Janine'e aitti.

Annabelle dikkatini Molly'nin hazırladığı kahvaltı sofrasına çevirdi. Gerçi bir şey yiyecek durumda değildi. Hindistan cevizi renkli masa örtüsünün ortasına kasımpatılarıyla dolu bir vazo yerleştirilmişti. Buz gibi taze meyve suyu sürahileri, koca bir çömlek dolusu Fransız tost, bir sepet ev yapımı kek ve pansiyonun spesiyalitesi, fırında esmer şeker, tarçın ve elmayla pişirilmiş yulaf tepsisi önce gözlemlere ziyafet çekiyordu.

Kevin, "Heath nerede?" diye sordu. "Ya da boş ver. Telefondadır."

"Birazdan gelir," dedi Annabelle. "Geç kalktı. Dün gece kaçta yattı emin değilim ama ben yatarken hâlâ ayaktaydı." Büfeye doğru yürürken, yalan söylemenin de bir tür nezaket olduğunu düşündü. Ne de olsa, gerçek, birkaç kahvaltıdan daha fazlasını mahvedebilirdi.

Tabağını doldurmakla meşgul olan Janine, arkasında sürüp giden baygın bakışlı tavırlara sıkkın bir bakış attı. "Lütfen bana bu sabah cinsel yoksunluk çeken tek insanın ben olmadığımı söyle..."

Annabelle yana doğru bir adım attı. "Krystal ikimize karşı daha duyarlı davranmalıydı."

"Yani sen ve Heath konusunda yanlışmışız?"

Annabelle gözlerini devirdi. "Hepiniz dramaya bayılıyorsunuz."

O ve Janine, Tucker ailesinin yanındaki iki sandalyeye yerleştiler. Annabelle fırınlanmış yulafını didiklerken, Heath teşekkür etti. Haki bir şort ve Nike tişört giymişti. Annabelle'in ona söyledikleri en azından kısmen doğrudu. Rob'un hayaletinden sonunda kurtulduğunu hissediyordu. Ne yazık ki onun yerini bir başka hayalet almıştı.

Bebek kardeşinin mama sandalyesindeki tepsiden muz parçaları aşırırmakla meşgul olan Pippi, çardağın içinde son hızla koştu ve Heath'in dizlerine sarıldı. "Prenz!"

"Merhaba, ufaklık." Heath küçük kızın başını beceriksiz hareketlerle okşadı ve Tavşancık Daphne tokalarından birinin sarı buklesinden aşağı kaymasına neden oldu.

Phoebe kaşlarını çatarak, “Sana ne dedi?” diye sordu.

Annabelle en neşeli hâlini takındı ve “Prens,” dedi. “Ne kadar harika, değil mi?”

Phoebe tek kaşını kaldırdı. Dan, büyük ihtimalle Heath’i sevdiği ve dikkatini dağıtmak istediği için, karısının dudağının kenarını öptü. Ufaklık dönüp annesine bakaren bile Heath’in bacaklarını bırakmamıştı. “Prenz’in bana meyve suyu getirmesini istiyorum.” Heath’e baktı. “Burnum tıkalı.” Ne demek istediğini göstermek için burnunu kırıstırdı.

Kireç taşı zeminden bir muz parçasını temizlemekle meşgul olan Molly, eliyle masayı işaret etti. “Meyve suları şu tarafta.”

Pippi, Heath’e hayran hayran bakarak, “Telefonun var mı?” diye sordu.

Kevin hızla başını kaldırdı. “Sakin telefonuna yaklaşmasına izin verme. Telefona özel bir merakı var.”

Heath tam cevap verecekken, Webster araya girdi. “Yürüyüş için nereye gidiyoruz?”

Kevin, Molly’nin elindeki leşi çıkmış bebek önlüğünü aldı. “Yol gölün çevresini dolaşiyor. Burası ile kasaba arasında kalan kısmı yürürüz diye düşündüm. Dokuz buçuk kilometre kadar. Manzara çok güzel. İşimiz bitince, Troy ve Amy bizi almaya gelecekler.”

Molly, “Çocuklara da bakacaklar,” dedi.

Troy ve Amy kamp alanını idare eden genç çiftti. Pippi, Heath’in bacağına vurdu. “Meyve suyu, lütfen.”

“Bir meyve suyu geliyor.” Heath büfeye yürüdü, büyük boy bir bardağı ağzına kadar doldurdu ve küçük kıza verdi. Pippi yarım yudum aldı ve bardağı yalnızca birkaç damlasını dökerek geri uzattı. Sırtarak, “Hareketlerim var,” dedi.

Bu kez Heath’in dudakları samimi bir ilgiyle bükülmüştü. “Öyle mi?”

“Seyret.” Pippi kenevirden yapılma halıya indi ve bir takla attı.

“Harika.” Heath başparmağını havaya kaldırdı.

“Babam da harika olduğumu söylüyor.”

Kevin geldi. “Buraya gel, balkabağım. Prens adamı rahat bırak da kahvaltı etsin.”

Phoebe, “İyi fikir,” diye fısıldadı. “Kurda dönüşüm olayı her an yaşanabilir.”

Heath onu duymazdan gelerek, Pippi’nin bıraktığı meyve suyundan bir yudum içti. “Yürüyüş kaçta başlıyor?”

Kevin, “Toparlanır toparlanmaz,” dedi.

Heath bardağını bıraktı ve Fransız tostlarına uzandı. Biraz fazla rahat bir tavırla, “Kahvaltıdan sonra Detroit’e doğru yola çıkmayı planlıyordum ama bu yürüyüş kulağa kaçırmak istemeyeceğim kadar hoş geliyor,” dedi.

Annabelle çatalını yulafına batırdı. O sabahki rolünü zor kıvrırmıştı. Dokuz buçuk kilometrelik yürüyüş boyunca neşesini korumayı nasıl başarabilirdi, bilmiyordu.

Neyse ki yürüyüşün büyük kısmını ayrı geçirdiler. Annabelle bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğuna karar veremiyordu. Rol yapmak zorunda kalmaması iyi bir şeydi tabii ama Heath’in o sabahki numarasını yutup yutmadığını kestiremiyordu.

Kamp alanına döndükleri zaman Pippi, sanki yıllardır görüşmüyorlarmış gibi, annesiyle babasının üstüne atıldı. Kevin, Molly Danny’yi emzirebilirsin diye küçük kızlarıyla ilgilenirken, Molly bebekle birlikte çardaktaki sallanan koltuğa yerleşti. Danny çevresine bakınmak istiyordu ve annesinin mahremiyeti sağlamak için omzuna attığı ince battaniyeyi itip duruyordu.

“Özelimiz bize kalsın ha, küçük adam?” Molly eliyle oğlunun küçük başını tuttu.

Annabelle buzlu ayından bir yudum aldı. Molly başına gelen bütün güzellikleri hak ediyordu ve Annabelle ona karşı en ufak bir haset hissetmiyordu ama aynı şeyleri o da istiyordu: Harika bir evlilik, güzel çocuklar, müthiş bir kariyer. Heath salıncakta yanına oturmuşt . Biraz sonra yola çıkacağı için, diğ r erkekler gibi bira içmek yerine, buzlu çayla yetinmeye karar vermişti.

Pippi yeri işaret ederek, “Bir arı!” diye çığlık attı. “Bak, Prenz, arı!” Babası, “O bir karınca, bebeğim,” dedi.

Erkekler antrenman kampından konuşmaya başlamışlardı. Janine yeni kitabından bir sahne konusunda hanımların görüşünü almak istediğini söyledi. Danny’nin karnı doymuştu. Molly oğlunu oynaması için yere bıraktı. Tam üstünü başını toparlamıştı ki çardağın dışındaki patikadan tanıdık bir kadın sesi yükseldi. “Demek buradasınız!”

Annabelle donakalmıştı.

Herkes ardağa doğru yürüyen uzun boylu, çok hoş ve hamile kadına bakıyordu.

Annabelle gözlerine inanamıyordu. şimdi olmazdı. Henüz d n gecek felaketin etkisinden bile kurtulamamışken...

“Gwen?” Krystal’ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. Kapı açılır açılmaz ayağa fırladı. Diğ rleri de onu takip ettiler.

“Gwen! Burada ne işin var?”

“Gelemeyeceğini sanıyorduk.”

“Bugün gidiyoruz. Neden bu kadar geç kaldın?”

“Sonunda hamile kıyafetleri giymeye başlamışsın.”

Gwen’in ıkagelmesinin ne anlama geldiğini geç de olsa fark eden kadınlar, tek tek sustular. Molly sarsılmışa benziyordu. Bakışlarını  nce Annabelle’e, sonra Heath’e çevirdi. Diğ r kadınlar da aynı şeyi yaptılar. Dan’in yüzündeki ifadeye bakılırsa, Phoebe ona Annabelle’in oyunundan söz etmişti ama diğ rleri olup bitenlerden bihaber diler.

Kevin birasını Pippi'nin elinden son anda kurtardı. "Gwen yerimiz olduğundan emin olmak için dün beni aradı," dedi sırtarak. "Size sürpriz yapmak istemiş."

Ve yapmıştı da. Hem de ne sürpriz.

Webster, "Kocan nerede?" diye sordu.

"Birazdan burada olur." Gwen çevresini saran kadınlar yüzünden, ağır ağır ayaklanan Heath'i henüz fark etmemişti. Sharon'ın uzattığı buzlu çay bardağını alırken, "Ev işi ertelendi," dedi. Annabelle arkadaşının açıklamasına kulak veremeyecek kadar kendini kötü hissediyordu; bankayla ilgili bir sorun çıkmıştı, mobilyaları depoya gidecekti ve taşınmadan önce bir hafta vakit öldürmeleri gerekecekti.

"Hey, millet." Ian da çardaktan içeri girmişti. Altında kareli bir şort, üstünde de bir Dell Bilgisayar tişörtü vardı. Erkekler selamlaştılar. Darnell, Ian'ın sırtına vurdu. Kevin da omzunu sıvazladı.

"Menajerimle henüz tanışmamıştın," dedi Kevin, Ian'ı kadınların arasından çekerken. "Ian, seni Heath Champion'la tanıştırayım."

Ian'ın uzattığı kolu donakalmıştı. Gwen hızlı bir nefes aldı ve elini içgüdüsel olarak karnına götürdü. Önce Heath'e sonra Annabelle'e baktı.

Annabelle cılız bir gülümsemeyle, "Yakalandık," dedi.

Heath, Ian'ın donakalan elini sıkarken hiç bozuntuya vermemişti ama Annabelle ani ölümü nerede görse tanırdı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ian. Ve Gwen... Seni yeniden görmek ne güzel." Başıyla karnını işaret etti. "Hızlı çalışmışsın. Tebrikler."

Gwen yutkunmakla yetindi. Annabelle, Heath'in parmaklarının kolunun üst kısmını kavradığını hissetti. "Bize biraz izin verir misiniz? Annabelle'le konuşmamız gerek."

Bir anda, kitap kulübü hareketlendi. "Hayır!"

"Sakin kıpırdamayın!"

“Onu hiçbir yere götüremezsin.”

“Unut gitsin.”

Heath’in yüz ifadesi, patlamak üzere olan bir bombayı andırıyordu. “Korkarım ısrar etmek durumundayım.”

Kevin şaşkına dönmüştü. “Neler oluyor?”

“İş.” Heath, Annabelle’i telli kapıya doğru çekti. Kafasının üstüne bir kazak falan atsa, kameralardan saklanmaya çalışan bir zanlıya dönecekti.

Molly arkalarından fırladı. “Ben de sizinle geliyorum.”

“Hayır,” dedi Heath düz bir sesle. “Gelmiyorsun.”

Krystal, Phoebe’ye telaşlı bir bakış attı. “Ulusal Futbol Ligi’ndeki herkesi korkutmayı bilirsin. Bir şeyler yap.”

“Düşünüyorum.”

“Ben biliyorum.” Molly kızını kucakladı ve Annabelle’in eline tutuşturdu. “Pippi’yi de al.”

“Molly!” Phoebe öfkeyle öne atılmıştı.

Molly ablasına çaresiz gözlerle baktı. “Üç yaşındaki bir çocuk onları izlerken ne kadar sertleşebilir ki?”

Phoebe yeğenini ateş hattından çekti. “Önemli değil, tatlım. Annen yine aklını kaçırdı.”

Gwen elini kaldırdı. “Annabelle, özür dilerim. Hiç bilmiyordum.”

Annabelle omuz silkmeyi başardı. “Senin sorunun değil. Hepsi benim yüzümden.”

“Aynen öyle,” dedi Heath ve genç kadını kapıdan çıkardı.

Birkaç dakika boyunca konuşmadan yürüdüler. Sonunda koruluk bir alana vardılar. Heath, Annabelle’e ancak o zaman döndü. “Beni dolandırdın.”

O sabahı da sayarlarsa, bu ilk kez olmuyordu ama Heath’in bunu henüz fark etmediğini umuyordu. “O kontratı imzalayacağından emin

olmam gerekiyordu ve elimdeki en iyi aday Gwen'di. İnan bana sana eninde sonunda söyleyecektim. Henüz cesaretimi toplayamamıştım.”

“Ah, işte bu büyük sürpriz oldu.” O buz gibi yeşil gözler camı kesebilirdi. “Kuş kapamı desene.”

“Korkarım.”

“Kocasını bu işe nasıl ikna ettin?”

“Şey... bir yıl ücretsiz bebek bakıcılığı sözüyle.”

Esinti Heath'in saçlarını havalandırmıştı. Annabelle'e tenini acıtacak kadar uzun bir bakış attı. Genç kadın o sabah kendine yaştıklarını düşündü... Bir hiç uğruna.

“Beni dolandırdın,” dedi Heath bir kez daha. Sindirmeye çalışır gibiydi.

Annabelle'in midesi düğüm düğümdü. “Başka bir yol düşünemedim.”

Başlarının üstünde bir kuş ciyakladı. Bir diğeri karşılık verdi. Heath'in ağzının kenarları kırıştı. “Daha yürüyecek çok yolun var, Tinker Bell. Benim söylemeye çalıştığım da buydu.”

Heath'in küçük oyununu onaylaması Annabelle'in iş etiğiyle ilgili bir nutuktan kurtulması anlamına gelmiyordu. Kendini, dürüstçe, böyle onursuz bir davranışı bir başka bir müşteriye karşı takınmayacağını açıklayarak savundu.

Heath ancak kısmen tatmin olmuştu. “Karanlık tarafla flört etmeye başladığın zaman, geri dönmesi güçtür.”

Annabelle bilmez miydi?

Bir süre sonra Kevin ağaçların arasında belirdi. Annabelle'i görünce, “Ah, iyi,” dedi. “Molly'ye büyük olasılıkla hayatta olacağını söylemiştim.”

Çardağa yürürlerken, Annabelle, Kevin'ın yanında yürümeye özen gösterdi. Zaten kısa bir süre sonra da Heath yola çıktı. O giderken,

Annabelle kendini bu kandırmaca saçmalığının eskimeye başladığını düşünürken buldu. Dürüst davransa, Heath'in tepkisi ne olurdu acaba? Tabii ya. Sanki böylesi, özgüveninden, iş yaşamıyla ilgili hayallerine kadar her şeyini yok etmenin reçetesi olmazmış gibi. Ancak Annabelle artık kandırmacalardan sıkılmıştı. Sır saklamak zorunda olmayacağı, birlikte bir gelecek hayal edebileceği biriyle seks yapmak istiyordu. Bu her şeyi anlatmıyor muydu? Olay kimyayla ilgiliydi. Ruh ikizlerinin sonsuz buluşmasıyla hiç ilgisi yoktu.

16

Portia, veri dökümü almak için ofis bilgisayarında enter tuşuna bastı. Bu kez saç rengiyle arama yapmıştı ki bu aptalcaydı çünkü saç rengi bir haftadan diğerine değişebilirdi. Ama veri bankasında, gözünden kaçan, Heath için mükemmel aday olabilecek biri mutlaka olmalıydı. Portia'nın aklında canlandığı aday bir sarışındı. Pazar öğleden sonrasının sessizliği, elektrikli testere gürültüsüyle kesintiye uğrayınca, yüzünü buruşturdu. Sendika üyesi olmayan işçiler, üst kattaki ofisi elden geçiriyorlardı ve bu izinsiz müdahale, Portia'nın zaten gergin olan sinirlerini iyice biliyordu.

Heath, Annabelle'le hafta sonu gezisine çıkmıştı. Portia haberi, Heath'in, birkaç ay önce Shaina Twain konserine en ön sıradan bilet sağlayarak dost olduğu resepsiyon görevlisinden almıştı. Portia haberi henüz sindirebilmiş değildi. Hafta sonlarını önemli müşterileriyle geçirmek ona düşerdi. Vegas turları, kışın Wisconsin gezileri. Bir o plajda bir bu plajda tembel öğleden sonraları. Müşterileri için düğün öncesi partiler, bebek toplantıları düzenlemiş, bar mitzvah, doğum günü partileri ve hatta cenaze törenlerine katılmıştı. Noel tebriği

listesinde beş yüzün üstünde isim vardı. Yine de hafta sonunu Heath Champion'la geçiren, Annabelle Granger olmuştu.

Elektrikli testereden sinir bozucu bir çığlık daha yükseldi. Portia genelde pazar günlerini ofisten uzak geçirmeyi tercih ederdi ama bugün her zamankinden huzursuzdu. Güne Winnetka'daki pazar ayiniyle başlamıştı. Çocukken kiliseye gitmekten nefret ederdi ve yirmili yaşlarında bundan tamamen vazgeçmişti. Ancak beş yıl kadar önce, yeniden gitmeye başlamıştı. Başlangıçta bunu bir iş taktiği ve doğru bağlantıları kurabilmek için bir araç olarak kullanmıştı. Üst düzey Katolik kiliselerini hedef almış, North Shore'da iki tane, Lincoln Park'ta bir tane, bir tane de Gold Coast'ta ve aralarında dolaşmaya başlamıştı. Ancak bir zaman sonra, bu ayinleri, işle hiç ilgisi olmayan nedenlerden, yani duaları oluşturan sözcüklerin, içindeki düğümleri çözdüğünü hissetmesinden dolayı sabırsızlıkta bekler olmuştu. Hâlâ kilise kilise dolaşmaya devam ediyordu, ne de olsa Tanrı kendine yardım edene yardım ederdi ama artık pazar günleri işle ilgili değil de daha çok huzur bulma olasılığına dönüşmeye başlamıştı. Gerçi bugün için aynı durum söz konusu değildi. Bugün, umutsuzca ihtiyaç duyduğu dinginlik, ondan bucak bucak kaçıyordu.

Ayinden sonra kahve içmek için tanıdıklarıyla, kısa süreli evliliği sırasında tanıdığı sosyal hayatta öne çıkan birkaç arkadaşıyla buluşmuştu. Onları Bodie'yle tanıştırsa, tepkileri ne olurdu acaba? Düşüncesi bile baş ağrısını şiddetlendirmeye yetmişti. Bodie hayatında gizli bir bölmede, hiç kimsenin göz atmasına izin veremeyeceği sefil ve sapkın bir odacıkta yaşıyordu. Bu hafta telesekreterine iki mesaj bırakmıştı ama Portia, o güne kadar, iki mesaja da cevap vermemişti. Bir saat kadar önce merakına yenik düşmüş ve numarasını çevirmiş ancak cevaplmasına fırsat kalmadan telefonu kapatmıştı. Belki sıkı bir gece uykusu çekebilse, Bodie takıntısına son verebilirdi. Hatta belki de Heath ve işinin dağılmak üzere olduğu konusunda bu kadar endişelenmekten de vazgeçerdi.

Elektrikli testereden, Portia'nın şakaklarını delip geçen bir çığlık daha yükseldi. Evlenmeden önce haddinden fazla ilişki yaşamıştı. Çoğu ona mutsuzluk getirmişti, evet ama seviyesini düşüren hiç olmamıştı. Bodie'nin geçen hafta yaptığı bu olmuştu. Onu alçaltmıştı. Bunu yapmasına Portia izin vermişti.

Çünkü kendini alçalmış gibi hissetmemişti.

Anlayamadığı da buydu zaten. Uykusuzluğunun baş edilemez hâle gelmesi, ayın sırasında kendini bırakamaması ve geçen haftanın tartı kontrolünü unutması, hep bu yüzdendi. Çünkü Bodie'nin yaptığı şey onu neredeyse kırılğan bir duruma sokmuştu.

Bilgisayar ekranındaki sütunlar gözlerinin önünde uçuşuyordu. Elektrikli testerenin vızıltısı, yerini çekiç gürültüsüne bıraktı. Buradan hemen çıkmalıydı. Hâlâ danışmanlık yapıyor olsaydı, o kadınlardan biriyle buluşabilirdi. Belki de spor salonuna uğrar ya da akşam yemeğinde buluşmak için Betsy Waits'i arardı. Ancak ikisinden birini yapmak yerine, dikkatini yeniden ekrana çevirdi. Kendine hâlâ en iyi olduğunu ispatlaması gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu Heath'e uygun bir eş aday bulmaktı.

Çekiç sesi, tıkırtıya dönüşmüştü ama Portia gürültünün üst kattan gelmediğini ancak ses artınca ve ısrarcı bir hâl alınca fark etti. Masasından kalkıp resepsiyon bölümüne yürüdü. Portia'nın üzerinde ayın için giydiği kısa, kırık beyaz Burberry ceket ve Bottega Veneta pantolon vardı. Çalışırken ayakkabılarını çıkardığı için halının üstünde sessizce ilerliyordu. Buzlu camın arkasında bir erkeğin geniş omuzlarının karaltısını seçti. "Kim o?"

Sert, düz bir ses cevapladı: "Rüyalarının erkeği."

Portia gözlerini yumdu ve kendi kendine kapıyı açmamasını söyledi. Bu onun için hiç iyi değildi. Bodie onun için hiç iyi değildi. Ancak karanlık ve gür sesli bir koro, iradesine baskın çıktı. Kilidi çevirdi. "Çalışıyorum."

"İzlerim."

“Sıkıntıdan patlarsın.” Portia kenara çekilip adamın geçmesi için yol açtı.

Kaşlı erkeklerin spor salonu giysileri içinde, sokak kıyafetlerinden çok daha iyi durdukları söylenirdi ama bu, Bodie Gray için geçerli değildi. Ketten pantolonu ve özel dikim mavi Fransız gömleği vücuduna kusursuzca yakışmıştı. Gözleri resepsiyon bölümünü dolaştı, açık yeşil duvarları ve Zen tarzı mobilyaları tek kelime etmeden süzdü. Portia’nın sessiz oyunlarından birini daha oynamasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. “Burada olduğumu nereden bildin?”

“Cevapsız çağrılardan.”

Onu asla aramamalıydı. Portia başını yana eğdi. “Efendinin hafta sonu için rakibimle şehir dışına çıktığını duydum.”

“Haberler hızlı yayılıyor. Burası güzel bir yermiş.”

Portia’nın en muhtaç tarafı, Bodie’nin övgüsünü yalamadan yutmuştu ama bozuntuya vermeyip etkilenmemiş gibi bir tavır takındı. “Biliyorum.”

Bodie resepsiyon masasına baktı. “Bütün bunlar sana hazır sunulmadı, değil mi?”

“Çok çalışmaktan korkmam. İş hayatında rekabet eden kadınların sert olmaları gerek, yoksa hayatta kalamazlar.”

“Nedense birilerinin sana zorluk çıkarabileceğini pek düşünmüyorum.”

“Tahmin edemezsin. Başarılı kadınlar her zaman erkeklere göre farklı standartlarla değerlendiriliyorlar.”

“Bütün sorun memeleriniz.”

Portia cinsellik içeren şakalardan hiçbir zaman hoşlanmazdı, bu yüzden gülümsediğini fark edince kendisi de şaşırdı. Ancak küstah ve iflah olmaz maçoğua direnmek güçtü.

“Bana etrafı göster,” dedi Bodie.

Portia ona ofisini dolaştırdı. Bodie başını parşömen paravanların arasından uzattı, dinlenme odasının duvarında tuttuğu kota çizelge-

lerini inceledi ve sorular sordu. Arka merdivenlerden, işçilerin o gün için Portia'ya yeterince işkence ettiklerine karar vermiş olduklarını gösteren İspanyolca konuşmalar yükseliyordu. Heath'ın hafta sonu yolculuğuyla ilgili daha fazla bilgi edinmesi gerekiyordu ama konuyu açmak için Bodie'yi özel ofisine buyur edene kadar bekledi.

“Heath'ın hafta sonu onunla gitmeni istememesine şaşırdım doğrusu. Görünüşe bakılırsa, düşündüğün kadar vazgeçilmez değilmişsin.”

“Arada sırada benim de birkaç günlük iznim oluyor.”

“Bugün ofise onun yüzünden geldim.” Bilgisayarını işaret etti. “Küçük Bayan Granger onu istediği kadar yedirip içirip ağırlayabilir ama ona eşini bulan ben olacağım.”

“Büyük ihtimalle.”

Portia ellerini masaya yaslayıp öne uzandı. “Bana geçmişte birlikte olduğu kadınları anlat. Kendisi pek konuşkan biri sayılmaz.”

“Heath'ten söz etmek istemiyorum.” Bodie pencereye yürüdü, sokağa baktı ve jaluzinin kordonunu çekti. Paneller yumuşak bir hışırtı eşliğinde örtüldü. Bodie yüzünü ona çevirdi ve gözleri, o denli açık renkli ve mesafeliydiler ki Portia'yı buza çevirebilirlerdi, kırılgan ruhunda merhem etkisi yarattı.

“Üstündekileri çıkar,” diye fısıldadı.

Felaketle sonuçlanan Wind Lake dinlencesinden bir hafta sonra Annabelle olup bitenleri saplantı hâline getirmemek için kendini işine vermişti. Sizin İçin En Mükemmeli internet sitesi açılmış, işlemeye başlamıştı ve Annabelle e-postayla ilk talebini almıştı. Ray Fiedler ve Carole’la ayrı ayrı görüşmüştü. Bu ikiliden bir aşk birlikteliği olmazdı ama birbirlerinden bir şeyler öğrenmişlerdi. Heath’in geri çevirdiği Power Eşleştirme adayı Melanie Richter, Shirley Miller’ın torunuyla kahve içmeyi kabul etmişti. Ne yazık ki Jerry, Neiman’ının giyiminden rahatsız olmuş ve ona ikinci kez çıkma teklif etmeyi reddetmişti. Annabelle’in kapısını bolca zamanını almaktan başka bir işe varamayan ve durumunu iyileştirmek adına en ufak bir şey yapmayan yeni yaşlı müşteriler çalışıyordu. Ancak o, yalnızlığın ne demek olduğunu çok iyi bildiği için, onları geri çeviremiyordu. Diğer yandan, bu işten hayatını kazanabilmek için daha büyük düşünmesi gerektiğinin farkındaydı. Banka hesabını incelemiş ve daha genç müşterileri için ancak bir peynir ve şarap partisi verebileceğini görmüştü. Bütün hafta, Heath’in aramasını beklemişti ama ondan hiç ses çıkmamıştı.

Pazar öğleden sonra radyoda Prince'i dinleyerek alışveriş poşetlerini boşaltırken, telefonu çaldı. "Hey, Patates Kafa. Nasıl gidiyor?"

Ağabeyi Doug'ın sesini iştirmek bile kendini yetersiz hissetmesine yetmişti. Doug gözünün önünde onu son gördüğü hâliyle canlanmıştı: Sarışın, yakışıklı ve annesinin erkek versiyonu. Bir kutu minyatür havucu buzdolabına tıktı ve radyoyu kapadı. "Daha iyi olamazdım. LaLa Âleminde işler nasıl gidiyor?"

"Yandaki ev bir nokta iki milyona satıldı. Yirmi dört saatten kısa süre içinde alıcı buldu. Bizi görmeye ne zaman geleceksin? Jamison seni özledi."

"Ben de onu özledim." Bu tam olarak doğru sayılmazdı çünkü Annabelle, Jamison'u doğru dürüst tanıımıyordu. Annesi zavallı çocuğun programını, oyun grupları ve okul öncesi eğitim dersleriyle öylesine doldurmuştu ki Annabelle son ziyaretinde, yeğenini ancak araba koltuğunda uyurken görebilmişti. Doug muhteşem mahalleleri hakkında gevezelik ederken Annabelle, Jamison'ın on üç yaşında, tikli ve nevrotik bir kaçak ergen olarak kapısında bittiğini hayal etti. Annabelle yeğenine ruh sağlığını geri kazandırmak için en iyi miskinlik hilelerini öğretecekti. Jamison büyüdüğü zaman kendi çocuklarına ruh sağlığını, sevgili ve eksantrik Annabelle halasının koruduğunu ve yaşamayı ondan öğrendiğini anlatacaktı.

"Şunu dinle," dedi Doug. "Geçen hafta Candace'e yeni bir Benz'le sürpriz yaptım. Yüzündeki ifadeyi görebilmeni isterdim doğrusu."

Annabelle mutfak penceresinden, güneşin altında kocaman yeşil bir kurbağa gibi pişmekte olan Sherman'a baktı. "Bayıldığına eminim."

"Bence de." Doug, sanki Annabelle'in umurundaymış gibi Benz'i, otomobilin içini, GPS'sini anlatmaya devam etti. Başka bir aramayı cevaplamak için, tıpkı Heath gibi Annabelle'i bir kez beklemeye aldı. Sonunda sadede geldi ve Annabelle o zaman Doug'ın aramasının asıl nedenini hatırladı. Nutuk çekmek. "Annem hakkında konuşmalıyız. Adam'la durumu tartışıyorduk."

“Annemin durumunu mu?” Annabelle bir Marshmallow Fluff kavanozu açıp eline bir kaşık aldı.

“Artık gençleşmiyor, Patates Kafa. Ama sen bu gerçeği idrak edebilmiş gibi görünüyorsun.”

“Annem yalnızca altmış iki yaşında,” dedi Annabelle ağzında şekerlemeyle. “Henüz bakım evine hazır olduğunu söyleyemeyiz.”

“Geçen ay yaşadığı sağlık sorununu hatırlıyor musun?”

“Yalnızca sinüslerinde enfeksiyon oldu.”

“İstedğin kadar hafife al ama geçen yıllar etkisini göstermeye başladı.”

“Daha yeni rüzgâr sörfü dersine kaydoldu.”

“Sana yalnızca duymanı istediği kadarını söylüyor. Dırdırcı bir kadın olmak istemiyor.”

“Beni az kalsın kandıracaktın.” Annabelle kirli kaşığı lavaboya gereğinden fazla sert bıraktı.

“Adam ve ben bu konuda hemfikiriz. Candace de öyle. Kate’in senin için beslediği endişe... Neden açıkça ortaya dökmüyoruz?”

Neden acaba? Annabelle kavanozun kapağını kapayıp dolaptaki yerine koydu.

“Amaçsız yaşam tarzın onu hiç ihtiyaç duymadığı bir sıkıntıya sokuyor.”

Annabelle kendi kendisine bu saldırıyı es geçmeyi emretti. Doug’ın ona ulaşmasına bu kez izin vermeyecekti. “Annem benim için endişelenmekten besleniyor,” dedi yarı sakın bir sesle. “Emeklilik canını sıkıyor ve benim hayatımı idare etmeye çalışmak ona oyalanacak bir şeyler veriyor.”

“Ama bizler durumu böyle görmüyoruz. Annem sürekli stres içinde.”

“Stresli olmak annemin hobisi. Bunu sen de biliyorsun.”

“Dünyadan haberin yok. O evi elinde tutmanın annemin ihtiyaç duymadığı bir baş ağrısı olduğunu ne zaman anlayacaksın?”

Ev. Bir diğer zayıf nokta. Annabelle her ay ödediği kiraya rağmen, annesinin çatısı altında yaşadığı gerçeğinden kaçamıyordu.

“O evi satışa çıkarabilmesi için taşınman gerek.”

Annabelle’in morali bir anda yerle bir olmuştu. “Evi satmak mı istiyor?” Eski püskü mutfakta çevresine bakınırken, birlikte bulaşık yıkarlarken lavabonun yanında duran büyükannesini görebiliyordu. Büyükanne manikürünün bozulmasından hoşlanmadığı için, yıkama işini Annabelle üstlenir, büyükanne de kurulama işini yapardı. Birlikte Annabelle’in hoşlandığı çocukları çekiştirir, büyükannenin bağladığı yeni bir müşteriden söz eder, birlikte her şeyden ve hiçbir şeyden konuşurlardı.

Doug, “Bence ne istediği gayet açık,” dedi. “Kızının ayağa kalkıp sorumluluk sahibi bir hayat sürmesini istiyor. Ama sen otlakçılık yapıyorsun.”

Her ay binbir güçlükle bir araya getirip ödediği kiraya verdikleri ad bu muydu yani? Yine de kimi kandırıyordu ki? Annesi evi bölgeyi gelişime açan yatırımcılara satsa, bir servet kazanırdı. Annabelle daha fazla dayanamayacaktı. “Annem evini satmak istiyorsa, benimle konuşabilir. Bu yüzden sen aradan çekil.”

“Bunu hep yapıyorsun. Bir kez olsun bir sorunu mantık çerçevesinde tartışamaz mısın?”

“Mantık arıyorsan, Adam’la konuş. Ya da Candace’le. Hatta Jamison’la. Ama tanrı aşkına beni rahat bırak.”

Otuz bir yaşındaki olgun, Annabelle’in olmadığı bir kadından beklenmeyecek bir hareketle, telefonu ağabeyinin yüzüne kapadı ve hiçkırımlara boğuldu. Birkaç dakika direndi ama sonra bir parça kâğıt havlu koparıp mutfak masasının başına oturdu. Sefilliğine teslim oldu. Ailenin dışlanmış üyesi olmaktan, beklentileri karşılayamamaktan bıkmıştı. Korkuyordu. Çünkü ne kadar direnirse dirensin, tıpkı onlar gibi olan bir erkeğe âşık oluyordu.

Pazartesi sabahı, Heath'ten hâlâ ses çıkmamıştı. Yürütmesi gereken bir işi vardı ve ne kadar istese de yerde yuvarlanıp ölü numarası yapmaya devam edemezdi. Bu yüzden genç adama bir mesaj bıraktı. Salı gününü olduğunda Heath'ten hâlâ ses çıkmamıştı. Oscar kazanabilecek performansının, adamı kendisinin seks terapisti olarak gördüğüne o anda ikna ettiğinden neredeyse emindi. Ama aradan bir haftadan uzun bir süre geçmişti ve Heath'in bazı şüpheleri var gibiydi. Yüzleşmekten kaçmak tarzı değildi, eninde sonunda Annabelle'le temas kuracaktı ama hesaplaşmalarının onun şartlarına göre yapılmasını isteyecekti ve bu Annabelle'i dezavantajlı duruma getirecekti.

Arté Palmer'la geçirdikleri o gün, Bodie'nin telefon numarasını almıştı. O numarayı ilk kez o akşam kullanacaktı.

Sherman'ı, Bodie'nin bir önceki akşam verdiği Lincoln Park adresinin birkaç kapı ötesinde mucize eseri bulunduğu boş park yerine sığdırmaya çalışırken, yanından sabah koşusuna çıkmış bir sporcu geçti. Alarmını saat beş otuza kurmuştu. Bay Bronicki ve onun ahbap çavuşlarının yataktan zıplamaları için iyi bir saat olabilirdi ama Annabelle için yeryüzündeki cehennemdi. Hızlı bir düşün ardından, ona büyük memeleri olduğu hissini veren, dar korsajlı, acı sarı elbisesini giydi. İki günlük saçlarını jöleyle yatıştırdıktan sonra göz makyajını yaptı, dudaklarına parlatici sürdü ve yola koyuldu.

Adresi kontrol ederken, Halsted'deki Caribou'dan aldığı kahve avucunu ısıtıyordu. Heath'in evi nefesini kesmişti. Cam ve tuğla ağırlıklı binanın iki kat yüksekliğinde camla kaplı ön cephesi, V biçiminde bir çıkıntıyla, on dokuzuncu yüzyıldan kalma özenle restore edilmiş yapılarla, yakın zamanda daha dar ve pahalı parsellere inşa edilmiş lüks binaların bir arada barındığı gölgeli sokağa doğru uzanıyordu. Annabelle kaldırım boyunca yürüdü ve ucunda oymalı, akaju bir kapının beklediği yürüyüş yoluna saptı. Zili çaldı. Beklerken stratejisini

gözden geçirmeye çalıştı ama kapının kilidi beklemediği kadar çabuk çevrildi ve bir anda ardına kadar açık bir kapıyla karşı karşıya kaldı.

Heath'in üstünde mor bir havlu ve saat 06:40'ta kapısına diki- len kişiye karşı, yüzünde asık bir ifade vardı. Ağzındaki diş fırçasını çıkardı. "Evde yokum."

"Bak sen." Annabelle kahveyi genç adamın boştaki eline tutuş- turdu. "Ayaküstü Kafein diye yeni bir iş kurdum ve ilk müşterim sensin." Heath'in yanından geçti ve S biçiminde bir merdivenin üst kattaki sahanlıkla birleştiği geniş hole girdi. Eskitilmiş mermer basamaklara, modern bronz avizeye ve girişin tek gerçek eşyası olan terk edilmiş spor ayakkabılara baktı. "Vay camına. Dehşete düştüm ama çaktırmamaya çalışıyorum."

Heath, "Beğenmene sevindim," diye homurdandı. "Ne yazık ki bugün tur düzenlemiyorum."

Annabelle parmağını genç adamın kulak memesine bulaşmış tıraş köpüğü kalıntısına sürmemek için kendini zor tutuyordu. "Sorun değil. Sen giyinirken, ben kendim gezerim." Eliyle merdiveni işaret etti. "Haydi, işine bak. Ben sana mani olmayayım."

"Annabelle, şu anda konuşacak vaktim yok."

Genç kadın en alaycı gülümsemesiyle, "Beni araya sıkıştırıver," dedi.

Diş macunu, Heath'in ağzının köşesinde köpürmeye başlamıştı. Elinin tersiyle sildi. Bakışları, Annabelle'in çıplak omuzlarından, üst kısmı bedenine oturan elbisesine kaydı. "Senden kaçıyor değildim. Bu öğleden sonra arayacaktım."

"Hayır, gerçekten, keyfine bak. Benim hiç acelem yok." Annabelle elini şöyle bir salladı ve oturma odasına yöneldi.

Heath küfrü andıran bir şeyler geveledi. Bir dakika sonra çıplak ayaklarının üst kata çıkarken çıkardığı sesler duyuldu. Annabelle omzunun üstünden bakınca bir çift muhteşem omuz, çıplak bir sırt

ve mor bir havlu gördü. Dikkatini, ancak Heath gözden kaybolunca oturma odasına çevirdi.

Sabah güneşi yüksek pencerelerden içeri süzülüyor ve açık renkli ahşap parkelere vuruyordu. Burası içinde yaşanması için âdeta yalvaran çok güzel bir yerdi ama mavi kauçuk mat yüzey üzerinde duran spor aletleri dışında, en az evin holü kadar boştu. Tek bir mobilya –hatta duvarda bir spor posterı– bile yoktu. Çevresini dikkatle süzerken, Annabelle’in gözünün önünde olması gerekenler canlanmaya başlamıştı. Geniş ve rahat bir kanepenin önünde büyük, taş yüzeyli bir sehpa, zevkli renklerde döşenmiş koltuklar, duvarlarda parlak renklerde tablolar, modern tasarımlı bir CD dolabı, ortalığa saçılmış dergiler, kitaplar. Bir çocuğun çek-çekli oyuncağı. Bir köpek.

İç geçirerek, kendi kendine o sabah Heath’i pusuya düşürme nedeninin, göldeki hafta sonunu aşmak olduğunu hatırlattı. İnsanın ne dilediğine dikkat etmesi gerektiğiyle ilgili, eski deyiş zihninde canlanmıştı. Heath’in Sizin İçin En Mükemmeli’yle anlaştığının duyulmasını istemişti ve haber yayılmıştı. Şimdi onu müşteri olarak kaybedecek olursa, herkes onu elinde tutacak kadar iyi olmadığını düşünecekti. Her şey o sabah kendini nasıl idare ettiğine bağlıydı.

Boş yemek salonundan mutfığa geçti. Tezgâhlar boştu ve Avrupa’dan alınma, paslanmaz çelik aksesuarlar el değmemiş gibi yepyeni görünüyordu. Burada yaşandığına dair tek iz, lavabonun içine bırakılmış kirli bardaktan ibaretti. Heath’in yaşayacak bir yere sahip olması ancak buranın bir yuva olmaması, Annabelle’i fena sarsmıştı.

Oturma odasına döndü ve pencereden sokağa baktı. Kendini kaptırdığı adama dair yapbozun bir parçası daha yerine oturmuştu. Sürekli hareket hâlinde olduğu için, Annabelle onun temelde çok yalnız olduğu gerçeğini gözden kaçırmıştı. Bu döşenmemiş ev duygusal izolasyonunu da gözler önüne seriyordu.

Heath üzerinde gri bir pantolon, gece mavisi bir gömlek ve desenli bir kravatla içeri girdi. Her şeyi öylesine yerli yerindeydi ki

pekâlâ, bir Barneys reklamından fırlamış olabilirdi. Ceketini, ağırlık kaldırma ünitesinin üstüne attı, Annabelle'in getirdiği kahveyi yanına koydu ve gömleğinin manşetlerini ilikledi. "Seni sepetlemek gibi bir niyetim yoktu. Durumu gözden geçirmek için zamana ihtiyacım vardı ve bunun için özür dileyecek değilim."

"Özrün kabul edildi." Genç adamın çatık kaşları iyiye işaret değildi, bu yüzden Annabelle derhâl vitesi değiştirdi. "Gölde Phoebe'yle işleri yoluna koyamadığın için üzgünüm. Sen ne düşünürsen düşün, bunun yolunu bulmaya çalıştım."

"Yarı yarıya düzgün bir sohbetimiz oldu."

"Öteki yarısına ne oldu?"

"Beni sinirlendirmesine izin verdim."

Annabelle detayları dinlemekten büyük keyif duyardı ama Heath gömleğinin kolundan kısmen görünen saate bakmaya başlamadan önce harekete geçmesi gerekiyordu. "Pekâlâ, burada olmamın gerçek nedeni şu, beni geri aramış olsaydın buraya kadar gelme zahmetine girmezdim. Herhangi birine ismi lazım değil olan kişi hakkında bir şey söyleyip söylemediğini bilmem gerek. Eğer söylediyse, yemin ederim, bir daha seninle asla konuşmam. Bunu sana ciddi anlamda güvenerek söyledim. Gerçekten, utancımдан ölebilirim."

"Lütfen, buraya rüyalarının erkeği hakkında konuşmak için gelmediğini söyle."

Annabelle, büyükannesinin Sante Fe'den aldığı turkuvaz yüzüğüyle oynuyormuş gibi yaptı. "Yani Dean'in benden hoşlanabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Tanrım, bilmiyorum. Neden teneffüs saatini bekleyip kendi kız arkadaşlarına sormuyorsun?"

Annabelle bozulmuş gibi görünmeye çalıştı. "Ben yalnızca erkek bakış açısını anlamaya çalışıyorum, o kadar."

"Raoul'a sor."

"Ayrıldık. Arkamdan iş çeviriyormuş."

“Sanki şehirdeki herkes bunu bilmiyordu da...”

Pekâlâ, bu kadar eğlence yeterdi. Annabelle ağırlık ünitesinin kenarına ilişti. “Dean’in benim için çok genç olduğunu düşündüğünü biliyorum.”

“Yaşın, bu işi arkada bırakamaman hâlinde başına gelebilecek facialar listesindeki maddelerden yalnızca biri. Biricik Aşkını görmedim; yani sırrın güvende. İşimiz bitti mi?”

“Bilmem. Bitti mi?” Annabelle ayağa kalktı. “Mesele şu... senin hâlâ kitap kampından kalma duygusal mevzularla uğraşıyor olmandan çekiniyorum. Bunu söylediğim için üzgünüm ama bu, sana biraz kızca bir hava veriyor.”

“Kız havası mı?” Koyu renk bir kaş havaya kalktı.

“Yalnızca tek bir kadının görüşü.”

“Yani kız gibi davrandığımı mı söylüyorsun? Bunu, Lise Mezu-niyet Kraliçesi Annabelle mi söylüyor?”

“Telefonlarıma çıkmadın.”

“Düşünmek istedim.”

“Aynen öyle.” Annabelle doğrucu bir çıkış yakalamak için genç adamın üstüne gidiyordu. “Belli ki cinsel kurtuluş gecem konusunda kafan hâlâ karışık. Ama bunu kabul edemeyecek kadar maçosun. Senden yararlanmamam gerekirdi. Bunu ikimiz de biliyorduk ama ben senin için bir sakıncası olmadığını sandım. Ama öyle görünüyor ki varmış...”

“Seni hayal kırıklığına uğratacağından eminim,” derken Heath’in sesi kupkuruydu. “Ancak tecavüzün ve yağmacılığın bende travmaya neden olmadı.”

“Gururunu korumaya çalışmanı saygıyla karşılıyorum,” dedi Annabelle ciddi bir tavırla.

Heath kaşlarını çattı. “Saçmalamayı kes. İş ile zevki karıştırmak konusunda açık ve nettin. Bu konuda haklıydın. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama Krystal porno partisi verdi, ben de insanların bana

hayır demesinden hoşlanmam ve sonra olan oldu. Durumdan istifade eden bendim. Aramamamın tek nedeni, durumu senin için nasıl telafi edeceğimi çözemediğim olmamdı.”

Annabelle, Heath’in onu bir kurban gibi görüyor olması fikrinden nefret ediyordu. “Kaçarak olmayacağı kesin,” dedi. “Sekreteriyle yatıp sonra da onu kapının önüne koyan patron hikâyesini andırıyor.”

Annabelle, Heath’in yüzünü buruşturduğunu görme zevkini yaşıyordu. “Bunu asla yapmazdım.”

“Harika. Yarın akşamdan başlayarak bütün akşamları boşalt. Biraz Kate Hudson’a benzeyen, Adam Sandler’ı biraz da olsa eğlenceli bulan, su ve şarap kadehlerini birbirinden ayırt edebilen zehir gibi bir ekonomi profesörüyle başlıyoruz. Ondan hoşlanmazsan, sırada altı kişi daha var. Şimdi, oyuna geri dönüyor musun, yoksa çekiliyor musun?”

Heath onu oltaya düşürmesine izin vermeyecekti. Kahvesini yudumlayarak, hiç acele etmeden, pencereye gitti. Belli ki bu işin ne kadar karmaşık bir hâl aldığını düşünüyordu. “Devam etmek konusunda emin misin?” dedi sonunda.

“Hey, aklı karışan ben değilim ki. Tabii ki eminim.” *Ne yalandı ama.* “İdare etmem gereken bir işim var ve dürüst olmam gerekirse, sen bunu zorlaştırıyorsun.”

Heath elini saçlarının arasından geçirdi. “Tamam. Ayarla.”

“Mükemmel.” Annabelle yanaklarını acıtacak kadar büyük bir gülümsemeyle bakıyordu ona. “Şimdi, işe dönecek olursak...”

Gerekli ayarlamaları yaptılar, randevu saatlerini kararlaştırdılar ve Annabelle, işi biter bitmez oradan ayrıldı. Eve dönüş yolunda, kendi kendine bir söz verdi. O andan itibaren, duygularını ait oldukları yere kilitleyecekti. Ekstra dayanıklı, hava geçirmez bir kilitli poşete.

Ertesi öğleden sonra, Heath, iş dünyasının seçkin isimlerinin Stars’ın ünlü oyun kurucusunun “Hayatta Uzun Atışlar Yapmak” başlıklı

motivasyon konuşmasını dinlemek için öğle yemeğinde bir araya geldikleri balo salonunda, masalarının arasında tanıdıklarının ellerini sıkarak, sırtlarını sıvazlayarak ilerleyen Kevin'in hemen arkasındaydı. İnsanların fazla sokulması ihtimaline karşılık aradaki mesafeyi açmaya özen gösteriyordu. Sonunda Kevin en ön masaya olaysız ulaştı.

Heath bu konuşmayı en az on kez dinlemişti. Kevin yerini alırken, o salonun arka tarafına geçti. Takdimler başlarken, aklı Annabelle'in bir gün önceki baskımına kaymıştı. Genç kadın Heath'in evine dalmış, ortalığı bir anda küstahlığıyla boyamıştı. Heath bütün söylediklerine rağmen, onu gördüğüne memnun olmuştu. Bununla birlikte, Robillard'a beslediği çocuksu aşkı nasıl torpilleyebileceği de dahil olmak üzere, bir şeyleri düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylerken yalan söylememişti. Annabelle kısa sürede kendine gelmezse, Heath ona duyduğu bütün saygıyı yitirecekti. Kadınlar, Dean söz konusu olunca, neden beyinlerini evde bırakıyorlardı acaba?

Heath, onun hakkında birebir aynı sözcükleri kullanan eski bir kız arkadaşının anısını aklından kovmaya çalıştı. Altın Çocuk'un Annabelle'in kupa rafına yaslayabileceği aptal sarışınlardan birisi olmadığını anlamasını sağlamak için, onunla sağlam bir konuşma yapmayı düşünmüştü. Ancak Heath'in Robillard'a düşmanlık taşıyor değil, kur yapıyor olması gerekirdi. Çöpçatanı onu bir kez daha imkânsız bir duruma düşürmüştü.

Kevin, kendi kendisine takılan bir espri yapınca, kalabalıktan gülüşmeler yükseldi. Onları istediği yerden yakalamıştı. Heath mesajlarını kontrol etmek için koridora çıktı. Bodie'nin numarasını görünce, önce onu aradı. "Ne oldu?"

"Arkadaşlarımdan biri Oak Streer Kumsalı'ndan aradı," dedi Bodie. "Tony Coffield, hatırlıyor musun? Babasının Andersonville'de birkaç barı var."

"Evet?" Tony, Bodie'nin istihbarat ağındaki adamlardan biriydi.

“Tahmin et, bugün kim güneşlenmeye gelmiş. Eski dostumuz Robillard. Görünüşe bakılırsa, yalnız değilmiş. Tony kızıl saçlı bir dilberle aynı örtüyü paylaştığını söylüyor. Şirin bir kızmış ama her zamanki tiplerden değilmiş.”

Heath sırtını duvara yaslayıp dişlerini sıkı.

Bodie kıkırdadı. “Küçük çöpçatanın kendini oyalamayı çok iyi biliyor.”

Annabelle başını kumlu havludan kaldırıp Dean’e baktı. Kaslı ve yağlı vücudu, ıslıl ıslıl sarı saçları ve parlak mavi camlı uzay çağı gözlükleriyle sırtüstü uzanmıştı. Bir grup bikinili kadın, dördüncü geçişlerini yapıyorlardı ve bu kez Dean’e yaklaşma cesaretini toplamış gibi görünüyorlardı. Annabelle içlerinden biriyle göz göze geldi, işaret parmağını dudağına bastırıp Dean’in uyuduğunu işaret etti ve başını salladı. Kadınlar hayal kırıklığına uğramış hâlde uzaklaştılar.

Dean dudaklarını kıpırdatmadan, “Sağol,” dedi.

“Bu iş için para alacak mıyım?”

“Sana sosisli ısmarlamadım mı?”

Annabelle çenesini yumruklarına yasladı ve ayak parmaklarını kumlara iyice gömdü. Dean önceki gün, Heath’in evinden ayrıldıktan birkaç saat sonra aramıştı. Antrenman kampı başlamadan araya bir plaj günü daha sıkıştırıp sıkıştıramayacaklarını soruyordu. Annabelle’in planladığı randevu maratonu başlamadan halletmesi gereken milyonlarca işi vardı ama Heath’in hâlâ şüphe taşıyor olması ihtimaline karşılık, karasevda hikâyesini besleyecek bu fırsatı es geçemezdi.

Dean gözleri kapalı, “Bir daha anlat bakalım,” dedi. “Hani şu beni hunhar amaçlarına göz göre göre alet etme hikâyen...”

“Futbolcuların *hunhar* gibi sözcükleri bilmiyor olmaları gerekiyor.”

“Bira reklamında duymuştum.”

Annabelle gülümsedi ve güneş gözlüklerini düzeltti. “Tek söylediğim şu. Kendimi biraz tatsız bir duruma düşürdüm. Ama hayır, sana

bunun kiminle olduğunu söyleyecek değilim. Yakamı kurtarmanın tek yolu sana âşık olduğumu söylemekti. Ki kesinlikle öyleyim.”

“Saçma. Bana çocuk muamelesi yapıyorsun.”

“Yalnızca kendimi ihtişamından koruyabilmek için...”

Dean bir homurtu çıkardı.

“Ayrıca seninle görünmek, iş profilimi de yükseltiyor.” Yanağını kolunun alt kısmına yasladı. “Bu sayede insanlar Sizin İçin En Mükemmeli’ni konuşmaya başlayacak ve şu anda param yalnızca bedava reklama yetiyor. Karşılığını öderim. Söz.” Annabelle uzandı ve çok sert ve güneşten ısınmış pazısına vurdu. “Bundan on yıl sonra, ergenlikten çıktığından kesin emin olduğumuz zaman, sana harika bir kadın bulacağım.”

“On yıl mı?”

“Haklısın. Sağlama almak için on beş diyelim.”

Annabelle berbat bir gece geçirmişti. Heath’in randevu maratonunun başlaması fikrinden nefret ediyordu ama dişini sıkma ve ona var gücüyle saldırma zamanı gelmişti. Sienna’nın Yeri’ne herkesten önce gelmişti. Heath içeri girince kalbi, ayaklarının dibine düşmeden önce, yerinden hopladı. Heath’le sevişmişti ve şimdi onu başka kadınlarla tanıştırması gerekiyordu.

Heath de en az Annabelle’in hissettiği kadar tatsız görünüyordu. “Duyduğuma göre dün okulu asmışsın,” diyerek masaya oturdu.

Annabelle, Dean’le çıktığı haberinin Heath’e kadar ulaşacağını ummuştu. Birden morali düzelmişti. “Hayır. Tek kelime dahi etmeyeceğim.” Dudaklarının fermuarını çekip kilidi çevirir ve anahtarı fırlatır gibi yaptı.

Heath’in gerginliği daha da artmıştı sanki. “Bunun ne kadar çocukça bir tavır olduğunu biliyor musun?”

“Sen sordun.”

“Ben yalnızca kendine bir gün izin verdiğini duyduğumu söyledim. Sohbet açmaya çalışıyordum.”

“Arada bir benim de bir günlük kaçamak yapmaya hakkım var. Ayrıca, Wind Lake sayılmaz çünkü orada bir müşterimi ağırlamak zorunda kaldım. Daha net belirtmek gerekirse, seni.”

Heath göz kapaklarını yarı yarıya indirdiği, boşboğaz bir laf edeceğinin habercisi, seksi bakışı takınmıştı. Ama son anda vazgeçmiş gibi, “Söylesene, gerçek aşkın ilerleme kaydediyor mu?” diye sordu.

“Sanırım benden etkileniyor. Belki de üstüne fazla düşmediğim içindir. Tabii ki üstüne düşebilirdim ama kendimi ona nefes alacak boşluk bırakmaya zorluyorum. Sence de akıllıca bir hareket mi?”

“Beni bu tartışmanın içine çekemeyeceksin.”

“Çevresinde üzerine atlayan muhteşem futbol hayranları olduğunu biliyorum. Ama bence hayatının o safhasından sıkılmaya başlamış olabilir. Olgunlaşmaya başladığını hissediyorum.”

“Nefesini tutma.”

“Aptallık ettiğimi düşünüyorsun, değil mi?”

“Tinker Bell, sen aptallık sözcüğüne yeni bir anlam kazandırdın. Omuzlarının üzerinde bir kafa taşıyor olması gereken bir kadın için...”

“Şişşt. Celeste geliyor.”

Heath ve Celeste ekonomi konusunda son derece sıkıcı bir soh-bete daldılar. Ekonomi, Annabelle’in hevesini oldum olası kıran bir konuydu. Ekonomi iyi gittiği zaman, adam gibi istifade edemediği hissine kapılırdı. Kötü olduğu zaman da önünü göremezdi. Yirmi dakikanın dolduğunu haber vermek için araya girene kadar, sohbetin dışında kalmayı tercih etti.

Heath, Celeste gittikten sonra, “Onu işe almakta bir sakınca görmezdim ama onunla evlenmek istemiyorum,” dedi.

Annabelle, Celeste’nin de Heath’ten pek hoşlandığını düşün-müyordu. Keyfi yerine gelmişti. Ne yazık ki bu geçici bir iyilikti

Çünkü halkla ilişkiler alanında yöneticilik yapan sıradaki aday tam zamanında gelmişti.

Heath her zamanki etkileyici, saygılı, kadının ağızından çıkan her szcge karşı ilgili tavrını takınmıştı ama daha ileri gitmeye gnlszd. “Giyim konusunda çok zevkli ama onu gerdim.”

Annabelle haftanın kalan kısmında, bütün imknlarını seferber etti ve Heath’i önce bir film yapımcısı, sonra bir iek dkknının sahibi, sigorta sektöründen bir yönetici ve son olarak da Janine’in editörüyle tanıştırdı. Heath hepsini beğenmiş ama hiçbiriyle çıkmak istememişti.

Portia da bu randevu silsilesinin rzgrına kapılmış ve iki eş adayı da o göndermişti. Kadınlardan biri Heath’in neredeyse ağızının içine düşecekti. Heath bundan nefret etmişti ancak Annabelle bir hayli eğlenmişti. Diğeri Heath’in köklü bir aileden gelmiyor olmasından hoşnut kalmamış ve Annabelle’i sinirlendirmişti. Portia’nın bir sonraki hamlesi, Drake’de, sabah kahvesi eşliğinde bir tanışma ayarlamak olmuştu. Heath sonunda kabul edince, Annabelle, boşluğu akşam okulunda öğretmenlik yapan eski bir sınıf arkadaşıyla randevu ayarlayarak doldurmuştu.

Annabelle’in adayı tam bir fiyaskoydu. Portia’nınki değildi. Portia sabah randevusunda ısrarcıydı. Annabelle bunun nedeninin adayın WGN-TV’nin en yeni akşam haberleri sunucusu Keri Winters olmasından kaynaklandığını keşfetmişti. Keri muhteşem bir kadındı, başarılı ve gösterişli. Fazla gösterişli. Heath’in dişi versiyonu gibiydi ve ikisi birlikte, bir yağ tankerinin yüzeyine süzülecek kadar kaygandılar.

Annabelle yirmi dakikanın sonunda bu sıkıntıya bir dur demek için devreye girecek oldu. Ancak Heath ona ters bir bakış attı ve Keri bir yarım saat daha hiçbir yere gitmedi. Nihayet baş başa kaldıkları zaman, Annabelle gözlerini devirdi. “Tam bir zaman kaybıydı.”

“Ne demek istiyorsun? Keri tam aradığım aday. Onu ikinci bir randevuya davet edeceğim.”

“O da en az senin kadar plastik. Sana söylüyorum, bu kötü bir fikir. Çocuklarınız olursa, doğum kanalından popolarında Fisher-Price damgasıyla çıkarlar.”

Heath kulak vermedi ve ertesi gün Bayan Dokuz Haberleri’ni akşam yemeğine davet etmek için aradı.

18

A radan iki hafta geçmişti. Annabelle şarap ve peynir partisine hazırlanmak ile Heath'le Keri Winters'ın yasını tutmak arasında, bütün yaz giyemediği Cezayir menekşesi rengi mini eteğinin içine sığabilecek kadar zayıflamıştı. Parti akşamı, mini eteği ve vücuduna yapışan fildişi rengi bluzuyla aşağı indiği zaman, Bay Bronicki, "Git, üstüne bir şeyler giy," diye homurdandı.

Annabelle, "Siz yardımcı elemansınız," diye çıkıştı. "Eleştiri yapma hakkınız yok."

"Kendini böyle bir kaltak gibi sergilemen... Irene, buraya gel ve şuna bir bak."

Bayan Valerio kafasını içeri uzattı. "Çok hoş görünüyorsun, Annabelle. Howard, gel de şu zeytin kavanozunu açmama yardım et." Bayan Valerio, Bay Bronicki'yle görüşmeye başladıktan sonra saçlarını Woody Woodypecker kırmızısına boyamıştı. Saçları, en şık siyah elbisesinin altına giydiği koyu kırmızı pabuçlarıyla uyum içindeydi.

Uzun kollu beyaz gömleği içinde çok şık görünen Bay Bronicki, Bayan Valerio'nun peşinden mutfağa girdi. Annabelle çalışma masasını büyükannesinin mavi-sarı kareli masa örtüsü ve Bayan

McClure'ün bağışladığı bir vazo dolusu, göz alıcı bahçe çiçekleriyle servis masasına dönüştürmüştü. Büyükanenin 1960'lardan kalma şık seramik tabaklarını peynir ve meyvelerle donatmıştı. Bay Bronicki kapıyı açmaya ve şarap servisi yapmaya gönüllü olurken, Bayan Valerio servis tabaklarının dolu olmasından sorumluydu. Dikkatli bir alışveriş ve büyüklerinin yardımıyla Annabelle, dar bir bütçeyle hoş bir ortam yaratmayı başarmıştı. Daha iyisi, yeni internet sitesi sayesinde, iki yeni erkek müşteri edinmişti.

İşe odaklanmak Heath'i Keri'yle aynı yatakta hayal etmesine mani olamıyordu ama yine de elinden geleni yapıyordu. WGN'nin haber spikerinin şehrin en parlak spor menajerlerinden biriyle görüştüğü haberi, radyoda yankı bulmuş, disk jokeyler Eric ve Kathy sabahın en çok dinlenen yol saati programında Onların Tuhaf Bebeklerine Bir İsim Bulalım yarışması başlatmışlardı.

Kapı zili çalıyordu. Mutfaktan Bay Bronicki'nin aksi sesi yükseldi. "Duydum. Sağır değilim."

Annabelle, ayaklarını sürüyerek yanından geçen yaşlı adama, "Gülümsemek konusunda söylediklerimi unutmayın," dedi.

"Dişlerimi kaybettiğimden beri gülümseyemiyorum."

"En az bir kutu yetişkin bezi kadar komiksınız."

"Saygılı olun, genç bayan."

Annabelle insanların kaynaşamayacaklarından endişe etmiş ve Janine'den yardım istemişti. İlk gelen o olmuştu. Hemen arkasından Ernie Marks ve Melanie Richter geldiler. Bir saat içinde, Annabelle'in küçük alt katı tıka basa dolmuştu. Şikago Üniversitesi'nden ekonomist Celeste, Shirley Miller'ın torunu Jerry'yle uzun uzun sohbet etti. Sakin ve sessiz ilkokul müdürü Ernie Marks ve Roscoe Village'ın hayat dolu mimarı Wendy kaynaşmışa benziyorlardı. Annabelle'in internet sitesinden edindiği en yeni iki müşterisi, tarz sahibi Melanie'nin çevresinden ayrılmıyorlardı. Ne yazık ki Melanie daha çok John Nager'la ilgilenir gibiydi. Melanie'nin bir zamanlar kapı tokmaklarının de-

zenfekte edilmesi gerektiği konusunda fetiş sahibi bir erkekle evli olduğu düşünülünce, hastalık hastası John onun için en uygun aday gibi görünmüyordu doğrusu. Bununla birlikte, gecenin en ilginç gelişmesi hiç beklenmedik bir yerden geldi. Ray Fiedler, daha ilk anda Janine'e yapışmış, Janine de onu kendinden uzaklaştırmak için en ufak bir girişimde bulunmamıştı. Annabelle, Ray'in yeni saç modelinin harikalar yarattığını itiraf ediyordu.

Son misafirleri de evden ayrılırken, kendini yorgun ancak bir o kadar hoşnut hissediyordu. Herkes bir sonraki partinin tarihini sormuş ve kalın bir broşür destesi ortadan kaybolmuştu. Sonuçta Sizin İçin En Mükemmeli çok başarılı bir akşama imza atmıştı.

Heath ve Keri'nin flörtü üçüncü haftasına girerken, Annabelle radyo programını dinlemekten vazgeçmişti. Kendini müşterilerinin partide kurdukları bağlantılarla ilgilenmeye vermişti. Melanie'yi John'la görüşmekten vazgeçirmeye çalışırken, yeni bir müşteri daha bağlamıştı. Hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Ama daha mutlu olmayı da isterdi doğrusu.

Salı akşamı saat on bire doğru, kapı zili çaldı. Okuduğu kitabı kenara bırakıp alt kata inince Heath'i, seyahatten yorgun düşmüş bir hâlde, verandasında beklerken buldu. Arada telefonda konuşsalar da Annabelle onu Keri'yle tanıştığından beri ilk kez görüyordu.

Genç adam, Annabelle'in üstündeki askılı, bol, penye bluzu –içinde sutyen yoktu– ve yeşil zeytinli, pembe martini kadehleriyle süslü belden büzgülü pijama altını dikkatle süzdü. “Uyuyor muydun?”

“Kitap okuyordum. Bir sorun mu var?”

“Hayır.” Heath'in arkasında bir taksi kaldırımından uzaklaşıyordu. Gözleri kızarmış gibiydi ve sert çenesindeki hafifçe çıkmış sakallar, Annabelle hasta ruhlu bir kadın olduğundan gözüne daha seksi görünmesine neden olmuştu.

“Yiyecek bir şeylerin var mı? Uçakta, birinci sınıfta bile, krakerden başka bir şey yoktu.” Heath içeri girmişti bile. Çekçekli valizini ve dizüstü bilgisayarını yere bıraktı. “Önceden aramayı planlamıştım ama takside uyuyakalmışım.”

Annabelle’in duyguları bunun için henüz yeterince kabuk bağlamış değildi. “Yalnızca dünden kalma spagettim var.”

“Kulağa harika geliyor.”

Heath’in yüzündeki yorgun ifadeye bakınca, onu geri çevirmeye içi elvermedi ve mutfağa yürüdü.

“Keri ve ben konusunda haklıymışsın.”

Annabelle kapı pervazına çarptı. “Ne?”

Heath ona değil, buzdolabına bakıyordu. “Kolan varsa hayır demem doğrusu.”

Annabelle onu beyaz gömleğinin yakasından tutup ne demek istediğini tam olarak izah edene kadar sarsmak istiyordu ama kendine hâkim oldu. “Tabii ki sen ve Keri konusunda haklıyım. Ben eğitilmiş bir profesyonelim.”

Heath kravatını gevşetip üst düğmesini açtı. “Hafızamı tazeler misin, lütfen? Tam olarak nasıl bir eğitim almıştın?”

“Büyükanнем bir süperstardı. Kanımda var.” Heath olup bitenleri biraz daha anlatmazsa, Annabelle bir çığlık koyverecekti. Dolaptan bir kutu kola alıp ona uzattı.

“Keri ve ben birbirimize çok benziyorduk.” Omzunu duvara yasladı ve kolasını yudumlamaya başladı. “Beraber öğle yemeği yemek için bile yarım düzine telefon konuşması yapmamız gerekiyordu.”

Üç haftadır peşinden ayrılmayan gri bulutlar, artık bir başkasının hayatını mahvetmek üzere dağılıvermişlerdi. Annabelle buzdolabından uçuk mavi bir Tupperware kapla birlikte, öğle yemeğinde bitirecek takati bulamadığı Whopper’ı çıkardı. “Ayrılık zorlu oldu mu bari?”

“Tam olarak değil. Telefonda birbirimize ulaşmayı bir türlü başaramadığımız için, e-posta aracılığıyla yapmak zorunda kaldık.”

“Ortada kırılan bir kalp yok, o zaman.”

Heath’in yüzünde inatçı bir ifade belirmişti. “Oysa birlikte harika olmamız gerekiyordu.”

“Bu konudaki görüşümü biliyorsun.”

“Fisher-Price teorisi. Nasıl unutabilirim ki?”

Annabelle hamburger köftesinden geri kalanı dilimleyip spaghettiyle karıştırırken, Heath’in telefon açmak yerine neden şahsen geldiğini merak ediyordu. Tabağı mikrodalgaya koydu.

Heath, Annabelle’in eve ilk taşındığı günlerde buzdolabına yapıştırdığı sararmış diyet planını inceliyordu. Gözlerini düşük kalorili balık tarifinden bir an bile ayırmadan, “Birlikte olmadık,” dedi.

Annabelle sevinçten havalara uçacaktı. “Beni ilgilendirmez.”

“Bence de ama sen burnunu her şeye sokuyorsun.”

“Hey, imparatorluğumu inşa etmekle o kadar meşguldüm ki seks hayatını düşünecek zamanım kalmadı. Belki de olmayan seks hayatını demeli.” Annabelle bir eldivenle mikrodalgadaki tabağı almaya giderken, step dansı yapmamak için kendini zor tutuyordu. Tabağı masaya bıraktı. “Tek müşterim sen değilsin biliyorsun.”

Heath çatal bıçak çekmecesinden bir çatal bulup masaya oturdu. Ve tabağına baktı. “Spagettimin içindeki bir kızarmış patates mi?”

“Yeni moda yemek.” Annabelle üç haftadır elini bile sürmek istemediği Moose Tracks dondurmasını almak için dondurucuya uzandı.

“İş nasıl gidiyor?”

Annabelle dondurma kutusunun kapağını açarken, ona partisini ve yeni müşterilerini anlattı. Heath’in gülümsemesinde samimi bir keyif vardı. “Tebrikler. Çalışkanlığının karşılığını almaya başladın demek.”

“Öyle görünüyor.”

“Eee, sen ve genç âşığında işler nasıl?”

Annabelle’in, kimden söz ettiğini anlaması biraz zaman aldı. Dondurma kutusuna daldı. “Her an biraz daha iyiye gidiyor.”

“Çok komik... Birkaç akşam önce, onu Waterworks'te, Britney Spears taklidi bir hatunla dudak dudağa gördüm.”

Annabelle çikolata sosuna batırdığı kaşığı ağzına götürdü. “Hepsi planımın bir parçası. Boğulduğunu hissetmesini istemiyorum.”

“İnan bana. Hissetmiyor.”

“Görüyorsun. İşe yaramış.”

Heath kaşını kaldırdı. “Bu yalnızca tek bir erkeğin fikri tabii ama bence Raoul'la daha iyiydin.”

Annabelle sırttı, dondurma kutusunun kapağını kapayıp buzluğa kaldırdı. Heath yemeğini bitirirken, lavabonun içinde ıslattığı sos tenceresini yıkadı ve partiyle ilgili diğer sorularını yanıtladı. Ne kadar yorgun olduğu düşünülürse, ilgisi görülmeye değerdi.

Heath yemeğini bitirince tabağını lavaboya götürdü. Son lokmasına kadar, patates kızartması da dahil, yalayıp yutmuştu. “Teşekkürler. Günlerdir yediğim en güzel yemekti.”

“Vay, çok yoğunmuşsun demek ki.”

Heath buzluktan Moose Tracks'ten geri kalanı aldı. “Eve gide-meyecek kadar yorgunum. Geceyi geçirebileceğim fazla bir yatağın var mı?”

Annabelle bilek kemiğini bulaşık makinesinin kapağına çarptı. “Ahh! *Burada* mı kalmak istiyorsun?”

Heath sorusunu anlamamış gibi biraz şaşkın bir ifadeyle bakı-yordu. “İki gündür uyumadım. Sorun olur mu? Endişen buysa, inan bana, üzerine atlayamayacak kadar yorgunum.”

“Tabii ki endişelendiğim falan yok.” Annabelle oyalanmak için lavabonun altındaki çöp kutusuyla uğraşmaya başladı. “Bana göre sorun olmaz. Ancak büyükannemin eski yatak odası ara sokağa ba-kıyor ve yarın çöp toplama günü.”

“Hayatta kalırım.”

Ne kadar yorgun olduğunu düşününce, Keri haberini vermek için ertesi günü beklememesi çok tuhaftı doğrusu. Tabii bu geceyi

yalnız geçirmek istemiyorsa. Belki de Keri'ye hisleri belli ettiğinden de derindi. Annabelle'in mutluluk balonu hava kaçırmaya başlamıştı.

"Çöpü ben çıkarırım." Heath dondurmaya buzluğa koydu ve Annabelle'in ağzını bağladığı çöp torbasını aldı.

Fazla ev hâli bir durum oluşmuştu. Gecenin geç bir saati. Samimi mutfak ortamı. Paylaşılan günlük işler. Annabelle, sütyensiz ve pijamalı. Günlerdir inemediği roller-coaster yeniden harekete geçmişti.

Heath geri dönünce, kapıyı arkasından kapayıp başıyla arka bahçeyi işaret etti. "O otomobil... Dur Tahmin edeyim. Büyükanne-nin miydi?"

"Sherman bir otomobil olmanın ötesinde, gerçek bir şahsiyettir."

"O şeyi gerçekten insanların seni görebilecekleri yerlerde kullanıyor musun?"

"Bazılarımızın gücü BMW almaya yetmiyor."

Heath başını salladı. "Bence bu çöpçatanlık işi yolunda gitmezse Sherman'ı sarıya boyatıp ön konsola bir taksimetre taktırabilirsin."

"Çok eğlendiğinden eminim."

Heath gülümsedi ve evin ön tarafına doğru yürüdü. "Bana yatak odamı göstermeye ne dersin, Tinker Bell?"

Bu fazla tuhaftı. Annabelle ışığı söndürdü. Rahat davranmak konusunda kararlıydı. "Fare sevmeyenlerdensen, örtüyü kafana kadar çekmen yeterli. Genelde bu, onları uzak tutar."

"Otomobilinle dalga geçtiğim için özür dilerim."

"Özrün kabul edildi."

Heath valizini aldı ve üst katın, bir dizi kapının sıralandığı küçük, kare sahanlığına çıkan merdivenleri tırmandı. "Büyükanne-min eski yatak odasını alabilirsin. Banyo hemen yanında. Şurası oturma odası. Şu da annemin çocukken kullandığı oda. Ben üçüncü katta uyuyorum."

Heath valizini bıraktı ve oturma odasının kapısına gitti. Modası geçmiş, gri-açık mor koltukları umutsuz derecede eski yüzlüydü. Bir

önceki günün gazeteleri, yerdeki kabartmalı tüvit halının üstüne düşmüştü. Annabell'in okumakta olduğu kitap gri kanepenin üstünde açık duruyordu. Çift kanatlı, sürekli zangırdayan iki pencerenin arasında kalan boşluğu, üzerinde televizyonun da durduğu, cilası bozulmuş meşe bir konsol kaphıyordu. Rengi solmuş, gri-mor çizgili kabarik fon perdelerin süslediği pencerelerin önünde, birbirine eş, kıvrımlı bacaklı bir çift beyaz sehpanın üstünde Büyükannesinin Afrika menekşeleri duruyordu.

"Çok hoş," dedi Heath. "Evini sevdim."

Annabelle önce şaka yaptığını sandı ama sonra samimi olduğunu anladı. "Seninkiyle değiş tokuş edebilirim."

Heath holdeki açık kapıya baktı. "Sen çatı katında mı uyuyorsun?"

"Çocukken orada kalırdım, bir tür alışkanlık işte."

"Tinker Bell'in gizli sığınağı. İşte bunu görmem gerek." Doğruca çatıya çıkan dar merdivenlere yürüdü.

"Yorgun olduğunu sanıyordum."

"Bu yüzden, yatak odanı görmem için en uygun zaman. Tamamen zararsızım."

Annabelle buna bir an bile inanamazdı.

Tavan arası, ikiz pencereleri ve eğimli tavanıyla, büyükannenin bir kenara atılmış antikalarının deposuna dönüşmüştü. Kiraz ağacından, dört direkli bir karyola, meşe bir çalışma masası, yaldızlı bir aynayla tamamlanmış bir tuvalet masası ve hatta büyükannenin çöpçatanlık yerine dikişle oyalandığı günlerden kalma, eski bir terzi mankeni. Pencerelerden birinin önünde rahat bir koltuk ve küçük bir sedir, diğerinde ise küçük ceviz bir masa ve çirkin ama etkili bir klima duruyordu. Annabelle yakın zamanda mavili beyazlı tuval bezinden perdeler, uyumlu bir yatak örtüsü ve Fransız ressamların tablolarının kopyalarını edinmişti.

Odasını toplamış olduğuna memnun olmuştu ama yatağın üzerinde unuttuğu pembe sütyen için aynı şeyi söyleyemeyecekti.

Heath'ın bakışları önce sütyene, sonra da eski, dantel bir masa örtüsü ve bir Cubs şapkasıyla giydirilmiş eski mankene kaydı. "Büyükanne?"

"Cubs taraftarıydı."

"Belli oluyor." Heath başını kaldırıp eğimli tavana baktı. "Buraya tavan penceresi açılrsa, kusursuz olacak."

"Belki de kendi evini dekore etmeye konsantre olsan daha iyi olur."

"Sanırım."

"Cidden, Heath. Sendeki ev ve para ben de olsaydı, orayı bir sergi yerine çevirirdim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Büyük mobilyalar, taş masalar, harika bir ışıklandırma, duvarlarda modern tablolar, kocaman kanvaslar. Öyle muhteşem bir evde yaşayıp hiçbir şey yapmamaya nasıl tahammül edebiliyorsun?"

Heath ona öyle tuhaf bir bakış attı ki Annabelle huzursuzlanıp arkasını dönmek zorunda kaldı. "Büyükannenin yatak odasında sağı solu belli olmayan bir gölgelik var. Gidip kapatayım ve sana havlu çıkarayım."

Hızlı adımlarla alt kata indi. Büyükannesinin yatak odasında, Avon'un Yaban Gülü kokusu hâlâ hissediliyordu. Tuvalet masasının üstündeki porselen abajuru yaktı, yatağın ayak ucuna bırakmış olduğu fazla battaniyeyi kaldırdı ve gölgeliği indirdi. Banyoda önceki haftadan kalan Tampax kutusunu dolaba tıktı ve eski krom havluluğa temiz havlular bıraktı.

Heath hâlâ inmemiştir. Çalışma masasının üstündeki eski Tippy Tumbles bebeğini fark etmiş olabilir miydi? Daha kötüsü, ya atmaya bir türlü beceremediği seks oyuncakları kataloğunu görmüşse? Te-laşla üst kata döndü.

Heath ayakkabıları dışında tamamen giyinik hâlde yatağa uzanmış ve derin bir uykuya dalmıştı.

Dudakları hafifçe aralıktı ve düz siyah çorapların örttüğü ayak bileklerini üst üste atmıştı. Bir eli göğsünün üstündeydi. Diğeri, yan

tarafında, kalçasının altından bir kısmı görünen pembe sütyenin hemen yanındaydı. Parmakları sütyene o kadar yakındı ki Annabelle içinin bir tuhaf olduğunu hissetti. İsterseniz buna delilik deyin ama Heath'in yakınında iç çamaşırı görmek bile onu deli etmeye yetiyordu.

Parmak uçlarında karyolaya doğru yürürken parkelerden biri gıcırdadı. Annabelle yavaşça ve büyük bir dikkatle sütyenin askısını tutup çekti.

Ama yerinden oynatamadı.

Heath usul usul horluyordu. Bu delilikti. Bu hâliyle bile kendini fazlasıyla kırılgan hissederken... Oradan çıkmak ve Heath'i uykusuyla baş başa bırakmalıydı. Ama sütyeni bir kez daha çekti.

Heath, yanlamasına ona doğru dönerek, sütyenin tek askısını kalçasının altında tamamen esir etti.

Annabelle terlemeye başlamıştı. Bunun delilik olduğunu biliyordu ama bir türlü oradan gidemiyordu. Yatağın yanına diz çökerken, üzerine her basışında gürültü çıkaran parkenin bir kez daha gıcır damasına neden oldu. Daha dikkatli olması gerekirdi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Bir eliyle yatağı bastırırken, diğer eliyle sütyenin askısına asıldı. Var gücüyle çekti.

Heath'in uykulu göz kapaklarından biri aralandı ve uyku mahmuru sesi Annabelle'i yerinden sıçrattı. "Ya buraya yanıma gel ya da git başımdan."

"Bu," Annabelle sütyeni daha sert çekti, "benim yatağım."

"Biliyorum. Dinleniyorum."

Hiç de dinleniyor gibi görünmüyordu. Geceyi geçirmek için iyiden iyiye yerleşmişti. Hem de Annabelle'in iç çamaşırıyla. Annabelle'in yerinden kıpırdamamakta ısrar eden çamaşırıyla. "İzin verirsen..."

"Kalkacak hâlim yok." Heath gözlerini kapadı. "Sabah yatağını geri veririm. Söz veriyorum." Dili dolanıyor gibiydi.

"Tamam ama..."

Heath, "Git başımdan," diye mırıldandı.

“Gideceğim. Ama önce izin verirsen...”

Heath bir kez daha sırtüstü yuvarlandı. Bu hareketinin sütyeni kurtarmış olması gerekirdi ama hayır. Bu kez de eliyle kalçasının arasına sıkışıp kalmıştı.

“Şey, ben. Ufak bir şeye ihtiyacım var. Sonra seni rahat bıracağım.”

Heath’in parmakları kadının bileğini sımsıkı kavradı. Göz kapaklarını açtığında, bu kez bakışları tamamen odaklanmış hâldeydi. “Ne istiyorsun?”

“Sütyenimi.”

Heath başını kaldırdı ve yan tarafına baktı. Bileğini hâlâ tutuyordu. “Neden?”

“Düzen hastasıyım. Dağınık odalar beni delirtiyor.” Annabelle sütyene sıkıca asıldı ve bu kez kurtarmayı başardı.

Heath genç kadının elinde sallanan sütyene bakakalmıştı. “Gece bir yere mi gidiyorsun?”

“Hayır, ben...” Uyuyan aslanı uyandırdığı kesindi. Sütyeni görünmez hâle getirmek için katlayıp ellerinin arasına sıkıştırdı. “Uyumana bak. Büyükanneimin odasında ben yatarım.”

“Uyandım artık.” Heath dirseğinin üstünde doğruldu. “Genelde deliliklerine bir anlam vermeyi başarabiliyorum ama bu kez beni bile şaşırttığını söylemem gerek.”

“Unut, gitsin.”

“Bildiğim tek şey...” Heath başıyla elini işaret etti. “Konunun sütyenle ilgisi yok.”

“Sen öyle san.” Annabelle yüzünü buruşturdu. “Benim ayakka-bılarımda bir buçuk kilometre yol almadan, beni yargılayamazsın.”

“Yargılamak mı?”

“Anlamazsın.”

“Hayatımın büyük kısmını futbolcuların arasında geçirdim. Ne tuhafıkları anlayabildiğimi görsen şaşardın.”

“Bu kadar tuhafını duymamışsındır.”

“Bir dene bakalım.”

Genç adamın inatçı yüz ifadesi, bu işin ucunu bırakmayacağını anlatır gibiydi. Annabelle’in doğruyu söylemekten başka seçeneği kalmamıştı. “Seni böyle...” Yutkundu ve dudaklarını yaladı. “Benim için, bir erkeğin elinin bu kadar yakınında... kadın çamaşırı görmek bir hayli zor. Hele... söz konusu çamaşır bir kadının üstünde değilse.”

Heath inleyerek yastıklara gömüldü. “Ah, Tanrım. Bana anlatma.”

“Bu durum canımı sıkıyor.” En yumuşak ifadesi buydu.

Annabelle onun güleceğini biliyordu ve öyle de oldu. Güçlü kahkahası çatı katının duvarlarında yankılandı.

Annabelle gözlerini ona dikti.

Heath bacağına yatağın yanından aşağı uzattı. “Yoksa *benim de* karşı cins gibi giyinmeye başlamamdan mı korkuyorsun?”

Bunun yüksek sesle telaffuz edilmesi, Annabelle’in yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. Nasıl olup da otuz bir yıl boyunca kilit altına alınmadan yaşamayı başarmıştı. “Tam olarak korktuğum söylenemez. Ancak... mesele şu ki... insan kendini ayartılmaya açık hâlde neden getirsin?”

İşte bu Heath’in hoşuna gitmişti.

Annabelle onun eğlenmesini anlıyordu, onun yerinde olsaydı, o da eğlenirdi ancak gülümsemesini bir türlü bulamıyordu. Morali bozulmuş hâlde arkasını dönüp merdivenlere doğru yürüdü. Heath’in kahkahası durdu ve Annabelle’in arkasından yürürken, bir parke ayağının altında gıcırdadı. Elini Annabelle’in omuzlarına yerleştirdi. “Hey, sen gerçekten bozuldun, değil mi?”

Genç kadın başını salladı.

“Özür dilerim. Soyunma odalarında o kadar çok vakit geçirdim ki. Artık sana takılmayacağım... Söz.”

Sempatisi, takılmasından beterdi ama Annabelle kendini onun göğsüne sokulmaktan alamadı. Heath saçlarını okşuyordu. Kendi

kendine geri çekilmesi gerektiğini fısıldıyordu ama olduğu yerde kalması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Sonra vücuduna yaslanan güçlü ereksiyonu hissetti.

Heath de hissetmiş olmalıydı. Onu hemen bırakıp hızla geri çekildi. “Odan sana kalsın diye, ben aşağı insem iyi olacak.”

Annabelle ancak başını sallayabildi. “Tamam.”

Genç adam ayakkabılarını aldı ama hemen gitmedi. Aksine, önce Annabelle’in masasına yürüdü ve en üstte duran dergiye baktı. “Uyumadan önce bir şeyler okumayı severim. Herhâlde sende *Sports Illustrated* yoktur, değil mi?”

“Korkarım ki yok.”

“Tabii ya. Neden olsun ki?” Heath elini uzattı. “O zaman ben de bunu alırım.”

Ve Annabelle’in seks oyuncakları katalogunu kaldırdı.

Heath merdivenleri kendi kendine gülümseyerek indi ama büyükanenin yatak odasına ulaştığı zaman, gülümsemesi bir anda kayboldu. Burada ne arıyordu? Gömleğini çıkarıp bir sandalyenin üstüne attı. Annabelle’in kapısında bitmeyi önceden planlamamıştı ama çok zalimce bir hafta geçirmişti. Sezon öncesi hazırlıklar başlamak üzereydi, ülkeyi bir uçtan bir uca uçmuş ve tek tek bütün müşterilerinin nabzını yoklamıştı. Ağabeyi, amigoyu, avukatı ve deli doktorunu oynamıştı. Rötahlı uçuşlara, otomobil kiralama karışıklıklarına, kötü yemeklere, gürültülü müziğe, fazla içkiye ve yetersiz uykuya katlanmıştı. Bu akşam kendini taksiye atınca, onu bekleyen boş evin düşüncesine bile tahammül edememiş ve kendini şoföre Annabelle’in adresini verirken bulmuştu.

Oradan oraya huzursuzca savrulma fikri, zihinsel dayanıklılığını tehdit eder gibiydi. Mayısta Portia’yla, haziran başında Annabelle’le anlaşmıştı. Ağustosun ortası gelmişti ama amacına, başladığı noktadan daha yakın değildi. Pantolonunun fermuarını indirirken, Keri’yle

bunaltıcı ayrılıklarının tek bir şeyi ispatladığını düşündü. İnce zekâsını korumak istiyorsa, bu böyle devam edemezdi. Hele futbol sezonu başlarken. Birtakım değişiklikler yapma zamanı gelmişti.

Portia kadının memelerinin çiğ ıstıridye tabağına damlamasını izledi. Tıp, tıp, tıp. Klasik kadın bedeni biçimindeki buzdan heykel düşüncede anlamlı gelebilirdi ancak bu akşamki açık arttırma ve kokteyl parti, tacize maruz kalan kadınlara barınak sağlamak amacıyla düzenlenmişti ve ordövrlerin içine eriyen bir kadın yanlış mesajlar veriyordu. Restoranın kliması ne buzdan heykele ne de kalabalığa yetiyordu. Portia askısız elbisesi içinde bile terliyordu. Kırmızı kısa kokteyl elbisesini o öğleden sonra, yeni ve gösterişli bir şeyin moralini yerine getireceğini umarak almıştı. Sanki yeni bir elbise sorununu çözebilirmiş gibi. Heath ve Keri konusunda müthiş iyimser davranmış ve yarattıkları ilginin tadını çıkarmıştı. Birbirlerine gereğinden fazla benzediklerini tahmin etmeliydi ama diğer insanlara mutlu sonlar yaratma tutkusunun yanı sıra içgüdülerinin doğruluğunu da kaybetmişti.

Kendini dağılmış ve mutsuz hissediyordu. Power Eşleştirme'den, kendinden ve bir zamanlar gurur duyduğu her şeyden bıkmıştı. Açık büfeden ve ağır ağır yok olan kadından uzaklaştı. Heath'in ertesi sabah için talep ettiği toplantıdan önce kendini toplaması gerekiyordu. Heath neden bir toplantı istemişti ki? Büyük olasılıkla övgüler yağdırmak için değil. Pekâlâ, Portia bu tür şeyleri kaybetmeyi sevmiyordu. Bodie onun saplantılı olduğunu söylüyordu. *Heath'e cehenneme gitmesini söyle sadece.* Portia ona başarısızlığın başarısızlık getirdiğini anlatmaya çalışmıştı ancak Bodie bir karavan parkında yetişmişti. Bu yüzden bazı şeyleri idrak edemiyordu.

Bodie'yi düşünmemek için, sonucu pek başarılı olamayan bir çaba harcıyordu. İki karanlığa ait yaratıklara dönüşmüşlerdi. Son bir aydır, birbirlerini haftada birkaç kez görür olmuşlardı. Kafayı seksle

bozmuş iki vampir gibi, her seferinde Portia'nın evinde ve geceleri buluşuyorlardı. Bodie ne zaman yemeğe çıkmak ya da sinemaya gitmek gibi bir öneriyle gelse, Portia derhâl bir bahane uyduruyordu. Bodie ve dövmelelerini arkadaşlarına anlatması, zaman zaman içinde uyanan Bodie'yi herkesin gözü önüne çıkarma arzusunu kendine izah etmesi kadar zordu. Bu iş bitmeliydi. Kesip atması artık an meselesiydi.

Toni Duchette, siyah payetli bir elbisenin içine sıkıştırdığı yangın musluğunu andıran vücudu ve kısa kahverengi saçlarında taze sarı buklelerle dirseğinin dibinde bitmişti. "Herhangi bir şeye para yatırdın mı?"

"Sulu boya." Portia en yakın masanın üstünde duran Berthe Morisot'u işaret etti. "Şifonyerimin üstüne asmak için mükemmel.

Bodie'nin, abartılı derecede kadınsı yatak odasını ilk gördüğünde yüzünde belirtilen şaşkın ifadeyi hatırladı. Acımasız ve çirkin erkeksiliği, Portia'nın süslü püslü masal prensesi yatağında komik görünmeliydi ancak güçlü kaslarının ekru çarşaflarıyla tezat yaratan görüntüsü, tıraşlı kafasının saten yastıklara gömülüğü, kolunu saran dövmenin üstüne inen dantelli bir fırır, yalnızca Portia'yı daha fazla alevlendirmeye yaramıştı.

Toni topladıkları bağışlarla ilgili konuşmasına devam ederken, Portia ilginç adaylar bulma umuduyla otomatik olarak salonu taramaya başlamıştı. Ama bu yaş ortalaması daha yüksek bir kalabalıktı ve kadın sığınma evlerine destek vermek, Portia için hiçbir zaman işle ilgili bir mesele olmamıştı. Tacizci bir erkeğin iktidarı altında yaşamaktan daha beter bir şey düşünemiyordu. Bu yüzden yıllar içinde, sığınma evine binlerce dolar bağışlamıştı.

"Komite harika bir iş çıkardı," dedi Toni kalabalığı süzerken. "Colleen Corbett bile aramızda, ki kendisi bu tarz ortamlara pek sık gelmez oldu." Colleen Corbett eski Şikago sosyetesinin direklerinden biriydi. Yetmiş yaşındaydı ve Ann Landers olarak da bilinen Eppie Lederer'in ve Boss Daley'in eşi ve belediye başkanının annesi müte-

veffa Sis Daley'in yakın arkadaşıydı. Portia yıllardır ona yaklaşmak için sonuçsuz bir çaba içindeydi.

Toni nihayet sahnedan çekilince, Portia, Colleen Corbett'in zırhını delmek için yeni bir girişimde bulunması gerektiğine karar verdi. Colleen bu gece de imzasına dönüşen Chanel takımlarından birini giymişti. Bu defaki bej biyelerle süslenmiş, şeftali rengi bir takımdı. Permalı ve cilalı saç modeli 1960'lardan kalma fotoğraflarından bu yana, şimdi artık çelik grisine dönen rengi dışında, hiç değişmemişti.

"Colleen seni tekrar görmek ne kadar güzel." Portia en sokulgan gülümsemesini takınarak konuşmuştu. "Portia Powers. Geçen bahar Sydney'lerin partisinde sohbet etmiştik."

"Evet. Sizi görmek de çok güzel." Sesi genizden gelir gibi, tavrı içtendi ama Portia kadının onu hatırlamadığından emindi. Colleen'in doldurmak için çaba harcamadığı sayısız sessiz saniye geçti.

Portia yanlarından geçen bir garsonun tepsisinden bir cin tonik kapmamak için kendini zor tutarak, "Çok ilginç müzayede eserleri var," dedi.

Colleen, "Evet, çok ilginç," diye yanıtladı.

"Burası bu akşam biraz fazla sıcak. Buzdan heykel mücadeleyi kaybetmemek için direniyor gibi."

"Ah, fark etmemişim."

Durum umutsuzdu. Portia dalkavuk gibi görünmekten nefret ederdi. Tam kaybettiğini, zarar daha fazla büyümeden kabullenmeye hazırlanırken, salonda bir kıpırdanma olduğunu fark etti. Gürültü seviyesi düşmüş, kafalar bir o yana, bir bu yana çevrilmeye başlamıştı. Bu ilgi kıpırdanmasına neyin neden olduğunu merak etmişti doğrusu.

Ve yerin ayağının altından kaydığını hissetti.

Bodie iri yarı bedenine kusursuzca oturan, çikolata renkli bir gömlek ve silik desenlerle süslü bir kravatla tamamladığı, açık bej yazlık takımının içinde kapının girişinde duruyordu. Çok pahalı, bir o kadar ölümcül bir mafya tetikçisi gibi görünüyordu. Portia kollarına

koşmak istedi. Ancak aynı zamanda açık büfenin altına dalmak için önüne geçilmez bir istekle de dolmuştu. Şehrin en büyük dedikoducuları bu akşam orada toplanmışlardı. Toni Duchette tek başına WGN Radyo'dan daha fazla insana yayın yapabiliyordu.

Dizlerinin bağının çözüldüğünü, parmak uçlarının uyuştuğunu hissediyordu. Burada ne işi vardı? Telaşla düşündü ve gözünün önünde Bodie'nin şahsi postasını sakladığı, oturma odasındaki konsolun önünde çırlıçıplak hâlde duruşu belirdi. Portia yaklaşıncı hemen uzaklaşmıştı ama ona hiç söz etmediği davetiye yığını –Morison'ların havuz partisi, yeni River North galeri açılışı ve bu geceki yardım organizasyonu– görmüş olmalıydı. Ona eşlik etmesini neden istemediğini hemen anlamıştı. Şimdi bedelini ödetmek niyetindeydi.

Colleen'in Shalimar parfümünün tiksindirici kokusu midesini kaldırmıştı. Ona yaklaşırken, Bodie'nin gangster gülümsemesinde güven verici en ufak bir iz yoktu. Portia göğüslerinin arasından bir damla terin aktığını hissetti. Karşısındaki, hafife alınmayı iyi karşılayacak bir adam değildi.

Colleen'in sırtı kapıya dönüktü. Portia bu boyuttaki bir felaketten nasıl korunacağını bilemiyordu. Bodie tam Colleen'in arkasında durdu. Yaşlı kadın dönüp bakacak olsa, derhâl bir kalp krizi geçirirdi. Adamın mavi gözleri, alaycı bir pırıltıyla abanoza dönmüştü. Kolunu kaldırdı ve elini Colleen'in omzuna yerleştirdi.

“Merhaba, tatlım.”

Portia'nın nefesi kesilmişti. Bodie, Colleen Corbett'e “tatlım” mı demişti?

Yaşlı kadın başını yana eğdi. “Bodie, burada ne arıyorsun?”

Portia'nın dünyası tepe taklak olmuştu sanki.

Bodie, “Bedava içki dağıtıyorlarmış diye duydum,” dedi. Sonra da yaşlı kadının buruşuk yanağına bir öpücük kondurdu.

Colleen elini Bodie'nin iri pençesinin içinde kaydırdı ve biraz kızgın bir sesle, "Gönderdiğin o korkunç doğum günü kartını aldım," dedi. "Hiç komik değildi," dedi.

"Ben güldüm ama."

"Sen de herkes gibi çiçek göndermeliydin."

"O kart koca bir buket gülden daha çok hoşuna gitmiştir. İtiraf et."

Colleen dudaklarını büzdü. "Hiçbir şeyi itiraf edecek değilim. Anenin aksine ben bu davranışlarını yüreklendirme taraftarı değilim."

Bodie'nin bakışlarının Portia'ya kayması, Colleen'e nezaket kurallarını anımsatmıştı. "Ah, Paula... Bu, Bodie Gray."

"Adı Portia," dedi Bodie. "Ve tanışıyoruz."

"Portia mı?" Colleen alnını kırıştırdı. "Emin misin?"

"Eminim, Cee teyze."

Cee teyze mi?

"Portia mı? Ne kadar Shakespeare vari." Colleen, Bodie'nin kolunu sıvazlarken Portia'ya gülümsedi. "Yeğenim, ürkütücü dış görüntüsünün aksine, göreceli olarak zararsızdır."

Portia iğne sivriligindeki topuklarının üstünde sallandı. "Yeğeniniz mi?"

Bodie ona destek olmak için elini uzattı. Tenine dokunurken, yumuşak ve tehditkâr sesi üzerine kopkoyu renkte ipekli bir kumaş gibi sarmıştı. "Belki de başını dizlerinin arasına eğsen iyi olur."

Peki ya şu karavan kampı meselesi de neydi? Ya ayyaş baba hikâyesi? Ya hamamböcekleri ve basit kadınlar? Hepsini uyurmuştu demek. Bunca zamandır onunla oynuyordu.

Portia buna dayanamayacaktı. Döndü ve kalabalığı yararak ilerledi. Kendini önce hole, sonra restorandan dışarı atarken sayısız yüzün arasından geçti. Akşam havası sıcak ve egzost kokusuyla ağırlaşmıştı. Sokak boyunca hızla yürüdü, kepenkleri inik dükkânların, duvar yazılarıyla süslü bir binanın önünden geçti. Bucktown Restoran, nispeten daha az revaçtaki bir semt olan Humbolt Park'ın

sınırındaydı ama nereye gittiğine aldırmadan, yalnızca durmaması gerektiğini düşünerek, yürümeye devam etti. Yanından homurtulu bir CTA otobüsü geçti, pitbull köpekli punkçı bir kız onu dikkatle süzdü. Şehir sıcak, boğucu ve tehditle dolu kollarını boynuna dolamıştı sanki. Kaldırımdan indi.

Bodie arkasından, “Araban diğer tarafta,” dedi.

“Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

Bodie onu kolundan yakaladı ve kaldırıma geri çekti. “Bana et parçası muamelesi yaptığın için özür dilemeye ne dersin?”

“Ah, hayır. Bunu yapmayacaksın. Suçu bana atmayacaksın. Yalan söyleyen sendin. Bütün o hikâyeler. Hamam böcekleri, ayyaş baba. Bana başından beri yalan söylüyordun. Sen Heath’in koruması falan değilsin.”

“Heath başının çaresine bakabilir.”

“Arkamdan ne çok güldün, kimbilir.”

“Bir anlamda evet. Kendime gülmediğim zamanlarda.” Bodie onu pis vitrinli köhne bir çiçekçinin kapı girintisine itti. “Bir şansımız olması için duyman gerekenleri söyledim.”

“Sana göre bir ilişkiye başlamanın en iyi yolu yalandan mı geçiyor?”

“Bu ilişkinin başlamak için ihtiyaç duyduğu şey buydu.”

“Yani hepsi önceden kafa yorulmuş şeylerdi, öyle mi?”

“İşte şimdi beni köşeye sıkıştırdın.” Bodie başparmaklarıyla, Portia’nın sımsıkı tuttuğu kolunu ovalayıp onu bıraktı. “Başlangıçta zincirlerini beni sinir ettiğin için sarsıyordum. Kendine bir aygır istiyordun ve sana itaat etmek benim için zevk oldu. Ama küçük, kirli sırrın olmaktan nefret etmeye başlamam çok sürmedi.”

Portia gözlerini sımsıkı yumdu. “Bana gerçeği söyleseydin, sır olmazdın.”

“Doğru. Buna bayılırdın. Beni arkadaşlarının huzurunda nasıl sergileyeceğini, annem ile Colleen Corbett’in kardeş olduklarını nasıl ballandırarak anlatacağını hayal edebiliyorum. Eninde sonunda, babamın ailesinin çok daha saygın olduğunu da öğrenecektin. Eski Greenwich. Bu seni gerçekten çok mutlu ederdi, öyle değil mi?”

“Korkunç züppenin tekiymişim gibi davranıyorsun.”

“İnkâr etmeye kalkışma. Diğerlerinin görüşlerinden senin kadar çekinen ikinci bir insan tanımadım.”

“Bu doğru değil. Benim bir şahsiyetim var. Birileri tarafından çekiştirilmeye tahammülüm yok.”

“Evet. Kontrolün elinde olmamasından ödün patlıyor.” Bodie başparmağını Portia’nın yanağında dolaştırıyordu. “Bazen senin tanıdığım en ürkek insan olduğunu düşünüyorum. Yetersiz olmaktan o kadar korkuyorsun ki kendi kendini hasta ediyorsun.”

Portia adamın elini itti. Konuşmakta güçlük çekecek kadar öfkelenmişti. “Ben görüp göreceğin en güçlü kadıyım.”

“Üstün olduğunu ispatlamak için o kadar çok zamanımı harcıyorsun ki nasıl yaşandığını unuttuğum. Yanlış şeylere takılıyor, insanların içini görmelerine izin vermiyor ve sonra da mutsuzluğunun nedenlerini bir türlü çözemiyorsun.”

“Deli doktoru istesem bir tane edinirdim.”

“Bunu uzun zaman önce yapmalıymışsın. Ben de karanlıklarda yaşadım, bebek ama orada kalmayı kimseye tavsiye etmem.” Bodie duraksayınca, Portia sözlerinin sonuna geldiğini sandı ama henüz bitmemişti. “Futbolu bıraktıktan sonra, büyük bir uyuşturucu sorunu yaşadım. Şöyle söyleyeyim; denedim. Ailem beni rehabilitasyona gitmem için ikna etti ama herkese danışmanların birer pislik olduklarını söyleyip iki gün sonra ayrıldım. Altı ay kadar sonra, Heath beni bir barda baygın hâlde buldu. Kafamı birkaç kez duvara vurdu ve eskiden bana hayran olduğunu ama şimdi gördüğü en sefil orospu çocuğuna dönüştüğümü söyledi. Sonra da iş teklif etti. Bana temiz

kalmak konusunda nutuk falan çekmedi ama bunun da anlaşmanın bir parçası olduğunu biliyordum, bu yüzden bana altı hafta vermesini istedim. Yeniden rehabilitasyona girdim ve bu kez dikkatimi topladım. O danışmanlar hayatımı kurtardılar.”

“Ben uyuşturucu bağımlısı değilim.”

“Korku da bir bağımlılık olabilir.”

Bodie’nin zehirli oku hedefi tam on ikiden vursa da Portia istifini bozmadı. “Bana saygın bu kadar azsa, neden hâlâ etrafımdasın?”

Bodie yumuşak bir dokunuşla kadının saçını kulağının arkasına itti. “Çünkü güzel ve yaralı yaratıklara zaafım var.”

Portia’nın içinde bir şeyler kırıldı.

“Ve çünkü... Kalkanımı indirdiğin zamanlarda, çok zeki ve tutkulu bir insan görüyorum.” Bodie başparmağını Portia’nın elmacık kemiğinde gezdirdi. “Ama kalbinle hareket etmeye o kadar korkuyorsun ki için ölüyor, haberin yok.”

Portia ağlamak üzere olduğunu fark etti ve onu bildiği tek yöntemle cezalandırmaya girişti. “Ne saçmalık. Hâlâ buralardasın çünkü beni becermeyi seviyorsun.”

“O da var tabii.” Bodie alnına bir öpücük kondurdu. “Onca korkunun arkasına gizlenmiş müthiş bir kadın var. Neden ortaya çıkıp oynamasına izin vermiyorsun?”

Çünkü bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Göğsündeki ağırlık nefes almasını güçleştiriyordu. “Cehenneme git.” Onu hızla itti. Yarı yürüyerek, yarı koşarak uzaklaştı. Ancak Bodie gözyaşlarını görmüştü bir kere ve Portia bunun için onu hiç affetmeyecekti.

Bodie, Wrigleyville’deki evine girerken, beyzbol maçının sesini işitti. Anahtarlarını koridordaki misyon tarzı masaya atarken, “Keyfine bak,” diye mırıldandı.

Heath, Bodie'nin oturma odasındaki büyük, parçalı kanepeden seslendi. "Teşekkürler. Sox yedincide sayı verdi."

Bodie karşısındaki koltuğa çöktü. Heath'inkinin aksine, Bodie'nin evi döşenmişti. Atrs and Crafts akımının temiz tasarımlarını severdi. Yıllar içinde iyi Stickley parçaları edinmiş ve Craftsman tarzı eklemeler yapmıştı. Ayakkabılarını çıkardı. "O lanet olası evi ya sat ya da içinde yaşamaya başla."

"Biliyorum." Heath birasını bıraktı. "Berbat görünüyorsun."

"Bu şehirde binlerce güzel kadın var ve ben ola ola Portia Powers'a âşık oldum."

"Şu koruma zırvalığıyla şantaj yaptığın gece bu sıkıntıya adımını atmıştın zaten."

Bodie kafasını ovuşturdu. "Bilmediğim bir şey söyle."

"O kadın senin ondan ne kadar korktuğunu bir fark ederse, işin bitmiş demektir."

"Tam bir baş belası. Kendi kendime dönüp gitmem gerektiğini söyleyip duruyorum ama... Lanet olsun, bilmiyorum. Sanki gözlerimde X ray varmış ve bütün o saçmalığın altında ne olduğunu görebiliyormuşum gibi." Bodie oturduğu yerde kıpırdandı. En yakın arkadaşı bile olsa, bu kadar çok konuşmuş olmaktan rahatsızdı.

Heath anlıyordu. "Bana aynı duyguları beslemediğimizi söyle, Mary Lou."

"Canın cehenneme."

"Çeneni kapa ve maçı izle."

Bodie koltuğuna gömüldü. Başlangıçta Portia'nın güzelliğinden etkilenmişti. Sonra yalın kırgınlığından. Birlikte oynadığı takım arkadaşlarınınkini aratmayacak bir cesaret ve kararlılığa sahipti ve bunlar, Bodie'nin saygı duyduğu özelliklerdi. Ancak seviştikleri zaman, bambaşka, güvensiz, cömert ve yürekli bir kadın görmüştü; kalkanı inmiş bu kadının gerçek Portia Powers olduğunu düşünmekten kendini

alamıyordu. Yine de, nasıl bir ahmak tamir edilmeye bu denli ihtiyaç duyan bir insana âşık olurdu ki?

Çocukken, yarah hayvanları eve getirir ve sağlıklarına yeniden kavuşmaları için onlara özenle bakardı. Görünüşe bakılırsa, bunu hâlâ yapıyordu.

19

Annabelle, Sherman'a park yeri bulmak konusunda sıkıntı yaşamıştı. Ama Heath'in kararlaştırdığı toplantıya yalnızca iki dakika geç kalmıştı ve Kötü Kalpli Resepsiyon Görevlisi'nin kusur arayan bakışlarını hak etmiyordu. Lobideki TV ekranında ESPN açıktı. Geri planda telefonlar çalıyor, Heath'in stajyerlerinden biri ekipman dolabında, printer kartuşunu değiştirmek için uğraşıyordu. Oraya ilk geldiğinde kapalı olan sol taraftaki ofis kapısı bugün açıktı. Bodie ayaklarını masaya yaslamış ve telefonu kulağına yapıştırmış hâlde oturuyordu. Annabelle'e el salladı. Genç kadın Heath'in ofisinin kapısını açarken, genizden gelen bir kadın sesi duydu.

"... çok iyimserim. İnanılmaz derecede güzel." Portia, Heath'in masasının karşısındaki iki koltuktan birinde oturuyordu. Heath'in bıraktığı mesajda bunun üçlü bir toplantı olacağından bahsedilmemişti.

Ejderha Kadın'a bakmak bile, Annabelle'in kendini demode hissetmesi için yeterliydi. Yaz modası bir hayli renkliydi ama belki de Annabelle kavun rengi bluzu, limon sarısı eteği ve TJ Maxx'te bulduğu, küçük yeşil taşlarla süslü sallantılı küpeleriyle işi biraz

abartmıştı. Neyse ki saçları doğru düzgündü. Artık biraz uzadıkları için büyük bir maşayla şekil verip parmaklarıyla tarayarak, hoş bir dağınıklık vermişti.

Portia gümüş rengi ipek takımı içinde müthiş bir zarafet sergiliyordu. Koyu renk saçlarıyla bir araya gelince ortaya göz alıcı bir sonuç çıkmıştı. Minik, çiçek yaprağı biçimindeki pembe küpeleri porselen tenine hoş bir renk katıyordu. Yerde, aynı pembe tonda bir Kate Spade çanta duruyordu. Ayakkabılarında da pembeyi seçerek abartıya kaçma hatasına düşmemiş, kıyafetini siyah terliklerle tamamlamıştı.

Ya da en azından tekiyle...

Annabelle rakibinin ayaklarına bakakalmıştı. İlk bakışta, iki terlik birbirinin eşi gibi görünüyordu. İkisinin de burunları açık, topukları alçaktı. Ancak biri siyah bir terlik, diğeri lacivert arkadan atkılı bir ayakkabıydı. Bu da neyin nesiydi böyle?

Annabelle bakışlarını kaçırırken güneş gözlüklerini çantasına attı. "Geciktiğim için özür dilerim. Sherman ona gösterdiğim hiçbir park yerini beğenmedi."

Heath masasının arkasında ayağa kalkıp Annabelle'e Portia'nın yanındaki koltuğu işaret ederken, "Sherman, Annabelle'in arabası," diye açıkladı. "Otursana. Portia'yla şahsen tanıştığınızı sanmıyorum."

Portia pürüzsüz bir sesle "Aslına bakarsan, tanıştık," dedi.

Annabelle, Heath'in arkasındaki camla kaplı duvardan, uzakta, Michigan Gölü'nde seyreden yelkenliyi seçti. O yelkenlide olmak için neler vermezdi.

"Bahardan beri bu işin peşindeyiz," dedi Heath. "Artık futbol sezonu başlıyor. Sanırım ikiniz de daha fazla ilerleme kaydetmiş olmayı umduğumun farkındasınızdır."

"Anlıyorum." Portia'nın özgüveni, uyumsuz ayakkabılarını gölgede bırakıyordu. "Hepimiz bunun daha kolay olmasını bekliyorduk. Ama sen inanılmaz derecede seçici bir adamsın ve sıradışı bir kadını hak ediyorsun."

Yalaka, diye geçirdi Annabelle içinden. Yine de Heath söz konusu olduğunda, onun da profesyonellik açısından pek yüksek notlar hak ettiği söylenemezdi. Portia'dan daha beter olduğu bile söylenebilirdi.

Portia sandalyesinde kıpırdanınca, yüzü daha çok ışık aldı. Annabelle'in ilk karşılaşmalarında düşündüğü kadar genç değildi. Başarılı makyajı, gözlerinin altındaki halkaları kamufle etmeye yetmiyordu. Ya çok fazla gece hayatı vardı ya da belki de daha ciddi bir şeyle boğuşuyordu.

Heath kalçasını masasının köşesine yasladı. "Portia, sen benim için Keri Winters'ı buldun. Her ne kadar sonuca ulaşamasa da, doğru yoldaydın. Ama hedefle uzak yakın ilgisi olmayan çok sayıda aday da gönderdin."

Portia savunmaya geçme hatasına düşmedi. "Haklısın. Çoğunu elemiş olmam gerekirdi. Ama seçtiğim her kadın o kadar özeldi ki. Üstelik en seçici müşterilerim hakkında tahminlerde bulunmayı sevmem. Bundan sonra daha dikkatli olurum."

Ejderha Kadın iyiydi. Hakını vermek gerekirdi.

Heath dikkatini Annabelle'e çevirdi. Hiç kimse, daha iki gece önce çatı katındaki yatak odasında uyuyakaldığına ya da bir defasında, Michigan gölü kıyısında, şirin bir kulübede seviştiklerine inanamazdı. "Annabelle, sen eleme konusunda daha iyi iş çıkardın ve beni daha çok sayıda uygun adayla tanıştırdın ama tek bir galip çıkaramadın."

Annabelle cevap vermek üzere ağzını açıtıysa da, Heath ona fırsat bırakmadan sözlerine devam etti. "Gwen sayılmaz."

Portia'nın aksine, Annabelle savunmaya geçmekten besleniyordu. "Gwen neredeyse mükemmeldi."

"Kocasını ve uygunsuz hamileliğini saymazsak tabii."

Portia sırtını dikleştirdi. Annabelle ellerini kucağında kavuşturdu. "İtiraf et, aradığın tam olarak oydu."

"Evet, çift eşlilik en büyük hayalim."

“Beni köşeye sıkıştırmıştın,” dedi Annabelle. “Dürüst olalım. Tanıyınca zaten seni terk ederdi. Dış görünüşe fazla meraklısın.”

Portia’nın gözleri kelebek kanatları gibi açılmıştı. Annabelle’e daha büyük bir dikkatle baktı. Sonra biraz huzursuz bir tavır takındı. Bacağını indirdi. Sonra tekrar bacak bacak üstüne attı. Üstteki ayağını –lacivert arkadan atkılı ayakkabılı olanı– sallamaya başladı. “Eminim Annabelle, geçmiş yaşamları kontrol etmek konusunda daha dikkatli olması gerektiğini öğrenmiştir.”

Annabelle şaşırmış gibi yaptı. “Heath’in geçmişini kontrol etmem mi gerekiyordu yoksa?”

Portia, “Heath’inkini değil,” diye çıktı. “Kadınlarınkini!”

Heath gülümsemesini bastırmaya çalıştı. “Annabelle sana olta atıyor. En doğrusunun onu duymazdan gelmek olduğunu öğrendim.”

Şimdi Portia’nın ciddi anlamda kafası karışmış gibiydi. Kadının lacivert, arkadan atkılı pabucunun gidiş gelişi hızlanırken, Annabelle ona neredeyse acıdı.

Bu arada Heath gol için depara geçmişti. “Şu şekilde devam edeceğiz, hanımlar. Daha kısa süreli kontratlar imzalamayarak hata ettim. Ama bu hatamı şimdi düzeltiyorum. İkinizin de birer şansı kaldı. O kadar.”

Atkılı pabuç durdu. “Tek şans derken...”

“İkinizin de birer tanıştırma hakkı var,” dedi Heath kararlı bir sesle.

Portia koltuğunda dönerken, topuğuyla Kate Spade çantasını devirdi. “Bu gerçekçi değil.”

“İdare edeceksiniz.”

Annabelle, “Gerçekten evlenmek istediğinden emin misin?” diye sordu. “Çünkü eminsen, şu ihtimali düşünmelisin. Aslında bana göre ihtimalden daha fazlası var ama diplomatik davranmaya çalışıyorum. Bu süreci sabote eden kişinin, biz değil, sen olman ihtimali hiç aklına geldi mi?”

Portia ona uyarıcı bir bakış attı. “*Sabotaj* fazla sert bir sözcük. Eminim, Annabelle’in demek istediği...”

“Annabelle’in demek istediği...” Genç kadın ayağa kalktı ve “Seni birtakım muhteşem kadınlarla tanıştırdık ama sen içlerinden yalnızca birine şans tanıdın,” dedi. “Yanlış olana. Bir kez daha söylüyorum, bu benim görüşüm. Biz sihirbaz değiliz, Heath. Etten kemikten insanlarla çalışmak zorundayız, senin kafanda yarattığın fantezi kadınlarla değil.”

Portia yüzüne yapay bir gülümseme yapıştırdı ve batan gemiyi kurtarmak için araya girdi. “Ne demek istediğini anlıyorum, Heath. Power Eşleştirme’den aldığın hizmetten hoşnut değilsin. Adayları daha dikkatli elememizi istiyorsun, bu kesinlikle mantıklı bir talep. Bayan Granger’ın adına konuşamam ama şu andan itibaren daha muhafazakâr hareket edeceğimden emin olabilirsiniz.”

“Hem de fazlasıyla,” dedi Heath. “Yalnızca tek bir tanıştırma hakkın var. Aynı şey senin için de geçerli, Annabelle. Sonrasında çekiliyorum.”

Portia’nın plastik gülümsemesi köşelerinden erimeye başlamıştı. “Ama kontratın ekime kadar devam ediyor. Daha ağustosun ortasındayız.”

Annabelle, “Boşuna nefes tüketme,” dedi. “Heath bizi kovmak için bahane arıyor. O başarısızlığa inanmaz. Bizi kovarsa, suçu da bize transfer etmiş olur.”

“Bizi kovmak mı?” Portia midesi bulanmış gibi bakıyordu.

“Senin için yeni bir tecrübe olacak,” dedi Annabelle asık bir suratla. “Neyse ki benim pratiğim var.”

Portia derhâl toparlandı. “Bunaltıcı olduğunu biliyorum. Ama bu süreçten geçen herkes için bunaltıcı oluyor. Sonucu hak ediyorsun ve alacaksın da. Yalnızca biraz sabır.”

“Aylardır sabrediyorum,” dedi Heath. “Yeterince uzun bir süre.”

Annabelle genç adamın inatçı ve mağrur yüzüne baktı. Sessiz kalamayacaktı. “Bu sorunun herhangi bir kısmı için sorumluluk alacak mısın?”

Heath ona öldürücü bir bakış attı. “Kesinlikle. Şu anda yaptığım da bu zaten. Size sıradışı birini aradığımı söylemiştim. Bulmanın kolay olacağına inansaydım, kendim yapardım.” Masanın köşesinden kalktı. “Son tanıştırma merasimi için istediğiniz kadar zamanınız var. İnanın bana, ikinizden birinin doğru iş çıkarmasını benden daha çok isteyen kimse olamaz.”

Kapıya yürüdü ve geçmelerini bekledi. Duvardaki Beau Vista Karavan Parkı tabelası tam arkasında kalmıştı.

Annabelle çantasını aldı ve ona en seçkin selamlarından birini verip çıktı. Ama ofisten çıkarken âdeta burnundan soluyordu. Portia’yla aynı asansörü paylaşacak havada olmadığı için, lobiye hızla aşp asansöre yürüdü.

Oysa görünüşe bakılırsa, acele etmesi için hiçbir neden yoktu.

Portia, Annabelle’in gözden kaybolmasını izlerken adımlarını yavaşlattı. Bodie’nin ofisi sağ tarafta, karşısında kahyordu. Daha önce önünden geçerken, kendini içeri bakmamak için zorlamıştı ama orada olduğunu biliyordu. Onu teninde hissediyordu. Heath’le yaptıkları ve keskin zekasına fazlasıyla ihtiyaç duyduğu toplantı sırasında bile onu hissetmeye devam etmişti.

Önceki gece, gözünü bile kırpmadan yatarken Bodie’nin ona sarf ettiği korkunç sözleri kafasında tekrar tekrar canlandırmıştı. Belki yetiştirilmesiyle ilgili yalanlarını affedebilirdi ama geri kalanları asla bağışlayamazdı. O kim oluyordu da Portia’ya psikanaliz yapabileceğini sanıyordu? Portia’nın tek kusuru Bodie’nin ta kendisiydi. Onunla tanışmadan önce biraz mutsuzdu belki ama bu önemli bir mutsuzluk değildi. Bodie önceki akşam kendini başarısız hissetmesine neden olmuştu ve Portia kimsenin bunu yapmasına izin veremezdi.

Ofis kapısından içeri adım atarken elleri titriyordu. Bodie telefonda idi ve iri cüssesiyle koltuğunu iyice arkaya yatırmıştı. Onu fark edince, yüzünde bir gülümseme belirdi ve ayaklarını derhâl yere indirdi.

“Seni sonra ararım, Jimmie. Evet, kulağa hoş geliyor. Bir ara buluşuruz.” Telefonu kenara bırakıp ayağa kalktı. “Hey, bebek. Benimle hâlâ konuşuyor musun?”

Salakça ve umutlu gülüşü, Portia’yı afallatmıştı. Tehlikeliden ziyade, ön verandasında duran yeni bisikleti henüz fark etmiş bir çocuğa benziyordu. Annabelle kendini toplamak için arkasını döndü ve bir hatıralar duvarıyla karşı karşıya geldi. Çerçevelemiş dergi kapaklarını, Bodie’nin futbol oynadığı günlerden kalma takım fotoğraflarını, gazete kupürlerini gördü. Ama dikkatini en çok çeken, siyah-beyaz bir fotoğraf olmuştu. Fotoğrafçı, Heath’i kaskı arkaya doğru yatmış, çenesindeki atkı sarkmış ve yüz maskesinin bir köşesine bir miktar çim takılmış hâliyle yakalamıştı. Gözleri zaferle parlıyor, ışıltılı gülümsemesi dünya ona aitmiş gibi bir his uyandırıyor. Portia dudağını ısırды ve onunla yüzleşmek üzere döndü. “Bu işi bitirmek istiyorum, Bodie.”

Masasının arkasından çıkarken, Bodie’nin yüzündeki gülümseme yok olmuştu. “Bunu yapma, tatlım.”

“Hakkımda daha fazla yanılmazsın.” Portia kendini sağlama alacak sözleri sarf etmek için büyük çaba harcıyordu. “Ben hayatımı seviyorum. Param, güzel bir evim, başarılı bir işim var. Ve arkadaşlarım. İyi, sevdiğim arkadaşlarım.” Sesi titredi. “Hayatımı seviyorum. Her şeyini. Seni içeren kısım dışında.”

“Yapma, bebeğim.” Bodie nazik ve etli elini, bir yakarış jesti gibi, ona doğru uzattı ama dokunmadı. “Sen bir savaşçısın,” dedi yumuşak bir sesle. “Ve bizim için savaşacak yüreğin var.”

Portia acıyı hissetmemek için kendini kasarak, “Yalnızca bir kaçamaktı, Bodie,” dedi. “Eğlencelikti. Ve artık bitti.”

Dudakları bir çocuğunki gibi titremeye başlamıştı. Cevabını beklemedi. Döndü. Ofisinden çıktı. Uyuşmuş gibi, asansöre uzanan koridorda yürüdü. Dışarı çıkarken iki şirin ve genç kız yanından geçti. Biri Portia'nın ayaklarını işaret etti, diğeri güldü.

Portia ağlamamak için gözlerini kırptıştırarak ve boğulduğunu hissederek yürüdü. Tenindeki kara tahtaya sürtünen tırnakların gıcirtısını anımsatan, aşırı dramatik sesiyle, rehberinin, Carl Sandburg'den alıntı yaptığı iki katlı, üstü açık kırmızı tur otobüsü Portia'nın yanından geçti.

"Fırtınalı, dayanaklı, gürültülü... Geniş omuzların şehri: Bana senin zalim olduğunu söylüyorlar ve ben de onlara inanıyorum..."

Portia gözlerini kurularken adımlarını hızlandırdı. Yapacak işleri vardı. İş her şeyi hallederdi.

Sherman'ın kliması su koyvermişti. Heath'le yaptıkları toplantıdan geri döndüğünde Annabelle'in dış görüntüsü bir bukleler ve kırışıklıklar yığınıyla alt üst olmuştu. Ama hemen içeri girmede. Arabanın camlarını sonuna kadar indirip bir süre oturdu ve bir sonraki adım için güç topladı. Heath ona tek bir aday şansı vermişti. Ve bu, kaçınılmaz sonu daha fazla erteleyemeyeceği anlamına geliyordu. Buna rağmen, cep telefonunu çantasından çıkarmak ve numarayı çevirmek için büyük mücadele vermesi gerekti.

"Delaney, selam. Benim, Annabelle. Evet biliyorum görüşmeyeli yıllar oldu..."

Tanıştırılmalarından yalnızca üç gün sonraki ilk resmî randevularında, Delaney Lightfield, Heath'e, "Bir kilise faresi kadar fakiriz," diyordu. "Yine de görüntüyü kurtarıyoruz. Eldred amcanın etkisi sayesinde, Lirik Opera'da harika bir satış işi edinebildim."

Bu bilgiyi, etkileyici ve kendi kendiyile dalga geçen bir kahkahayla vermesi, Heath'i gülümsetmişti. Yirmi dokuz yaşındaki Delaney ona

sarışın ve atletik yapılı bir Audrey Hepburn'ü anımsatmıştı. Kolsuz, lacivert bir elbise giymiş, büyük büyükannesinden kalma bir dizi inci takmıştı. Lake Forest'ta büyümüş ve Smith'ten mezun olmuştu. Usta bir kayakçı ve yetenekli bir tenisçiydi. Golf oynuyor, at biniyor ve dört dil konuşuyordu. Her ne kadar on yılları aşan modası geçmiş iş pratikleri Lightfield'ların demir yolu servetini tüketmiş ve onları, Bar Harbor, Maine'deki yazlık evlerini elden çıkarmak zorunda bırakmışsa da Delaney tek başına ayakta durmayı seviyordu. Yemek pişirmeye bayılıyordu ve bazen aşçılık okuluna gitmediğine pişman oluyordu. Heath'in rüyalarının kadını nihayet karşısına çıkmıştı.

Gece ilerlerken, biradan şaraba geçti, kendi kendine konuşmasına dikkat etmesi gerektiğini hatırlattı ve Sanat Enstitüsü'ndeki yeni Fovist sergisinden bahsetmeyi ihmal etmedi. Yemekten sonra, onu iki arkadaşıyla paylaştığı daireye bıraktı ve yanına efendi bir öpücük kondurdu. Yola çıktığında, arabada hafif bir Fransız lavantası kokusu hissediliyordu. Annabelle'i aramak için cep telefonuna uzandı ama içi eve gitmek için fazla kıpır kıpırdı. Onunla yüz yüze konuşmak istiyordu. Radyodaki şarkıya akortsuz bariton sesiyle eşlik ederek, Wicker Park yoluna düştü.

Annabelle kapıyı açtı. Üzerinde, V yakalı çizgili bir bluz ve bacaklarını harika gösteren mavi bir mini etek vardı. "Ültimeyimi daha önce vermeliymişim," dedi. "Baskı altında teslimat yapmayı çok iyi beceriyorsun."

"Ondan hoşlanacağımı düşündüm."

"Seni aradı mı?"

Annabelle başını salladı ama daha fazlasını söylemedi. Heath gerilmişti. Belki de randevu sandığı kadar iyi geçmemişti. Delaney soylu bir kızdı. Ya Heath'in karavan parkı kokusunu biraz keskin bulduysa?

Annabelle sonunda, "Birkaç dakika önce konuştuk," dedi. "Çarpılmış. Tebrikler."

“Gerçekten mi?” Demek içgüdülerinde yanılmamıştı. “Bu harika. Haydi, kutlayalım. Biraya ne dersin?”

Annabelle hareket etmedi. “İyi... bir zaman değil.”

Omzunun üstünden arkaya baktı. Heath’in aklı o zaman başına geldi. Yalnız değildi. Dudaklarındaki parlatıcıyı ve mini eteğini süzdü. Keyfi kaçmıştı. Evde kim vardı ki?

Annabelle’in kafasının üstünden arkaya baktı. Ama ön oda boştu. Bu, aynı şeyin yatak odası için de geçerli olduğu anlamına gelmezdi. Annabelle’i pas geçip kendi gözleriyle görmemek için zor duruyordu. Gergin bir sesle, “Sorun değil,” dedi. “Haftaya konuşuruz.”

Ama çekip gitmek yerine, olduğu yerde durdu. Sonunda Annabelle kafasını eğdi ve kapıyı kapadı.

Beş dakika önce, dünyanın tepesindeydi. Şimdiyse bir şeyleri tekmelemek istiyordu. Kaldırırma inip arabasına yürüdü ama sokağın karşısındaki otomobili ancak park yerinden çıkarken, arabasının farları aydınlatınca fark etti. Öncesinde kafası hiçbir şeyi göremeyecek kadar meşguldü ama şimdi artık öyle değildi.

O parlak kırmızı Porsche’yi en son Stars’ın genel merkezinin önünde görmüştü.

Annabelle mutfığa yürüdü. Dean bir elinde kola kutusu, diğerinde iskambil kâğıtlarıyla mutfak masasının başında oturuyordu. “Sıra sende,” dedi.

“Canım oynamak istemiyor.”

“Bu akşam hiç eğlenceli değilsin.” Dean kâğıtları masaya bıraktı.

“Sanki sen kahkaha küpüsün de...” Kevin pazar günü maçta bileğini burkmuştu ve Dean ikinci çeyrekte onun yerine oyuna girmişti ve son düdükten önce topu dört kez kaptırmıştı. Basın ona karşı saldırıya geçmişti. Bu yüzden bir süre Annabelle’in evinde saklanmak istemişti.

Mutfak musluğu su damlatıyordu ve bu sinir bozucu şıp şıp su sesi, Annabelle'i çileden çıkarmaya başlamıştı. Delaney ve Heath'in uyumlu olacaklarını biliyordu. Delaney'nin bir erkek çocuğunu andıran atletik yapısı ile kusursuz soy ağacı bir araya gelince, Heath'in ayakları yerden kesilmiş olsa gerekti. Delaney'nin oldum olası maço erkeklere zaafı vardı.

Annabelle, Delaney ile yirmi bir yıl önce, bir yaz kampı sırasında tanışmıştı ve Delaney iki yaş küçük olmasına rağmen, sıkı dost olmuşlardı. Kamp günleri sona erdikten sonra birbirlerini daha nadir, genelde Annabelle'in Şikago'ya, büyükannesini ziyarete geldiği zamanlarda görür olmuşlardı. Üniversite yıllarında yolları iyice ayrılmış ve ancak bir iki yıl önce yeniden bir araya gelmişlerdi. Şimdi birkaç ayda bir öğle yemeğinde buluşuyorlardı. Artık birbirlerinin en yakın arkadaşı olmasalar da ortak bir geçmişleri ve sıcak bir ilişkileri vardı. Annabelle, Heath ve Delaney'nin birbirleri için biçilmiş kaftan olduklarını birkaç haftadır düşünüyordu. O zaman onları tanıştırmak için bu kadar beklemesi nedendi?

Çünkü birbirleri için biçilmiş kaftan olduklarını biliyordu.

Patlamış mısır tanelerini havaya atıp ağızla yakalamakla meşgul olan Dean'e baktı. Keşke son maçında da bu kadar isabetli atışlar yapabilseydi. Damlayan musluğu kapadı ve depresyona girmiş bir ruh gibi masaya çöktü.

Buzdolabının kompresörü sustu ve mutfak, duvardaki papatya desenli saatin tik takları ve hedefini bulan patlamış mısır tanelerinin çıkardığı yumuşak ses dışında, derin bir sessizliğe gömüldü.

Annabelle asık bir suratla, "Sevişmek ister misin?" diye sordu.

Dean gırtlığına kaçan mısır tanesinden kurtulmak için öksüreerek, "Hayır!" dedi.

"Bu kadar hiddetlenmene gerek yok."

Dean sandalyesini dört ayağının üstüne indirdi. “Ablamla se-
vişmek gibi bir şey olur.”

“Senin ablan yok ki.”

“Yok ama bir hayal gücüm var.”

“Pekâlâ. Zaten bunu istediğim de yoktu. Yalnızca sohbet açmaya
çalışıyordum.”

“Bence dikkatini dağıtmaya çalışıyordun çünkü yanlış adama
âşık oldun.”

“Her şeyi ne kadar çok biliyorsun.”

“Kapıdan Heath’in sesini işittim.”

“İş.”

“Her neyse işte.” Dean mısır kasesini masanın ucuna itti. “Onu
içeri almamana memnun oldum. Bodie’nin kuyruğumdan ayrılma-
ması yeterince sevimsiz zaten. Adam pes etmiyor.”

“İki ayı geçti. Hâlâ bir menajer edinmemiş olmana inanamıyo-
rum. Yoksa buldun mu? Ya da boş ver. Arada kalmak istemediğimi,
Heath’e söylerim.”

“Sen arada değilsin, onun tarafındasın.” Dean sandalyesini yeni-
den arkaya doğru eğdi. “Neden eline geçen bu altın fırsatı onu içeri
davet etmek ve kıskandırmak için kullanmadın?”

Annabelle de aynı şeyi merak ediyordu ama neye yarardı ki?
Kandırmacadan, kalkanını yukarıda tutmaktan bunalmıştı. Bu aşk
hikâyesini, sırf Heath’i müşteri olarak kaybetmemek için uydurmuştu.
Artık bunun için endişelenmesi gerekmiyordu.

“Canım istemedi.”

Dean sersem-sporcu hâllerine rağmen, zehir gibi bir çocuktuk
ve Annabelle bakışlarından hiç hoşlanmamıştı. Bu yüzden kaşlarını
çatarak, “Sen makyaj mı yapıyorsun?” diye sordu.

“Çenemde renkli güneş kremi var. Sivilcem çıktı.”

“Ergenlik berbat bir şey.”

“Onu içeri davet etseydin, boynunu falan öperdim.”

Annabelle iç geçirdi ve iskambil destesini alıp karıştırmaya başladı. “Sıra bende.”

Heath, devre arasında Midwest Sports Dome’un locaları arasında mekik dokuyup şehrin ileri gelen isimleriyle el sıkışırken, Delaney yanından bir an bile ayrılmadı. Stars’ın maçını seyrederken telefonuna, ülkenin dört bir yanından diğer müşterilerinin maçları hakkında son haberleri veren kısa mesajlar yağıyordu. Sabahtan beri sürekli telefon başındaydı; eşlerle, ebeveynlerle ve kız arkadaşlarla ve hatta Caleb Crenshaw’nın büyükannesiyle konuşup herkese işinin başında olduğu mesajını vermişti. BlackBerry’sine baktı ve Sean’la birlikte Lambeau Field’da olan Bodie’nin mesajını gördü. Acemi defans oyuncuları şimdilik iyi bir sezon çıkarıyordu.

Heath, her ne kadar sürekli seyahat hâlinde olduğu için topu top beş kez çıkabilmiş olsalar da, tam bir aydır Delaney ile birlikteydi. Hemen her gün konuşuyorlardı ve Heath daha şimdiden aradığı kadını bulduğu hissini taşıyordu. Delaney o öğleden sonra V yakalı siyah bir kazak ve uzun boyu, ince vücuduna çok yakışan bir jean pantolon giymiş, büyük büyükannesinin incilerini takmıştı. Heath’i şaşırtacak bir hamleyle yanından ayrıldı ve altmışlı yaşların başında, al yanaklı bir adam ve Şikago’nun en büyük brokerlik firmalarından birinin patronu olan Jerry Pierce’a doğru yürüdü.

Jerry’yi, uzun süreli bir tanışıklığı belirten bir sıcaklıkla kucakladı. “Mandy nasıl?”

“Beşinci ayında. Sürekli dua ediyoruz.”

“Bu defa zamanında doğum yapacak, biliyorum. Sen ve Carol dünyanın en iyi büyükannesi ve babası olacaksınız.”

Heath ve Jerry her yıl aynı yardım turnuvasında oynuyorlardı ama Heath, bırakın hamilelik sorunları yaşadığını, Jerry’nin bir kızı olduğundan bile habersizdi. Bu, tıpkı 2002 Shotfire Ridge *cuvée*’nin

nerede bulunacağını ve o yeri keşfetmeye neden değeceğini bilmesi gibi, Delaney'nin en başarılı olduğu konulardan biriydi. Her ne kadar kendisi bir bira insanı olsa da Heath, genç kadının bu uzmanlığına hayrandı ve kendisi de şaraptan daha çok anlamak için çaba harcar olmuştı. Futbol, daha nazik sporları tercih eden Delaney'nin bilgi sahibi olmadığı sayılı alandan biri gibi görünüyordu ama daha fazlasını öğrenmek için ciddi bir çaba harcıyordu.

Jerry, Heath'in elini sıktı. "Robillard bu hafta nihayet kendine dönmeye başladı," dedi. "Nasıl oldu da çocuğu hâlâ bağlayamadın?"

"Dean işi ağırdan almaya inananlardan."

"Başka birisiyle anlaşırса aptallık eder," dedi Delaney sadık bir tavırla. "Heath en iyisi."

Jerry bir opera hayranıydı. Bu da Heath'in habersiz olduğu diğer bir konuydu. Sohbet Lyrics'e kaydı. "Heath country müzik seviyor." Delaney'nin sesinde tatlı, hoşgörölü bir tını vardı. "Ona operayı sevdirmeyi kafaya koydum."

Heath locada çevresine bakındı. Annabelle'i arıyordu. Genelde Molly ya da diğerlerinden biriyle birlikte Stars'ın maçlarını seyretmeye gelirdi ve Heath onunla karşılaşacağından neredeyse emindi ama bu kez şansı yaver gitmemişti. Delaney, *Don Giovanni* sohbetine devam ederken, Heath, Annabelle'in tanışma akşamlarından birinde, iki aday arasında Alan Jackson'ın "It is Five O'Clock Somewhere" şarkısının tamamını söyleyişini hatırlamıştı. Ama Annabelle bütün gereksiz bilgileri tutmak konusunda ustaydı. Yalnızca vücutlarında belli bir enzimi barındıran insanların kuşkonmaz yediklerinde çişlerinin koktuğunu bilmesi gibi. İtiraf etmeliydi ki bu ilginç bir bilgiydi.

Locanın kapısı açıldı ve Phoebe takımın renklerine bürünmüş hâlde, üzerine oturan camgöbeği triko bir elbise ve boynuna attığı altın rengi eşarpla, içeri girdi. Heath, Jerry'den izin isteyip Delaney'yi tanıştırmak üzere Phoebe'nin yanına gitti.

Delaney bariz bir samimiyetle "Sizinle tanışmak büyük bir zevk," dedi.

"Annabelle sizden çok bahsetti," dedi Phoebe gülümseyerek.

İki kadını sohbetleriyle baş başa bırakırken, içinde Delaney'nin yanlış bir söz sarf edebileceğine dair en ufak bir çekince yoktu. Delaney asla yanlış bir şey söylemezdi ve herkes, Bodie dışında, ondan hoşlanıyordu. Bodie'nin de genç kadınla bir derdi yoktu. Yalnızca Heath'in onunla evlenmesini istemiyordu o kadar. *"İtiraf ediyorum, kâğıt üstünde çok iyi görünürsünüz,"* demişti geçen hafta. *"Ama Delaney'nin yanındayken gevşeyemiyorsun bile. Kendin gibi olmuyorsun."*

Belki de sebep, Heath'in daha iyi birisine dönüşmesiydi. Genç adam, Bodie'nin aşk hayatında uğradığı kazayı göz önüne alarak, onu duymazdan gelmekte bir sakınca görmemişti.

Heath, Phoebe'yle daha sonra kendi locasının önündeki koridorda yeniden karşılaştı. Delaney kadınlar tuvaletine gitmişti ve Stars'ın patronu köseyi döndüğünde, Heath, Ron ve Sharon McDermitt ile sohbet ediyordu. "Heath, seni bir iki dakikalığına çalabilir miyim?"

"Tanrıya yemin ederim, her neyse, ben yapmadım. Söyle ona, Ron."

Ron sıırttı. "Başının çaresine bak, ahabap." O ve Sharon locada gözden kayboldular.

Heath, Phoebe'yi temkinli bakışlarla süzdü. "Tetanos aşımaya takviye yaptırmam gerektiğini biliyordum."

"Sana bir özür borçlu olabilirim."

"Tamamdır. Bana başka bira yok. Az önce ne dediğini sandığımı hayatta tahmin edemezsin."

"Dikkatini ver." Phoebe omzundaki çantayı düzeltti. "Söylemeye çalıştığım, göldeyken yanlış bir sonuca varmış olabilirim."

“Yüzlerce yanlış sonucun hangisinden bahsediyorsun, acaba?” Heath cevabı biliyordu ama çabuk teslim olursa, Phoebe ona olan saygısını kaybederdi.

“Annabelle’den faydalanmaya çalışman. Hatalı olduğumu kabul edecek kadar büyük bir insan olduğumu umuyorum ama sen de unutmamalısın ki beni, senden en kötü davranışı beklemek üzere programladın. Annabelle’i ne zaman görsem, Delaney ile seni bir araya getirmekten ne kadar mutlu olduğumu anlatıp duruyor. İşleri açıldı. Ve Delaney çok hoş bir kız.” Phoebe uzandı ve genç adamın yanağını sıvazladı. “Belki de küçük oğlumuz artık büyüydür.”

Heath buna inanamıyordu. Bunca yıldan sonra, Phoebe’yle aralarındaki buzları eritmiş miydi yani? Eğer öyleyse, bunu Delaney’ye borçluydu.

Phoebe locaya girince, haberi Annabelle’le paylaşmak için telefonunu çıkardı. Ama daha numarayı çeviremeden Delaney geri döndü. Zaten büyük olasılıkla ona zaten ulaşamazdı. Heath’in aksine, Annabelle telefonunu açık tutması gerektiğine inanmazdı.

Annabelle hiçbir zaman sıkı bir opera hayranı olmamıştı ama Delaney’nin, *Tosca* operası için iki loca bileti vardı ve Lyrics’in şatafatlı prodüksiyonu, o öğleden sonra annesiyle yaptıkları telefon konuşmasını zihninden uzaklaştırmak için iyi bir vesile olacaktı. Görünüşe bakılırsa, ailesi, bir sonraki ay Annabelle’in otuz ikinci yaş günü için Şikago’ya çıkarma yapmayı kafaya koymuştu.

“Adam’ın konferansı var,” demişti Kate. “Doug ve Candace de bazı eski dostlarını ziyaret etmek istiyorlar. Baban ve ben St. Louis’e gitmeyi planlıyorduk zaten, oradan arabayla çıkarız artık.”

Büyük, mutlu bir aile.

Perde arası olmuştu. Annabelle, Delaney’ye bir kadeh şarap ısmarlarken, “Bu kadar keyif aldığımı inanamıyorum,” dedi.

Ne yazık ki eski dostu ve Tosca'nın kaderine mahkûm aşıklarının yargılanmaları ve çilelerinden ziyade Heath'ten konuşmak istiyordu. "Heath'in Cumartesi günü beni Phoebe Calebow'la tanıştırdığını anlattım mı? Çok hoş bir kadın. Bütün hafta sonu muhteşemdi."

Annabelle dinlemek istemiyordu ama Delaney açılmıştı bir kere.

"Heath'in dün seyahate çıktığını söylemiştim ama bana yine çiçek gönderdiğini söylemedim. Ne yazık ki yine gül göndermiş. Ama adam özünde bir sporcu, ne kadar hayal gücü beklenebilir ki?"

Annabelle güllere bayılırdı ve hayal gücünden uzak olduklarını hiç düşünmüyordu.

Delaney incilerini çekiştirerek, "Tabii ki annem ve babam ona bayıldılar," dedi. "Nasıl olduklarını bilirsin. Ağabeyim bugüne kadar çıktığım en düzgün adam olduğunu düşünüyor."

Annabelle'in ağabeyleri de Heath'e bayırlardı. Tabii, yanlış sebeplerden ama yine de...

"Önümüzdeki Cuma beşinci haftamız doluyor, Annabelle ve sanırım doğru yoldayız. Kusursuzluğa ondan daha yakın birini bulabileceğimi sanmıyorum." Delaney'nin gülümsemesi soldu. "Şey... Tabii sana bahsettiğim şu küçük sorun dışında."

Annabelle ciğerlerine hapsettiği havayı yavaşça bıraktı. "Değişiklik yok mu?"

Delaney sesini alçalttı. "Cumartesi günü arabada neredeyse üstüne atladım. Sokulmaya çalıştığım her hâlimden belliydi ama oralı olmadı. Paranoya yaptığımı biliyorum ve bunu başka birine asla söylemem ama eşcinsel olmadığından kesinlikle emin misin? Kolejde bir çocuk vardı. Tamamen maço tipli bir şey ama sonunda bir erkek arkadaşı olduğu ortaya çıktı.

Annabelle kendi sesini işitti. "Eşcinsel olduğunu *sanmıyorum*."

"Hayır." Delaney başını sallıyordu. "Olmadığından eminim."

"Büyük olasılıkla haklısın da."

Perde arasının sona erdiğini haber veren zil duyulunca Annabelle, sefil bir yılan gibi, koltuğuna süzüldü.

Yağmur, Portia'nın masasının arkasındaki pencereyi âdeta dövüyordu. Akşamüstü göğü, çakan bir şimşekle aydınlandı.

"... bu yüzden şimdi iki haftalık ihbar süremizi başlatmak istiyoruz," dedi Briana.

Portia fırtınanın öfkesinin tenini ürperttiğini hissetti.

Bacak bacak üstüne atarken, Briana'nın siyah eteğinin önü açıldı. "Detayları ancak dün nihayetlendirdik," dedi. "Sana daha önce söyleyemememiz bu yüzden."

"Bize gerçekten ihtiyacın varsa, üç haftaya da uzatabiliriz," dedi Kiki koltuğunda öne doğru eğilerek. Kaşları endişeyle çatılmıştı. "Henüz Diana'nın yerini doldurmadığını biliyoruz ve seni zor durumda bırakmak istemiyoruz."

Portia içinden yükselen isterik kahrkahrı bastırdı. Son iki asistanını da kaybetmesinden daha kötü ne olabilirdi ki?

Briana, Portia'yı da onlarla birlikte mutlu olmaya davet eden bir gülümsemeyle "Altı aydır bunu konuşuyoruz," dedi. "İkimiz de kayak yapmayı seviyoruz ve Denver çok güzel bir şehir."

"Muhteşem bir şehir," dedi Kiki. "Orada tonlarca bekâr var ve senden öğrendiklerimizle kendi işimizi kurmaya hazır olduğumuzu biliyoruz."

Briana başını yana yatırınca sarı, düz saçları omzuna düştü. "Bize işi öğrettiğin için sana ne kadar teşekkür etsek azdır, Portia. İtiraf ediyorum, zaman zaman senin sertliğinden haz etmediğimiz de oldu ama şimdi minnettarız."

Portia terleyen avuçlarını birbirine bastırdı. "Bunu duyduğuma sevindim."

İki kadın bakiştılar. Briana, Kiki'ye başıyla işaret verdi. Kiki bluzunun üst düğmesiyle oynayarak, "Briana ve ben düşünüyorduk da..." dedi. "Umuyorduk ki, belki de... Seni arada sırada aramamızın bir sakıncası olur mu? Başlangıçta milyonlarca sorumuzun olacağından eminiz."

Ona akıl hocalığı yapmasını istiyorlardı. Portia'yı elinde eğitimli tek bir asistan bırakmayacak hâlde terk ediyor ve yardım etmesini istiyorlardı. "Tabii ki," dedi Portia gergin bir sesle. "Ne zaman ihtiyacınız olursa, arayın."

"Çok teşekkürler," dedi Briana. "Gerçekten. Ciddiyiz."

Portia zarif olduğunu umduğu bir hareketle başını hafifçe eğdi ama midesi kaynıyordu. Bir sonraki cümlesini planlamadı. Sözcükler dudaklarından öylece döküldü. "Başlamak için sabırsızlandığımı görebiliyorum ve size mani olmak aklımdan bile geçmez. Son zamanlarda işler bir hayli sakin. Bu yüzden ikinizin de iki hafta daha takılmanız için bir neden yok. İdare edebilirim." Karşısında bir çift afacan çocuk varmış gibi, parmaklarını kapıya doğru sallayıp çıkmalarını işaret etti. "Haydi. Halletmeniz gereken işleri halledin ve gidin."

"Gerçekten mi?" Briana'nın gözleri çay tabağına dönmüştü. "Senin için bir sakıncası yok mu?"

"Tabii ki yok," dedi Portia. "Neden olsun ki?"

Böylesi bir armağanı daha fazla sorgulayacak değillerdi, hızlı adımlarla kapıya yürüdüler. "Teşekkürler, Portia. Sen en iyisisin."

Nihayet yalnız kalmış, Portia kendi kendine "En iyisi," diye fısıldadı. Camlar yeni bir gökgürültüsüyle sarsıldı. Kollarını masanın üstünde kavuşturup başını yasladı. Bunu daha fazla yapamayacaktı.

O gece karanlık oturma odasında oturup boşluğa baktı. Bodie'yi son görüşünün üstünden neredeyse altı hafta geçmişti ve acı çekiyordu. Kendini köksüz, oradan oraya savrulur gibi ve ruhunun derinliklerine kadar yalnız hissediyordu. Özel hayatı darmadağın olmuştu ve Power

Eşleştirme çökmek üzereydi. Tek nedeni asistanlarının gidişi değildi. Portia da odağını kaybetmişti.

Heath'le yaşananları düşündü. Portia'nın aksine, Annabelle fırsatı kaçırmamış ve zekice kullanmıştı. Heath, *her ikinizin de birer tanış-tırma hakkı var*, demişti. Portia hatalı iç sesini dinleyip beklemişti. Annabelle ise darbesini indirip onu Delaney Lightfield'la tanıştırmıştı. Daha ironik olamazdı herhâlde. Portia, Lightfield'ları yıllardır tanırды. Delaney'nin büyümesine şahit olmuştu. Dağılmakla o kadar meşguldü ki onu Heath'le tanıştırmak aklına bile gelmemişti.

Saate baktı. Henüz dokuz bile olmamıştı. Uykusuz bir geceye daha dayanamayacaktı. Haftalardır, bağımlı olma fikrinden nefret ettiği için, uyku ilacı almamakta direniyordu. Ama yakın zamanda adam gibi bir gece uykusu çekmezse, aklını kaçıracaktı. Kalbi panikli kanat çırpışını tutturmuştu yine. Elini göğsüne bastırdı. Oracıkta ölüverse ne olurdu? Kim umursardı? Yalnızca Bodie.

Daha fazla dayanamayacaktı. Parlak pembe trençkotunu sırtına attı, çantasını kaptı ve lobiye inen asansöre yürüdü. Karanlık olmasına rağmen, komşularından birine rastlama ihtimaline karşılık güneş gözlüğünü takmıştı. Hiç kimsenin onu bu hâlde, makyajsız ve Marc Jacobs trençkotunun altından çıkan rüküş bir eşofmanla, görmesine dayanamazdı.

Köşedeki, bütün gece açık olan eczaneye girdi. Uyku haplarının olduğu koridora ilerlerken onları gördü. % 75 indirim işaretli tel bir kovanın içine tepeleme yığılmışlardı. Tozlu mor kutular içinde, sarı marshmallow'dan yapılmış bayatlamaya yüz tutmuş paskalya civcivleri. Kova uyku ilaçlarının durduğu koridorun başında duruyordu. Annesi her paskalya bu civcivlerden alır ve onları Franklin Mint ayıcık kâsesine koyardı. Portia şeker kristallerinin dişlerinin arasındaki çırtıtısını hâlâ anımsıyordu.

“Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Tezgâhtar etine dolgun, İspanyol kökenli, aşırı makyajlı ve bazı şeylerin yardımın ötesinde olduğunu idrak edemeyecek bir kızdı. Portia başını salladı ve kız kayboldu. Dikkatini uyku haplarına çevirdi ama kutular gözlerinin önünde dans ediyordu. Bakışları yeniden şekerleme kovalarına kaydı. Paskalyanın üstünden beş ay geçmişti. Şekerlemeler çoktan lastiğe dönmüş olmalıydı.

Dışarıda bir devriye aracı, sirenini öttürerek geçti. Portia, parmaklarını kulaklarına bastırmak istedi. Mor Paskalya civcivi kutularının bir kısmı hasarlıydı ve birkaçının selofan pencereleri yırtılıp açılmıştı. Tiksindiriciydi Neden atmıyorlardı sanki?

Başının üstündeki floresan lamba vızıldıyordu. Aşırı makyajlı tezgâhtar ona bakıyordu. İyi bir gece uykusu, Portia'nın kendine gelmesini sağlayacaktı. Çabuk çabuk bir şeyler seçmesi gerekiyordu. Ama ne?

Floresan lambanın gürültüsü şakaklarından içeri süzülüyordu. Nabzı hızlanmıştı. Orada öylece durmaya devam edemeyecekti. Ayakları harekete geçti, çantası kolundan aşağı kaydı. Uyku ilaçları yerine, civciv şekerlemelerin durduğu kovaya uzandı. Memelerinin arasından bir damla ter süzüldü. Bir kutu aldı. Bir tane, bir tane daha. Dışarıda bir taksi kornası öttü. Omzu temizlik malzemelerinin sergilendiği bir rafa çarptı ve birkaç sünger yere düştü. Sendeleyerek kasaya doğru yürüdü.

Kasada başka bir sivilceli suratlı, çenesiz bir çocuk duruyordu. Civciv kutularını aldı. "Bunlara bayılırım."

Portia gözlerini günlük gazete raflarına dikmişti. Çocuk kutuyu tarayıcıdan geçirdi. Oturduğu binadaki herkes buradan alışveriş eder, çoğu geceleri köpeklerini yürüyüşe çıkarırdı. Ya biri içeri girip onu görürse?

Çocuk selofan penceresi yırtılmış kutuyu havaya kaldırdı. "Bu yırtık."

Portia sıçradı. “Yeğenimin anaokulu için.”

“Başka bir tane getirmemi ister misiniz?”

“Hayır, sorun değil.”

“Ama yırtık.”

“Sorun değil, dedim!” Portia bağırış, çocuk şaşırmıştı. Portia dudaklarını gülümsemeden başka her şeye benzeyen bir ifadeyle bükerek, “Kolye yapıyorlar,” dedi.

Çocuk ona bir deliye bakar gibi bakıyordu. Portia’nın kalp atışları yine hızlanmıştı. Çocuk kutuları tarayıcıdan geçirmeye devam ediyordu. Kapı açıldı ve yaşlıca bir çift içeri girdi. Tanışmıyorlardı ama Portia onları daha önce görmüştü. Çocuk son kutuyu da kasadan geçirdi. Portia yirmilik bir banknot uzattı. Kasiyer bir hazine ajanı gibi parayı şüpheyile süzdü. Cıvcivler, tezgâhın üstünde, herkesin görebileceği şekilde duruyorlardı. Sekiz mor kutu. Her kutuda altı cıvciv. Çocuk para üstünü verdi. Portia, parayı cüzdanıyla uğraşma zahmetine girmeden, çantasına tıktı.

Kasanın yanındaki telefon çaldı. Çocuk telefonu açtı. “Hey, Mark, ne haber? Hayır, geceyarısından önce çıkamıyorum. Berbat bir şey.”

Portia çocuğun elindeki poşeti kaptı ve diğer kutuları da doldurdu. Biri yere düştü. Orada bıraktı.

“Hey, bayan, fişinizi istemiyor musunuz?”

Telaşla sokağa çıktı. Yağmur yeniden başlamıştı. Torbayı göğsüne bastırarak, sonsuza dek mutlu masasına hâlâ inanan tazelik suratlı genç bir kadının yanından geçti. Saçları yağmurdan sırlıslıklam olmuştu. Eve ulaştığında tir tir titriyordu. Torbayı yemek odası masasına bıraktı. Kutuların bir kısmı döküldü.

Trençkotunu çıkarıp nefesini düzene sokmaya çalıştı. Kendine çay yapmalı, müzik ya da TV açmalıydı. Ama hiçbirini yapmadı. Aksine masanın yanındaki sandalyeye çöktü ve kutuları önüne dizmeye başladı.

Yedi kutu. Her kutuda altı cıvciv.

Titreyen ellerle selofanları sıyırmaya ve kapakları açmaya koyuldu. Pembe karton parçaları yere düşüyordu. Cıvcivler, sarı şekerden yapılma pütürlü kar eşliğinde, masaya dökülmeye başladılar.

Sonunda bütün kutular açılmıştı. Son karton ve selofan kalıntılarını da haliya itti. Masada yalnızca cıvcivler kalmıştı. Onlara bakarken, Bodie'nin hakkında yanılmadığını düşündü. Bütün hayatı boyunca, korkunun gölgesinde yaşamıştı. Yetersiz olmaktan o kadar korkmuştu ki nasıl yaşandığını bile unutmuştu

Cıvcivleri tek tek yemeğe başladı.

İnşaat, Denver'ın öğlen trafiğini iyice kilitlemişti. Heath'in zaten limoni olan ruh hâli iyice tatsızlaşmıştı. Altı haftadır, Delaney'ye saygıdan başka bir şey göstermemişti. Ne de olsa müstakbel karısından söz ediyorlardı ve yalnızca seks için peşinde olduğunu düşünsün istememişti. Gözünün önünde Annabelle'in çıplak hâli belirdi. Dişlerini sıktı ve kiralık otomobilin kornasına asıldı. Annabelle'i düşünüp durmasının tek nedeni endişeli olmasıydı. Ne kadar didiklese de Dean'le yatıp yatmadıklarını kesin olarak öğrenememişti.

Dean'in Annabelle'den yararlanıyor olması ihtimali bile onu delirtmeye yetiyordu. Ama düşüncelerini yeniden ait oldukları yere, Delaney'ye çevirdi. Son birkaç görüşmelerinde, Delaney sekse hazır olduğuna dair güçlü sinyaller göndermeye başlamıştı. Bu Heath'in plan yapması anlamına geliyordu ama görüldüğü kadar basit değildi. Öncelikle, Delaney'nin ev arkadaşları vardı ve Heath'in onu kendi evine götürmesi gerekecekti. Bunu, spor aletlerini bodrum katına taşımadan nasıl yapabilirdi ki? Delaney'nin evini beğenmesini istiyordu ama modern mimariden pek haz etmediğini öğrenmişti. Bu

yüzden, büyük olasılıkla evi elden çıkarması gerekecekti. Birkaç ay önce olsa, hiç sorun olmazdı ama evi Annabelle'in gözünden görmek, bambaşka bir açıdan bakmasına neden olmuştu. Delaney'yi fikrini değiştirmeye ikna edebilmeyi umuyordu.

Yoluna çıkan serseriye hareket çekti ve daha büyük bir soruna geçti. Her ne kadar eski moda olsa da Delaney'ye, birlikte olmadan önce, evlenme teklif etmesi gerektiği fikrinden bir türlü kurtulamıyordu. Kız Delaney Lightfield'dı, rastgele bir futbol meraklısı kız değil. Yalnızca altı haftadır çıktıkları doğrudu ama Bodie dışında herkes birbirleri için yaratıldıklarını düşünürken, beklemek nedendi?

Yüzük olmadan evlenme teklif edemezdi ki.

Bir an için, Annabelle'den bir yüzük seçmesini rica etmeyi düşündü ama bu kadarını da ona devredemeyeceğini biliyordu. Trafik durmuştu. On bir randevusuna geç kalacaktı. Parmaklarını direksiyona vurdu. Delaney'ye içinde *aşk* sözcüğü geçmeyen bir evlenme teklifinde bulunmayı denemenin güç olacağını düşündü ama işin o kısmını daha sonra halledebilirdi. Şu anda yüzük konusunda ne yapması gerektiğini çözmesi gerekiyordu. Delaney'nin pırlantalar konusunda fazlasıyla fikir sahibi olduğunu tahmin ediyor ve "ne kadar büyük olursa o kadar iyi" zihniyetinin, genç kadının üst sınıf tarzına uymayacağından şüpheleniyordu. Kusursuz bir kesimi olan, mütevazı bir yüzüğü tercih ederdi. Tabii bir de insanların sözünü ettikleri şu renk meselesi vardı. Dürüst olmak gerekirse, Heath'in gözünde bütün pırlantalar birbirine benziyordu.

Trafik hâlâ kıpırdamıyordu. Heath bir kez daha düşündü. Lanet olsun. Telefona uzandı ve numarayı çevirdi.

Bu kez telefonu, nasılsa, telesekreteri yerine Annabelle'in kendisi açmıştı.

Sözü kısa tuttu ama Annabelle işbirliğinden uzak bir ruh hâli içindeydi. Heath'in, çevresinde yankılanan korna seslerine rağmen,

telefonu kulağından uzaklaştırmasına neden olacak kadar yüksek bir sesle haykırdı:

“Benden *ne* yapmamı istiyorsun?”

Annabelle evin içinde, dolapların kapaklarını çarparak, ofis çöp kutusunu tekmeleyerek dört dönüyordu. Kendini böyle katıksız bir aptal durumuna düşürdüğüne inanamıyordu. Heath, onun yerine Delaney için nişan yüzüğü bakmasını istemişti! Ne berbat bir gündü bu! Ailesinin doğum günü partisine sayılı hafta kala, geleceği de pek umut vadetmiyordu.

Ceketini kapıp yürüyüşe çıktı. Belki güneşli ekim öğleden sonrası, moralini düzeltebilirdi. Gerçek şuydu ki sevinçten havalara uçuyor olması gerekirdi. Bay Bronicki ve Bayan Valerio aynı eve taşınıyorlardı. “*Evlenmek istiyoruz,*” diye anlatmışlardı. “*Ama buna gücümüz yetmeyeceği için ikinci en iyi ihtimali değerlendireceğiz.*” Daha da heyecan verici olan, Annabelle’in ilk kalıcı eşleştirmesini yapmış olma ihtimalinin yüksekliği idi. Janine ve Ray Fiedler âşık olur gibiydiler.

Arkadaşı için daha fazla sevinemezdi. Nihayet gülümsemişti. O çirkin saç tarama şeklinden kurtulunca, Ray’in tavırları da gelişme kaydetmişti sanki. Adam gibi bir adam olmuştu. Janine meme ameliyatının ona itici gelmesinden çekinmişti. Ama Ray, onun dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünüyordu.

Annabelle’in mutlu olmak için başka nedenleri de vardı. Utangaç ilkokul müdürü Ernie Marks ve cıvılcı mimar Wendy için de işler yolunda gibiydi. Melanie’yi John Nager’a kapılma fikrinden soğutmuştu. Heath’in Delaney’le bir araya gelmesinin sağladığı reklam sayesinde, işi çılgınca büyüyordu. Nihayet bankada, yeni bir arabayı almayı düşünebileceği kadar parası olmuştu.

Oysa o Heath ve Delaney’yi düşünüyordu. Heath nasıl bu kadar kör olabiliirdi? Annabelle’in bir zamanlar inandıklarının aksine, De-

laney onun için doğru kadın değildi. Fazla kontrollü, aşırı havalıydı. Fazla mükemmel.

Yüzük, Heath'in cebindeydi. Ama dili damağına yapışıp duruyordu. Bu aptalcaydı. Baskının onu alt etmesine asla izin vermezdi. Ama şu anda kötü bir ter içinde kalma örneği yaşıyordu.

O öğleden sonra sekreterini iki hafta önce, Denver'dan döner dönmez seçtiği yüzüğü almaya göndermişti. O ve Delaney, Charlie Trotter's'da beş yüz dolarlık bir yemeğin sonundaydılar. Işıklar kısılmıştı; müzik yumuşacık, ortam mükemmeldi. Tek yapması gereken, Delaney'nin elini tutmak ve sihirli sözcükleri telaffuz etmekti. "*Bana eşim olma onurunu lütfeder misin?*"

Bütün o "seni seviyorum" olayından, net bir cümleyle yetinerek kaçınmaya karar vermişti. Ona zekâsını ve görüntüsünü sevdiğini söyleyecekti. Onunla golf oynamayı kesinlikle çok seviyordu. Her şeyden çok seçkinliğini ve Delaney'nin onu tamamlayacağı duygusunu. Aşk konusunda yüklenecek olursa, gelecekte, bir süre evli kaldıktan ve Delaney'nin kalıcı olduğuna inandıktan sonra, onu *seveceğinden* bir hayli emin olduğunu söyleyebilirdi. Ancak nedense, Delaney'nin bu güvenceyi onun kadar parlak bulacağını sanmıyordu, bu yüzden en iyisi dikkati başka yöne çekmekti.

Ona yüzüğü verdiği zaman gözleri dolar mıydı acaba? Büyük olasılıkla hayır. Delaney çok duygusal bir kadın değildi ve bu da diğer bir olumlu özelliğiydi. Sonrasında Heath'in evine gidecek ve nişanlarını yatakta kutlayacaklardı. Heath işi ağırdan almaya özen gösterecekti. Onu, Annabelle gibi aceleye getirmeyeceğinden emindi.

Lanet olsun, cidden çok eğlenceli olmuştu.

Eğlenceli ancak ciddiyyetten uzak. Annabelle'le sevişmek heyecan verici, delice ve kesinlikle seksiydi ama önemli değildi. O geceyi sık sık düşünmesinin nedeni, aynı tecrübeyi tekrar edemeyecek olmasıydı. Yasağın cazibesinden başka bir şey değildi.

Cebindeki uçuk mavi kutuyu yokladı. Seçtiği yüzüğe pek önem vermemiştir. Delaney'nin abartılı şeylerden hoşlanmadığını bildiği için bir karatın biraz üstünde bir taş seçmişti. Ancak kendisi gösterişten hoşlanıyordu, hele müstakbel eşinin parmağına takacağı yüzük söz konusuyken. Yine de yüzüğü takacak olan o olmadığına göre, görüşlerini kendine saklayacaktı.

Pekâlâ. İşe koyulma zamanı gelmişti. Aşk tartışmasının etrafından dolaşacak, lanet olası yüzüğü verecek ve teklifi yapacaktı. Sonra da onu evine götürüp anlaşılmayı mühürleyecekti.

Cep telefonu, yüzük kutusunun yanında, cebinde titredi. Annabelle, Delaney ile birlikteyken telefonlarını açmaması konusunda sıkı tembihlerde bulunmuştu ama zaten evlendikleri zaman buna alışması gerekmeyecek miydi? "Champion?" Müstakbel eşine özür dileyen bir bakış attı.

Annabelle su damlatan bir radyatör gibi tısladı. "Hemen buraya gel."

"Bir işin ortasındayım."

"Antartika'da bile olsan, umurumda değil. O lanet olası kıçını kaldır ve buraya gel."

Arka planda bir erkek sesi işitildi. Daha doğrusu erkek sesleri. Heath sırtını dikleştirdi. "Sen iyi misin?"

"Sence iyi gibi miyim?"

"Kızgın gibisin."

Ama Annabelle telefonu çoktan kapatmıştı.

Yarım saat kadar sonra, Delaney ile birlikte, Annabelle'in ön kapısına doğru yürüyorlardı. "Böyle isterik bir görüntü, hiç ona göre değil," dedi Delaney ikinci kez. "Bir şeyler gerçekten yolunda gitmiyor olmalı."

Heath, Annabelle'in isterikten ziyade öfkeli olduğunu daha önce de söylemişti ama öfke kavramı Delaney'ye uzak bir kavramdı ve bu

durum, Heath'in Sox'ın sayı kaçırmasını izlemek zorunda kaldığı zamanlara pek uygun düşmüyordu.

“İçeride parti var gibi.” Delaney zile bastı ama içeriden yükselen hip hop gürültüsünde kimsenin zili duyacağı yoktu. Bu yüzden Heath tokmağa uzanıp kapıyı itti.

İçeri girince, Sean Palmer ve yarım düzine kadar Bears oyuncusunu Annabelle'in resepsiyon bölümüne yayılmış hâlde buldu. Buraya kadar endişe verici bir şey yoktu ama mutfağa açılan kapıdan hepsi Chicago Stars'da oynayan bir grup futbolcu daha gördü. Annabelle'in ofisi, birbiriyle kaynaşmayan ama karşı köşelerden atılan beş altı oyuncunun doğal yaşama alanına dönüşmüş gibiydi. Annabelle ise kemerli girişin ortasında duruyordu. Heath neden öfkeli olduğunu anlayabiliyordu. İki takım da, Stars'a rakipleri karşısında tartışmalı bir zafer kazandıran çekişmeli maçı unutmamıştı. Heath, Annabelle'in bu adamları aynı anda evine toplarken zihninin hangi bölümünün tatilde olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

“Hey millet. Jerry Maguire geldi.”

Heath, Sean Palmer'ın selamını elini sallayarak cevapladı. Delaney ona biraz daha sokuldu.

“Nasıl olur da kablolu yayının olmaz, Annabelle?” Eddie Skinner müziği bastıracak bir sesle yakınıyordu. “Üst katta var mı?”

Annabelle, “Hayır,” diye çıkışarak resepsiyon bölümüne ilerledi. “O koca kıçlı ayakkabılarını koltuk minderlerimden derhâl indiriyorsun.” Yüz seksen derecelik bir dönüş yaptı ve parmağını Bears'ın son on yıldır gördüğü en iyi defans oyuncusu olan Tremaine Russell'a doğru uzatarak, “Bardağının altına lanet olası bir bardak altlığı koysan iyi olur, Tremaine,” dedi.

Heath sırtıttı. Annabelle kalçalarına yerleştirdiği elleri, havada uçuşan kızıl saçları ve şimşek çakan gözleriyle, sinirleri bozulmuş bir izci yatakhanesi annesi gibi görünüyordu.

Tremaine bardağını aldı ve sehpayı kazağının koluyla sildi. “Özür dilerim, Annabelle.”

Annabelle, Heath’ın sırtışını fark etmişti. Öne atıldı ve öfkesini kismaya başladı. “Hepsi senin suçun. Burada, bir yıl öncesine kadar hiçbirini şahsen tanımadığım en az dört oyuncun var. Sen olmasaydın, onları güvenli bir mesafeden birbirlerini yok ederken seyreden bir taraftar olarak kalacaktım.”

Annabelle’in tıslayan öfkesi herkesin dikkatini çekmişti. Birisi, daha iyi işitebilmek için müziği kıstı. Annabelle başıyla mutfak işaret etti. “Hazırlayıp mutfak tezgâhının üstünde bırakma aptallığını gösterdiğim bir sürahi Afrika menekşesi karışımı da dahil olmak üzere, evde ne var ne yok içtiler.”

Tremaine, Eddie’nin omzuna bir yumruk indirdi. “Tadının acayip olduğunu söylemiştim.”

Eddie omuz silkti. “Bana fena gelmedi.”

“Ayrıca, bu halının üstünde görmeye hiç niyetli olmadığım yüzlerce dolar değerinde Çin yemeği ismarladılar. Herkes yemeğini *mutfakta yiyecek!*”

“Ve pizza.” Stars’ın yedek oyuncularından Jason Kent buzdolabının yanından seslenmişti. “Pizza da ismarladığımızı unutma.”

“Evim ne zaman Kuzey Illinois’te yaşayan, mide bulandıracak kadar fazla para kazanan, ölümcül derecede şımarık bütün profesyonel futbolcularının takılma yeri oldu acaba?”

Jason, “Burayı seviyoruz,” dedi. “Evimizi hatırlatıyor.”

“Ayrıca ortalıkta hiç kadın olmuyor,” dedi Bears oyuncularından Leandro Collins ofis bölümünden çıkarken. Elinde bir paket cips vardı. “İnsanın bazen kadınlardan uzak kalmaya da ihtiyacı oluyor.”

Annabelle elini uzattı ve Leandro’nun kafasına bir şaplak indirdi. “Kiminle konuştuğunu unutma.”

Leandro çabuk sinirlenen biriydi ve bir düdükten hoşlanmadığı zaman orada-burada hakemlere saldırmasıyla ünlüydü ama bu kez

kafasının yan tarafını ovuşturup yüzünü buruşturmakla yetindi. “Aynı annem gibi.”

Tremaine mutlu mutlu kafasını sallayarak, “Benimki de böyle,” dedi.

Annabelle hışım la Heath’e döndü. “*Anneleri!* Otuz bir yaşındayım ve onlara annelerini anımsatıyorum.”

Sean tam bir ahmak gibi, “Ama annem gibi davranıyorsun,” dedi ve bir sonraki şaplağın hedefi oldu.

Heath çocuklarla sevecen gözlerle bakiştıktan sonra bütün dikkatini Annabelle’e çevirdi ve yumuşak ve sabırlı bir sesle, “Bana bunun nasıl olduğunu anlat, tatlım,” dedi.

Annabelle ellerini havaya kaldırdı. “Hiçbir fikrim yok. Yazın yalnızca Dean uğruyordu. Sonra yanında Jason ve Dewitt’i getirdi. Ardından Arté oğluna göz kulak olmamı istedi. Ben de onu davet ettim –ama yalnızca bir kez, lütfen– ve o Leandro ve Matt’le çıkageldi. Orada bir Star, burada bir Bear. Biri diğerini tetikledi. Ve şimdi oturma odamın orta yerinde, potansiyel olarak öldürücü bir arbede çıkmak üzere.”

“Endişelenmemen gerektiğini söylemişim,” dedi Jason. “Burası tarafsız alan.”

“Evet, doğru.” Annabelle’in burun delikleri şişmişti. “Biri delirene kadar. Sonra hepiniz bir ağızdan, “Üzgünüz, Annabelle, ama pencerelerin ve *ikinci katın yarısı* yok oldu sanki,” diyeceksiniz.

Sean, “Buraya geldiğimizden beri senden başka deliren olmadı,” diye mırıldandı.

Annabelle’in yüzü öyle bir öldürücü ve bir o kadar da gülünç bir ifadeye bürünmüştü ki Eddie birasını ya da belki de Afrika menekşesi gübresini burnundan püskürttü ve herkesi kakhahalara boğdu.

Annabelle, Heath’in üzerine atladı ve parmaklarının üstünde yükselerek gömleğinin yakasına yapıştı. Sıkı dişlerinin arasından âdeta tıslayarak, “Sarhoş olacaklar ve bu aptallardan biri Mercedes’iyle

rahibelerle dolu bir arabaya bindirecek. Ve ben sorumlu olacağım. Burası Illinois ve bu eyalette ev sahibi kanunları var.”

Heath ilk kez Annabelle’den yana hayal kırıklığına uğruyordu. “Ellerindeki anahtarları almadın mı?”

“Tabii ki aldım. Keçileri kaçırdığımı mı sanıyorsun yoksa. Ama...”

Ön kapı ardına kadar açıldı ve Bay Seksi Pislik Robillard, Oakley’ler, pırlantalar ve kovboy çizmelerine bürünmüş hâlde içeri girdi. İngiltere kralymış gibi iki parmağıyla selam verdi.

“Ah, lanet olsun. Artık beni öldürün.” Annabelle, Heath’in yakasına daha sıkı yapıştı. “Bu akşam biri onun canına okuyacak. Bunu hissedebiliyorum. Ya kolu kırılacak ya da sakat kalacak ve o zaman Phoebe’yle uğraşmam gerekecek.”

Heath nazik hareketlerle Annabelle’in parmaklarını yakasından ayırdı. “Sakin ol. Âşık çocuk başının çaresine bakabilir.”

“Ben yalnızca çöpçatan olmak istemiştim. Bunu anlamak bu kadar mı zor? Basit bir çöpçatan.” Annabelle topuklarının üstüne indi. “Hayatım berbat durumda.”

Leandro kaşlarını çatı. “Annabelle, artık sinirlerimi bozmaya başlıyorsun.”

Robillard üç uzun adımda Annabelle’in yanına ulaştı. Heath’e uzun bir bakış attıktan sonra, kolunu genç kadına doladı ve dudaklarına esash bir öpücük kondurdu. Heath’in göz kapaklarının altında bir öfke patlaması olmuştu sanki. Sağ yumruğunu sıktı ama burası Annabelle’in eviydi ve içinden geçeni yapacak olursa, Annabelle onu asla affetmezdi.

Dean öpüşmelerine son verdi ve genç kadının gözlerinin içine bakarak, “Annabelle benim kadını,” dedi. “Canını her kim sıkarsa cevabını bana vermek zorunda kalır.”

Annabelle sıkılmışa benziyordu. Bu hâli, Heath’in kendini çok daha iyi hissetmesini sağlamıştı. “Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Ama bir ev dolusu sarhoş moronla baş edemem.”

Eddie incinmiş gibiydi. “Bu çok sert oldu.”

Dean, Annabelle’in omzunu okşadı. “Hamile kadınların ne kadar mantıksız davranabildiklerini hepiniz biliyorsunuz.”

Gereğinden fazla kafa sallandı.

“Sana söylediğim testi yaptın mı, bebeğim?” Dean kolunu bir kez daha Annabelle’in beline atmıştı. “Aşk çocuğumu taşıyıp taşımadığını öğrendin mi?”

Belli ki bu kadar Annabelle için çok fazlaydı çünkü gülmeye başlamıştı. “Bana bir bira lazım.” Tremaine’in şişesini aldı ve şişenin dibinde kalanları kafasına dikti.

“Hamileysen içki içmemelisin,” dedi Eddie Skinner kaşlarını çatarak.

Leandro, Eddie’nin kafasına bir şaplak indirdi.

Heath haftalardır bu kadar iyi vakit geçirmemişti.

Bu ona Delaney’yi hatırlattı.

Annabelle kalabalığın arasında arkadaşını fark edemeyecek kadar meşguldü. Delaney ön kapının iç tarafındaki yerinden bir adım bile kıpırdamamıştı. Yüzünde her daim hoşnut gülümsemesiyle, sırtı duvara yash hâlde duruyordu ancak gözleri biraz mat ve vahşi bakıyordu. Binici, şampiyon atıcı, golfçü ve usta kayakçı Delaney Lightfield, biraz önce geleceğinden bir sahne izlemişti ve gördüklerinden hiç hoşlanmamıştı.

Annabelle boş şişeyi bir dergi yığının üstüne bıraktı. “Kimse birden fazla Çin böreği yememe izin vermesin. Şimdi bile fermuarımı güçlükle kapayabiliyorum.” Ona kaşlarını çatarak bakan Eddie’ye gözlerini devirdi ve “Üstelik hamile de *değilim*,” dedi.

Robillard bela çıkarma arzusundan vazgeçmemiş gibiydi. “Yalnızca ben yeterince uğraşmadığım için. O işi bu gece hallederiz, bebeğim.”

Annabelle yine gözlerini devirdi ve oturacak bir yer arandı. Ama bütün koltuklar doluydu ve sonunda Sean’ın kucağına ilişti. Son de-

rece ağırbaşlı ancak rahat bir biçimde oturmuştu. “Yalnızca bir dilim pizza yiyebilirim.”

Heath’in Delaney konusunda bir şeyler yapması gerekiyordu. Yanına gitti. “Bunun için üzgünüm.”

Delaney kararlı bir sesle, “Ben de kaynaşmalıyım,” dedi.

“İstemiyorsan, mecbur değilsin.”

“Yalnızca... benim için biraz fazla. Ev çok küçük. Ve çok fazlalar.”

“Haydi, dışarı çıkalım.”

“Sanırım bu en iyisi olacak.”

Heath onu ön verandaya çekti. Birkaç dakika boyunca konuşmadılar. Delaney kollarıyla kendini sarmış hâlde yolun karşı tarafındaki eve bakıyordu. Heath omzunu veranda direklerinden birine yaslariken, cebinde yüzük kutusunun ağırlığını hissetti. “Onu bırakamam.”

“Ah, hayır, bunu yapmanı beklemem zaten.”

Heath ellerini ceplerine soktu. “Sanırım hayatımı olduğu gibi görmem gerekiyordu. Bu bayağı iyi bir örnek oldu.”

“Evet. Saçmaladım. Ben...” Delaney gergin bir gülüşle, “Sanırım, locayı daha çok sevdim,” dedi.

Heath anlıyordu. Gülümsedi. “Loca, gerçeği belli bir mesafede tutuyor.”

“Üzgünüm,” dedi Delaney. “Ben farklı hayal etmiştim.”

“Biliyorum.”

Biri müziğin sesini açtı. Delaney parmaklarını ceketinin yakasının altından kaydırarak çevresine bakındı. “Komşuların polis çağırması an meselesi.”

Şehrin en ünlü sporcuları yaramazlık yaptıklarında polisin görmezden gelmek gibi bir eğilimi vardı ama Heath bu bilginin Delaney’yi ikna edeceğine inanmıyordu.

Genç kadının eli inci kolyesini buldu. “Annabelle’in bütün bu kaosla nasıl bu kadar rahat olabildiğini anlayamıyorum.”

Heath en basit açıklamayı yaptı. “Ağabeyleri var.”

“Benim de öyle.”

“Annabelle çok kolay sıkılan insanlardan. Sanırım kendi heyecanını kendisinin yarattığını söyleyebiliriz.” Tıpkı onun gibi.

Delaney başını salladı. “Ama bu çok... karışık ve yorucu...”

Zaten Annabelle’in bu tarz bir işe girmesinin nedeni de buydu.

“Benim hayatım da bir hayli karışık ve yorucu.”

“Evet. Evet, bunu şimdi görebiliyorum.”

Birkaç saniyelik bir sessizliğin ardından Heath sakın bir sesle “Sana bir taksi çağırmamı ister misin?” diye sordu.

Delaney kısa bir tereddüdün ardından başını salladı. “Sanırım, en iyisi bu olacak.”

Beklerken her ikisi de üç aşağı beş yukarı aynı şeyleri, bu işin sürebileceğini düşündüklerini ama olmayacağını şimdi anlamalarının en iyisi olduğunu söyleyerek birbirlerinden özür dilediler. Taksinin gelmesini bekledikleri on dakika sonsuz kadar uzun gelmişti. Heath şoföre ellilik bir banknot verdi ve Delaney’nin binmesine yardım etti. Genç kadın üzgünden ziyade düşünceli bir ifadeyle gülümsedi. Müthiş bir insandı ve Heath bir an için, güzellik, beyin, zekâ ve atletik yetenekle yetinecek bir erkek olmadığına üzüldü. Hayır, onu etkileyebilmek için Tinker Bell faktörü gerekliydi. Taksi uzaklaşırken, tanıştıkları akşamdan beri ilk kez gevşediğini hissetti.

Onlar dışarıda beklerken yemek gelmişti ama içeri girdiğinde kimse bir şey yemiyordu. Hepsi oturma odasına toplanmışlardı, müzik kısılmış, dikkatleri Annabelle’in ayağının dibinde ters duran bir NASCAR şapkasına odaklanmıştı. Heath biraz daha yaklaşıncâ, şapkanın içinde çeşit çeşit tek taş küpenin durduğunu fark etti.

Annabelle onu görünce sırttı. “Gözlerimi yummam, bir küpe seçmem ve ait olduğu kişiyle yatmam gerekiyor. Ne kadar eğlenceli, değil mi?”

Dean odanın karşı tarafından başını kaldırdı. “Yalnızca bilgin olsun diye söylüyorum, her iki küpem de kulağımda.”

“Çünkü sen ucuz kaltağın tekisin.” Dean’ın favori top tutucusu, Dewitt Gilbert, sırtına bir şaplak indirdi.

Annabelle, Heath’e gülümsedi. “Yalnızca şamata yapıyorlar,” dedi. “Bunu yapmayacağımı bal gibi biliyorlar.”

“Yapabilirsin,” dedi Gary Sweeney. “O şapkanın içinde nereden baksan on beş karat var.”

“Lanet olsun. Her zaman hakiki bir kızilla yatmak istemişimdir.” Reggie O’Shea boynundaki taşlı haçı çekip çıkardı ve şapkanın içine attı.

Erkekler şapkaya baktılar.

“Bu yanlış oldu,” dedi Leandro.

Biraz fazla itiraz homurtusu yükselince, Reggie kolyesini geri aldı.

Annabelle iç geçirdi. Heath sesinde bir pişmanlık hissetmişti sanki. “Çok eğlenceliydi ama yemekler soğuyor. Sean, bu küpeler harika ama annen beni öldürür.”

Heath’in ne yapacağından söz eden yoktu.

Sabahın ikisine doğru, çocuklardan bir iki tanesinin gizli gizli ikmal yaptıkları bira zulası dibini çekince, kalabalık dağılmaya başladı. Annabelle, Heath’e ayıklık testi yapma görevi verdi. Heath birkaç taksi çağırdı ve sarhoş olanları, az sayıdaki ayık şoförün arabasına tıktı. Bütün akşam tek bir kavga patlak vermişti, o da araba anahtarları yüzünden çıkmamıştı. Dean, takım arkadaşı Dewett’in; bir adamın, Escalade gibi harbi bir araba yerine Porsche almasının tek nedeninin dantel küloduyla uyum yakalamak olduğu beyanına içerlemişti. İki Bears oyuncusu onları ayırmak için araya girmek zorunda kalmışlardı.

Kavga sırasında Annabelle, Heath’e, “Bana gerçeği söyle,” demişti. “Gerçekten üniversiteye gittiler mi?”

“Evet ama derslere girmiş olmaları şart değil.”

Saat iki otuzda, Heath ve Dean ortalıktaki tabakları toparlarken, Annabelle, diğer ucunda Leandro’nun sızdığı kanepede uyuy-

yakalmıştı. Heath, Dean'e plastik bir çöp torbası attı. "Şu boş viski şişelerini sakla."

"Kimse ölmediğine göre, büyük olasılıkla takılmayacaktır."

"Risk almanın anlamı yok. Bu akşam bayağı çileden çıkmıştı."

Yemek artıklarının büyük kısmını çöp torbalarına doldurup so-kağa taşıdılar. Dean, Sherman'a tiksintiyle baktı. "Beni arabaları de-ğiş tokuş etmemiz için ikna etmeye ciddi ciddi uğraştı. O döküntüyü bir-kaç gün kullanmanın gerçek dünyayla temasını korumaya yardımcı olacağını söyledi."

"Elbette, onun Porsche'ni kullanma fırsatını yakalayacak olması da cabası."

"Sanırım ben de bu konuya değindim." Yan yana eve doğru yü-rüdüler. "Nasıl oldu da bu akşam burnuma bir kontrat dayamayı denemedin?"

"İlgimi kaybediyorum." Heath mutfak kapısını Dean'in geçmesi için açık tuttu. "Sanırım daha kararlı insanlara alışığım."

"Ben de acayip kararlıyım. Henüz hiç kimseyle anlaşmamış olmamın tek nedenini söyleyeyim: İnsanların benimle flört etmesin-den müthiş keyif alıyorum. Menajerlerin gönderdikleri saçmalıklara inanamazsın. Yalnızca en ön sıra konser biletlerinden söz etmiyorum. Zagorski'ler bana bir Segway aldılar."

"Evet, eğlenirken, Nike'takilerin reklam panolarından evsizlere gülümsemen için neden senin o şeker çocuk suratına ihtiyaç duy-duklarını unutmaya başladıklarını hatırlasan iyi olur."

"Konu hediyelerden açılmışken..." Dean yüzünde kurnaz bir ifadeyle tezgâha yaslandı. "Mağazalarda gördüğüm şu yeni Rolex Sualtı saatine bayılıyorum. O adamlar işlerini nasıl yapacaklarını çok iyi biliyorlar."

"Onun yerine sana güzel mavi gözlerine çok uyacak bir buket çiçek göndersem, nasıl olur?"

“Çok soğuksun, adamım.” Dean, Annabelle’in Hello Kitty’li kubarbiye kavanozundan anahtarıyla birlikte bir de kremalı bisküvi aldı. “Bu tavırla nasıl böyle aranan bir menajer olduğunu anlamak güç.”

Heath gülümsedi. “Hiç öğrenemeyeceksin gibi görünüyor. Senin kaybın.”

Robillard, kremalı bisküviyi dişleriyle ikiye ayırdı ve kibirli bir gülümsemeyle mutfaktan çıktı. “Görüşmek üzere, Heathcliff.”

Heath, Leandro’yu da bir taksiyle sepetledi. Kendini sırtıtmaktan alamıyordu. Dean ve Annabelle’in arasında afacanlık dışında hiçbir şey yoktu. Annabelle onu sevmiyordu. Ona diğer oyunculara davrandığı gibi, aşırı büyümüş çocukmuş gibi, davranıyordu. Heath’e anlattığı bütün o saçmalıklar palavraydı. Eğer Dean ona âşık olsaydı, onu gecenin bir vaktinde başka bir erkekle yalnız bırakmazdı.

Annabelle yan yatıyor, nefes alıp verirken ağzının önüne düşen birkaç tel saçın inip kalkmasına neden oluyordu. Heath bir battaniye getirdi. Annabelle üzeri örtülürken kıpırdamadı bile. Genç adam kendini ellerini o battaniyenin altına uzatıp daha rahat uyuması için jean pantolonunu çekip çıkarmasının ne kadar kötü olacağını merak ederken buldu.

Çok kötü.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Annabelle’in Dean’le sergilediği oyun için tek bir neden bulabiliyordu. Annabelle, Heath’e âşıktı ve gururunu kurtarmaya çalışıyordu. Komik, girişken, göz alıcı Annabelle Granger onu seviyordu. Sırtışı iyice genişledi ve aylardır ilk kez kaygılarından arındığını hissetti. Netliğin bir adamın huzuruna katkısı inanılmazdı.

Telefona uyandı. Komodine uzandı ve ahizeye, “Champion,” diye mırıldandı.

Uzun bir sessizlik oldu. Yüzünü yastığa çevirdi ve yeniden uyu-
maya başladı.

“Heath?”

Elini ağzının üstünde dolaştırdı. “Evet?”

“Heath?”

“Phoebe?”

Öfkeli bir iç çekiş ve ardından kesilen hattın hışırtısını işitti. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Korktuğu şeyin doğruluğunu iyice anlaması için birkaç saniye daha geçti. Burası onun yatak odası değildi. Cevapladığı telefon ona ait değildi. Ve henüz, saate baktı, henüz sekiz bile olmamıştı.

Harika. Şimdi Phoebe geceyi Annabelle’in evinde geçirdiğini biliyordu. Mahvolmuştu. Phoebe, Delaney ile ayrıldığını duyunca iki kat mahvolacaktı.

Tamamen uyanmış hâlde, neyse ki Annabelle’in içinde olmadığı yataktan fırladı. Az önce olanların kariyerine olası yansımalarına rağmen, önceki geceden kalma iyi ruh hâli geçecek gibi değildi. Duş almak için çatı katından aşağı indi, sonra Annabelle’in papatyalı jiletiyle tıraş oldu. Yedek kıyafeti olmadığı için, ya önceki günkü çamaşırını tekrar giyecek ya da komando usulü takılacaktı. Tercihini ikinci seçenekten yana kullandı. Bir gece önceki, Annabelle’in yumruklarıyla iyice kırışmış gömleğini üstüne geçirdi.

Alt kata inince, Annabelle’i önceki gece bıraktığı gibi, kanepeye kıvrılmış hâlde uyurken buldu. Çenesine kadar çektiği battaniyenin bir ucundan çıplak ayağı çıkmıştı. Heath’in hiçbir zaman ayak fetişi olmamıştı ama o küçük, tatlı kavis, içinde her tür yarı-müstehcen şey yapma isteğini uyandırmaya yetmişti. Ama zaten, Annabelle’in vücudunun hemen her yerinin aynı etkiyi bırakıyor olması, sağlam bir ipucu olmalıydı. Gözlerini genç kadının ayak parmaklarından ayırıp mutfaka yürüdü.

O ve Dean temizlik konusunda çok iyi iş çıkarmış sayılmazlardı. Sabah güneşi mutfak tezgâhına yapışıp kalmış Çin yemeği kalıntılarından üstünde parlıyordu. Kahve demlenirken, bir kâğıt havlu alıp en

çok göze batan yerleri temizledi. Diğer odaya döndüğünde Annabelle oturur pozisyona geçmişti. Saçları burnunun ucu ve tek elmacık kemiği dışında yüzünün büyük kısmını örtüyordu.

Annabelle, "Jean pantolonum nerede?" diye homurdandı. "Boş ver. Bunu sonra konuşuruz." Battaniyeyi çevresine sardı ve yalpala-yarak merdivenlere doğru yürüdü.

Heath mutfğa döndü ve kendine bir kahve doldurdu. İlk yu-dumunu almaya hazırlanırken, büyük bir Afrika menekşesi saksının masanın altına itilmiş olduğunu fark etti. Bitkiler hakkında çok fazla bilgisi yoktu ama bu bitkinin yaprakları pek umut vadetmiyordu. Birinin saksıya işediğini ispatlayamazdı ama riski neden alsındı ki? Saksıyı dışarı çıkardı ve arka merdivenlerin altına sakladı.

Tam Annabelle'in buzdolabının kapağına tutturduğu motivasyon içerikli mesajları okumayı bitirmişti ki, bir hışırtı sesi duydu. Dönüp bakınca ayaklarını sürükleyerek içeri giren, çok hoş bir Annabelle manzarasıyla karşılaştı. Henüz duş yapmamıştı ama saçlarını tepe-sinde toplamış ve yüzünü yıkamıştı. Kirpikleri hâlâ ıslak, yanakları pespembeydi. Üzerine büyük gelen mor bir sweatshirt'ün altından kareli bir boxer görünüyordu. Heath gözleriyle çıplak bacakları takip etti ve eski yüzlü, açık yeşil koşu ayakkabılarına ulaştı. Hepsini bir araya geldiği zaman, Annabelle, uykulu, pejmürde ve çok seksi görünüyordu.

Heath ona bir fincan kahve uzattı. Annabelle bir şey söylemeden önce kahvesinden büyük bir yudum aldı. Hâlâ biraz çatlak bir sesle, "Jean pantolonumu kimin çıkardığını bilmek ister miyim?" diye sordu.

Heath şöyle bir düşündü. "Robillard. Adi herifin teki."

Annabelle ters ters baktı. "O kadar da kopmadım. Fermuarımı indirirken beni elledin."

Heath istese de pişman görünemezdi. "Elim kaydı."

Annabelle mutfak masasına çöktü. "Hayal mi ettim, yoksa De-laney dün gece burada mıydı?"

"Buradaydı."

“Neden kalıp yardım etmedi?”

İşin hassas kısmına gelmişlerdi. Heath, ağza atılacak tek lokma olmadığını bilmesine rağmen, dolaplarda yiyecek bir şeyler arar gibi yaptı. Birkaç püre domates konservesini yerlerinden oynattıktan sonra kapağı kapadı. “Bütün bunlar ona biraz fazla geldi.”

Annabelle sırtını dikleştirdi. “Ne demek istiyorsun?”

Heath Afrika menekşelerini saklamak ya da Oprah’ın buzdolabı kapağına iliştirilmiş ilham verici notlarını okumak yerine, bu konuyu nasıl ele alacağını düşünmesi gerektiğini çok geç fark ediyordu. Belki de, omuz silkerek, konuyu Annabelle tam anlamıyla uyanana kadar geçiştirebilirdi. Şansını denedi.

Ama işe yaramadı.

“Anlamıyorum.” Annabelle altına topladığı bacağı indirdi. Endişelenmiş gibiydi. “Bana futboldan hoşlanmaya başladığını söylemişti.”

“O bu kadar yaklaşımdan önceymiş.”

Genç kadının alnındaki çizgiler derinleşmişti. “Ben ona koçluk yaparım. Hem yalnızca üste çıkmalarına izin verdiğin zaman sinir bozucu oluyorlar.”

Heath gülümsememeliydi ama yeni planının eski planından çok daha iyi işleyecek olmasının nedeni tam olarak bu değil miydi zaten? Daha en başından beri, Annabelle onu çok mutlu etmişti ama o farklı bir yöne bakmakla meşgul olduğu için, ne anlama geldiğini idrak edememişti. Annabelle hayallerinin kadını değildi. İlgisi yoktu. Heath’in hayalleri güvensizliğin, toyluğun ve yanlış yönlendirilmiş hırsın eseriydiler. Hayır, Annabelle geleceğinin kadınıydı. Mutluluğunun...

Delaney ile ilgili haberleri hoş karşılamayacağını farkındaydı, hele Heath gülümsemesine hâkim olmakta bu kadar zorlanırken. “Mesele şu ki... Delaney ve ben, ayrıldık.”

Annabelle’in fincanı masaya büyük bir gürültüyle çarptı. Genç kadın ayağa kalkmıştı bile. “Hayır, ayrılmadınız. Bu yalnızca yolun üstündeki bir engel.”

“Korkarım, değil. Dün gece hayatıma yakından ve iyice baktı, gördükleri onu mutlu etmedi.”

“Ben hallederim... Hele bir anlasın...”

“Hayır, Annabelle,” dedi Heath kararlı bir sesle. “Bu halledilemez. Onunla evlenmek istemiyorum.”

Annabelle patladı. “Sen kimseyle evlenmek istemiyorsun!”

“Bu... tam olarak doğru değil.”

“Doğru. Artık sıkıldım. Senden bıktım.” Kolları havada savrulmaya başlamıştı. “Beni delirtiyorsun. Kovuldunuz, Bay Champion. Bu kez de ben seni kovuyorum!”

Bu, etkileyici bir öfke gösterisiydi; bu yüzden Heath temkinli bir tavırla, “Ben m şteriyim,” dedi. “Beni kovamazsın.”

Annabelle bal rengi gözlerini ona dikti. “Kovdum gitti.”

“Kendimi savunmak adına söylüyorum, niyetim iyiydi.” Elini cebine attı ve bir mücevher kutusu çıkardı. “Dün gece evlenme teklif etmek niyetindeydim. Charlie Trotter’s’taydık. Yemek harika, ortam muhteşemdi. Cebimde bir yüzük vardı. Ama tam yüzüğü ona vermeye hazırlanırken... sen aradın.”

Heath duraksadı ve Annabelle’in kendi sonuçlarını çıkarmasını bekledi. Karşısındaki bir dişi olduğu için, bekleyişi uzun sürmedi.

“Aman Tanrım. Benim yüzümden.”

 yi bir menajer suçu her zaman üstünden atardı ama Annabelle’in endişesinin büyüdüğünü görünce, dürüst davranması gerektiğine karar verdi. “Asıl sorun senin telefonun değildi. Bütün akşam yüzüğü vermeye çalıştım ama cebimden bir türlü çıkaramadım sanki. Bu sana bir şeyler ifade etmeli.”

Suçu ait olduğu yere yüklemeyle Annabelle’i tekrar ateşlemişti. “Kimse senin için doğru değil! Yemin ederim sen Bakire Meryem’de bile kusur bulursun.” Annabelle mücevher kutusunu kaptı, açtı ve içindeki yüzüğü baktı. Dudaklarını bükerek, “Elinden gelenin en iyisi bu muydu?” diye sordu. “Tanrı aşkına, sen trilyonersin.”

“Aynen öyle.” Annabelle Granger’ın milyonda bir bulunacak bir kadın olduğunun bir kanıtı daha. “Görmüyor musun? O her şeyin inceliklisini seviyor. Daha gösterişli bir şey seçsem, mahcup olurdu. O yüzükten nefret ediyorum. Çocukların karımın parmağında böyle uyduruk bir taş gördükleri zaman nasıl tepki vereceklerini düşünüyor musun?”

Annabelle kutunun kapağını kapadı ve tekrar Heath’in eline tutuşturdu.

“Yine de kovuldun.”

“Anlıyorum.” Heath kutuyu cebine tıktı, kahvesinden son bir yudum aldı ve kapıya yürüdü.

“Sanırım bu işe burada nokta koymamız ikimiz için de iyi olacak.”

Heath genç kadının sesine yansıyan titremenin yalnızca kendi hayal gücünün ürünü olmadığını umuyordu. “Öyle mi diyorsun?” Onu bu öfkeli hâliyle öpme isteğine güçlkle direniyordu. Ancak her ne kadar kısa vadeli haz çekici gelse de, uzun vadeye odaklanması gerekiyordu. Bu yüzden gülümsemekle yetindi ve onu yalnız bıraktı.

Dışarıda, sonbaharın gevrek, ıslı kokusu hâkimdi. Heath derin bir nefes aldı ve uçar adımlarla arabasına doğru yürüdü. Önceki gece, Annabelle’in çocukların arasındaki hâlini izlerken, gözleri haftalar önce idrak etmiş olması gereken bir gerçeğe açılmıştı. Annabelle Granger onun için biçilmiş kaftandı.

21

Heath'in ofisine adımı attığı ilk günden beri, Annabelle'in hayatı üç kat hızla dönen bir dönme dolaptan farksızdı. En tepeye çıkıyor, orada cennetten çıkma birkaç saniye asılı kaldıktan sonra, midesini alt üst eden bir dalışla dibe vuruyordu. Doğum günü partisi için hazırlık yaparken, kendi kendine onu kovduğu için memnun olduğunu tekrarlıyordu. Heath delinin tekiydi. Daha da kötüsü, Annabelle'i de deli etmişti. Neyse ki bu akşam onu düşünecek zamanı olmayacaktı. Ailesinin onu olduğu gibi, bir başarısızlık hikâyesi gibi değil, başarılı, kimsenin acımasına ya da akıl vermesine ihtiyaç duymayan, otuz iki yaşında bir kadın gibi görmesini sağlamakla meşgul olacaktı. Sizin İçin En Mükemmeli en büyük 500 şirket arasına girmeye aday olmayabilirdi ama en azından kâr etmeye başlamıştı.

Dudak parlatıcısının kapağını kapadı ve banyodan çıkıp, büyükannesinin odasındaki boy aynasına yürüdü. Gördüğü şey hoşuna gitmişti. Uzun kollu, kloş etekli elbisesi ona pahalıya patlamıştı ama her kuruşuna değerdi. Düşük omzu, dikkati yüzüne ve saçlarına çekerken, boynunun uzun ve zarif görünmesine neden oluyordu. Renk olarak güvenilir ve muhafazakâr siyaha sığınabilirdi ama şeftali ren-

ginde karar kılmıştı. Yumuşak pastel rengin, kızıl saçlarıyla yan yana geldiğinde yarattığı dramatik etki hoşuna gidiyordu. Bir değişiklik yapıp uslu durmaya razı gelen saçları, yüzünün iki yanından tatlı bir dalgayla dökülüyor, sallantılı altın küpeleri buklelerinin arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Krem rengi topuklu ayakkabıları boyuna birkaç santim eklemişti eklemesine ama ona eşlik edecek erkeğe yetişmesi yine de imkânsızdı.

“Bir erkek arkadaş mı getiriyorsun?” Kate’in o sabah otelde ettikleri kahvaltı sırasında sergilediği şaşkınlık, Annabelle’in canını sıkıyordu ama dilini tutmayı başarmıştı. Dean’in göreceli gençliği aleyhine işleyecek bile olsa, Granger’lar sıkı futbol meraklılarıydılar. Candace dışında herkes uzun yıllardır Stars’ı desteklerdi ve Annabelle, Dean’in statüsünün, gençliğini ve pırlanta küpelerini telafi edeceğini umuyordu.

Aynadaki görüntüsüne son bir bakış attı. Candace, Max Mara giymiş olacaktı, iyi de ne olmuştu yani? Yengesi, güvensiz ve üst sınıfa girmek için debelenen ahmağın tekiydi. Annabelle, Doug’ın Candace yerine Jamison’ı getirmiş olmasını tercih ederdi. Ama yeğeni bir dadiyla birlikte Kaliforniya’daki evlerinde kalmıştı. Saatine baktı. Sahte kavalyesinin onu almaya gelmesine yirmi dakika daha vardı. Dean’in bu görevi kabullenmesi için, Annabelle’in hayatının sonuna kadar emrine amade olacağına söz vermesi gerekmişti ama buna değecekti.

Aşağı inerken, artık otuz iki yaşını dolduran bir kadının ailesinin onayını almak için uğraşmasının hastalıklı bir tarafı olduğunu düşünüyordu. Belki kırk yaşına gelince bu meseleyi aşmayı başarırdı. Kabul etmek gerekirdi ki kaygılı olmak için nedenleri vardı. Ailesiyle son bir araya gelişinde, sıkı bir müdahale sahnelemişlerdi.

Naples’taki evlerinin verandasında Noel arifesinde eggnog yudumlarlarken, Kate, “*Potansiyelin çok yüksek, tatlım,*” demişti. “*Seni, bir kenara çekilip de potansiyelini ziyan etmene seyirci kalamayacak kadar çok seviyoruz.*”

Doug, “Yirmi bir yaşındayken bir şeyleri yüzüne gözüne bulaştırmak, tamam,” demişti. “Ama insan otuzuna vardığında kariyeri konusunda ciddi adımlar atmamışsa, zavallı gibi görünmeye başlar.”

Dr. Adam, “Doug haklı,” demişti. “Sana her zaman göz kulak olamayız ki. Yere sağlam basman lazım.”

“En azından hayat tarzının ailenin geri kalanına yansımaları bir düşün.” Bu son cümle dördüncü eggnogunu kafaya dikmekle meşgul olan Candace’ten gelmişti.

Babası bile ekleme yapma ihtiyacı duymuştu. “Golf dersi al. Doğru bağlantıları kurmak için daha uygun bir yer düşünemiyorum.”

Bu akşamki parti, Kate’in özel bir oda kiraladığı sıkıcı Mayfair Kulübü’nde yapılacaktı. Annabelle kendini korumaya almak için kitap kulübünü de davet etmek istemişti ama Kate kutlamanın “aile arasında” kalmasında ısrarcıydı. Adam’ın en yeni kız arkadaşı ve Annabelle’in esrarengiz kavalyesi, istisnaydılar.

Annabelle dışarıdaki sıcaklığı kontrol etti. Cadılar Bayramı’na az zaman kala, hava biraz serinlemişti ama neyse ki, yeni elbisesini eski ceketlerinden biriyle bozmasını gerektirecek kadar soğuk değildi. İçeri döndü ve bir ileri bir geri gidip gelmeye başladı. On beş dakika sonra, Dean onu almaya gelmiş olacaktı. Annabelle iyi görünüyordu. Çok seksi ve hayal ürünü bir erkek arkadaşı vardı ve Sizin İçin En Mükemmeli köşeyi dönmeye başlamıştı. Bir de Heath...

Mutsuzluğuna takılıp kalmamak için var gücüyle uğraşıyordu. Geçen hafta sonundan beri bir kez olsun konuşmamışlardı ve Heath onu rahat bırakma talebini saygıyla karşılamıştı. Hatta Annabelle, Heath’i kilerini yeniden doldurmak için gönderdiği gurme yiyecekler ve pahalı içkiler için teşekkür etmek için bile aramamayı başarmıştı. O tek Afrika menekşesini gönderiye neden dahil ettiğini hâlâ anlayabilmiş değildi.

Ne kadar acı verici olsa da, Heath artık altından kalkamayacağı bir duygusal yatırıma dönüşmüştü. Aylardır, kendi kendini ona

beslediği duyguların aşktan ziyade şehvete dayalı olduğu konusunda ikna etmeye çabalıyordu ama bu doğru değildi. Onu sayamayacağı kadar çok nedenden ötürü sever olmuştu. Yerli yerinde nezaketi ve derli topluluğu, mizah anlayışı ve Annabelle'i anlayış biçimi. Ancak Heath'in duygusal takıntıları bir buçuk kilometre derinliğe kadar kök salmış ve tamir olmaz hasarlara neden olmuştu. Birine kelimenin tam anlamıyla sadık kalmaya, kendini eksiksiz adamaya, güç ve rahat sunmaya hazırdı, evet ama Annabelle onun birini sevebileceğine artık inanmıyordu. Onu hayatından çıkarıp atmak zorundaydı.

Telefon çaldı. Dean randevularını iptal etmek için arıyorsa, onu asla affetmeyecekti. Hızlı adımlarla ofisine daldı ve telesekreterinin devreye girmesine izin vermeden ahizeyi kapı. "Alo?"

"İş için değil, özel bir konuşma için arıyorum," dedi Heath. "Bu yüzden kapatma, konuşmamız gerek."

Sesi bile Annabelle'in kalbinin yerinden oynaması için yeterliydi. "Ah, hayır, değil."

"Beni kovdun," dedi genç adam. "Buna saygı duyuyorum. Artık çöpçatanım değilsin. Ama biz hâlâ dostuz ve dostluğumuzun hatırına, on üçüncü sayfayı tartışmamız gerekiyor."

"On üçüncü sayfa mı?"

"Beni küstahlıkla suçladın. Bense kendimi özgüvenli biri sanırdım. Ama sana şu kadarını söyleyeyim, değilmişim. Bu fotoğrafları inceledikten sonra... Tatlım, bir erkekte aradığın şey buysa, hiçbirimizin boy ölçüşebileceğini sanmıyorum."

Annabelle, Heath'in tam olarak ne söylemeye çalıştığını anlamış gibiydi. İç sıkıntısıyla, masasının kenarına yaslandı. "Neden söz ettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok."

"Esnek silikonunun bu kadar çok renginin olabileceği kimin aklına gelirdi ki?"

Annabelle'in seks oyuncakları kataloğu. Heath o kataloğu aylar önce almıştı. Annabelle şu ana kadar bunu çoktan unutmuş olmasını umuyordu.

Heath, "Bu ürünlerin büyük kısmı hipoalerjenik," diye devam etti. "Sanırım, bu iyi bir şey. Bazıları pilli, bazıları değil. Tercih meselesi olsa gerek. Şunda bir emniyet kemeri de var. Bayağı sapıkça bir şey. Ve... Yok artık! Bulaşık makinesinde yıkanabilir diyor. Ne kadar hoşuma gitse de, üzgünüm ama burada iştah kaçıran bir şey var."

Annabelle telefonu hemen kapatmalıydı ama onu o kadar çok özlemişti ki. "Sean Palmer, sen misin? Açık saçık konuşmaktan hemen vazgeçmezsen, anneni arıyorum."

Heath aldırmanmıştı bile. "On üçüncü sayfanın en üstü. Bu model bir tür pompayla çalışıyor. Köşeyi katladığına göre, ilgini çekmiş olmalı."

Hiçbir sayfanın köşesini katlamadığından neredeyse emindi ama kimbilebilirdi ki?

"Şu vantuzlu olana ne demeli? Yalnız soru şu, buna ne asacaksın? Biraz temkin tatlım. Böyle bir şeyi yatak odanın penceresine ya da otomobilin konsoluna falan yapıştırırsan, yanlış yönde ilgi çekersin."

Annabelle gülümsedi.

"Bana tek bir şey söyle, Annabelle. Sonra kapatmam gerek." Heath'in sesi, genç kadının içini ürperten bir fısıltıya dönüşmüştü âdeta. "Gerçeği kat kat daha iyi çalışırken, bir kadın yapay bir şeyle neden bu kadar ilgilenir?"

Tam Annabelle doğru cevabı yapıştırmaya hazırlanırken, telefon kapandı. Annabelle birkaç derin nefes aldı ama aldığı nefesler onu sakinleştirmeye yetmemişti. Bağışıklık kazanmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Heath onu her defasında etkiliyordu. Bu durum, Annabelle'in bu tarz sohbetlere girme lüksünün olmamasının birinci nedeniydi.

Kapı çaldı. Neyse ki Dean erken gelmişti. Annabelle masasından doğruldu ve sakinleşmek için ellerini yanaklarına bastırdı. Yüzüne bir gülümseme yapıştırıp ön kapıyı açtı.

Heath eşiğin diğer tarafında duruyordu.

“Doğum günün kutlu olsun.” Cep telefonunu cebine tıktı, seks kataloğunu yere fırlattı ve Annabelle’in dudaklarına, genç kadının karşılık vermemek için kendini zor tuttuğu yumuşak ve hızlı bir öpücük kondurdu.

“Burada ne arıyorsun?”

“Çok güzel görünüyorsun. Güzelden de öte. Ne yazık ki hediyen buraya ancak yarın ulaşacak ama ben unuttuğumu sanmanı istemedim.”

“Ne hediyesi? Ya da boş ver.” Annabelle kollarını açmak yerine, kapıyı bloke etti. “Dean on dakika içinde beni almaya gelecek. Şu anda seninle konuşamam.”

Heath içeri girebilmek için onu bir kenara itti. “Korkarım Dean gelecek durumda değil. Yerini ben alıyorum. Elbisen çok hoşuma gitti.”

“Sen neden söz ediyorsun. Üç saat önce konuştuğumuzda, gayet iyiydi.”

“Mide virüsleri hızlı ilerleme kaydedebiliyorlar.”

“Saçmalık. Ona ne yaptın?”

“Ben bir şey yapmadım. Kevin. Bu akşam birlikte maç seyretmeleri için neden o kadar ısrar ettiğini bilmiyorum. Ama arkadaşın Kevin, canı istediği zaman, çok gıcık biri olabiliyor.” Heath burnunu genç kadının boynuna, sallantılı küpelerinin hemen altına sürttü. “Lanet olsun. O kadar güzel bir kokun var ki.”

Annabelle’in geri çekilmesi gereğinden uzun sürdü. “Molly’nin bundan haberi var mı?”

“Tam olarak değil. Ne yazık ki, Molly de ablasıyla birlikte karanlık tarafa geçiş yaptı. O iki kadın sen söz konusu olduğunda müthiş korumacı kesiliyorlar. Kendi başının çaresine bakabileceğini neden idrak edemediklerini anlayamıyorum.”

Heath'in hakkında böyle düşünüyor olması hoşuna gitmişti ama sırtışık menajer cazibesine kapılacak değildi. "Doğum günü partime seninle gitmek istemiyorum. Ailemin gözünde hâlâ müşterimsin, bu yüzden biraz tuhaf görünür. Ayrıca, Dean'le gitmek istiyorum. Onları etkileyecek biriyle."

"Benim etkilemeyeceğimi düşünüyorsun, öyle mi?"

Annabelle genç adamın koyu renk takımını, büyük olasılıkla Armani'ydi, tasarımcı ürünü kravatını ve o gece için seçtiği beyaz altından, inanılmaz güzellikteki Patek Philippe saatini süzdü. Ailesi sırtüstü yere uzanıp karınlarını kaşınması için yalvaracaktı.

Heath onu köşeye sıkıştırdığını biliyordu. Annabelle onun yüzündeki şeytani gülümsemeyi fark etmişti. "Ah, tamam," dedi aksi bir tavırla. "Ama seni uyarıyorum. Ağabeylerim ne dediklerini bilmeyen, gördüğün ve göreceğin en sevimsiz, dik başlı adamlardır." Ellerini havaya kaldırdı. "Neden boşa nefes tüketiyorum ki. Onlara bayılacaksın."

Onlar da Heath'e bayıldılar. Yanında Heath'le Mayfair Kulübü'nün ceviz lambrili özel yemek salonuna girdiğinde, yüzlerinde beliren şaşkın ifade, Annabelle'in bütün hayallerinin gerçeğe dönüşüydü. Öncelikle Heath'in topuklu ayakkabı giyip giymediğine baktılar, sonra da zihinlerinden adamın gardırobunun fiyatını hesapladılar. Daha tanıştırma faslı tamamlanmadan, Heath onlardan biri, üst düzey başarılılar kulübünün sertifikalı bir üyesi, oluvermişti.

"Anne, baba. Sizi Heath Champion'la tanıştırayım. Ne düşündüğünüzü biliyorum. Bana da biraz yavan geldi. Ama bir Campione olarak doğmuş ve siz de kabul edersiniz ki Champion pazarlama açısından çok başarılı bir isim."

Kate onaylayan bir tavırla, "Kesinlikle," dedi. En sevdiği bileziği olan, oymalı altın bilekliği, büyükannenin eski şans bileziğine çarpıyordu. Aynı anda, Annabelle'e meraklı bir bakış attı. Annabelle en önemli müşterisinin nasıl olup da kavalyesine dönüştüğünü nasıl

açıklayacağına karar veremediği için annesinin bakışını görmezden geldi.

Kate bu akşam, Annabelle'in kendini bildiği günlerden beri çene hizasında, Gena Rowlands modelinde tuttuğu kül sarısı saçlarıyla kusursuz bir uyum yakalayan şampanya rengi bir triko takım giymişti. Babası en sevdiği lacivert blazer ceketini, beyaz bir gömlek ve saçlarından geri kalanlarla birebir aynı renkte, gri bir kravatla tamamlamıştı. Bir zamanlar onun saçları da Annabelle'inkiler gibi kızıla çalıyordu. Yakasında Amerikan bayrağı biçiminde bir iğne vardı, Annabelle onu kucaklarken Brut tıraş losyonu, kuru temizleme sıvısı ve sıkıca ovalanmış cerrah teni karışımı tamidk baba kokusunu içine çekti.

Heath el sıkışmaya başlamıştı. "Kate, Chet, sizinle tanışmak büyük bir keyif."

Annabelle anne ve babasıyla kahvaltıda bir araya gelmişti ancak ağabeyleri şehre ineli yalnızca birkaç saat oluyordu. Kucaklaştılar. Doug ve Adam, sarı saçlarını, mavi gözlerini ve yakışıklılıklarını annelerinden almışlar ama bel çevresinde birkaç kilo fazlalık taşıma konusunda ona çekmemişlerdi. Bu akşam özellikle çok yakışıklı, sıkı vücutlu ve başarılı görünüyorlardı.

"Doug, sen muhasebeci olansın, değil mi?" Heath'in gözleri saygıyla parlıyordu. "Reynolds ve Peate'de başkan yardımcılığına geldiğini duydum. Çok etkileyici. Ve Adam da... St. Louis'in bir numaralı kalp cerrahı. Bu bir şeref."

Annabelle'in ağabeyleri de ne kadar onurlandıklarını ifade ettiler ve birbirlerinin omuzlarını sıvazladılar. "Gazetede seninle ilgili çok şey okuduk."

"Sağlam bir ismin var."

"... ve müthiş bir müşteri portföyün."

Yengesi parfümü haşerat ilacı gibi kullandığı için, Annabelle ona sarılmayı en sona bırakmıştı. Aşırı yanık tenli, abartılı makyajlı ve gereğinden az beslenen Candace, sıkı kollarını ve ince baldırla-

rını gözler önüne serecek, siyah straplez bir elbise giymişti. Pırlanta küpeleri neredeyse Sean Palmer'ınkiler kadar iriydi ama Annabelle onun yine de bir ata benzediğini düşünüyordu.

Heath, Candace'e patentinin kendisine ait olduğu bir göz süzüş, çekici ve samimi bir gülümsemeyle baktı. "Vay canına, Doug. Senin gibi çirkin bir adam, nasıl oldu da böyle bir güzelliği kaptı?"

Ne kadar yakışıklı olduğunu çok iyi bilen Doug bir kahkaha attı. Candace kahverengi ekleme saçlarını koket bir tavırla arkaya attı. "Asıl soru şu olmalı. Annabelle gibi bir kız, nasıl oldu da sizin gibi bir erkeği bu küçük ve saçma aile partisine katılmaya ikna etti?"

Annabelle tatlı bir gülümsememeye, "Sonrasında beni bağlayıp şamar atabileceğine dair söz verdim," dedi.

Heath bu espriden hoşlanmıştı ama annesi homurdandı. "Annabelle, herkes senin espri anlayışına alışık değil."

Annabelle dikkatini odadaki diğer yabancıya, Adam'ın son fethine çevirdi. Eski karısı da dahil olmak üzere bütün diğerleri gibi, bu kadın da köşeli hatlara sahip, bakımlı ve çekici bir kadındı. Küt kahverengi saçlarıyla sevimli olmaktan çok uzaktı. O ince ve gülümsemeden uzak dudakları görmek bile, ağabeyinin, her zamanki gibi, duygusal anlamda robottan farksız bir kadın seçtiğini anlamak için yeterliydi.

"Dr. Lucille Menger." Adam koruyucu bir tavırla, kolunu yanındaki kadının omzuna attı. "Çok yetenekli yeni patoloğumuz."

İyi meslek seçimi, Lucy. Yataktaki durumun konusunda pek fazla endişelenmene gerek yok.

Heath, Lucille'e megavatlık bir gülümseme gönderdi. "Bu akşam yalnızca sen ve ben dışarıdınız. Birbirimize sahip çıksak iyi olacak. Bu insanlar seri katil de olabilirler, kimbilebilir ki?"

Annesi ve ağabeyleri kıkırdadılar ama Lucille'in aklı karışmış gibiydi. Zihinsel sisinin dağılması birkaç dakika sürdü. "Ah, şakaydı."

Annabelle, Kate'e hızlı bir bakış attı ancak annesinin gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu. Annabelle'in gerginliği artmıştı. Ağabeyi, espri anlayışından yoksun zekâ küplerini seçmek konusunda bir numaraydı ama birilerinin, bu konuda Dr. Adam'a müdahale etmek gibi bir niyeti var mıydı? Hayır, yoktu. Bu kural yalnızca Annabelle için geçerliydi.

Heath çocuksu bir pişmanlıkla. "Korkarım, kötü bir şakaydı," dedi.

Lucille sorunun kendisinden kaynaklanmadığını gördüğüne sevinmişe benziyordu.

Kate, ailenin Şikago toplantıları için her zaman Mayfair Kulübü'nün ikinci katındaki özel yemek salonunu kiralardı. Salon, cilalı pirinç aksesuarları ve desenli perdeleriyle İngiliz malikânelerini anımsatıyordu. Delaware Meydanı'na bakan tirizli pencerenin hemen yanında rahat bir oturma alanı vardı. Kokteyllerini içmek ve hediyelerini vermek için o bölüme yerleştiler. Doug ve Candace, Annabelle için yerel bir güzellik salonunda baştan ayağa bakım için hediye çeki almışlardı. Fikrin kime ait olduğuna hiç şüphe yoktu. Adam bir dizi egzersiz DVD'siyle birlikte, yeni bir DVD oynatıcı almıştı. Çok teşekkürler. Anne ve babasının uzattıkları paketi açınca içinde, ölüsüne bile giydirmelerini istemeyeceği oldukça pahalı bir lacivert etek ceket takım buldu. Geri çevirmesi imkânsızdı çünkü Kate bu takımı St. Louis'deki en sevdiği çalışan kadın giysileri satan butikten almıştı ve geri götürmesi hâlinde mağaza müdürü yaygaraya başladı.

Annesi, "Yaşı ilerledikçe her kadının etkili bir takım elbiseye ihtiyacı olur," dedi.

Heath'in ağzının kenarı hafifçe bükülmüştü. "Benim de bir hediyem var ama ne yazık ki pazartesiye kadar hazır olmayacak."

Candace detayları öğrenmek için bastırdı ama Heath ser verip sır vermiyordu. Kate, Heath'in neden orada olduğu konusunda merakını daha fazla bastıramadı. "Her ne kadar o kendini beşinci tekerlek gibi hissetmesine neden olduğunu söylese de Annabelle'in

erkek arkadaşsız gelmesini hiç sorun etmeyiz. Müşterisi olarak ona eşlik etmek gibi bir mecburiyetin yoktu ama... şey sanırım, hepimizin bize katılmadan hoşnut olduğumuzu belirtmem yerinde olur.”

Cümlesini bir soru işareti imasıyla tamamlamıştı. Annabelle, Heath’in, annesinin sırf ona acıdığı için eşlik ettiği varsayımına tamamen son verecek bir cevap vermesi için dua ediyordu. Ancak Heath cazibe kartını oynamak konusunda daha kararlıydı. “O zevk bana ait. Sizlerle tanışmak için can atıyordum. Annabelle müthiş bankacılık kariyeriniz hakkında inanılmaz hikâyeler anlattı, Kate. Kadınlar için gerçek bir örneksin.”

Kate âdeta erimişti. “Onu bilemem ama eskiden kadınlar için her şeyin daha zor olduğunu söyleyebilirim. Annabelle’e ne kadar şanslı olduğunu söyleyip duruyorum. Günümüzde bir kadının başarısının önündeki engeller, kendi yarattıklarıdır.”

Zmk.

Heath pürüzsüz sesle, “Belli ki onu çok iyi eğitmişsin,” dedi. “Bu kadar kısa sürede bütün bunları ortaya çıkarması gerçekten müthiş. Onunla gurur duyuyor olmalısın.”

Kate, Heath’e şaka yapıp yapmadığını anlamak için dikkatle baktı. Candace gülmesini tutmaya çalıştı. Annabelle, yengesinden tam olarak nefret etmezdi ama günün birinde Candace’in bir böbreğe ihtiyaç duyması durumunda gönüllüler arasında ilk sırada olma-yacağı kesindi.

Kate koltuğunun yan tarafından uzanıp Annabelle’in dizini sıvazladı. “Çok nazikçe ifade ettin, Heath. Kızım her zaman özgür ruhlu bir insan oldu. Bu akşam harika görünüyorsun, tatlım. Elbette bu elbisenin siyah renginin olmaması çok yazık doğrusu.”

Annabelle iç geçirdi. Heath gülümsedi ve dikkatini yeniden, deri kanepede Doug’la arasındaki yeri kapmış olan Candace’e çevirdi. “Duyduğuma göre Doug ve senin, çok yetenekli bir oğlunuz varmış.”

Yetenekli mi? Annabelle'in Jamison hakkında sarf ettiği en övgü dolu söz, herkesin dikkatini çekmek için oturma odası halısına işemesi olmuştu. Ama Granger kabilesi bu cümleyi yuttu.

Kate ışıltılı bir gülümsemeyle, "Bana Doug ve Adam'ın onun yaşındaki hâllerini anımsatıyor," dedi.

Küçük penisler?

"Onu sınava sokacağız," dedi Doug. "Okulda sıkılsın istemiyoruz."

"Gelişim dersinden büyük keyif alıyor." Candace'in bir tutam saçı dudaklarındaki parlatıcıya yapışmıştı ama farkında bile değildi. "Ona geri dönüşüm yapmayı öğretiyoruz."

Adam, "Üç yaşındaki bir çocuk için inanılmaz bir koordinasyon becerisi var," dedi. "Sıkı bir sporcu olacak."

Kate annelere özgü gururla, "Doug ve Adam yüzücüydüler," dedi. Annabelle de yüzücüydü.

"Annabelle de yüzdü." Kate sarı saçını kulağının arkasına itti. "Ne yazık ki bunu ağabeyleri kadar ciddiye almadı."

Tercümesi şuydu: Annabelle hiç madalya kazanmamıştı. "Yalnızca eğleniyordum," diye mırıldandı ancak o sırada ona dikkat eden yoktu çünkü babası sohbete girmeye karar vermişti.

"Eski golf sopalarımı Jamison için kısalttırıyorum. Bir çocuğun ilgisini bu spora çekmek için hiçbir zaman erken değildir."

Candace, Jamison'ın üstün akademik yeteneğini anlatmak için paralanıyordu. Ve Bay Cazibe hep yerinde cevaplar verdi. Kate oğullarına sevgiyle bakarak, "Adam da Doug da dört yaşına geldiklerinde okuma yazmayı sökmüşlerdi. Yalnızca sözcükleri değil, paragrafların bütününe okuyabiliyorlardı. Korkarım, Annabelle'inki biraz daha uzun sürdü. Yavaş olduğu için değil, asla yavaş değildi ama hareketsiz oturmak konusunda sıkıntısı vardı."

Hâlâ da öyleydi.

Annabelle araya girme ihtiyacı hissederek, “Bir miktar dikkat dağınıklığı çok kötü bir şey değildir,” dedi. “En azından insana daha geniş bir ilgi alanına sahip olma şansını veriyor.”

Heath de dahil herkes ona bakakalmıştı. Gerçek ortadaydı. Heath yarım saatten az bir süre içinde, yemek masasında kaybedenin yanından kalkarak, harika çocukların yanındaki kalıcı yerini almıştı.

Soğuk mezeler gelip beyaz bir örtü, pembe güller ve gümüş şamdanlarla süslenmiş masaya yerleşirlerken, sıkıntı devam ediyordu. “Söyle bakalım, Patates Kafa, yeni kardiyoloji bölümünü görmek için St. Louis’e ne zaman geleceksin?” Adam, Annabelle’in hemen yanında, Lucille, Adam’ın diğer tarafında oturuyordu. “Çok komik bir hikâye Lucille, Annabelle’in son ziyaretinde, birisi koridorda bir temizlik kovanı bırakmış. Annabelle her zamanki gibi konuşuyordu ve görmedi. Ve foş!”

Hepsi, bu hikâyeyi en az birer düzine kez dinlememişlercesine kahkahayı koyverdiler.

“Üniversitedeki son yılımızdan önce verdiğimiz partiyi hatırlıyor musunuz?” dedi Doug. “Herkesin kalan içkilerini karıştırıp Patates Kafa’yla bunu bir dikişte bitiremeyeceği konusunda iddiaya tutuşmuştuk. Tanrım! Kusması hiç bitmeyecek sanmıştım.”

“Ya evet, bunlar gerçekten de müthiş anılar.” Annabelle şarap kadehini kafaya dikti.

Neyse ki Heath’i irdelemek, Annabelle’e eziyet etmekten daha çok ilgilerini çekiyordu. Doug, L.A’da ofis açmayı düşünüp düşünmediğini bilmek istiyordu. Adam yanına ortak alıp almadığını sordu. Babası golfe merakını sorguladı. Hepsi de çok çalışmanın, net hedeflerin ve düzgün bir atışın başarının en önemli sırları olduğuna inanıyorlardı. Antrelerine geçtiklerinde, Annabelle, Heath’in ailesine en az ailesinin ona olduğu kadar âşık olduğunu anlamıştı.

Bununla birlikte Kate’in, Heath’in Annabelle’e neden eşlik ettiği konusundaki merakı henüz giderilmemişti. “Bize eş adayı avının

nasıl gittiğini anlatsana. Anladığım kadarıyla iki çöpçatanla birden çalışıyormuşsun.”

Annabelle ağzındaki baklayı çıkarıp bu konudan kurtulmak istiyordu. “Artık tek bir çöpçatanı var. Ben Heath’i kovdum.”

Ağabeyleri kahrkahrı koyverdiler, ancak Kate ona ciddi bir bakış attı. “Annabelle, çok tuhaf bir espri anlayışın var.”

“Şaka yapmıyorum ki. Heath’le çalışmak imkânsızdı.”

Masaya mahcup bir sessizlik çökmüştü. Heath omuz silkerek catalını bıraktı. “Bir türlü bu konuya odaklanamıyordum ve işi söz konusu olduğu zaman Annabelle’in saçmalıklara hiç tahammülü yok.”

Üçüncü kadeh chardonnay’i bitirmek üzere olan ve en sevdiği konuya girmek için fırsat kollayan Candace dışında bütün ailenin ağzı bir karış açık kalmıştı. “Bunu hiçbirinden duyamazsın, Heath ama Granger ailesi *eski* St. Louis’lidir. Ne demek istediğimi anlamışsındır herhâlde.”

Heath kadehinin ayağını sıkıca kavradı. “Çok emin değilim.”

Her ne kadar sohbetin başka yöne kayması Annabelle’in işine gelse de Candace’in başka bir konu seçmesini tercih ederdi. Kate de bundan memnun olmamıştı –demek ki Candace uygunsuz davranmak konusunda Annabelle’in yerini almaya karar vermişti– Lucille’den tuzu uzatmasını istemekle yetindi.

“Tuz tansiyonu yükseltir.” Lucille bu gerçeği belirtmeyi görev edinmişe benziyordu.

“Harika.” Kate uzanıp genç kadının önünden tuzluğu aldı.

“Granger’lar, St. Louis’in orijinal bira üreticisi ailelerinden biridir,” dedi. “Şehri onların kurduğunu bile söyleyebiliriz.”

Annabelle esnememek için kendini zor tutuyordu.

Bununla birlikte Heath, en sevdiği kaburgayı ziyan etmek pahasına bütün dikkatini Candace’e çevirmişti. “Ne diyorsun?”

Doğuştan züppenin teki olan Candace konuyu iyice açmaktan son derece hoşnuttu. “Kayınpederim, bira işi yerine tıp okumak

istediğini açıklamak için koleji bitirene kadar beklemiş. Ve ailesi AnheuserBusch'u satmak zorunda kalmış. Görünüşe bakılırsa, bu bayağı büyük haber değeri taşıyan bir olay olmuş.”

“Tahmin edebiliyorum.” Heath masanın karşı tarafından Annabelle’e bakıyordu. “Bunlardan hiç bahsetmedin.”

“Hiçbiri bahsetmez,” dedi Candace bir sırrı ele verir gibi fısıldayarak. “Parayla doğdukları için utanırlar.”

Annabelle’in babası biraz sert bir sesle, “Utanmak değil,” dedi. “Ama Kate ve ben her zaman çok çalışmanın değerine inandık. Fonlarına ayrılmış paraları saymaktan daha iyi bir işi olmayan çocuklar yetiştirmek gibi bir niyetimiz hiç olmadı.”

Fonlarındaki hesaba hiçbirisi, neredeyse 130 yaşına gelene kadar el süremeyecekleri için, Annabelle bunun neden böyle büyük ve önemli bir mesele olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı.

“Pek çok gencin bu yüzden ziyan olduğunu gördük,” dedi Kate.

Candace’in paylaşacak bir dedikodusu daha vardı. “Görünüşe bakılırsa, Chet, Kate’i eve getirdiği zaman ortalık birbirine girmiş. Granger’lar bunu, alt seviyeden bir evlilik olarak görmüşler.”

Kate hiç de alınmış görünmüyordu. Aksine kibirli bir tavırla, “Chet’in annesi korkunç bir züppeydi,” dedi. “Zavallının elinde değildi. Dar fikirli St. Louis sosyete kültürünün ürünüydü ve Annabelle’i sosyeteye takdim edilmekten vazgeçirmek için, *beyhude yere*, uğraşmam tam olarak bu yüzdendi. Ailem çalışan sınıftan çıkma olabilirdi. Annemin öyle olduğu ortada ama...”

Annabelle çatalını bir yeşil fasulyeye saplayarak, “Sakin büyük-
anne hakkında tek bir kötü kelime etmeye *kalkışma*,” dedi.

Kate pürüzsüz bir sesle devam etti “... ama ben bir etiket kitabını herkes kadar iki okuyabilecek kapasiteye sahiptim ve yüce kudretli Granger’lara uyum sağlamam çok sürmedi.”

Chet, Kate’e gururla bakıyordu. “Annem ölürken, Kate’i benden daha çok seviyordu.”

Heath gözlerini Annabelle'den bir an olsun ayırmamıştı. "Ne yani, sen sosyeteye takdim mi edildin?"

Annabelle sırtını dikleştirdi ve çenesini havaya kaldırarak, "Tuvaletlere bayılıyordum ve o zaman için iyi bir fikir gibi gelmişti," dedi. "Yoksa bununla bir sorunun mu var?"

Heath kahkahayla gülmeye başladı. Güülüğü o kadar uzun sürdü ki sonunda Kate çantasından bir kâğıt mendil çıkarıp gözlerini kuruluması için ona uzatmak zorunda kaldı. Dürüst olmak gerekirse, Annabelle neyin bu kadar komik olduğunu anlayamamıştı.

Candace, garsonun kadehini yeniden doldurmasına izin verdi. "Bir de River Bend var, hepsinin büyüdüğü ev..."

Heath çok eğlenir gibi bir homurtu çıkardı. "Ne yani, evinizin bir adı mı vardı?"

Annabelle, "Sakin bana bakma," dedi. "Ben doğmadan önce olmuş."

Candace, "River Bend tam olarak bir ev sayılmaz. Daha çok geniş arazili bir malikâne diyelim," diye açıkladı. "Chet'in Kate'i evi satmaya ikna edebilmesine hiçbirimiz inanamadık. Gerçi Naples'taki evleri de gerçekliğine inanman için kendi gözleriyle görmeyen gereken bir ev."

Heath bir kez daha gülmeye başlamıştı.

Annabelle, "Çok can sıkıcısın," dedi.

Candace, River Bend'in güzelliğini anlatmaya devam ederken, her ne kadar rüzgârı geçiren pencereleri, tüten şömineleri ve evi sık sık basan fareleri atlasa da Annabelle'in içi özlemle dolmuştu. Sonunda, Doug bile bu sohbetten sıkılıp konuyu değiştirme ihtiyacı duydu.

Heath, Granger'ları, hepsini –kendinden başka hiçbir şeyi önemsemeyen bir baş belası olan Candace dışında– sevmişti. Ancak Candace'in Annabelle'in gölgesinde yaşaması gerektiğini bildiği için, ona karşı hoşgörülü davranmaya hazırды. Masada etrafına bakınırken, çocukluktan beri hayalini kurduğu sağlam aileyi görmüştü. Chet ve Kate,

bütün hayatlarını çocuklarını başarılı yetişkinlere dönüştürmeye adanmış, sevgi dolu ebeveynlerdi. Ağabeylerinin takılmaları Annabelle'i deli ediyordu, kızın omzuna yumruk atmak dışında yapmadıkları kalmamıştı ama ailenin en küçük çocuğu ve tek kızı olarak Annabelle, ikisinin de gözdesiydi ve Adam'la Doug'ın Annabelle'in dikkatini çekmek için bariz biçimde rekabet etmeleri akşamın en dikkat çekici olayıydı. Anne kız ilişkisinin karmaşıklığı Heath'i aşırıyordu. Kate zor ve dırdırcı bir kadındı ama Annabelle'e dokunmak için fırsat kolluyordu ve kızının bakışları başka yöne çevriliyken, annesi ona gülümsüyordu. *Chet'e gelince...* Yüzündeki sevgi dolu ifade, Annabelle'in babasının kuzusu olduğunun en açık kanıtıydı.

Masanın üstünden Annabelle'e bakarken gurur duydu. Onu hiç bu kadar güzel ya da seksi görmemişti ama o zaman bile düşüncelerinin akış istikameti belliydi. Çıplak omuzları mum ışığında parlıyordu ve Heath, Annabelle'in o zarif burnunun ucundaki çilleri öpmek için can atıyordu. Parlak saçları ona sonbahar yapraklarını anımsatıyordu ve parmakları o buklelerin arasına uzanmak için âdeta kıvranıyorlardı. Modası geçmiş ve yanlış yönlendirilmiş parlak eş arayışına kendini bu kadar kaptırmış olmasa, Annabelle'in hayatında kapladığı yeri aylar önce anlayabilirdi. Ancak gözlerinin açılması için önceki haftaki partiye ihtiyaç duymuştu. Annabelle, o da dahil, herkesi mutlu ediyordu. Annabelle'yken hayatın yaşamak demek olduğunu, işten ibaret olmadığını ve kahkahanın nakit para kadar değeri olduğunu hatırlıyordu.

Nişan yüzüğünü seçmek için, o sabahki bütün randevularını iptal etmiş, kadının elleri çok ufak olduğu için iki buçuk karatlık bir taşa karar kılmıştı. Gün boyu üç karatlık bir yüzükle dolaşmak onu akşamları giysilerini çıkaramayacağı kadar yorabilirdi. Ona nasıl evlenme teklif edeceğini kararlaştırmıştı ve o sabah, planının ilk kısmını uygulamaya koymuştu.

Northwestern Üniversitesi'nin Badosu'nu kiralamıştı.

Olacakları gözünde canlandırabiliyordu. Annabelle şu an için öfkeliydi ama ona bir hafta öncesine kadar Delaney Lightfield’la evlilik aşamasında olduğunu unutturmahydı. Annabelle’in onu sevdiğini düşünüyordu. Dean Robillard kandırmacası bunu ispatlamıyor muydu? Yanılıyorsa bile, o akşamdan başlayarak Annabelle’in onu sevmesini sağlayacaktı. Annabelle’i nefesi kesilene kadar öpecek, onu çatı katındaki yatağa taşıyacak, büyükannesinin yüzünü duvara doğru çevirip onunla ikisi de kendilerinden geçene dek sevişecekti. Ardından tekneler dolusu çiçek, ultraromantik randevular ve bir dizi şehvetli telefon konuşması gelecekti. Defansının son kalesini de yaktığından emin olduğu zaman, onu Evanston’ın bir numara restoranına davet edecekti. İyi yemek, şampanya ve mum ışığında başını döndürdükten sonra, üniversitedeyken takıldığı yerleri görmek istediğini söyleyecek ve Northwestern kampüsünün etrafında yürüyüşe çıkmalarını teklif edecekti. Yol üstünde onu büyük, kemerli kapı girişlerinden birine çekerek öpecek ve büyük olasılıkla biraz da mıncıklayacaktı çünkü kimi kandırıyordu ki Annabelle’i ona dokunmadan öpmesi gibi bir ihtimal yoktu. Nihayet, kampüsün göl kıyısında kalan bölümüne ulaşacaklardı. İşte bando orada bekliyor olacaktı. Eski moda, romantik bir parça çalıyor olacaktı. Heath tek dizinin üstüne çökerek, yüzüğü çıkaracak ve Annabelle’e evlenme teklif edecekti.

Bu hayale sıkı sıkı tutunup tadını çıkardı ve sonra içinde derin bir üzüntüyle bir kenara itti. Ne bando, ne de göl kıyısında yürüyüş, ne de ona evlenme teklif ettiği anı mühürleyecek bir yüzük olacaktı çünkü Heath’in seçtiği yüzüğün bir haftadan önce hazır olması mümkün değildi. Kusursuz planından vazgeçmek zorundaydı çünkü Granger ailesini gördükten ve birbirleri için ne kadar önemli olduklarını, Annabelle’i ne kadar önemsediklerini anladıktan sonra, onların da bu işin bir parçası olması gerektiğine karar vermişti.

Garson onları taze kahve ve tatlılarla baş başa bırakarak çıkmıştı. Annabelle masanın karşı tarafında oturuyor ve onun saçından bir

tutamı parmağına dolamış hâlde, Laurie bilmem kimin doğumgünü partisinde Annabelle'in nasıl da altını ıslattığını anlatana dek bırakmayacağını söyleyen, St. Louis'in en başarılı kalp cerrahına tıshyordu.

Heath ayağa kalktı. Adam, Annabelle'in saçını bıraktı. Annabelle ona masanın altından bir tekme savurdu. "Ahh!" Adam bacağına ovaladı. "Canımı acıttın!"

"İyi."

"Çocuklar..."

Heath gülümsedi. Buna bayılıyordu. "Umarım kimse için sorun olmaz ama söylemek istediğim bir çift söz var. Öncelikle, hepiniz harika insanlarsınız. Bu akşamın bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkürler."

Bu sözlerini bir dizi, "Ne demek," nidası ve şerefe tokuşturulan kadeh sesleri izledi. Bir tek Annabelle sessiz ve şüpheliydi ama Heath'in söylemek üzere olduğu şey, kaşlarının çatıklığını giderecekti.

"Sizinki gibi bir ailede büyüyecek kadar şanslı değildim. Birbirinize sahip olduğunuz için ne kadar şanslı olduğunuzun, eminim hepiniz farkındasınızdır." Doug'un masanın altından Adam'a uzattığı peçetesini bulmakla meşgul olan Annabelle'e baktı. O başını kaldırmaya kadar bekledi.

"Sen o berbat sarı takımın ofisine dalalı neredeyse beş ay oldu, Annabelle. Bu süre boyunca hayatımı alt üst ettin."

Kate elini uzatınca, bilezikleri şangırdadı. "Sabırlı olabilirsen, her şeyi yoluna koyacağından eminim. Annabelle çok çalışkandır. Tabii ki profesyonel tarzı, senin alışık olduğun türden olmayabilir ama niyeti iyidir."

Doug cebinden bir kalem çıkardı. "Gitmeden önce bütün hesaplarını gözen geçirmek niyetindeyim. Küçük bir yeniden yapılanmayla ve dizginlerin daha sıkı tutulmasıyla operasyonu kısa zamanda toparlanacaktır."

Annabelle çenesini eline yaslayarak derin bir iç çekti.

“Konu Sizin İçin En Mükemmeli değil,” dedi Heath.

Hepsi ona boş boş baktılar.

Heath sabırla, “Şirketin adını değiştirdi,” dedi. “Artık Myrna’dan Evlilikler yok. Şirkete verdiği yeni isim, Sizin İçin En Mükemmeli.”

Adam, Annabelle’e şaşkın şaşkın baktı. “Bu doğru mu?”

Candace küpesini düzeltti. “Daha akılda kalıcı bir şey bulamadın mı?”

“Bunu duyduğumu hatırlamıyorum,” dedi Doug.

“Ben de öyle.” Chet kahve fincanını bıraktı. “Bana kimsenin bir şey anlattığı yok.”

“Ben söylemiştim,” dedi Kate ters ters. “Ne yazık ki bunu Golf Kanalı’nda ilan etmeyi akıl edemedim.”

Lucille, “Ne tür bir şirket bu?” diye sordu.

Adam kız kardeşinin bir çöpçatan olduğunu izah ederken, Doug BlackBerry’sini çıkardı. “Eminim marka korumasını araştırmak akıldan bile geçmemiştir.”

Heath onları kaybettiğini fark etmişti. Sesini yükselterek, “Konu şu ki...” dedi. “Annabelle’le tanışana kadar hayatımın yolunu çizdiğimi sanıyordum ama bana hesaplarımda ciddi hatalar yaptığımı göstermesi fazla uzun sürmedi.”

Kate yüzünü buruşturdu. “Ah, Tanrım. Her zaman sözcükleri doğru seçerek konuşmadığını biliyorum ama niyeti iyidir.”

Annabelle, Adam’ın bileğini tutup saatine baktı. Heath ona biraz daha fazla güvenmesini isterdi. “Buradaki herkesin Annabelle’in ne özel bir insan olduğunun farkında olduğunu biliyorum,” dedi. “Ama ben onu uzun süredir tanımıyorum ve bunu keşfetmem biraz zaman aldı.”

Annabelle masanın üstündeki bir sos lekesiyle uğraşmaya başlamıştı.

“Algılamada yavaş olmam, aptal olduğum anlamına gelmiyor. Kaliteyi görür görmez tanırım ve Annabelle müthiş bir kadın.” Sonunda

genç kadının bütün dikkatini kendi üstüne toplamayı başarmıştı ve bir sözleşmeyi imzalamanın hemen öncesinde hissettiği o adrenalin hücumunu yaşıyor gibiydi. “Bunun senin doğumgünün olduğunu biliyorum, tatlım ve bu yüzden benim yerime senin hediye alıyor olman gerek ama kendimi açgözlü hissediyorum.” Önce masanın bir ucuna, sonra diğer ucuna döndü. “Chet, Kate kızınızla evlenmek için izninizi rica ediyorum.”

Oda şokla sarsılmıştı sanki. Derin bir sessizlik çöktü. Bir mum söndü. Bir kaşık tabağa çarptı. Ailenin geri kalan üyeleri tek tek hayata dönerken, Annabelle donakalmıştı.

Candace, “Annabelle’le evlenmeyi neden isteyesin?” diye cırladı.

“Ben sanıyordum ki siz...”

“Ah, tatlım...”

“Onunla evlenmek mi?”

“Bizim Annabelle’imizle?”

“Ama bundan hiç...”

Kate mendil bulmak için çantasına daldı. “Bu, hayatımın en mutlu anı.”

“İzin senindir, Champion.”

Doug sırtarak masanın üstünden uzandı ve annesini dürttü. “Başını ne tür bir belaya soktuğunu anlayıp geri adım atmadan bir Noel düğünü ayarlasan iyi olur...”

Heath’in dikkati Annabelle’in üstündeydi. Ona toparlanması için zaman tanıyordu. Dudakları çarpık bir oval biçimindeydi. Gözleri yere dökülmüş bal birikintilerine dönmüştü. Sonra kaşları çatıldı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Heath en azından neşeli bir iç geçirme falan beklemişti. “Seninle evlenmek istiyorum.”

Annabelle’in kaş çatısı iyice tatsız bir hâl almıştı. Heath o zaman, Annabelle’in nadiren adamın beklediği biçimde tepkiler verdiğini

hatırladı. Belki de bunu ayağa kalkmadan önce hatırlasa daha iyi olacaktı.

Genç kadın, “Bu mucizevi vahiy ne zaman indi?” diye sordu. “Dur, tahmin edeyim. Bu akşam ailemle tanıştıktan sonra.”

“Yanlış.” En azından burada sağlam bir zemine basıyordu.

“Ne zaman peki?”

“Geçen hafta sonu, partide.”

Annabelle’in inanmadığı gözlerinden belliydi. “Neden o zaman bir şey söylemedin?”

Heath orijinal planına sadık kalmasının çok daha yerinde bir karar olacağını idrak etmekte geç kalmıştı ama paniğe kapılmayacaktı. Güce her zaman güçle karşılık vermek gerekirdi. “Delaney ile ayrılalı daha birkaç saat olmuştu. Bu, bana biraz erken ve zamansız olur gibi geldi.”

“Bence olayın tamamı fazlasıyla zamansız.”

Kate elini masa örtüsünün üstüne koydu. “Annabelle, huysuzluk ediyorsun.”

“Huysuz sözcüğü hislerimi anlatmanın yanından bile geçemez.” Annabelle ayağa fırlarken, Heath yüzünü buruşturdu. “Onun sevmenin S’sini telaffuz ettiğini işiteniniz oldu mu? Çünkü ben bunu işitmediğimden eminim.”

Bir anda onu köşeye sıkıştırmıştı. Gerçekten fark etmeyeceğini mi düşünmüştü? Bunu ailesinin önünde yapmaya kalkışmasının nedeni bu muydu? Heath terlemeye başlamıştı. Bu işi gerektiği gibi ele alamazsa, her şey yerle bir olacaktı. Ne yapması gerektiğini biliyordu ama aklı, başında kalmasına en çok ihtiyaç duyduğu anda, uçup gidivermişti işte. “*Northwestern bandosunu tutmuştum!*”

Bu açıklamayı afallamış bir sessizlik karşıladı.

Heath tam bir sersem gibi görünmeyi başarmıştı. Annabelle, Heath’in sinirlerini bozan bir olgunlukla başını salladı. “Aklımı kaçırmışsın. Keşke bunu yalnızken yapabilseydin.”

“Annabelle!” Kate’in boynu kızarmaya başlamıştı. “Heath’in en özel duygularını, onun için yabancı sayılabilecek insanların önünde ilan etmek istememesi sana âşık olmadığı anlamına gelmez. Bir insan seni nasıl sevmez ki?”

Annabelle gözlerini Heath’inkilere kilitlemişti. “Pitonlar hakkında öğrendiğim bir şeyi söyleyeyim, anne. Bazen ne söylediklerinden ziyade, ne söylemediklerine dikkat etmek daha önemlidir.”

Kate ayağa kalktı. “Bunu şu anda tartışmak için fazla keyifsizsin. Heath harika bir adam. Bize nasıl uyum sağladığına bir baksana. Sakinleşene kadar bekle. Yarın, ikiniz bu konuyu enine boyuna konuşursunuz.”

Doug “Nefesini boşa tüketme,” dedi. “Annabelle’e şöyle bir bakmak bu fırsatı mahvedeceğini anlamak için yeterli.”

“Haydi ama Patates Kafa,” dedi Adam yalvarır gibi. “Heath’e onunla evleneceğini söyle. Hayatında bir kez olsun, doğru olanı yap.”

Ağabeylerin yardımı Heath’in ihtiyaç duyacağı son şeydi. Bu adamlar öfkeli bir kadının yanında değil, bir tilki yuvasında ihtiyaç duyacağınız adamlardı. Ailesinin önünde ona evlenme teklif etmek, Heath’in aklına gelmiş en berbat fikirdi. Ama daha önce de işlerin sarpa sardığı ancak sonucu kendi lehine çevirmeyi başardığı zamanlar olmuştu. Tek ihtiyacı Annabelle’i yalnız yakalamak ve onun tartışmayı en çok isteyeceği konudan uzak durmaktı.

Annabelle kendini boş koridora attı. Hoparlörlerden yumuşacık bir müzik yayılıyordu ve loş, romantik ışıklandırma, lâl rengi duvarlarda hoş bir yankı bırakıyordu ama Annabelle'in titremesi bir türlü durmuyordu. Rob'un onun kalbini kırdığını sanmıştı ama o zamanki acısı, şu anda hissettiğiyle boy ölçüşemezdi. Kendini yemek odasının biraz ötesindeki ikili kanep ve iki Sheraton koltuktan oluşan oturma gurubuna attı. Heath de peşinden gelmişti ama Annabelle ona sırtını dönmüştü. Genç adam ona dokunmayacak kadar akıllıydı.

“Annabelle pişman olacağın bir şey söylemeden önce, eve döndüğün zaman faks makineni devreye sokmanı öneriyorum. Sana çok büyük bir pırlanta yüzüğün faturasını göndereceğim. Ne zaman sipariş ettiğime dikkatle bak. Salı günü. Dört gün önce.”

Demek onunla evlenmeye parti gecesinde karar vermiş olması konusunda doğruyu söylemişti. Oysa Annabelle hiç rahatlamamıştı. Heath'in içinde duygusal bir delik olduğunu bilmesine rağmen, kendini o çukura düşmekten alıkoyabileceğine inanmıştı.

“Sen beni dinliyor musun? Ben seninle evlenmeye ailenin tek bir ferdini tanımadan karar vermiştim. Kafamı toplamam bu kadar

zaman aldığı için üzgünüm. Ama senin de çabucak idrak ettiğin üzere ben salağın tekiyim ve bu akşam yaptığım her şey, senin haklı olduğunu ispatlamak içindi. Seninle baş başa konuşmam gerekirdi. Ama kendimi, bu olayın bir parçası olmanın ne kadar hoşlarına gideceğini düşünürken buldum. Görünüşe bakılırsa, kendimi kaptırırverdim.”

“Seni reddedebileceğim aklına bile gelmedi, değil mi?” Annabelle kör gözlerle penceredeki belli belirsiz yansımasına bakıyordu. “Sana kör kütük âşık olduğumdan o denli emindin ki tereddüt bile etmedin.”

Heath, kadının arkasında hareket etti, o kadar yakınında duruyordu ki Annabelle onun vücut sıcaklığını hissedebiliyordu. “Öyle değil mi?”

Annabelle, Dean’i Heath’in gözlerinin önünde sallayıp durmakla akıllılık ettiğini düşünmüştü ama demek ki genç adam bu oyunu yutmamıştı ve şimdi diğer her şeye ek olarak gururundan geriye kalanları çalıyordu. “Evet ama ne olmuş? Ben kolay âşık olurum. Neyse ki atlatmam da bir o kadar kolay olur.” Ne yalan ama.

“Bunu söyleme.”

Annabelle nihayet ona döndü. “Seni sandığından daha iyi tanıyorum. Partide o çocuklarla ne kadar iyi anlaştığımı gördün ve bunun, bir mal varlığı olarak muhteşem görünmeyişimi telafi edebileceğini düşündün.”

“Kendini küçümsemekten vazgeç. Sen tanıdığım en güzel kadınsın.”

Canını bu kadar yakmasa bu saf kabalığına gülüp geçerdi. “Yalan söylemeyi bırak. Ben bir ödünüm, bunu ikimiz de biliyoruz.”

Heath, “Ben asla ödün vermem,” dedi. “Bu konuda da ödün vermiyorum. Bazen iki insan birbirine yapbozun iki parçası gibi uyar. Bize olan da bu.”

Dili bir yılan balığı kadar kaygandı ama Annabelle onun kendisini etkilemesine izin vermeyecekti. “Şimdi anlamaya başlıyorum.

Sen teslim tarihlerinin aşılmasına inanan biri değilsin. Otuz beşinci yaş günün yaklaşıyor. Harekete geçme zamanı, değil mi? Partide iş açısından yararlı bir değer olacağımı gördün. Benimle olmaktan hoşlanıyorsun. Sonra bu akşam ağzımda aradığın gümüş kaşıkla doğduğumu öğrendin. Bana sorarsan seni harekete geçiren de bu oldu. Ama bir şeyi unuttun, değil mi?” Gözlerini genç adamın gözlerine dikti. “Ya aşk? O ne olacak?”

Heath bir an bile duraksamadı. “Ne olmuş? Dikkatini topla, çünkü en tepeden başlayacağım. Güzelsin, her şeyinle. Saçlarını seviyorum, görüntüsünü, hissettirdiklerini. Onlara dokunmayı seviyorum, koklamayı. Güldüğün zaman burnunu kırıştırmamı seviyorum. Her seferinde beni de güldürüyor. Seni yemek yerken seyretmeyi seviyorum. Bazen yeterince hızlı tıkıştırıramıyorsun ama ilgini çeken başka bir şey olduğu zaman, önünde bir şeylerin olduğunu bile unutuyorsun. Tanrı biliyor ya, seninle sevişmeyi de seviyorum. Bunu söylerken bile istiyorum seni. Yaşlılara hastalık derecesindeki bağlılığına bayılıyorum. Çalışkanlığına...” Küçük kare halının üstünde bir ileri bir geri gidip gelirken, Annabelle’in erdemlerini arka arkaya sıralıyordu.

Sonra geleceklerini tarif etmeye başladı, onun evinde, birlikte yaşayacakları geleceğin pembe bir resmini çiziyordu. Verecekleri partiler, çıkacakları tatiller. Hatta çocuklar konusuna bile girecekti ki Annabelle ayağa fırladı.

“Kes şunu! Kes dedim!” Yumruklarını sıkımişti. “Duymaya ihtiyaç duyduğum şey dışında her şeyi saydın. *Beni* sevmeni istiyorum, Heath, berbat saçlarımı, müşterileriyle iyi anlaşmamı ya da her zaman hayalini kurduğun aileye sahip olmamı değil. Ben, *beni* sevmeni istiyorum ve sen bunu nasıl yapacağını bile bilmiyorsun, değil mi?”

Heath gözünü bile kırpmadı. “Söylediklerimin herhangi bir kısmını dinledin mi?”

“Her kelimesini.”

Heath onu bakışlarıyla delip geçti ve öldürücü özgüveniyle yere vurdu. “O zaman nasıl olur da seni sevmem?”

Annabelle, Heath’in numaralarına acı verici derecede aşına olmasa, bu sözleri yutabilirdi ama sözcükler yetersizdi. “Bilmiyorum,” dedi sakın bir sesle. “Sen söyle.”

Heath ellerini havaya kaldırdı ama Annabelle onun allak bullak olduğunu görebiliyordu. “Ailen haklı. Sen ayaklı felaketin tekisin. Ne istiyorsun? Yalnızca bana ne istediğini söyle.”

“En iyi teklifini istiyorum.”

Heath, yoğun, sinir bozucu ve güçlü bakışlarını ona dikti. Akla gelmeyecek olanı yaptı. Gözlerini kaçırdı. Annabelle, genç adamın ellerini ceplerine sokuşunu, omuzlarının düşüşünü izlerken kalbinin acıdığını hissetti. “En iyi teklifim elinde.”

Annabelle dudağını ısırp başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Arkasını dönüp yürüdü.

Yanında hiç para yoktu, yine de bir taksiye atladı. Para almak için eve girerken şoförden kapının önünde beklemesini rica etti. Ailesinin eve dolması an meselesiydi. Derhâl bir valiz çıkardı ve kendine hissetme ya da düşünme fırsatı bırakmadan, parmaklarının denk geldiği her şeyi içine tıkmaya başladı. On beş dakika sonra otomobilindeydi.

Portia, cumartesi geceyarısı olmadan, Mayfair Kulübü’nde bin yıldır garsonluk yapan ve Granger aile partisine kulak misafiri olan Baxter Benton’dan Heath’in evlenme teklifi haberini almıştı. Eski bir plaj havlusu ve bir eşofman altına sarınmış hâlde –jean pantolonlarının içine giremiyordu– kanepeye kıvrılmıştı. Etrafı, dikenli teller misali, şeker paketleri ve buruşuk kâğıt mendillerle çevriliydi. Telefonu kapatır kapatmaz ayağa fırladı. Haftalardır ilk kez heyecanlanmıştı. İçgüdülerini tamamen kaybetmemişti demek. O son randevu için kusursuz aday bulamamasının nedeni buydu işte. Ofisteki toplantı

sırasında hissetmiş olduğu, Heath ve Annabelle arasındaki çekim hayal gücünün ürünü değildi.

Yere düşürdüğü plaj havlusunun üstünden atladı ve tarihi kontrol etmek için, henüz okunmamış olan *Tribune* gazetesine uzandı. Heath'le kontratı salı günü, yani tam üç gün sonra bitiyordu. Gazeteyi bir kenara bırakıp bir ileri bir geri gidip gelmeye başladı. Bu işin altından kalkabilirse, belki de, başarısız olduğu hissine kapılmadan, Power Eşleştirme'yi ardında bırakabilirdi.

Saat geceyarısını gösteriyordu. Ertesi sabaha kadar hiçbir şey yapamazdı. Etrafına birikmiş dağınıklığa göz attı. Temizlikçisi birkaç hafta önce işi bırakmış ve Portia onun yerine kimseyi almamıştı. Her şeyin üstü bir parmak tozla kaplı, çöp kovası tıka basa doluydu. Halıların süpürülmesi gerekiyordu. Hatta bir önceki gün işe bile gitmemişti. Ne anlamı vardı ki? Asistanı bile yoktu. Geriye yalnızca Inez ve Power Eşleştirme'nin internet sitesini, ki bu, Portia'nın ilgisini çeken tek işti, idare eden bilgi işlem elemanı kalmıştı.

Yüzüne dokundu. Daha o sabah dermatoloğuna gitmişti. Zamanlaması felaketti ama aynı şey hayatı içinde geçerliydi. Yine de küçücük bir umut hissediyordu.

Heath cumartesi gecesi sarhoş oldu, yaşlı babasının hep yaptığı gibi. Tek ihtiyacı itip kakabileceği bir kadındı, o zaman babasından hiçbir farkı kalmazdı. Şöyle bir düşününce, yaşlı adam onunla gurur duyardı çünkü daha birkaç saat önce bir kadına feci bir şamar indirmişti. Fiziksel anlamda değilse de duygusal anlamda canına okumuştı. Annabelle de karşılığını vermişti. Onu en hassas noktasından vurmuştu. Şafak sökerken yatağına yığıldığında, Annabelle'e işitmek istediği sözleri, onu sevdiğini söylemiş olmayı diliyordu. Ama ona gerçekten fazlasını veremezdi. Annabelle'in onun için anlamı öylesine büyüktü ki...

Sonunda uyandığında pazar öğleden sonra olmuştu. Yalpalayarak duşa girdi ve zonklayan başını suyun altına tuttu. Sean'ın ailesiyle

birlikte Soldier Field'da olması gerekiyordu ama Heath duştan çıkıp üstüne bir bornoz geçirdi ve mutfığa gidip kahve demliğine uzandı. Şans dilemek için hiçbir müşterisini aramamıştı ve umurunda bile değildi.

Dolaptan bir fincan çıkardı ve Annabelle'e karşı daha sağlam bir duruş sergilemenin yollarını düşündü. Genç kadın onu raydan çıkarmıştı ve o, bundan hiç hoşlanmamıştı. Heath'in ikisi için de çok iyi olacak, sağlam bir planı vardı. Annabelle ona neden güvenmemişti sanki? Neden bir yığın anlamsız saçmalığı işitme ihtiyacını hissetmişti? Hareketler sözcüklerden daha yüksek sesle konuşurdu ve evlendikleri zaman, onu nasıl önemseddiğini, bildiği her şekilde gösterecekti nasılsa.

Bir asprin içti ve birkaç maç yakalayabilmek için pahalı ve mobilyalardan yoksun medya odasına indi. Giyinmemiş, tıraş olmamış, tek lokma yememişti ve umurunda değildi. Spor kanalları arasında dolaşırken, Annabelle'in çekip gitmesinin ardından kızın ailesinin ona nasıl saldırdığını hatırladı. Pirana sürüsünden farksızdılar.

"Oyunun ne, Champion?"

"Onu seviyor musun, sevmiyor musun?"

"Kimse Annabelle'in incitip de bunun yanına kâr kalmasını bekleyemez."

Candace bile üstüne atlamıştı. *"Onu ağlattığından eminim, gözlerinin kızarmasından nefret eder."*

En sonunda Chet her şeyi anlatan cümleyi söylemişti. *"Artık gitsen iyi olur."*

Pazar günü öğleden sonradan geceyarısına kadar, bir tekini bile doğru dürüst izlemediği, bir yığın maç arasında gidip geldi. Telefonunu bütün gün duymazdan gelmişti. Ama birilerinin polise başvurmasını istemediği için, Bodie'yle uydurma bir konuşma yapmayı başardı ve gribe yakalandığını söyledi. Sonra üst kata çıkıp bir paket patates cipsi aldı. Tadı kurutucu makinesinde birikmiş pamuk artıklarından

farksızdı. Beyaz pamuklu bornozunu üstünden çıkarmadan, yeni bir şişe viskiyle oturma odasının tek koltuğuna yerleşti.

Kusursuz planı çevresinde paramparça hâlde yatıyordu. Felaket dolu, tek bir gecede bir eşi, bir sevgiliyi ve bir arkadaşı aynı anda kaybetmeyi başarmıştı. Üstelik hepsi tek bir insandı. Beau Vista Karavan Parkı'nın hüznü ve yalnız gölgesi, bir kez daha üstüne çökmüştü.

Portia pazar gününü evinde çenesinin altına sıkıştırdığı bir telefonla, Heath'in izini bulmaya çalışarak geçirdi. Nihayet resepsiyon görevlisine ulaşmayı başarmış ve nerede olduğunu bulması hâlinde, onu Spa'da bir hafta sonuyla ödüllendirme vaadinde bulunmuştu. Kadın ancak geceyarısı on birde Portia'ya geri döndü. "Evde hastaymış," dedi kadın. "Hem de maç günü. Buna kimse inanamıyor."

Portia'nın, malum kişinin adını telaffuz etmekten başka seçeneği yoktu. "Bodie onunla konuşmuş mu?"

"Hasta olduğunu ondan öğrendik zaten."

"Eee, onu dolaşmış mı bari?"

"Hayır. Hâlâ Teksas'tan dönüş yolunda."

Telefonu kapatırken, Portia'nın kalbi sızlıyordu ama şu anda pes edemezdi. Şimdi olmazdı. Heath'in hasta olduğuna bir an bile inanmamıştı. Bu yüzden hemen telefon numarasını tuşladı. Telesekreter çıkınca, şansını bir kez daha denedi ama telefonu açmıyordu. Bir kez daha yüzüne dokundu. Bunu nasıl yapacaktı?

Nasıl yapamazdı ki?

Son hızla odasına daldı ve çekmecelerini en büyük Hermès eşarbını bulana kadar karıştırdı. Yine de tereddütlüydü. Pencereye yürüdü ve karanlığa baktı.

Canı cehennemeydi.

Heath, müzik çalarında Willie Nelson'la sızıp kalmıştı. Geceyarısı civarı kapı zili çaldı. Duymazdan geldi. Ama kapı ısrarla çalıyordu.

Daha fazla dayanamayacağını anlayınca, koridora çıktı, koşu ayakkabılarını alarak hızla kapıya attı. “Git başımdan!” Yalpalayarak boş oturma odasına döndü ve bir süre önce kenara bıraktığı viski kadehini geri aldı. Pencereye vurulduğunu duyunca hızla o tarafa döndü. Cehennemden çıkmış gibi duran karaltıya bakakaldı.

“*Lanet olsun!*”

Viski kadehi parmaklarının arasından kaydı ve çıplak baldırlarına viski sıçratarak yere çarptı. “Bu da neyin...”

Kabus surat çalılıklarının arasına daldı. “Aç şu lanet olası kapıyı!”

“*Portia?*” Cam kırıklarının üstünden atladı ama pencerenin dışında yalnızca sallanan dalları görebilmişti. Dik dik bakan bir çift göz dışında, insani hatlardan tamamen soyunmuş olan o karanlık ve büyük ölçüde örtülü suratı hayal etmiş olamazdı. Hole döndü ve kapıyı ardına kadar açtı. Veranda boştu.

Çalılıkların arkasından bir tıslama işitti. “Bu tarafa gel.”

“Hayatta olmaz. Çok fazla Stephen King okudum. Sen bana gel.”

“Gelemem.”

“Bir adım bile atmam.”

Aradan birkaç saniye geçti. “Pekâlâ,” dedi sesin sahibi. “Ama arkamı döneceksin.”

“Tamam.” Ancak Heath yerinden kıpırdamadı.

Portia sonunda saklandığı kuytu köşeden çıkıp ona doğru yürüdü. Uzun siyah bir trençkot giymiş, başına bir hayli pahalı görünümlü bir eşarp dolamıştı. Elini gözlerinin üstüne siper etmişti. “Bakıyor musun yoksa?”

“Tabii ki bakıyorum. Sen beni deli falan mı sandın?”

Saniyeler geçti ve Portia sonunda pes edip elini indirdi.

Maviydi. Bütün yüzü ve boynunun görünen kısmı tamamen maviydi. Hafif mavimsi değil, düpedüz parlak ve canlı maviydi. Blue

Man Group⁷ mavisı. Mavi renkten yalnızca gözlerinin beyaz kısımları ve dudakları kurtulmuştu sanki.

“Biliyorum,” dedi. “Şirinler’e benziyorum.”

Heath gözlerini kırptırdı. “Benim aklımda başka bir şey vardı ama haklısın. Yıkayınca geçiyor mu?”

“Yıkanınca geçseydi, böyle gelir miydin sanıyorsun?”

“Sanırım gelmezdin.”

“Özel asitli bir peeling. Dün sabah yaptırdım.” Heath’in hatasıymış gibi öfkeliydi. “Tahmin edersin ki açılana kadar yüzümü kimseye göstermek niyetinde değildim.”

“Ama işte buradasın. Bu Şirinler olayı ne kadar devam edecek?”

“Birkaç gün. Sonra deri soyuluyor. Dün daha kötüydü.”

“Hayal etmesi güç. Sen bunu kendine yaptın, çünkü?..”

“Ölü hücreleri temizliyor ve yeni... Boş ver gitsin.” Heath’in tıraşsız yüzüne, beyaz bornozuna, çıplak bacaklarına ve Gucci pabuçlarına baktı. “Berbat görünen bir tek ben değilim.”

“Bir adam arada bir izin yapamaz mı?”

“Futbol sezonunun ortasında bir pazar günü? Hiç sanmıyorum.” Portia, Heath’in yanından geçip eve girdi ve ilk iş olarak holün ışığını söndürdü. “Ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor.”

“Nedenini bilmiyorum.”

“İş, Heath. İş konuşmamız gerek.”

Heath normal şartlarda onu dışarı atardı ama viski için iştahı kaçmıştı ve Annabelle’in tarafını tutmak üzere şartlanmamış biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Portia’nın yanından geçip oturma odasına yürüdü ve babası gibi olmadığı, basit nezaket kurallarından anladığı için odanın tek lambasını kısıtı. “Şöminenin yakınında cam kırıkları var.”

“Görüyorum.” Portia odanın eşyadan yoksun olduğunu fark etse de yorum yapmadı. “Dün gece Annabelle Granger’a evlenme teklif

7 (İng.) Mavi Adam Grubu. (ed.n.)

ettiğini duydum. Ama bilmediğim bir şey var. O küçük dangalak seni neden geri çevirdi? Mayfair Kulübü'nü apar topar ve sensiz terk ettiği için bu sonuca vardım."

Heath'in kötüye kullanılma hissi depresmişti. "Kaçığın teki, o yüzden. Hayatımda ihtiyaç duyduğumdan daha büyük bir baş belası. Ve ona dangalak deme."

Portia, "Özür dilerim," diye homurdandı.

"Onunla evlenmek için sırada bekleyen bir kamyon dolusu adam yok."

"Son nişanlısının cinsel kimlik problemi yaşadığını biliyorum, sanırım senin bir basamak yukarıda olduğunu söylemek yanlış olmaz."

"Öyle değilmiş demek ki."

Portia eşarbının başından kaydığını fark etmemiş gibiydi. Saçları berbat durumdaydı, tek tarafı basık diğer tarafı dik dik duruyordu. Heath karşısındaki bu kaçık görüntüyü, önceden tanıdığı gösteriş düşküniyle bağdaştırmakta zorlanıyordu. "Sana onun bir serseri kurşun olduğunu söylemeye çalışmıştım," dedi Portia. "Daha ilk başta onunla iş yapmamalıydın." Ürkütücü mavi kraterlerinden delici bakışlar saçan gözleriyle Heath'e yaklaştı. "Ve kesinlikle ona âşık olmamalıydın."

Heath karnına bir bıçağın saplandığını hissetti. "Ben ona âşık falan değilim! Sakın bu şeye etiket yapıştırmaya kalkışma."

Portia boş viski şişesini süzdü. "Beni az kalsın kandıracaktın."

Heath, Portia'nın bunu yapmasına izin vermeyecekti. "Siz kadınların derdi ne? Bazı şeyleri kurcalamadan duramıyor musunuz? Gerçek şu ki Annabelle ve ben çok iyi anlaşıyoruz. Birbirimizi anlıyor ve birlikte çok eğleniyoruz. Ama bu onun için yeterli değilmiş. O kendine güvensizin, çatlağın teki." Odanın içinde bir ileri bir gidip geliyor, kötüye kullanılma duygusunu bastırmaya ve haklılığını ispatlayacak bir örnek bulmaya çalışıyordu. "Saçlarıyla ilgili şu takıntısı mesela."

Portia sonunda kendi saçlarını hatırlamıştı. Eli başındaki keş-mekeşe gitti. “Onunki gibi saçlarla, sanırım kibre hakkı vardır.”

“O saçlarından nefret ediyor,” dedi Heath zafer edasıyla. “Sana onun kaçık olduğunu söylemiştim.”

“Yine de evlenmek için seçtiğin kadın o.”

Heath’in öfkesi yatışmış gibiydi. Sıkılıp suyu çıkmış gibi hissediyordu. Bir içki daha istiyordu. “Bir biçimde içime işledi işte. Tatlı, zeki, gerçekten zehir gibi. Yalnızca öylesine de değil. Eğlenceli. Tanrım, beni nasıl da güldürüyor. Arkadaşları ona bayılıyorlar ve bunun anlamı çok büyük çünkü onların hepsi inanılmaz kadınlar. Bilmiyorum... Onunla birlikteyken, işi unutuyorum ve...” Durdu. Gereğinden fazla konuşmuştu zaten.

Portia şöminenin yanına gitti. Paltosunun arasından kırmızı bir eşofman altı ve pijama üstüne benzer bir şey görünüyordu. Normalde Şirinler mavisi suratlı ve ileri düzeyde yataktan yeni çıkma saçlı bir kadını ciddiye almazdı. Ama karşısındaki Portia Powers’tı, bu yüzden kalkanını yeniden kaldırdı. İyi de etmişti çünkü Portia bir darbe daha indirdi. “Ama her şeye rağmen onu seviyor gibisin.”

Heath içindeki fırtınayı kontrol edemez hâldeydi. “Yapma, Portia. Sen ve ben aynı cinsteniz. İkimiz de gerçekçiyiz.”

“Gerçekçi olmam, aşkın varlığına inanmamam anlamına gelmez. Belki herkes için yok ama...” Portia ondan beklenmeyecek, tuhaf bir hareket yaptı. “Teklifin onu sersemletmiş olmalı. Tabii ki seni seviyor. O talihsiz toplantımız sırasında hissetmiştim. Duygusal kabızlığını görmezden gelip teklifinin üstüne atlamamasına şaşırdım doğrusu.”

“Ona yalan söylememem, bunun acayip iyi bir fikir olduğu gerçeğini değiştirmez. Ona ihtiyaç duyacağı her şeyi verebilirdim.”

“Aşk dışında. beklediği buydu, değil mi?”

“Tek bir sözcük! Önemli olan ne yaptığınızdır.”

Portia, Heath’in yere bıraktığı viski şişesini ayağının ucuyla itti. “Bunu sormamın tek nedeni işimin bu olması, aslında aklı başında

olanın Annabelle, kaçık olanın da sen olabileceği hiç aklına geldi mi acaba?”

“Bence evine dönsen iyi olur.”

“Bence sen biraz fazla itiraz ediyorsun. Bir dizi göz kamaştırıcı kadınla tanıştırdın ve evlenmek istediğin Annabelle oldu. Yalnızca bu bile, şöyle bir duraksaman için yeterli olmalı.”

“Duruma mantık çerçevesinde baktım, hepsi bu.”

“Ah tabii ya, sen mantık ustasıdır.” Portia cam kırıklarının etrafından dolaştı. “Haydi ama Heath. Zırvalamayı kes. Şu çevrene ördüğün kalın duvarla ilgili gerçeği anlatmazsan, sana yardımcı olamam.”

“Ne bu? Psikiyatri zamanı mı?”

“Neden olmasın? Sırlarının bende güvende kalacağını Tanrı biliyor. Zaten, onları benden almak için üstünü başını parçalayacak bir yakın arkadaş grubumun olduğunu da söyleyemeyiz.”

“İnan bana çocukluk travmalarımı dinlemek istemezsin. Yalnızca şu kadarını söyleyebilirim: On beş yaşına geldiğimde, hayatta kalmanın tek yolunun, kalbimi insanların kucığına atmamak olduğunu öğrenmiştim. Yoldan bir kez saptım ve bedelini ödedim. Ne oldu biliyor musun? Bunun yaşamak için daha akli başında bir yol olduğunu gördüm. Tavsiye ederim.” Portia’ya yaklaştı. “Ayrıca soğukkanlı canavarın teki olduğumu ima etmenden deli gibi nefret ettiğimi de söylemek istiyorum. Çünkü değilim.”

“Sana öyle mi geldi? Bütün klasik semptomlarını sergiliyorsun.”

“Neyin?”

“Tabii ki âşık olmuş bir erkeğin...”

Heath yüzünü buruşturdu.

“Şu hâline bir bak.” Portia’nın sesi yumuşamıştı. Heath samimi bir sempati tınısı işittiğini sandı. “Bu yolunda gitmemiş bir iş anlaşması değil. Bu kalbinin kırılmasıyla ilgili bir şey.”

Genç adamın beyni uğulduyordu.

Portia pencereye yürüdü. Sözcükler dudaklarından, telaffuz etmekte zorlanıyormuş gibi, boğuk boğuk çıkıyordu. “Sanırım... sanırım aşk senin, benim gibi insanlarda bu etkiyi yaratıyor. Tehditkâr ve tehlikeli. Kontrol hep bizim elimizde olmalı ama aşk buna izin vermiyor. Bizim gibilerin... kırılganlığa tahammülü yok. Ama bütün çabamıza rağmen, aşk eninde sonunda yakamıza yapışıyor. Ve sonra...” Titrek bir nefes aldı. “Dağılıveriyoruz.”

Heath suratına okkalı bir yumruk yemiş gibiydi.

Yüzünü ona çevirdiğinde, Portia’nın başı dikti ve mavi yanaklarından aşağı gümüşü izler süzülüyordu. “Tanıştırma hakkımı kullanmak istiyorum.”

Heath ne dediğini işitmişti ama sözcüklere bir anlam veremiyordu.

“Annabelle ve bana, son birer tanıştırma hakkı tanımıştın. Annabelle şansını Delaney Lightfield’la kullandı. Şimdi sıra bende.”

“Beni biriyle mi tanıştırmak istiyorsun? Şimdi mi? Bana Annabelle’e âşık olduğumu söyledikten hemen sonra mı?”

“Bir anlaşmamız var.” Portia burnunu trençkotunun koluna sildi. “Şartları sen belirledin ve ihtiyaç duyduğun genç kadını tanıyorum. Neşeli ve zeki biri. Ayrıca anlık hareket eden ve biraz sağı solu belli olmayan bir tip olması ilgini çekecektir. Tabii ki bütün Power Eşleştirme adayları gibi, son derece çekici. İnanılmaz güzellikte kızıl saçları var...”

Heath genelde geç anlayan biri değildi ama bu kez biraz ağır kalmıştı. “Beni Annabelle’le mi tanıştırmak istiyorsun?”

Portia sert bir sesle, “İstemiyorum; tanıştıracam,” dedi. “Bir anlaşmamız var ve kontratın salı akşamına kadar geçerli.”

“Ama...”

“Tek başına daha fazla ilerleme kaydedemezsin. İş bir profesyonelle devretme zamanı geldi.” Aniden kendini koyverdi ve yanağından aşağı bir damla gözyaşı daha süzüldü. “Annabelle’de... O kızda sende eksik olan kişilik zenginliği var. O seni... insan yapacak kadın. O daha

azıyla yetinemez.” Uzun ve titrek bir nefes alırken göğsü şişti. “Ama ne yazık ki önce onu bulman gerek. Araştırma yaptım. Evinde değil.”

Haber Heath’i sarsmıştı. Annabelle’in güven içinde, büyükannesinin evine sığınmış olmasını ve onu beklemesini istiyordu.

Portia’nın pembe dudakları, nemli mavi yanaklarının altında bir çizgi misali gerilmişti. “Beni dinle, Heath. Onu bulur bulmaz, beni ara. Bu işi kendi başına halletmeye kalkışma sakın. Yardıma ihtiyacın var. Beni anlıyor musun? Bu *benim* tanıştırmam.”

Şu an için Heath’in algılayabildiği tek şey kendi aptallığının derinliğiydi. Annabelle’i seviyordu. Elbette seviyordu. Bu, etiket koymaya korktuğu bütün duyguları açıklıyordu.

Bu konuyu enine boyuna düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Portia anlamış olmalıydı, trençkotunun önünü kapayıp odadan çıktı. Heath başına ağır bir top yemiş gibiydi. Koltuğa çöktü, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Holün mermer zemininde Portia’nın ayak sesleri yankılanıyordu. Hemen ardından evin ön kapısı açıldı ve Bodie’nin beklenmedik sesi yükseldi.

“*Lanet olsun!*”

23

Portia, Bodie'nin kollarına düşmüştü. Olan buydu. Bodie bunu beklemediği için arkaya doğru sendelemişti. Portia'da onunla birlikte gitmiş, kollarını boynuna dolamıştı. Gitmesine izin vermeyecekti. Bir daha asla. Bu adam bir kaya kadar sağlamdı.

“Portia?” Bodie onu omuzlarından tuttu ve yüzüne dikkatle bakabilmek için birkaç santim geri itti.

Portia onun ürkmüş gözlerine baktı. “Hakkımda söylediğin her şey doğrudu.”

“Bunu biliyorum, ama...” Parmağını, Portia'nın kâğıtsı mavi yüzünde dolaştırdı. “Yoksa bir iddiayı falan mı kaybettin?”

Portia başını Bodie'nin göğsüne yasladı. “Gerçekten çok kötü birkaç aydı. Bana yalnızca sarılsan, olur mu?”

“Bunu yapabilirim.” Bodie onu göğsüne bastırıp sıkıca sarıldı. Bir süre bakır veranda lambalarından süzülen ışığın ortasında öylece durdular. Sonunda Bodie, “Kötü giden bir paintball maçı mıydı?” diye sordu.

Portia ona daha sıkı sarıldı. “Asit tedavisi. Çok kötü yaktı. Ben... eski beni soyup atabilirim diye düşünmüştüm.”

Bodie kadının ensesini okşayarak, “Haydi şuraya oturalım, bana neler olduğunu anlat,” dedi.

“Tamam. Ama sakın beni bırakma.”

“Bırakmam.” Bodie sözüne sadık kaldı ve onu yolun karşı tarafında kalan küçük mahalle parkının tek yeşil bankına götürürken, kolunu bir an olsun çözmedi. Portia daha banka varmadan konuşmaya başlamıştı. Kuru yapraklar ayakkabılarının üstünde uçuşurken, ona her şeyi, şekerlemeden civcivleri, asit tedavisini, Heath ve Annabelle’i anlattı. Olanları anlatırken, danışmanlık görevinden atılmasını ve korkusunu da atlamadı.

“Her zaman korkuyorum, Bodie. Her an, her zaman.”

Bodie kadının matlaşmış saçlarını okşadı. “Biliyorum, bebeğim. Biliyorum.”

“Seni seviyorum. Bunu da biliyor musun?”

“Bak, bunu bilmiyordum işte.” Başına bir öpücük kondurdu. “Ama duyduğuma sevindim.”

Portia’nın eşarbının ucu esintiyle dans ediyordu. “Sen beni seviyor musun?”

“Korkarım ki evet.”

Portia gülümsedi. “Benimle evlenir misin?”

“Önce önümüzdeki birkaç ayı seni öldürmeden atlatıp atlata-
mayacağımı görelim.”

“Tamam.” Portia ona iyice sokuldu. “Benim dünyanın en anaç insanı olmadığımı anlamışsındır.”

“Tuhaf bir biçimde öylesin aslında.” Bodie eşarabı kenara çekti. “Bu hâlde sokağa çıkma cesaretini gösterdiğine hâlâ inanamıyorum.”

“Yapmam gereken bir iş vardı.”

“Takım için kendini harcamaya hazır bir kadına âşığım, desene.”

Portia genç adamın sesinde yalnızca hayranlık işitiyordu. Bu, onu daha fazla sevmesine neden oldu. “Bu birlikteliği sağlamam gerek, Bodie.”

“Fütursuz hırsın tehlikeleri konusunda dersini almadın mı daha?”

“Düşündüğün gibi değil. İyi yanımlı bunu Heath için yapmak istiyor. Ama yüksek bir sayı kaydetmek de istiyorum elbette. Son bir eşleştirme –bu eşleştirme– ve sonrasında şirketi satacağım.”

“Gerçekten mi?”

“Yeni bir meydan okumaya ihtiyacım var.”

“Tanrı yardımcımız olsun.”

“Ben ciddiym, Bodie. Özgürce koşmak istiyorum. Vahşi olmak. Tutkumun beni götürdüğü yerlere gitmek... Yalnızca dünyadaki en güçlü kadınların yapabileceği bir işte çalışmak istiyorum.”

“Pekâlâ, işte şimdi korkmaya başladım.”

“Yemek yemek istiyorum. Gerçek anlamda yemek yemek. Daha iyi ve daha yumuşak birisi olmak. Daha cömert. Karşılık beklemeyen, gerçek cömertlikten söz ediyorum. Seksen yaşındayken de harika bir tenim olsun istiyorum. Bundan sonra hiç kimsenin düşüncelerine aldırma istemiyorum. Senin dışında.”

“Ah, Tanrım, o kadar tahrik olmuş hâldeyim ki her an patlayabilirim.” Bodie hızla ayağa kalktı. “Haydi, benim eve gidelim. Şimdi.”

“Bir şartla. İnsanda kafasına bir naylon torba geçirildiği hissi uyandıran, o korkunç seks şakalarından yapmayacağına söz verersen.”

“Torbaya hava deliği açarım.”

Portia gülümsedi. “Bende mizah duygusundan eser yok, biliyorsun.”

“Bu konu üstünde de çalışırız.” Ardından onu öptü. Mavi dudaklarını ve her yerini.

Heath pazartesi sabahı duşu girmeden önce telefon görüşmelerine başlamıştı. Akşamdan kalmaydı, midesi bulanıyordu, korkuyordu ve yerinde duramıyordu. Portia’nın şok tedavisi, bilinçaltının uzun süredir farkında olduğu ancak korkusunun kabullenmesine engel

olduğu gerçekte yüzleşmesini sağlamıştı. Annabelle'i bütün kalbiyle seviyordu. Portia'nın söylediği her şey içine oturmıştı. Asıl düşmanı sevgi değil, korkuydu. Karakterini eğri büğrü bir cetvelle ölçmekle bu kadar meşgul olmasaydı, içinde neyin eksik olduğunu idrak edebilirdi. Çalışma etiği, entelektüel becerisi, açık gözlülüğü ve yüksek risk toleransı ile gurur duyuyordu ama sefil çocukluğunun onu duygusal anlamda korkak bir adama dönüştürdüğünü idrak edememişti. Sonuç olarak yarım bir hayat sürmüştü. Belki Annabelle'in yanında olması, onu olmaya hiçbir zaman cesaret edemediği adama dönüştürebilirdi. Ama bunun için önce onu bulması gerekiyordu.

Annabelle ne ev ne cep telefonunu açıyordu. Kısa süre içinde, Annabelle'in arkadaşlarının da kendisiyle konuşmak istemediklerini fark etti Heath. Hızlı bir düşün ardından Kate'e ulaştı. Kate önce Heath'in canına okuduktan sonra, Annabelle'in pazar sabahı aradığını ve iyi olduğunu haber verdiğini ama nerede olduğunu annesine söylemek istemediğini anlattı.

"Bu işten seni şahsen sorumlu tutuyorum," dedi Kate. "Annabelle uç noktada duyarlıdır. Bunu fark etmiş olman gerekirdi."

"Evet, efendim. Onu bulur bulmaz her şeyi yoluna koyacağıma söz veriyorum."

Bu sözler Kate'i, Granger kardeşlerin postuna ot tıkmak için fırsat kolladıklarını haber verecek kadar yumuşatmıştı. Adımlarına dikkat etse iyi olurdu. Heath o adamlardan çok hoşlanmıştı.

Wicker Park'a doğru yola çıktı. Ofisinden mesajlar yağıyordu ama görmezden geldi. Kariyerinde ilk kez bir önceki günün maçlarıyla ilgili konuşmak için müşterileriyle temas kurmamıştı. Zaten kurmaya da niyeti yoktu. En azından Annabelle'i bulana kadar.

Rüzgâr gölün üstünde ıslık çalıyordu ve bulutlu ekim havası bir hayli serindi. Annabelle'in evinin arkasındaki ara sokağa girdi ve doğum günü hediyesi olarak ısmarladığı gümüş rengi spor Audi TT Roadster'ı buldu ama Crown Vic ortalarda yoktu. Bay Bronicki onu

hemen gördü ve Heath'in ne yapmaya çalıştığını görmek için hemen onun yanına geldi ama Annabelle'in cumartesi gecesi, otomobili deli gibi sürerek gidişi dışında ekleyecek bir şeyi yoktu. Bununla birlikte Audi'yi merak etmişti. Doğum günü hediyesi olduğunu duyunca, bu süslü tekerlekleri karşılığında herhangi bir "ilişki" beklememesini söyledi.

"Büyükannesinin ortalıkta olmaması, insanların onu kollamadığı anlamına gelmez."

Heath, "Ne demezsiniz," diye mırıldandı.

"Ne dedin?"

"Dedim ki, ona âşığım." Sözcüklerin tınısı hoşuna gitmişti. Bu yüzden bir kez daha, "Annabelle'e âşığım ve onunla evlenmek istiyorum," dedi. Tabii eğer onu bulabilirse. Ve Annabelle onu kabul ederse.

Bay Bronicki yüzünü buruşturdu. "Ücretlendirmesine zam yapmamasını sağla, yeter. Pek çok insan sabit gelirle yaşıyor, biliyorsun."

"Elimden geleni yaparım."

Bay Bronicki, güvende durması için Audi'yi kendi garajına park ettikten sonra, Heath evin etrafını dolaştı ve ön kapıya vurdu ama kapı duvardı. Telefonunu çıkardı ve Gwen'le şansını bir kez daha denemeye karar verdi ama onun yerine kocasına ulaştı. "Hayır, Annabelle geceyi burada geçirmede," dedi Ian. "Ahbap, arkanı kollasan iyi olur. Dün kitap kulübünden biriyle konuşmuş, hepsi fena hâlde öfkeli. Benden sana ufak bir tavsiye. Pek çok kadın, cüzdanı ne kadar dolu olursa olsun, onlara âşık olmayan bir erkekle evlenmekten çekinir."

"Ben ona âşığım!"

"Bunu ona söyle, bana değil."

"Elimden geleni yapıyorum, lanet olsun! Şehirdeki herkesin özel işlerime burnunu sokmasının beni ne kadar rahatlattığını anlatamam."

"Buna sen neden oldun. Aptallığın bedeli."

Heath telefonu kapayınca düşünmeye çalıştı ama birisinin onunla konuşmasını sağlayamadığı sürece, başı beladaydı. Annabelle'in

verandasında dikilirken mesajlarına göz attı. Hiçbiri ondan değildi. Neden herkese onu rahat bırakmalarını söyleyemiyordu? Çenesini ovaladı ve iki gün üst üste tıraş olmayı unuttuğunu fark etti. Kılığı da göz önüne alınınca, serserilikten tutuklanmazsa şanslı sayılırdı. Eline geçen ilk şeyleri üzerine geçirmişti. Lacivert bir pantolon, eski yüzlü, siyah turuncu bir Bengals tişörtü ve Bodie'nin bir yerlerden alıp dolabına bıraktığı boya lekeli, kırmızı bir Cardinals rüzgârlık.

Sonunda Kevin'a ulaşabilmişti. “Benim, Heath. Dinle..”

“Sana tek söyleyebileceğim şu. Sözüm ona zeki bir adam için fazla...”

“Biliyorum, biliyorum. Annabelle geceyi sizde mi geçirdi?”

“Hayır ve diğer kızlardan birinde olduğunu da sanmıyorum.”

Heath, Annabelle'in evinin ön basamaklarına çöktü. “Nereye gittiğini öğrenmelisin.”

“Bana söylerler mi sanıyorsun? Kızların küçük pembe kulüp evlerinin kapısında kocaman bir ERKEKLER GİREMEZ tabelası sallanıyor.”

“Sen en iyi atışımısın. Haydi, Kev.”

“Tek bildiğim, kitap kulübünün bugün saat birde toplanacağı. Phoebe sezon boyunca pazartesi günleri tatil yapıyor ve toplantı onun evinde. Molly çiçek kolyeler hazırlıyordu; sanırım bir Hawaii teması söz konusu.”

Annabelle kitap kulübünü çok seviyordu. Tabii ki orada olacaktı. Sığınmak ve teselli bulmak için, o minik ayaklarının onu taşıyacağı kadar hızlı biçimde o kadınlara koşardı. Bu ona, Heath'te bulamadığı şeyi sağlardı.

“Bir şey daha var,” dedi Kevin. “Robillard sana ulaşabilmek için herkesi arıyor.”

“Bekleyebilir.”

“Doğru mu işittim? Burada Dean Robillard’dan söz ediyoruz. Görünüşe bakılırsa, aylarca herkesi peşinde koşturduktan sonra, acil bir menajer ihtiyacı doğmuş.”

“Ben onu sonra ararım.” Heath sokakta, otomobiline doğru yürüdü.

“Dünkü maç için beni de daha sonra mı tebrik edeceksin? Büyük olasılıkla kariyerimin en parlak maçıydı...”

“Evet, tebrikler. Sen en iyisisin. Gitmem gerek.”

“Pekâlâ, seni sinsi adam, kim olduğunu ya da ne iş çevirdiğini bilmiyorum ama bana derhâl menajerimi geri ver.”

Heath telefonu kapadı. O anda kafasına dank etti. Dean’in ara-malarını telefonunda görmüş ama görmezden gelmişti. Ya Annabelle son iki geceyi kız arkadaşlarının evinde geçirmemişse? Ya cici oyun kurucusunun kollarına koşmuşsa?

Dean telefonu ikinci çalışında açtı. “Çatlak Dan’in Porno Sarayı.”

“Annabelle seninle mi?”

“Heathcliff? Lanet olsun, adamım, kızı gerçekten mahvetmişsin.”

“Biliyorum ama sen nereden biliyorsun?”

“Phoebe’nin sekreterinden.”

“Sana anlatanın Annabelle olmadığından emin misin? Seninle değil miydi?”

“Onu ne gördüm ne de konuştum ama olur da görürsem, ona şiddetle tavsiye edeceğim şey...”

“Onu seviyorum!” Heath bağırarak istememişti ama kendine mani olamamıştı. Karşıdaki evden o anda çıkan bir kadın, telaşla içeri kaçtı. Heath yalnızca birazcık daha alçak bir sesle, “Onu seviyorum,” diye tekrarladı. “Bunu ona söylemem gerek. Ama önce onu bulmalıyım.”

“Beni arayacağından şüpheliyim. Tabii eğer o hamilelik testi...”

“Seni uyarıyorum, Robillard. Nereye gittiğini bildiğini ve bana söylemediğini öğrenirsem, o milyon dolarlık omuzlarındaki bütün kemikleri tek tek kırarım.”

“Oğlumuz dayaktan söz ediyor ama daha öğle yemeği saati bile olmadı. Çok köpürmüşsün. Konu şu, Heathcliff. Seni arama nedenim, Pepsico’nun birkaç köşe adamı beni aradı ve...”

Heath, telefonu tanrının Ulusal Futbol Ligi’ne armağanının suratına kapadı. Otomobilinin kilidini açacak düğmeye bastı ve Loop’a, Kuş Kafesi Yayıncılık’a doğru yola koyuldu. Kitap kulübü toplantısı saat birden önce başlamayacaktı ve bu, ona başka bir yere daha bakabilmek için fazladan zaman bırakmıştı.

“Molly’yle bu sabah konuştuk.” Annabelle’in eski nişanlısı, Molly’nin yayınevinin Pazarlama Bölümü’ndeki masasının arkasından Heath’in tıraşsız çenesi ve uyumsuz giysilerini süzüyordu. “Ben Annabelle’i fazlasıyla üzdüm zaten. Senin de onu yüzüstü bırakman şart mıydı sanki?”

Rosemary, Heath’in gördüğü en güzel kadın değildi belki ama şık ve seçkin bir duruşu vardı. Fazla seçkin. Annabelle için kesinlikle yanlış insandı. Ne düşünmüştü acaba? “Ben yola onu yüzüstü bırakmak için çıkmadım.”

Rosemary, “Eminim, Annabelle’e evlenme teklif ederek ona büyük bir iyilik yaptığını düşünmüşsündür,” diye homurdandı. Sonra Heath’i erkek duyarsızlığı konusundaki fazla içgörülü bir nutukla bunaltmaya başladı. Heath’in şu anda bunları duymaya hiç ihtiyacı yoktu. Oradan olabildiğince çabuk kaçtı.

Otomobiline dönerken yarım düzine kadar cevapsız çağrısının daha olduğunu fark etti. Hiçbiri konuşmak istediği isimden değildi. Ön camındaki park cezasını yırtıp aldı ve Ike yoluna çıktı. Ekspres yola vardığında, midesi düğüm düğümdü. Kendi kendine, Annabelle’in eninde sonunda eve döneceğini ve bunun acil bir durum olmadığını söylüyordu. Ama hiçbir şey içindeki acil durum sinyallerini susturamıyordu. Annabelle onun yüzünden, aptallığı yüzünden acı çekiyordu ve Heath buna dayanamazdı.

East West Parah Yolu'nda trafiğe takıldı ve Calebaw'ların evine ancak biri çeyrek geçe varabildi. Çirkin, yeşil bir Crown Victoria görebilmek için, araç yolundaki otomobilleri hızla taradı ama Annabelle'in arabası görünürlerde yoktu. Belki de bir başkasının arabasıyla gelmişti. Ama daha kapıyı çalarken, içinde kötü bir his vardı.

Kapı ardına kadar açıldı. Heath başını eğip Pippi Tucker'a baktı. Kafasının iki tarafından kısa, sarı atkuyrukları fışkırıyordu ve kucağında düz göğsüne bastırıldığı bir dizi peluş hayvan tutuyordu. "Prenz! Bugün anaokuluna gitmedim çünkü okulumun su soruları patlamış."

"Gerçekten mi? Annabelle burada mı?"

"Hannah'nın peluş hayvanlarıyla oynuyorum. Hannah okulda. Onların su soruları patlamamış. Telefonunu görebilir miyim?"

"Pip?" Phoebe koridorda belirmişti. Siyah bir pantolon ve mor dik yakalı bluzunun üstüne mavili sarılı bir çiçek kolyesi asmıştı. Heath'in hırpani görüntüsünü, çerçevesiz, yarım gözlüklerinin üstünden süzdü. "Seni bu hâle her kim soktuysa, umarım polis onu yakalamıştır."

Pippi zıplamaya başlamıştı. "Prenz geldi!"

"Görüyorum." Phoebe gözlerini genç adamdan ayırmadan, ellerini küçük kızın omuzlarına yerleştirdi. "Bunca yolu böbürlenmek için mi geldin yoksa? Keşke seni yeni müşterin için tebrik edecek büyüklükte bir insan olsaydım ama ne yazık ki..."

Heath, Phoebe'nin yanından geçip hole girdi. "Annabelle burada mı?"

Ev sahibesi gözlüklerini çıkardı. "Haydi durma. Beni iflas ettirmek için yaptığın planlarını anlat."

"Arabasını göremiyorum."

Phoebe'nin kedi gözleri kısılmıştı. "Dean'le konuştun, değil mi?"

"Evet ama Annabelle'in nerede olduğunu bilmiyordu." Phoebe'yi konuşturmaya çalışmak zaman kaybından başka bir şey değildi. Asma katı ve açıkta bırakılmış kirişleri olan, geniş ve rustik tarzda döşeli oturma odasına yöneldi. Kitap kulübü odanın bir köşesinde toplan-

muştu ama Annabelle aralarında yoktu. Rahat giysileri ve kâğıttan boyun çiçeklerine rağmen sinir bozucu bir kadınlar topluluğuydu ve Heath odanın içinde ilerlerken, kadınların bakışlarını tenine batırılmış iğneler gibi üstünde hissediyordu. “Nerede? Sakın bana bilmediğinizi söylemeyin.”

Molly diğerinin üstüne attığı bacağı indirip ayağa kalktı. “Biliyoruz ama çenemizi kapalı tutmak için sıkı talimat aldık. Annabelle yalnız kalmak istiyor.”

“Öyle olduğunu sanıyor. Onunla konuşmam gerek.”

Gwen kocaman göbeğinin üstünden düşmanlık dolu bir Buda gibi bakıyordu. “Yoksa onu sevmeyen bir adamla evlenmesi için yeni nedenler mi sayacaksın?”

“Öyle değil.” Heath dişlerini sıkı. “Ben onu seviyorum. Onu bütün kalbimle seviyorum ama birileri bana onun nerede olduğunu ya da hangi cehenneme gittiğini söylemezse, ona bunu anlatamam.”

Sesinin o kadar öfkeli çıkmasını istememişti aslında. Charmaine alınmıştı. “Bu mucizevi uyanış ne zaman oldu?”

“Dün gece. Mavi bir kadın ve bir şişe viski gözümü açtı. Şimdi söyleyin, nerede o?”

Krystal, “Söylemeyeceğiz,” dedi.

Janine ona dik dik bakıyordu. “Ararsa, mesajını iletiriz. Ayrıca tavırlarından hoşlanmadığımızı da söyleyeceğiz.”

“Ben kendi lanet mesajımı kendim veririm,” dedi Heath.

“Yüce kişilik Heath Champion bile bu konuda zorbalık edemeyecek.” Molly’nin sakın inatçılığı Heath’in ensesinden aşağı bir ürperatinin inmesine neden olmuştu. “Annabelle seninle istediği zamanda ve biçimde irtibat kuracaktır. Ya da kurmayacaktır. Bu ona kalmış. Doğana aykırı olduğunu biliyorum ama sabırlı olmak zorundasın. Şimdi söz sırası onda.”

Arkasından Kötü Kalpli Cadı'nın sesi yükseldi. "Bu arada sen de bir hayli meşgul olacaksın zaten. Dean kontratını elinde tutan kadının iyi niyetine sırt çevirdiğine göre..."

Heath hışımla ona döndü. "Şu anda Dean umurumda bile değil, Phoebe. Sana bir son dakika haberi: Hayatta bazı şeyler futboldan daha önemlidir."

Phoebe'nin kaşları hafifçe kalkmıştı. Heath gerekirse onları boğmak pahasına bilgi edinme umuduyla yeniden diğer kadınlara döndü. Ama öfkesinden eser kalmamıştı. Elini kaldırdı ve titrediklerini görünce şaşırdı ama sesi daha da titrekti. "O... bu işi düzeltmek zorundayım. Onun böyle... Ona böyle... acı çektiirdiğimi bilmeye dayanamıyorum. Lütfen..."

Ama hiçbirinin kalbi yoktu. Tek tek gözlerini kaçırdılar.

Heath evden kör gözlerle çıktı. Rüzgâr sertleşmişti. Serin esinti rüzgârlığının içine kadar işliyordu. Aramadığını çok iyi bilse de onun aramış olması umuduyla, içgüdüsel olarak cep telefonuna uzandı.

Chiefs takımı ona ulaşmaya çalışıyorlardı. Bodie ve Phil Tyree için de aynı şey geçerliydi. Ellerini otomobilinin tepesine yasladı. O acı çekmeyi hak etmişti. Ama Annabelle kesinlikle etmiyordu.

"Üzgün müsün, Prenz?"

Arkasına, eve doğru bakınca Pippi'yi, tek kolunun altında bir maymun, diğerinde bir ayıyla verandanın en üst basamağında dikilirken buldu. Onu kucaklamak, bir süre kucağında gezdirmek, çenesinin altına sıkıştırıp peluş hayvanlardan biriymiş gibi göğsüne bastırmak için delice bir istekle dolmuştu. Derin bir iç çekti. "Evet, Pip biraz üzgünüm."

"Ağlayacak mısın?"

Heath gırtlığındaki yumruyu bastırmaya çalışarak cevap verdi. "Yoo, erkekler ağlamaz."

Arkalarındaki kapı açıldı ve sarışın, azametli ve acımasız Phoebe belirdi. Heath'ten tarafa bakmadı bile. Pippi'nin yanında çömeldi,

atkuyruklarından birini düzeltti ve usul usul bir şeyler söyledi. Heath anahtarını çıkarmak için elini cebine attı.

Phoebe eve döndü. Pippi oyuncaklarını yere attı ve merdivenleri koşar adımlarla indi. “Prenz! Sana bi şey söyleyicem.” Pembe spor ayakkabılarını savurarak Heath’e doğru koşuyordu. Yanına ulaşınca, ona bakmak için başını yana eğdi. “Bi sırrım var.”

Heath küçük kızın yanına eğildi. Masumiyet kokuyordu. Boya kalemi ve meyve suyu gibi. “Evet?”

“Phoebe teyzem, kimseye değil ama sana söylememi dedi. An-neme bile söyleyemem.”

Heath verandaya doğru baktı ama Phoebe çoktan gözden kaybolmuştu. “Neyi bana söyleyeceksin?”

“Belle!” Pippi sırtıyordu. “Bizim kamp alanına gitti!”

Heath bütün vücudunun adrenalinle sarsıldığını hissetti. Baş dönüyordu. Pippi’yi kucakladı, kendine çekti ve yanaklarına birer öpücük kondurdu. “Teşekkürler, tatlım. Bana söylediğin için çok teşekkürler.”

Pippi, genç adamın çenesini tuttu ve onu kaşlarını çatarak itti. “Batıyor.”

Heath güldü, önlem olsun diye küçük kızı tekrar öptü ve ayaklarının üstüne, yere bıraktı. Telefonunu kapatmayı unutmuştu. Çalmaya başladı. Pippi’nin gözleri iri iri açıldı. Heath otomatik olarak telefona uzandı. “Champion.”

Dean neredeyse bağırır gibi, “Heathcliff, adamım, bir menajere ihtiyacım var,” dedi. “Tanrı şahidimdir ki telefonu bir kez daha su-ratıma kapatacak olursan...”

Heath telefonu Pippi’nin eline tutuşturdu. “Bu iyi adamla konuş, tatlım. Babanın futbol tarihindeki, gelmiş geçmiş en iyi oyun kurucu olduğunu anlat.”

Araç yolundan çıkarken, Pippi'yi telefonu kulağına dayamış hâlde verandaya çıkarken gördü. Var gücüyle sohbet ederken, at-kuyrukları iki yana sallanıyordu.

Evin oturma odasının perdesi aralandı ve Heath Ulusal Futbol Ligi'nin en güçlü kadını gördü. Belki bu bir hayaldi ama sanki gülümsüyordu.

Heath, Wind Lake Kamp Alanı'na vardığında saat geceyarısına yaklaşıyordu. Yağmurla yıkanan karanlıkta, yalnızca toplu kullanım alanlarındaki sokak lambaları ve pansiyonun tek veranda lambası parlıyordu. Audi'nin silecekleri deli gibi çalışıyordu. Isıtılmayan kulübeler, boş ve bir sonraki mevsime kadar kapatılmış hâldeydiler. Hatta uzaktaki sarı iskelenin ışıkları bile söndürülmüştü. Heath ilk başta uçmayı planlamıştı ama kötü hava şartları küçük havaalanını kapatmıştı ve rötarı bekleyecek sabrı yoktu. Olsa iyi olurdu çünkü fırtına yüzünden sekiz saatlik yolu ancak on saatte tamamlayabilmişti.

Şikago'dan yola gecikmeli olarak çıkmıştı. Annabelle'in nişan yüzüğünün cebinde olmaması onu rahatsız etmişti. Ona elle tutulur bir şey vermesi gerektiğini düşündüğü için Annabelle'in yeni otomobilini almak üzere Wicker Park'a dönmüştü. Belki otomobili parmağına takamazdı ama en azından ciddiyetinin derecesini gösterebilirdi. Ne yazık ki Audi Roadster bir seksen boyundakiler için tasarlanmamıştı ve on saatin sonunda, bacakları ve boynu tutulmuş, koyu kahveyle beslenmekten başına öldürücü bir ağrı yerleşmişti. Arka koltukta on Disney balonu sallanıyordu. Benzin almak için durduğunda, balonları

bir araya bağlanmış hâlde görmüş ve kendini tutamayıp almaya karar vermişti. Son 95 kilometre boyunca Dumbo ve Cruella De Vil başına arkadan vurup duruyorlardı.

Yağmurla ıslanan ön camdan verandanın ön kısmına sıralanmış boş sallanan koltukları gördü. Kulübeler kapalı olmasına rağmen, sonbahara meraklı turistlerin pansiyona ilgi gösterdiklerini Kevin'dan duymuştu. Roadster'ın farları yan kısma park edilmiş birkaç otomobili aydınlatıyordu ama Annabelle'in Crown Vic'i aralarında değildi.

Heath karanlık göle paralel uzanan yola saparken, Audi'nin ön tekerleği yağmur suyuyla dolu bir çukura gidi. Üç yaşındaki bir veledin, kendisine dünyanın en büyük gazezini besleyen bir kadından aldığı bilgiye dayanarak kuzey ormanlarına doğru yola çıkmanın dünyanın en yerinde kararı olmadığını ilk defa düşünmüyordu. Ama yapmıştı işte.

Farları son on saatini görmek için dua ederek geçirdiği şeyi, Annabelle'in, Leylak Tarlası'nın önüne park ettiği arabasını seçince, frene asıldı. Hissettiği büyük rahatlama başını döndürmüştü. Otomobilini Crown Vic'in arkasına çekerken, yağmurun arasından karanlık kulübeye baktı ve onu uyandırıp her şeyi yoluna koymak için dayanılmaz bir istek duydu. Ancak gelecekteki mutluluğunu birkaç saat olsun uyumadan tartışabilmesi imkânsızdı. Pansiyon o saatte çoktan kapanmıştı ve kasabada kalamazdı. Annabelle'in o dönmeden çekip gitmesi riskini alamazdı. Yapacak tek bir şey vardı.

Audi'yi yolu tıkayacak biçimde geriye doğru sürdü. Annabelle'in otomobilinin çıkamayacağına ikna olunca, kontağı kapadı, Daffy Duck balonunu iterek koltuğunu olabildiğince yatırdı. Ancak onca yorgunluğuna rağmen, uykuya hemen dalamadı. Geçmişten o kadar çok ses duyuyordu ki. Sevginin canına okuduğu sayısız zamanın tatsız hatırlatmaları.

Soğuk, Annabelle'i altıya kurduğu saatinin alarmından önce uyandırmıştı. Gece sıcaklık iyice düşmüş, üzerine çektiği battaniye soğuğu kesmez olmuştu. Molly soğuk kulübe yerine, Tucker'ların pansiyondaki özel dairesinde kalmasını söylemişti ama Annabelle, Leylak Tarlası'nın mahremiyetini tercih etmişti. Ancak şimdi pişmandı.

Sıcak su bir önceki hafta kapatılmıştı. Yüzüne soğuk su çarptı. Misafirlere kahvaltı servisine yardım ettikten sonra, Molly'nin küvetini doldurup sıcak bir banyo keyfi yapacaktı. Önceki gün, normalde o vardiyada çalışan kızın hastalanması üzerine, kahvaltı servisine yardım etmek için gönüllü olmuştu. Küçük ama işe yarayan bir meşgaleydi.

Aynadaki boş bakışlı aksine baktı. Acınacak durumdaydı. Ancak burada, kamp alanında döktüğü her gözyaşı damlası, onu şehre geri döndüğünde akıtacaklarından koruyacaktı. Bu onun yas zamanıydı. Hüznü, kendine kariyer edinecek değildi elbette ama saklandığı için kendine eziyet etmeye de niyeti yoktu. Ona aşkının karşılığını veremeyecek bir adama âşık olmuştu. Bunun için ağlayamayan bir kadının kalbi yok demekti.

Aynaya sırtını dönüp saçlarını atkuyruğu yaptı. Sonra Molly'nin dolabından ödünç aldığı kalın kazağın altına jean pantolonunu ve spor ayakkabılarını giydi. Arka kapıdan çıktı. Fırtına nihayet durulmuştu ve patikadan göle doğru yürürken, sıcak nefesi soğuk havada dumanlar bırakıyordu. Yaprakların oluşturduğu ıslak halı ayaklarına yapışıyor, dallardan başına sular damlıyordu ama günün erken saatlerinde gölü görmek moralini düzelmişti ve ıslanıp ıslanmamak umurunda değildi.

Buraya gelmek yerinde bir karar olmuştu. Heath güçlü bir satış uzmanıydı ve her engeli bir meydan okuma fırsatı olarak görüyordu. Annabelle geri döndüğünde üzerine saldırmak için hazır bekliyor olacaktı. Hayatında oturtmaya çalıştığı yerle, müşterilerinin, telefon konuşmalarının ve yorucu hırsının arkasında kalmakla, yetinmesi için Annabelle'i ikna etmeye çalışacaktı. Annabelle güçlü bir savunma kalkanı edinmeden geri dönemezdi.

Suyun yüzeyinde ince bir pus tabakası dans ediyor, bir çift beyaz balıkçıl gölün kıyısında besleniyordu. Annabelle hüznünün ağırlığı arasında, birkaç dakikalık bir huzur yakalamaya çalıştı. Beş ay önce olsa, Heath'in duygusal artıklarıyla yetinebilirdi ama şimdi bu mümkün değildi. Şimdi daha iyisini hak ettiğini biliyordu. Hayatında ilk kez, kim olduğu ve hayattan ne istediği konusunda net bir görüşü vardı. Sizin İçin En Mükemmeli ile yakaladığı başarıyla, iyi bir şey inşa etmiş olmakla gurur duyuyordu. Ancak en çok Heath'in ikinci en iyiyle yetinmesi teklifini geri çevirdiği için gururluydu. Açıkça ve büyük bir neşeyle, kendini tutmadan sevmeyi ve karşılığında aynı biçimde seilmeyi hak ediyordu. Heath'le bu imkânsızdı. Gölden uzaklaşırken, doğru olanı yaptığından emindi. Şimdilik tek tesellisi buydu.

Pansiyona ulaşınca, yardım etmek için kollarını sıvadı. Misafirler yemek salonunu doldururken, kahveleri doldurdu, sıcak kek sepetlerini masalara taşıdı ve açık büfedeki servis tabaklarını tazeledi. Hatta arada bir espri patlatmayı bile becermişti. Saat dokuz olurken yemek salonu boşalmıştı. Kulübeye dönmek üzere yola çıktı. Banyo yapmadan önce işle ilgili bir iki telefon görüşmesi yapacaktı. Usta bir yönetici ona kişisel temasın değerini öğretmişti. Annabelle'in ona bel bağlayan müşterileri vardı.

Heath'ten, başkaları yerine kendi vizyonunu takip etmenin önemi de dahil olmak üzere, bunca şey öğrenmiş olması gerçekten ironikti. Sizin İçin En Mükemmeli onu hiçbir zaman zengin etmeyecekti belki ama o, insanları bir araya getirmek için doğmuştu. Her türden insanı. Yalnızca güzel ve başarılı olanları değil, tuhaf, güvensiz, bahtsız ve kalın kafalı olanları da. Elbette yalnızca gençleri değil. Kâr getirsin ya da getirmesin, yaşlı müşterilerini asla terk etmeyecekti. Çöpçatanlık karmaşık, öngörülemez ve talepkâr bir işti ama Annabelle işini çok seviyordu.

Boş kumsala ulaşınca bir an duraksadı. Kazağına iyice sarınıp iskeleyle yürüdü. Yazlık ziyaretçileri olmayınca göl bir hayli sessiz oluyordu. Heath'le dans ettikleri gecenin anısı her yanını sarmıştı. İskelenin ucuna oturup dizlerini karnına çekti. Tam iki kez arızalı erkeklere denk gelmişti. Ama bu, bir daha asla olmayacaktı.

Arkasındaki ayak seslerini işitti. Müşterilerden biri olsa gerekti. Gözyaşlarını saklamak için ıslak yanağını dizine yasladı.

“Merhaba, canım.”

Başını kaldırdı. Kalbi yerinden oynamıştı. Onu bulmuştu. Tahmin etmeliydi.

“Dış fırçanı kullandım,” dedi Heath arkasından. “Aslında tıraş bıçağını da kullanacaktım ama sonra sıcak su olmadığını fark ettim.” Sesi uzunca bir süredir konuşmamışçasına paslıydı.

Annabelle ağır ağır döndü. Gözleri şokla birlikte iri iri açıldı. Heath'in üstündeki giysileri uyumsuz, kendisi hırpani görünümlü ve tıraşsızdı. Eski yüzlü bir yağmurluğun altına rengi solmuş turuncu bir tişört ve içinde uyunmuş gibi buruşuk bir lacivert pantolon giymişti. Elinde bir öbek Disney balonu vardı. Goofy'nin havası indiği için, dizinden aşağı doğru sallanıyordu ama Heath farkında bile değil gibiydi. Balonlar ve pejmürde hâli bir araya gelince komik bir görüntüsü olmalıydı. Ama elde etmek için çok çalıştığı cila kaplamasından yoksun duruşuyla, Annabelle onun daha tehditkâr olduğunu hissetti.

Kendi sesinin, “Buraya gelmemeliydin,” dediğini işitti. “Bu, zaman kaybından başka bir şey değil.”

Heath başını eğdi ve ona en sağlam pazarlamacı gülümsemesiyle baktı. “Hey, bu sahnenin *Jerry Maguire*'daki gibi olması gerekiyordu. Hatırlıyor musun? ‘Beni ilk merhabada tavladin.’ ”

“Sıska kadınları kandırması kolaydır.”

Heath'in yapay cazibesi Goofy balonunun içindeki helyum gibi buharlaşıvermişti. Omuz silkerek bir adım daha yaklaştı. “Gerçek adım Harley. Harley D. Campione. *D* neyin kısaltması tahmin et.”

Öne arkaya sallanmayı kesmezse, Annabelle'i oracıkta öldürebilirdi. "Dangalak mı?"

"Davidson. Harley Davidson Campione. Nasıl ama? Babam şakaları severdi, tabii kendisi mağdur olmadığı sürece."

Heath'in sempatisine oynamasına izin vermeyecekti. "Git başımdan, Harley. İkimiz de söylenecek her şeyi söyledik."

Genç adam boştaki elini rüzgârlığının cebine soktu. "Kız arkadaşlarına âşık olurdum. Yakışıklı bir adamdı ve canı istediği zaman cazibesini devreye sokmayı çok iyi bilirdi. Bu yüzden kapıdan kadın eksik olmazdı. Eve yeni bir tanesini her getirişinde, kendi kendime o kadının kalıcı olduğuna inanma izni verirdim. Babamın sonunda yerleşik düzene geçip baba gibi davranmaya başlayacağına. Bir kadın vardı... Carol. Evde makarna yapardı. Hamuru bir kola şişesiyle açar ve ince şeritler kesmeme izin verirdi. Hayatımda yediğim en lezzetli şeydi. Başka bir tanesi –adı Erin'dı– beni gitmek istediğim her yere götürürdü. Pop Warner'da futbol oynayabilmem için babamın yerine imza atmıştı. O gidince, şoförümü de kaybetmiş oldum. Otobanda biri beni arabasına almadığı sürece, antrenmana gitmek için altı buçuk kilometre yol yürümek zorunda kalıyordum. Gerçi bu iyi bir şey oldu. Diğer çocuklardan daha dayanıklıyım. En güçlü ya da en hızlı değildim ama hiç pes etmedim ve bu sıkı bir hayat dersi oldu."

"Bazen ne zaman pes edeceğini bilmek gerçek kişilik sınavıdır."

Sanki Annabelle hiç konuşmamıştı. "Joyce, bana sigara içmeyi ve aslında öğretmemesi gereken başka şeyleri öğretti ama bazı sorunları vardı ve bu yüzden ona kin duymamaya çalışıyorum."

"Bunun için artık çok geç."

"Sorun şu ki..." Heath ona değil, iskeleye bakıyor ve ayağının altındaki tahtaları inceliyordu. "Sevdiğim o kadınların her biri, eninde sonunda gidiyordu. Bilmiyorum. Belki o kadınlardan biri kalıcı olsaydı, bugün böyle biri olmazdım." Yeniden Annabelle'e

baktığında eski savaşı hâli geri dönmüştü. “Hiç kimsenin bana bir şey sunmayacağını çok erken yaşta öğrendim ve bu beni sertleştirdi.”

Ancak Annabelle’den daha sert olamazdı. Genç kadın bütün gücünü toplayıp ayağa kalktı. “Daha iyi bir çocukluk geçirmeyi hak ediyormuşsun ama ben yaşananları değiştiremem. O yıllar seni biçimlendirmiş. Ben bunları tamir edemem. Ve tabii seni de.”

“Benim artık tamir edilmeye ihtiyacım yok. O iş çoktan halledildi. Seni seviyorum, Annabelle.”

Acı, genç kadının dayanamayacağı kadar büyüktü. Heath yalnızca işitmeyi istediğini bildiği şeyi söylüyordu ve Annabelle ona bir an olsun inanmamıştı. Sözcükleri, özenle hesaplanmış ve anlaşmayı bağlamak amacıyla seçilmiştiler. “Hayır. Gerçekten sevmiyorsun. Yalnızca istediğini elde edememekten nefret ediyorsun.”

“Öyle değil.”

“Senin için kazanmak her şey. Sen öldürmenin coşkusuyla besleniyorsun.”

“Sen söz konusu olduğunda değil.”

“Bunu yapma. Çok acımasısın. Kim olduğunu biliyorsun.” Annabelle’in gözleri yaşlarla dolmuştu. “Ama ben de kim olduğumu biliyorum. Ben ikinci en iyiyle yetinemeyecek bir kadıyım. En iyiyi istiyorum. Ve o sen değilsin.”

Heath suratına tokat yemiş gibi bakıyordu. Annabelle kendi acısına rağmen, onu incitmek istememişti ama birisinin ona gerçeği söylemesi gerekiyordu. “Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Hayatımı, etrafında dolaşıp artıklarını bekleyerek yaşayacak değilim. Bu kez ısrar etmek, bu işi sonuca varamayacak.”

İskeleden ayrılırken, Heath onu durdurmaya kalkışmadı. Kumluk alana ulaşınca, kazağını göğsünde çaprazladı ve kendi kendine arkasına bakmama talimatı vererek ormana doğru yürüdü. Ancak patikaya adım atınca, kendini daha fazla tutamadı.

İskele boş, her şey durağandı. Tek hareketlilik, solgun ekim göğüne doğru süzülen bir demet balondan geliyordu.

Eşyalarını toplaması fazla zamanını almadı. Valizinin fermuarını çekerken, eline bir damla gözyaşı düştü. Ağlamaktan bıkmıştı. Çantayı aldı ve uyuşmuş gibi, ön kapıya yürüdü. Attığı her adımda kendine, artık kişiliğinden hiç kimse için taviz vermeyeceğini hatırlatıyordu. Donakaldı. Özellikle de otomobilinin yolunu spor, gümüş rengi bir Audi'yle tıkayan bir adam için asla.

İyi iş çıkarmıştı doğrusu. Dev bir meşe, ileri doğru hareket etmesine mani oluyordu. Ve Audi geri geri gitmesine engeldi. Geçici Illinois çıkartması bunun kimin işi olduğu konusunda en ufak bir şüphe bırakmıyordu. Onunla yeni bir karşılaşmaya dayanamayacaktı. Valizini yeniden kulübenin içine çekti. Tam kapıdan girdiği anda çakıl taşlarının üstünde lastik seslerini işitti. Pencereye gitti ama bu Heath değildi. Koyu mavi bir spor araba, Audi'nin arkasında durmuştu. Karşı tarafta uzanan orman, hangi misafirin kamp alanını keşfe çıktığını görmesine engel oluyordu.

Bu kadarı fazlaydı. Kanepeye çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Neden Heath her şeyi zorlaştırmak zorundaydı sanki?

Verandada, Heath'e ait olmak için fazla hafif ayak sesleri işitildi. Ve ardından kapı çalındı. Ayaklarını sürüyerek kalktı, odayı geçti, kapıyı açtı. Bir çığlık attı. Neyse ki bir korku filmi çığlığından ziyade, şaşkınlıktan nefesi kesilmiş gibi tuhaf bir ses çıkarmıştı.

"Biliyorum," dedi tanıdık bir ses. "Daha iyi günlerim de oldu."

Annabelle isteği dışında, arkaya doğru bir adım attı. "Mavi olmuşsun."

"Kozmetik bir işlem. Soyulmaya başladı bile. İçeri gelebilir miyim?"

Annabelle kenara çekildi. Portia'nın ucuz timsah derisi bir cüzdan gibi çatlamaya başlayan mavi suratı dışında da çok iyi görüldüğünü söylemek güçtü. Temiz ancak biçim verilmemiş simsiyah saçları düm-

düz iniyordu. Beyaz kazağının ön tarafında taze bir kahve lekesi vardı. Kilo almıştı ve jean pantolonu bir beden küçükmüş gibi duruyordu.

Portia kulübeyi süzdü. “Heath’le konuştun mu?”

“Burada ne arıyorsun?”

Portia mutfağa yürüdü ve başını içeri uzattı. “Son tanıştırma hakkımı kullanıyorum. Sen tercihini Delaney Lightfield’dan yana kullandın. Ben de seni seçtim. Power Eşleştirme’ye hoş geldin. Bakalım makyaj malzemesi bulabilecek miyiz? Adam gibi bir kıyafet de fena olmaz doğrusu.”

“Sen aklını kaçırmışsın.”

Portia, Annabelle’e şaşırtıcı derecede neşeli bir gülümsemeyle baktı. “Evet ama eskiden olduğum kadar deli değilim. Çok ilginç. Bir restoran dolusu insanı –Benton Harbor’un oradaki Burger King’den bahsediyorum– dehşete düşürünce, dış görünüşün konusundaki bütün saplantılarından bir anda kurtuluveriyorsun.”

“Bu hâlinle Burger King’e mi gittin?”

“Abur cubur molası. Üstelik Bodie gidemeyeceğimi iddia etmişti.”

“Bodie mi?”

Gülümserken Portia’nın mavi dudakları, güzel dişlerinin biraz sarı görünmesine neden olmuştu. “Sevgiliyiz. Aslında sevgiliden de öte. Evleniyoruz. Tuhaf, biliyorum ama hayatımda hiç daha mutlu olmamıştım. Henüz kabul etmedi ama eninde sonunda edecek.” Annabelle’e daha dikkatli baktı ve kaşlarını çatarak, “Şu kırmızı göz- lere bakılırsa, Heath’le konuşmuşsun ve pek iyi gitmemiş.”

“Çok iyi gitti. Ona hayır dedim ve arkamı dönüp yürüdüm.”

Portia ellerini havaya kaldırdı. “Neden hiç şaşırmadım? Pekâlâ, oyun zamanı bitti. Siz amatörler bayağı eğlendiniz ama artık kenara çekilmenin ve işi bir profesyonelin hünerli ellerine bırakmanın zamanı geldi.”

“Sanırım dış görünüşünle birlikte aklını da kaybetmişsin...”

Portia hiç alınmışa benzemiyordu. “Görüntüm zamanla eski hâline dönecek. Bunun altında ne olduğunu görene kadar bekle.”

“Bu konuda sana güvenmekten başka şansım yok.”

“Heath’e seninle bensiz konuşmamasını tembihlemiştim ama o kadar inatçı ki. Ve sen... Biraz daha duyarlı davranmayı akıl edebilmem gerekirdi. Bu işten hiçbir şey öğrenemedin mi? İki ayrı erkek, senin dangalak olduğunu söylemememi istediler ama dürüst olmak gerekirse Annabelle, eğer ayakkabı uyuyorsa...”

Annabelle kapıya yürüdü. “Uğradığın için teşekkür ederim. Bu kadar çabuk gitmek zorunda olduğun için de üzgünüm.”

Portia kanepenin koluna ilişti. “Buraya gelip kalbini ayaklarının altına sermek bir yana, sana âşık olduğunu kabul etmenin bile Heath için ne büyük bir cesaret gerektirdiğinin farkında mısın acaba? Sen ne yaptın? Duygularını suratına geri çarptın, öyle değil mi? Kesinlikle çok akılsızca bir hareket, Annabelle. Hele söz konusu olan kişi Heath ise. Duygusal anlamda çok güvensiz biri. Bodie’nin bana anlattıklarından, onun bilinçaltının senden beklediği cevabın bu olduğunu çıkarıyorum ve bu yüzden sana yeniden yaklaşma cesaretini gösterebileceğini hiç sanmıyorum.”

“Güvensiz mi? O kainattaki en kibirli adam.” Ancak Portia, Annabelle’in özgüvenini sarsmıştı ve ayağının altındaki yer, artık o kadar sağlam gelmiyordu. “Beni sevmiyor,” dedi daha güçlü bir sesle. “Tek derdi birinin ona hayır demiş olması.”

“O kadar yanılıyorsun ki.” Ses arkasından gelmişti. Annabelle hızla dönüp bakınca, kapıyı dağ gibi kaplayan Bodie’yi gördü. Portia’nın aksine gri kazağı, ona müthiş yakışan jean pantolonu ve motosiklet çizmeleriyle derli toplu bir havası vardı.

Annabelle zaman kaybetmeden saldırıya geçti. “Yoksa benimle konuşman için seni Heath mi gönderdi? Hoşlanmadığı angaryaları bir başkasına paslamak tam ondan beklenecek bir hareket.”

Portia, Annabelle odada değilmiş gibi, “Kız biraz kaltak,” dedi.

Bodie tek kaşını kaldırdı. “Bebek.”

Portia elini uzattı. “Biliyorum, biliyorum. Erkek olsaydı, yalnızca saldırgan olduğu damgası yerdı. Ama Bodie, dürüst olalım ki bir kaltak bazen yalnızca bir kaltaktır.”

“Aynen öyle.”

Portia eğleniyor gibiydi. “Anlaşıldı.”

Bodie de kıkırdadı ve Annabelle, kendi krizini bir kenardan izliyormuş hissine kapıldı. Bodie sonunda gözlerini Mavi Kız’dan ayırmayı başarmıştı. “Heath burada olduğumuzdan habersiz. Onun buraya geldiğini, Kevin’in kızıyla yaptığım tesadüfi bir konuşma sırasında öğrendim.” Kolunu Portia’nın omzuna attı. “Sorun şu ki, Annabelle... Ya Portia haklıysa? Hem kabul edelim, bu tür zırvalıklar konusunda senden daha tecrübeli. Kendi hayatını mahvetmek açısından zengin bir geçmişi olması ki şu anda bu sorunu aşıyor olması beni ayrıca mutlu ediyor, başkalarının hayatlarında başarılı olamadığı anlamına gelmez. Sözün özet, bu işi halletmenin çok basit bir yolu var.”

İkisiyle aynı anda savaşmak, Annabelle’in zaten tükenmekte olan gücünü iyice zayıflatmıştı. Kanepeye çöktü. “O adam söz konusuyken hiçbir şey basit olamaz.”

“Bu defa öyle,” dedi Bodie. “Onu gölün etrafını dolaşan patıkaya doğru yürürken gördüm.”

Annabelle’in de o öğleden sonra yürümeyi planladığı patika.

“Peşinden git,” dedi Bodie. “Onu bulduğun zaman, ona iki soru sor. Cevaplarını duyunca, tam olarak ne yapman gerektiğini bileceksin.”

“İki soru mu?”

“Aynen öyle. Şimdi sana o soruların neler olduğunu söyleyeceğim...”

Islak yaprakların suları, Annabelle’in spor ayakkabılarının içine kadar sızıyordu ve büyük olasılıkla soğuktan ziyade gerginlikten dişleri birbirine çarpmaya başlamıştı. Hayatının en büyük hatasını yapıyor

olabilirdi. Bodie'nin sormasını tembihlediği sorularda herhangi bir özellik görememişti. Ama adam ısrarcıydı. Portia'ya gelince. Kadın ürkütücüydü. Annabelle onu, çantasından bir tabanca çıkarırken görse şaşırılmazdı. Portia ve Bodie o güne kadar gördüğü en tuhaf çiftti, yine de birbirlerini tamamen anlıyor gibiydiler. Görünüşe bakılırsa, Annabelle'in çöpçatanlık konusunda öğrenmesi gereken çok şey vardı. Portia hakkındaki düşüncelerinin her gün biraz daha olumlu bir hâl aldığına itiraf etmeliydi. Kendini savaş hattına atmaya bu kadar istekli bir kadından nasıl nefret edebilirdi ki?

Patika, suya doğru uzanan kayalık çıkıntıya tırmanırken iyice dikleşiyordu. Molly, Kevin'la zaman zaman oraya dalış yapmaya gittiklerinden söz etmişti. Annabelle kıvrımı dönerken nefeslenmek için duraksadı. Ve Heath'i o zaman gördü. Kayalığın üstünde durmuş, göle bakıyordu. Yağmurluğunu arkaya itmiş, parmak uçlarını arka ceplerine sokmuştu. Pejmürde ve bakımsız hâliyle bile muhteşemdi. En önemlisi dışında, oynadığı her oyunu birinci tamamlayan bir alfa erkeği idi.

Ayak seslerini duymuş olmalıydı, kafasını çevirdi. Ağır hareketlerle ellerini iki yanına indirdi. Annabelle gökyüzünde, çok uzakta bir noktacı seçti. Gittikçe uzaklaşan balonlar. Pek rahatlatıcı bir işaret sayılmazdı. "Sana iki soru sormam gerek," dedi.

Heath duruşu ve panjurları inmiş gibi görünen ifadesiyle, Annabelle'e kış mevsimi için kapatılan, sıcak suyun kesildiği, perdelerin sıkı sıkı örtüldüğü, kapıların kilitlendiği kulübeleri hatırlatıyordu. "Tamam," dedi duygusuz bir sesle.

DALIŞ YAPMAK YASAKTIR tabelasının etrafını dolaşırken, Annabelle'in kalbi deli gibi çarpıyordu. "İlk soru. Cep telefonun nerede?"

"Cep telefonum mu? Neden soruyorsun ki?"

Annabelle de emin değildi. Cep telefonunu hangi cebine tıktığı neyi değiştirirdi ki? Yine de Bodie bunu sorması için ısrar etmişti.

"Onu son gördüğümde," dedi Heath. "Pippi'deydi."

“Ona bir telefonunu daha mı kaptırdın?”

“Hayır, kendi ellerimle verdim.”

Annabelle güçlükle yutkundu ve gözlerini genç adama dikti. Bu iş ciddileşmeye başlıyordu. “Cep telefonunu ona verdin demek. Neden?”

“Bu ikinci soru mu?”

“Hayır. Unut gitsin. İkinci soru... Neden Dean’ın telefonlarına cevap vermedin?”

“Bir kez onu aradım ama senin nerede olduğunu bilmiyordum.”

“Peki, Dean seni neden aramıştı?”

“Nedir bu, Annabelle? Dürüst olmam gerekirse, herkesin dünya, Dean Robillard’ın etrafında dönüyormuş gibi davranmasından sıkıldım artık. Birdenbire çok acil bir menajere ihtiyaç duyduğuna karar vermesi, benim onun üstüne atlamamı gerektirmez. Ona canım istediği zaman ulaşırım. Eğer bu onu kesmiyorsa, elinde IMG’nin telefonu mutlaka vardır.”

Annabelle dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ve en yakındaki kaya parçasına oturdu. “Aman tanrım... Sen beni gerçekten seviyorsun.”

Heath ters ters, “Bunu sana zaten söylemiştim,” dedi.

“Söyledin, değil mi?” Annabelle nefes almakta zorlanıyordu.

Heath nihayet bir şeylerin değiştiğini fark edebilmişti.

“Annabelle?”

Annabelle cevap vermeye çalıştı ama Heath, dünyasını bir kez daha tepetaklak etmişti ve dili işbirliği yapmaktan çok uzaktı.

Genç adamın gözlerindeki temkinin arkasında umut belirmişti. Dudaklarını neredeyse hiç oynatmadan, “Bana inanıyor musun?” diye sordu.

“Ah-ha.” Annabelle’in deli gibi çarpan kalbi, bütün vücudunu sarsıyordu. Ellerinin titremesine mani olmak için onları sıkıca kavuşturmak ihtiyacı duydu.

“Gerçekten mi?”

Genç kadın başını salladı.

“Benimle evlenecek misin?”

Annabelle tekrar başını salladı. Heath’in bundan ötesine ihtiyacı yoktu. Alçak perdeden bir inlemeyle onu ayağa kaldırdı ve öptü. Saniyeler... Saatler... Annabelle’in, bu öpüşmelerinin ne kadar sürdüğü konusunda hiçbir fikri yoktu ama Heath’in geniş bir alanı kapsadığı kesindi. Dudakları, dili, dişleri, yanakları, göz kapakları, boynu... Elleri göğüslerine dokunmak için kazağının altına uzanmıştı. Annabelle de onun çıplak tenine değmek için yağmurlukla boğuşuyordu.

Annabelle kulübeye nasıl döndüklerini hatırlayamıyordu ama kalbi deli gibi atıyordu ve Heath’e ayak uydurmak konusunda büyük zorluk çekiyordu. Sonunda Heath onu kucakladı ve taşımaya başladı. Annabelle başını arkaya attı ve göğe bakarak güldü.

Soyundular. Çamurlu ayakkabılarını ve ıslak kot pantolonlarını çıkarırken, nemli çoraplardan kurtulmak için zıplarken ve koltuklara ya da birbirlerine çarparkenki telaşları çok komik bir görüntü yaratmıştı. Heath örtüyü açıp onu yatağa çekerken, Annabelle titremeye başlamıştı. Heath genç kadının ürpertisini gidermek için teninin sıcaklığını sundu, kollarını ve sırtını ovaladı, soğuktan dimdik olmuş meme uçlarına sıcak nefesini üfledi. Bir süre sonra, ateşli parmakları bacaklarının arasındaki sıkı katları buldu ve onları çiğle şişmiş, yaz güneşiyle ısınmış çiçek yaprakları misali açtı. Her dokunuşuyla bütün bedenini titretiyordu. Kendini içine iterken, Annabelle zevkle titredi.

“Seni çok, çok seviyorum benim tath, tath Annabelle’im,” diye fısıldadı. Kalbini dolduran bütün duygular sözcüklerine akıyordu sanki.

Annabelle, Heath’in istilasının coşkusuyla güldü ve gözlerinin içine bakarak, “Ben de seni seviyorum,” dedi.

Heath inleyerek onu tekrar öptü ve onu her şeyiyle içine alsın diye kalçalarını hafifçe kaldırdı. Kendilerini yalnızca çok güzel bir koreografiyle biçimlenen bir sevişmeye değil, meni ve sıvıların, tath

bir pisliğin, lezzetli bir müstehcenliğin, derin ve tam bir güvenin mihrapta dillenen bir dua kadar saf ve kutsal bileşimine teslim ettiler.

Uzunca bir zaman sonra, yıkanmak için yalnızca soğuk su olduğu için söylenerek ve birbirlerini ıslatarak duş yaptılar ama sonunda kendilerini yeniden yatakta buldular ve bütün öğleden sonrayı sevişerek geçirdiler.

Akşam olurken kapı gürültülüyle çalındı ve hemen ardından Portia'nın sesi işitildi. "Oda servisi!"

Heath hiç acele etmeden kalktı ve kalçasına bir havlu sarıp bakmaya gitti. Yanında içi yiyeceklerle dolu kahverengi bir kesekâğıdıyla geri döndü. Açlıktan gözleri dönmüş hâlde, kendilerini ve birbirlerini besleyerek, rozbifli sandviçlerinin, sulu Michigan elmalarının ve cenneti andıran bir lezzeti olan balkabağı turtasının tadını çıkardılar. Ilık birayla gırtlaklarını yıkadıktan sonra, yorgun ve doyuma ulaşmış hâlde, birbirlerinin kolları arasında derin bir uykuya daldılar.

Annabelle uyandığında hava kararmıştı. Bir battaniyeye sarınıp oturma odasına gitti ve cep telefonunu aldı. Birkaç saniye sonra Dean'in telesekreterine ulaşmıştı.

"Dostum, Heath'in seni biraz delirttiğini biliyorum ve onun adına özür diliyorum. Adam âşık, kendine hâkim olamıyor." Gülümsedi. "Yarın sabah ilk iş seni arayacağına ve her şeyi yoluna koyacağına söz veriyorum. Bu yüzden Heath'le konuşmadan önce IMG'yi aramayı aklından bile geçirme. Çok ciddiym, Dean. Heath'ten başkasıyla anlaşırısan, seninle bir daha asla konuşmam. Ayrıca Şikago'daki herkese yatağının yanında kendi dev posterinin asılı durduğunu ilan ederim. Ki büyük olasılıkla öyledir."

Telefonu sırtıarak kapattı ve çekmecedен sararmış bir not defteri ve kör uçlu bir kurşun kalem çıkardı. Yatak odasına geri dönünce lambayı açtı ve battaniyeye sarılı hâlde yatağın ayakucuna yaslandı. Ayakları donmuştu. Yatak örtüsünün altına, Heath'in sıcak bacağına doğru uzattı.

Heath derin bir iç çekti ve yastıklara iyice gömüldü. “Bunu ödeyeceksin.”

“Umut fakirin ekmegi.” Annabelle not defterini dizine yasladı ve Heath’e uzun uzun baktı. Kar beyazı yastık kılıflarının arasında yanık teni, dağınık saçları ve Annabelle’in vücudunun değişik yerlerine imzasını atan, serserilere özgü kirli sakalıyla kötü kalpli bir korsana benziyordu. “Pekâlâ, sevgilim. Anlaşma zamanı.”

Heath yastıkları arkasına alarak doğruldu ve not defterine baktı. “Gerçekten şart mı?”

“Keçileri mi kaçırdın? Piton’la demir gibi bir evlilik sözleşmesi olmadan evleneceğimi mi sanıyorsun?”

Heath yorganın altından Annabelle’in soğuk ayağını tuttu. “Sanırım, hayır.”

“Öncelikle...” Ayak parmakları yeniden ısınmaya başlarken, kâğıda ilk cümleyi yazdı. “Akşam yemeği soframızda, cep telefonu, BlackBerry, mini faks ya da henüz icat edilmemiş herhangi bir elektronik aygıt olmayacak.”

Heath genç kadının parmaklarını ovarak, “Ya restorandaysak?” diye sordu.

“Özellikle restorandaysak.”

“Fast food’u istisna kabul et, anlaşalım.”

Annabelle şöyle bir düşündü. “Anlaştık.”

“Şimdi sıra bende.” Heath genç kadının baldırını, bacağıının üstüne çekti. “Daha önce bahsi geçenlerin dışında kalan birtakım seçkin elektronik aygıtlar yalnızca yatak odasına alınmakla kalmayacak, aynı zamanda varlıkları teşvik edilecektir. Ve o aygıtların neler olacağını ben seçeceğim.”

“Şu kataloğu unutmazsan...”

Genç adam not defterini işaret etti. “Yaz bakalım.”

“Pekâlâ.” Annabelle not düştü.

Heath'in üzerindeki battaniyenin aşağı kayıp göğsünü açıkta bırakması, Annabelle'in dikkatini dağıtsa da genç adamın yeniden konuşmaya başlamasıyla hemen toparlandı. "Parayla ilgili anlaşmazlıklar en önemli boşanma nedenidir."

Annabelle elini salladı. "Kesinlikle sorun değil. Senin paran, bizim paramız. Benim param, benim param." Not aldı.

"Phoebe'yle pazarlık yaparken seni yanımda bulundurmalıyım."

Annabelle elindeki kalemi Heath'in hoş göğsüne doğru salladı. "Olur da evlendikten sonra, bu sonsuz aşkın ve bağlılığının Bodie ve Korkunç Baharat'la çevirdiğiniz bir dolap olduğunu öğrenecek olursam..."

Heath, genç kadının bacağına okşayarak, "Bu yüzden uykularımın kaçmayacağı kesin," dedi.

"Her ihtimale karşı haberin olsun. Bütün dünya mallarını bana devretmekle kalmayacak, kafanı kazıtacak ve ülkeyi terk edeceksin."

"Anlaştık."

"Ayrıca Sox'ın maç biletlerini gözünün önünde yakabilmem için bana vereceksin."

"Yalnızca karşılığında bir şey alırsam, veririm."

"Ne gibi?"

"Limitsiz seks. Nasıl, nerede ve ne zaman istersem... Yeni otomobilinin arka koltuğu, masamın üstü..."

"Kesinlikle anlaştık."

"Ve çocuklar."

Annabelle'in nefesi kesilmişti sanki. "Ah, evet, evet."

Heath gözlerini kısarak ona baktı ve öldürücü darbesini indirdi. "Yılda altı defa aileni ziyarete gideceğiz."

Annabelle not defterini çarparak yatağa bıraktı. "Böyle bir şey hayatta olmayacak."

"Beş ziyaret ve ağabeylerini döveceğim."

"Bir."

“Lanet olsun, Annabelle. Bebek doğana kadar yılda dört ziyaret. Sonra onları ayda bir kez göreceğiz ve kesinlikle pazarlık istemiyorum.” Not defterini ve kalemı kapıp yazmaya başladı.

“Tamam,” dedi Annabelle aksi bir tavırla. “Siz bir araya toplanıp altmış saatlik haftalık çalışma limitinden yakınırken, ben de Spa’ya giderim.

Heath güldü. “Ne kadar da meşgulsün. İlk çocuğumuzu Candace’in burnunun dibinde sallamak için sabırsızlandığını sen de biliyorsun.”

“Ah, tabii bu da var.” Annabelle duraksadı, not defterini geri aldı ama yazdığı tek bir sözcüğü göremiyordu. Her ne kadar gerçekliği devreye sokmak zorunda olmaktan nefret etse de ciddileşme zamanı gelmişti. “Heath, haftada altmış saat çalışırken, istediğimiz bu çocuklara nasıl babalık etmeyi düşünüyorsun?” Bu konuda net olmalarını istediği için sözcüklerini dikkatle seçiyordu. “Sizin İçin En Mükemmel’inde esnek çalışma saatlerim var ama... Yaptığın işi ne kadar sevdiğini biliyorum ve asla vazgeçmeni istemem. Diğer taraftan bir aileyi tek başıma idare etmem de...”

“Buna gerek olmayacak,” dedi Heath ukala bir tavırla. “Bir planım var?”

“Benimle paylaşmak ister misin?”

Heath müstakbel karısını kolundan tuttu, yanına çekti ve planını kulağına fısıldadı.

“Planını sevdim.” Annabelle sırttı ve genç adamın göğsüne kıvrıldı. “Bodie ortağın olmayı hak ediyor.”

“Daha fazla hemfikir olamazdım.”

İkisi de durumlarından o kadar hoşnuttular ki yeniden öpüşmeye başladılar. Ve sonrasında, Annabelle’in dizginleri elinde tutabildiğini çok hoş ve başarılı bir tecrübeyle test ettiler. Sonuç olarak, pazarlığa geri dönmeleri biraz zaman aldı. Yatak kıyafetleri (hiçbir şey giyilmeyecekti), uzaktan kumanda (ortak paylaşım), çocukların isimleri (motorlu araç adı vermek yoktu) ve beyzbol (uzlaşmaları imkânsızdı)

gibi konuları karara bağladılar. Bu işi bitirdiklerinde, Heath sormayı unuttuğu tek bir sorunun kaldığını hatırladı.

Annabelle'in gözlerinin içine bakarak, parmaklarını dudaklarına götürdü. "Seni seviyorum, Annabelle Granger. Benimle evlenir misin?"

"Harley Davidson Campione, kendinize harika bir eş buldunuz."

Genç adam yüzünde bir gülümsemeyle, "Bugüne kadar bağladığım en başarılı iş," diye cevap verdi.

Sonsöz

Pippi kayıt cihazını dudaklarına götürdü ve bağırdı: “Test! Test! Test!”

Heath medya odasının diğer tarafında kalan kanepeden seslendi. “Çalışıyor. Sence biraz daha sessiz olabilir misin?”

“Adım Victoria Phoebe Tucker,” diye fısıldadı Pippi. Sonra yeniden normal sesine döndü. “Beş yaşındayım ve Plaza Oteli’nde yaşıyorum.” Heath’e yan gözle baktı ama genç adam *Eloise* filmini onunla birlikte seyrettiği için yalnızca gülümsemekle yetindi. “Bu, Prens’in geri vermek *zorunda* olduğumu söylediği kayıt cihazı.”

“Çok doğru, geri vermek zorundasın.” Kitap kulübü üst katta toplanırken, Pippi’nin Sox maçını onunla birlikte seyretmesi gerekiyordu ama çoktan sıkılmıştı.

“Prens, *yalnızca* üç yaşındayken ondan aldığım telefonlar yüzünden hâlâ çok kızgın,” dedi kayıt cihazına. “Ama küçük bir bebektim ve annem çoğunu bulup geri verdi zaten.”

“Hepsini vermedi ama.”

“Çünkü nereye koyduğumu hatırlayamıyorum!” Pippi yüzünde sert mini oyun kurucu bakışıyla âdeta meydan okuyordu. “Sana bunu

milyon kez söyledim.” Heath’i bir kenara iterek, işine kaldığı yerden devam etti. “İşte sevdiğim şeyler: Annemi, babamı, Danny’yi, Phoebe teyzeyi ve Dan amcaı, kuzenlerimin hepsini ve telefonlar hakkında konuşmadığı zamanlarda Prens’i, Belle’i ve Portia dışında kitap kulübündeki herkesi seviyorum. Portia’yı sevmiyorum çünkü Bodie’yle Vegas’a giderek evlendikleri için çiçekçi kız olmama fırsat vermedi.”

Heath güldü. “Gitmediler, kaçtılar.”

Pippi, “Kaçtılar,” diye tekrar etti. “Belle, Portia’yı kitap kulübüne istemedi ama Phoebe teyzem ısrar etti çünkü Portia’nın şeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu...” Hatırlayamadığı için Heath’e bakıyordu.

Genç adam gülümseyerek, “Rekabete girişmeyecek kız arkadaşlara,” dedi. “Her zamanki gibi Phoebe teyze haklıydı. Bu yüzden ben keskin zekâmla Phoebe teyzeyi, Portia’nın akıl hocası olmaya ikna ettim.”

Pippi başını salladı ve “Prens, Portia’yı seviyor,” diye devam etti. “Portia eskiden çöpçatandı ama şimdi onun için çalışıyor ve Prens onun gördüğü en lanet olası, süper spor menajeri olduğunu söylüyor ve Portia sayesinde, bayanlar bölümü sürekli büyüyor.”

“En iyi üçüncü spor menajeri,” dedi Heath. “Bodie ve benden sonra. Ayrıca *lanet olası* deme.”

Pippi büyük koltuğa oturdu ve aynı Heath gibi bacak bacak üstüne attı. “Prens, Belle’in düğün hediyesi için Portia’ya çok para ödedi. Annem bunun salakça bir hediye olduğunu söyledi ama Belle, Prens’in ona daha güzel bir hediye veremeyeceğini söyledi. Şimdi Portia, Belle’e çöpçatanlık konusunda akıl veriyor.” Alnını kırıştırdı. “Belle’e verdiğin düğün hediyesi neydi?”

“Portia’nın eski işinden kalma veri tabanı.”

“Bence ona bir yavru köpek almalıydın.”

Heath güldü ve sonra ekrana bakınca yüzünü buruşturdu. “Her şeye savurup durma, seni aptal!

“Ben Sox’ı *sevmiyorum*,” dedi Pippi. “Ama Dr. Adam ve Delaney’yi seviyorum çünkü *onlar* düğünlerinde çiçekçi kız olmama izin verdiler. Belle’in annesi ağladı ve Belle’in dünyanın en iyi çöpçatanı olduğunu söyledi. Ayrıca Rosemary’yi de seviyorum çünkü bana hikâyeler anlatıyor ve makyaj yapıyor. Rosemary de artık kitap kulübünde. Belle, Phoebe teyzeme eğer Portia kulübe girerse Rosemary de girmeli, dedi. Çünkü Rosemary’nin de Portia gibi arkadaşlara ihtiyacı varmış. Belle eski ajılarla yüzleşmenin iyi bir şey olduğunu söyledi.”

“Acılarla.”

“Ve sevmediklerim.” Pippi, Heath’e ters bir bakış daha attı. “Trevor Granger Champion’ı *sevmiyorum*. Altına kaka yapan, koca bezli bir şey.”

“İşte yine başladık.” Heath kucağındaki bebeği omzuna kaldırdı.

Pippi kayıt cihazını bıraktı, koltuğundan kayarak indi ve kanepeye Heath’in yanına tırmandı. Ve uyuyan bebeğe mutsuz gözlerle baktı. “Trevor bana onu sürekli kucağında tutmaktan nefret ettiğini söyledi. Onu kucağından bırakmanı istiyor!”

Trevor yalnızca altı aylık olduğu için, Heath oğlunun dil yeteneğinin bu denli gelişmiş olduğundan şüpheliydi ama televizyonun sesini kısıtı ve dikkatini beş yaşındaki kıskanç kıza çevirdi. “Bu konuyu konuştuğumuzu sanıyordum.”

Pippi ona yaslandı. “Tekrar konuşalım.”

Heah kolunu küçük kızın omzuna attı. Pippi yeryüzündeki bütün erkeklerin emrine amade olduklarını bilmeden rahat edemiyordu ki öyleydiler de. “Trev daha bebek. Ve cansıkıcı. Benimle senin gibi oynayamıyor.”

“Ve çok sulugöz.”

Heath oğlunun erkekliğini korumak için savunmaya geçme ihtiyacı duydu. “Yalnızca acıktığı zamanlarda.”

Pippi başını kaldırdı. “Yukarıdan sesler geliyor. Tatlı zamanı.”

“Maçın kalan kısmını benimle seyretmek istemediğinden emin misin?”

“Aklını başına topla.” Bu Pippi’nin en yeni favori cümlesiydi ve annesiyle babası yakınlarda olmadıkları zaman, her fırsatta kullanıyordu.

Heath, Trevor Granger Champion’ın dimdik saçlarla süslü kafasını öptü ve ufaklığın peşinden üst kata yürüdü.

Annabelle daha ilk günden itibaren eve damgasını vurmuştu. Heath oturma odasına girerken büyük, rahat mobilyalara, sıcak bir görüntü veren halılara ve taze çiçeklere hoşnut gözlerle baktı. Yağmurlu bir öğleden sonra Seattle galeriden aldıkları soyut bir tablo, şöminenin üstünü süslüyordu. Sonrasında, başarılı satın almalarını, her ikisinin de oğullarının doğumuna vesile olduğuna inandıkları bir öğleden sonra sevişmesiyle kutlamışlardı.

Tablonun ön tarafında, Portia ve Phoebe baş başa vermiş bir şeyler konuşuyorlardı. Büyük olasılıkla dünyayı nasıl hâkimiyetleri altına alabilecekleri konusunda plan yapmakla meşguldüler. Molly, Pippi’yi dinlemek için eğilmişti. Diğerleri, Rosemary’nin etrafında toplanmışlardı. Annabelle onun varlığını fark edince, gruptan ayrıldı ve yüzünde Heath’in içini eriten bir gülümsemeyle kocasına doğru yürüdü. Heath, bakışlarını Pip, kitap kulübü ve kızıl saçlı, güzel karısının üstünde dolaştırdı. Bütün hayatı boyunca hep bunu aramıştı. Hiçbir yere gitmeyen, kalıcı kadınlar.

Annabelle yanına ulaşınca, kısık sesle, “Cadılar meclisini on dakika içinde buradan çıkarman mümkün olur mu dersin?” diye sordu.

Annabelle oğlunun yanağına dokundu, bebek içgüdüsel olarak ona döndü. “Şüpheliyim. Henüz tatlı yemediler.”

“Tatlı masasını verandaya kur.”

“Uslu dur.”

“Şimdi böyle diyorsun,” diye fısıldadı. “Ama sonra tamamen başka bir telden çalmaya başlarsın.”

Annabelle bir kahkaha attı ve önce kocasının dudağının kenarına, sonra da oğlunun başına bir öpücük kondurdu. Heath odanın karşı tarafında duran Phoebe Calebowa göz göze geldi. Birbirlerini çok iyi anladıklarını anlatan gözlerle bakıştılar. Bir sonraki hafta Dean'in yeni kontratı için pazarlık masasına oturacaklardı ama şimdilik barış hüküm sürüyordu.

Pip, Annabelle'in tatlı servisi yapmasına yardımcı olurken, Heath bebeği üst kattaki çalışma odasına taşıdı. Birkaç telefon görüşmesi yaparken, bebeğin kucağında uyumasına izin verdi. Bodie ortağı olduğundan beri, Heath'in iş yükü hissedilir biçimde hafiflemişti. Şehirdeki en büyük spor menajerliği firmasını yönetmek yerine, en iyi olmaya odaklanmışlardı ve müşterileri konusunda bir hayli seçiciydiler. Yine de her şeyi kontrol edemiyorlardı ve Portia'nın idaresi altındaki bayanlar bölümü, çizdiği sınırlara rağmen, büyük hızla büyüyordu. Portia'nın yüzünde o delice hırslı bakışları görmeyeli birkaç yıl olmuştu. İyi bir evlilik ve on kilo fazlalığın bir kadını böyle olumlu değiştirebilmesi inanılmazdı.

Sizin İçin En Mükemmeli de her geçen gün biraz daha büyüyordu. Annabelle'in sevgili yaşlıları, Kate'in Wicker Park'taki evi ona düğün hediyesi olarak vermesinden fazlasıyla memnundular. Annabelle, Portia'nın tavsiyesiyle bir sekreter ve bir asistan tutmuştu. Portia'nın tavsiyesini yok sayarak karman çorman bir müşteri portföyü yönetmeye devam ediyordu. O, işini böyle seviyordu.

Sonunda kitap kulübünün dağılmaya başladığına işaret eden sesler işitildi. Trev acıkmaya başlamış, sestten uyanmıştı. Ortalık yatışınca, Heath bebekle birlikte aşağı indi.

Annabelle pencerelerden birinin önünde duruyordu. Öğleden sonra güneşi üzerine sıvı kehribar gibi akıyordu sanki. Heath'in yaklaştığını ıstıtınca, bütün gün bu anı beklemiş gibi ki büyük ihtimalle beklemişti de heyecanla gülümsedi. Heath bebeği ona verdi ve karısının bebeklerini emzirişini hoşnut gözlerle izledi. Annabelle'le

biraz konuştular. Ama çok fazla değil. Üst kattan faks makinesinin sinyali işitildi ve birkaç saniye sonra Heath'in cep telefonu titreşti. Heath elini cebine atıp telefonu kapadı.

Bir süre sonra bebeklerini sarıp sarmaladılar ve üçü birlikte yürüyüşe çıktılar. Bir adam ve ailesi. Şikago'da güzel bir akşamüstü. Ve şampiyonluk yolundaki Sox.

Karısı dudaklarında bir gülümsemeyle ona, "Neden gülümsüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü sen mükemmelsin."

"Hayır, değilim," dedi Annabelle bir kahkaha atarak. "Ama Senin İçin En Mükemmeli'yim."

Piton bundan daha fazla hemfikir olamazdı.

Teşekkürler

Sanshyım ki çok yetenekli bir ailem var. Bütün aile bireylerine, kişisel uzmanlıklarını paylaşıarak beni mutlu ettikleri için canı gönülden teşekkürlerimi sunuyorum. Dana, sensiz ne yapardım hiç bilemiyorum. Zach ve Ty, benim, bir diğer soruyla hattın diğer ucunda beklediğimi bildiğiniz hâlde telefona cevap verdiğiniz için teşekkürler. Gloria, senin özel güçlerin benim için sandığından daha çok şey ifade ediyor. Lyd, kız kardeşler bugünler içindir. Ve Bill, bir kez daha bana rehberlik etmekle kalmadın, aynı zamanda kitaba da bir isim kazandırdın.

IMG'den Bud Stanner'a, spor menajerliği hakkında benimle konuştuğu için teşekkürler. Benimle konuşan profesyonel çöpçatanlara çok teşekkürler. (Ve ayrıca çıplak dans kulübü işleten çok hoş hanıma; her ne kadar bu kızların hepsi kolejde okuyabilmek için çalışıyor olamasalar da.)

Yakın arkadaşlarım, Jennifer Cruise, Kristin Hannah, Allison Hart, Jayne Ann Krentz, Cathie Linz, Lindsay Longford, Dawn Struxness, Suzette Vann, Margaret Watson, Writerspace'teki herkese ve www.susanelizabethphillips.com'daki sevenlere teşekkürler.

Barbara Jepson ve Sharon Mitchell, benim yetenekli asistanlarım, sizler olmadan nasıl yazabilirdim ki?

Teşekkür edecek sözcük bulamadığım, uzun süreli editörüm Carrie Feron'a, menajerim Steven Axelrod'a, William Morrow'daki herkese ve coşkuları, dostlukları ve çalışkanlıkları için Avon Books'a. Ben şanslı kadının tekiyim.

ŞEHRİN EN ÇAPKIN MENAJERİ İLE EN ÇÖMEZ ÇÖPÇATANININ YOLU KESİŞİRSE...

Annabelle'in bir türlü sonuca bağlayamadığı işleri, bozduğu nişanı yüzünden özel hayatı, hatta saçları bile darmadağıniktır! Ama bu durum değişmek üzeredir çünkü büyükannesinin çöpçatanlık işini devralmıştır. Tek yapması gereken şehrin en yakışıklı menajerini müşterisi yapıp kısa sürede en meşhur çöpçatan olmaktır.

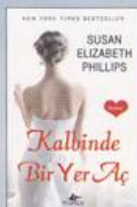
Peki zengin, ateşli ve muhteşem spor menajeri Heath Champion neden bir çöpçatana ihtiyaç duymuştur? Özellikle de söz konusu çöpçatan Annabelle Granger gibi kıvılcıklı saçlı bir baş belasıysa. Annabelle eğlenceli ve ilgi çekicidir ama Heath mükemmel eşin peşindedir. Ve sıradışı bir eş için sıradışı bir çöpçatana ihtiyacı vardır!

Kısa süre içinde Şikago'daki herkesin kafasında aynı soru belirir: Kararlı çöpçatan, en iyi müşterisini memnun etmek için her şeyi yapacağına söz verdiğinde, gerçekten de her şeyi mi kastetmiştir?

"Eğlenceli bir öykü... Tam not almayı hak ediyor."

Providence Journal

www.pegasusayinlari.com

ISBN: 978-605-343-451-1

